Na Počátku byla Matka

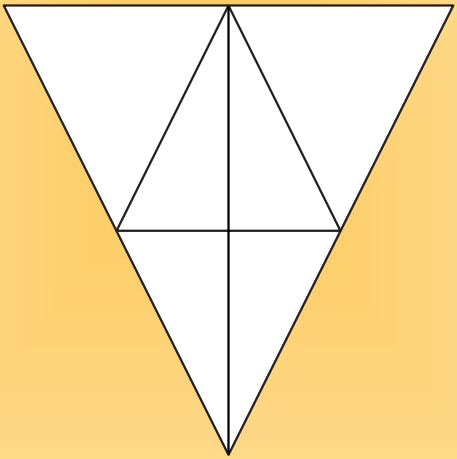

Daniel Ferreira

Daniel Ferreira

Na Počátku byla Matka

Daniel Ferreira

PODĚKOVÁNÍ

Na tomto místě bych chtěl poděkovat všem, kteří svými podněty přispěli k úspěšnému dokončení tohoto díla, zejména pak Davidu Chlebounovi, jehož prvotní pozitivní ohlas mne povzbudil k další práci, a paní Miroslavě Zieglerové za její výstižné, přesné a obohacující připomínky ke stylu a jazyku, jakým je kniha napsána.

První vydání 2012
Copyright © 2012 by Daniel Ferreira
Obálka © 2012 by Daniel Ferreira
Pro kontaktování autora: daniel.ferreira@dferreira.cz

ISBN 978-80-260-1966-4

PŘEDMLUVA

Když jsem to ráno, 16. září 2009, spatřil nade dveřmi WC kavárny Café Supenedo v městečku Portomarín fixou napsaný nápis: „21. 12. 2012 The END….???“, pochopil jsem, že je to znamení. Znamení, na které jsem čekal dlouhých 270 km při své pouti do Santiaga de Compostela, znamení, které mi dalo odpověď na otázku, kterou jsem si celou cestu kladl: *Má smysl psát knihu o mé vizi stvoření a fungování světa a vesmíru? O praprincipu působení sil spojených se Světlem a sil spojených s jeho protipólem - Antisvětlem?*

V tu chvíli vše, co jsem nosil v sobě, začalo do sebe zapadat jako mozaika z kamínků.

Moje vize se začala rodit již před více než třiceti lety. Tehdy jsem dostal jakýsi impuls k napsání krátké povídky z oblasti sci-fi do časopisu Věda a technika mládeže (VTM). Povídku mi nezveřejnili, snad s ohledem právě na její absurdnost, ale dnes již vím, že její myšlenka dala základ tomuto dílu. Aby se však z povídky stala kniha o takové obsáhlosti, muselo se za těch třicet let stát mnoho věcí.

… třeba i to, že při studiu starých Mayů jsem narazil na datum 21. 12. 2012 - tehdy jsem toto datum ještě nepovažoval za příliš důležité, ale přece jenom jsem si ho zapamatoval.

… nebo třeba to, že se ke mně dostal text dávného proroctví - ale to jsem stále ještě nerozuměl všem souvislostem…

Kniha ‚Na Počátku byla Matka‘ je prvním dílem trilogie o hledání podstaty našeho života. Mnoho z nás si klade otázku: *Proč se to všechno děje? Jaká je moje úloha v tomto dění? Mohu já, jako jednotlivec, něco v tomto běhu změnit? Co je důležité a co nikoliv?* - Je mnoho podobných otázek, které nás napadají.

A hledáme odpovědi - u přátel, filosofů, učenců, šamanů, Boha. Tolik bychom si přáli vědět, která z nich je ta správná a zda nás dovede k tomu, po čem toužíme - Lásce, radosti, spokojenosti, klidu a pohodě, bezstarostnosti a dostatku všeho, co potřebujeme k životu ve zdraví a harmonii se všemi a vším kolem. Neboť tak jsme kdysi dávno, v samém Počátku vesmíru, žili.

Jenže přišla tma a s ní síly, jež usilují o naprostý opak toho, co milujeme. Naše světlo bylo zastíněno a my jen stěží hledáme správnou cestu. Neboť tápeme-li, a to nejen ve tmě, špatně se orientujeme.

Na pouti do Santiaga směr cesty ukazují značky (žluté šipky či mušle). Ale stane se, že některý z poutníků dorazí (někdy i za tmy) na křižovatku, na které neví, kudy jít dál. V takovýchto chvílích může pomoci jiný, vědoucí poutník - symbol rádce, či ve tmě baterka - symbol světla.

Souhlasím s názorem, že letošní rok bude opravdu důležitý. Nikoliv koncem existence naší planety - tak jednoduché to mít nebudeme - ale tím, jak se dokážeme orientovat na životních křižovatkách a jakou volbu na nich každý z nás učiní.

Proto stane-li se tato kniha na vaší pouti Světlem, které se objeví v okamžiku, kdy budete váhat, jakým směrem se vydat, budu tomu ze srdce rád.

S láskou

Daniel Ferreira

V Praze 7. března 2012

Jako vzpomínka na všechny ty,
kteří v dávných civilizacích byli nositeli a šiřiteli Světla.

POZNÁMKA K ČASOVÉ KAUZALITĚ DĚJE

Přijde-li vám při četbě této knihy na mysl, že se ztrácíte v čase tak, jak ho dneska známe, vězte, že je to v pořádku. Možná, že existuje někdo, kdo ví nebo má představu, jak počítají čas v dimenzi Stvořitelů, ale já se přiznám, že tuto informaci nemám. Osobně se ztotožňuji s názorem, že čas je relativní a mohou existovat bytosti, pro které čas neexistuje.

Nepátrejme tedy po tom KDY, ale spíše pamatujme, že ať se děje cokoli v jakémkoli čase a prostoru, je to vždy jakási posloupnost událostí, ke kterým dochází. *(Proto na konci knihy najdete osu posloupnosti událostí odehrávajících se v tomto příběhu).* Neboť aby mohlo něco nastat, musí tomu předcházet něco jiného, co způsobí, že se stane to, co se stane. Avšak přitom to, co nastane, se v daném okamžiku stává opět příčinou něčeho, co bude následovat…

Tak vše plyne…

„Až se naplní dnové a přijde čas, kdy síly Antisvětla obestřou celý Vesmír, aby pohltily vše, co ze Světla pochází, pak nastane chvíle, kdy sám Nejvyšší Stvořitel povstane a uzamkne bránu Vesmíru jednou provždy.

A vše, co bylo stvořeno z Jednoty, k Jednotě se opět navrátí a nezbude nic, co by připomínalo, že něco bylo stvořeno.

Avšak - kdyby se našel na planetě, nazývané Země, té znejmilejší Stvořiteli, v tom čase, alespoň jeden člověk, jehož celá duše ještě výhradně Světlo ponese a v jehož nitru bude nezdolná víra v záchranu Země a Vesmíru, ten ať slyší toto Poselství:

Ty, jeden z posledních spravedlivých, jdi a hledej jednoho z posledních spravedlivých Elfů. Bude-liť ti dáno ho nalézt a přesvědčit o své víře, pak společně vykročte a nalezněte cestu k Nejvyššímu.

Pokud i toto se vám podaří a dveře jeho příbytku se vám otevřou, vejděte a proste!

Snad vaše prosby obměkčí jeho srdce a On obrátí svůj pohled k těm, které stvořil.

A vzplane velikým hněvem. Svojí Vůlí pak vymýtí Antisvětlo navždy ze všech koutů Vesmíru, včetně všech jeho přisluhovačů, stoupenců a strůjců, byť vlastní bratr by měl být jeho nositelem.

Z Jeho nejvyšší Vůle bude obnoven Zlatý věk stvoření v prostoru tak, jak zde panoval na Počátku.“

(dávné proroctví)

První hlas řekl: „Na Počátku bylo Slovo.“

Druhý hlas namítl: „Bylo-li Slovo, byl i Někdo, kdo toto Slovo pronesl.“

První hlas se zeptal: „On či Ona? Odkud přišel? Kde se zrodil? Z jakého vznikl Zdroje?“

Druhý hlas se podivil: „Ze Zdroje? Co kdybychom tento Zdroj nazvali Matkou.“

První hlas souhlasil: „Pak tedy - na Počátku byla Matka.“

IOWANE

1.

Přišel čas, kdy Iowane zrodila dva syny. Ten, který z ní vystoupil dříve, dostal jméno Io, druhý potom Ine.

Iowane, Ona, matka, byla nositelkou nového života. Tamoi, On, otec, byl jeho dárcem. Oba žili ve svazku, nazvaném manželství.

Nebyli však na světě sami. Další Ony a Oni představovali s nimi společenství, které se pyšnilo svojí strukturou a řádem, a nazývalo se Národ.

Členové tohoto Národa žili ve svém světě, měli svou podobu i tělo, způsob komunikace i smysly. Měli příbytky, ve kterých se sdružovali, a jejich svět jim poskytoval potravu pro jejich existenci. Byli milovníky jak moderních technologií, tak umění a přírody. Pracovali se všemi formami energie a ovládali to, co nikdo před nimi nedokázal.

Pro kohokoli jiného byl však jejich život tak nepostižitelný, jako oni sami.

≈

Iowane a Tamoi měli ze synů velikou radost. Synové byli po otci bystří a chytří, po matce laskaví a štědří; vždy se zajímali o vše kolem sebe a vstřebávali moudrost a učení svého okolí tak rychle, že brzy byli považováni za výjimečně nadané.

Již v raném mládí ovládali všechny dostupné technologie svého

Národa, a tak byli vysláni do učení k nejvýznamnějším učencům svého věku. Zde při důkladném studiu pronikli do tajů tvoření a stvoření, do tajů zrodu a zániku, do tajů začátku a konce. A postupně zráli. Přesto chvíle volna trávili hrami, neboť byli stále hraví. Nejraději se bavili přeměnou energie a vymýšleli, co všechno by se dalo vytvořit v prostoru prázdnoty, co všechno by se dalo stvořit pomocí technologií, které mají k dispozici.

Ale jak rostli, přece jen se jejich zájmy začaly více profilovat.

Z Ioa se stal On velmi přitažlivého zevnějšku pro bytosti Ona, i když jej, víc než jejich společnost, zajímalo bádat a objevovat něco nového. Zkoumal různé druhy energií a hledal možnosti, jak je přenášet a přeměňovat do rozmanitých podob. Často při své práci zpomaloval jejich tok a pak ho formoval tak dlouho, dokud z něho nevytvaroval požadované dílo. Nejvíc ho však uchvacovala voda svým nevyčerpatelným potenciálem proměny ze základní, tekuté formy na formu plynnou či pevnou.

To Ine, na rozdíl od Ioova bádání, dával přednost zábavě a společnosti bytostí Ona, pro které sice nebyl tak atraktivní jako Io svým zevnějškem, zato je dokázal zaujmout svojí dovedností s modelováním energie, kterou využíval k vytváření různých poutavých výtvorů, jež bytosti Ona fascinovaly. Byl milovníkem ohně, který ho uchvátil svým neskutečným množstvím nakumulované jaderné energie připravené vybuchnout v jednom okamžiku či hořet bez přestání až do chvíle, než se úplně vyčerpá a je nucena hledat nové vazby, které ji opět zaktivují. Těšil se jím, využíval ho však i k různým zlomyslnostem.

Stávalo se ale, že při hrách, ve kterých spolu soupeřily voda s ohněm, Io dokázal svou vodou Ineho oheň zkrotit, a někdy i uhasit. V takových situacích Ine nesnášel svého bratra a vracel se domů mrzutý a nazlobený.

A sled událostí plynul a bratři dospívali.

ORFUS

1.

Přednáška o tvorbě multidimenzionálního prostoru, kterou pořádala Akademie Národa, se protáhla a Io přišel domů hodně unavený. Složil tělo na pohovku ve svém pokoji, zavřel oči a upadl do relaxačního stavu. V hlavě se mu začaly promítat obrazy z dnešní přednášky. Vytvoření nového prostoru v tom stávajícím. Hypotéza, kterou zatím nikdo nerealizoval.

Bylo to jako takový malý energetický výboj. Myšlenka, která se mu z ničeho nic promítla v mysli, jej probrala a zvedla z pohovky. Vstal a potichu vyšel ven na zahradu. Rozhlédl se do prostoru kolem sebe. ‚Ano, nyní je ten správný okamžik,' slyšel svůj vnitřní hlas. Sáhl do kapsy a vyndal malou destičku. Byla to paměťová buňka, kterou dostal od svého učitele, když se učil o tajemství stvoření.

„Nos ji stále u sebe, neboť nikdy nevíš, kdy může přijít okamžik, že bude jedinečné ji použít. Pak se děj vůle osudu." ‚Taková byla tehdy jeho slova.'

Přiložil si ji na čelo. Jakmile se ho destička dotkla, ucítil, že došlo k aktivaci elektromagnetického pole paměťové buňky, jež způsobilo, že destička k jeho čelu přilnula a veškeré informace, které byly v buňce uloženy, se mu mžikem přelily do hlavy. A Io začal zpívat text, který se mu jako obraz objevil před očima. Do zpěvu vložil svůj veškerý vnitřní prožitek a touhu po něčem novém. A tóny, které vytvářel, modulovaly energii ve směru, kam proudily.

Vtom je spatřil. Dveře. Nejdřív se zdály být pouhým obrazem, ale čím déle zpíval, tím více se jejich obraz stával hmotnějším. Přestal zpívat, dveře však nezmizely. Usadily se v prostoru zahrady, kde je držela neznámá síla. Ohromeně hleděl na to, co se stalo.

Pomalu k nim přistoupil. Byly úplně hladké a jejich materiál připomínal směs kovu s průzračným drahým kamenem. Neleskly se, přesto z nich cosi vyzařovalo. Barva se ovšem dala určit jen stěží. Nejvíc Ioovi připomínala hnědožlutou. Měly velikost, která by mu umožňovala jimi projít, jen kdyby věděl, jak je otevřít.

Pak si všiml, že po pravé straně se v jejich souvislé ploše rýsuje jakási linie formující tvar, podobající se ruce. Začal ji pečlivě zkoumat. ‚Vypadá to jako čísi otisk. Co mi jenom připomíná?'

Náhle se zadíval na svou pravou ruku. ‚Ne?! Že by? Jsou stejné?'

Nevěřícně střídal pohled na linii a na ruku. ‘Je to klíč?’ běželo mu hlavou.

Opatrně přiložil ruku k obrysu a cítil, že mezi ní a ohraničenou plochou dochází k jakési výměně informací, když vtom se ozvalo slabé cvaknutí. Dveře lehce odskočily od rámu a mírně se pootevřely.

Io ucukl a čekal, co se stane. Nestalo se nic. Bylo na něm, aby se rozhodl, zda chce vstoupit nebo ne. Jeho napětí se vystupňovalo na nejvyšší míru.

‚Co to jen může být? Co je tam, uvnitř? Není to nebezpečné?‘

Jeho zvědavost převládla nad ostražitostí a on pozvolna otevřel dveře.

Díval se do nekonečné hlubiny rozprostírající se odnikud nikam. Vše bylo průzračné, přesto nebylo možné dohlédnout žádného konce. Vnímal obrovskou prázdnotu a ticho připravené na něco velkého, na něco, co dlouho zrálo v jeho vědomí - najít volný vícerozměrný prostor, ve kterém bude moci stvořit vlastní světy. Světy, které ponesou všechno, co má rád a které bude možné třeba jednou i navštívit. Nyní se tato jeho představa stala skutečností.

Vzpomínal na rady svého učitele. ‚Jestliže při manipulaci s destičkou zažiješ něco neočekávaného, měj na paměti, že je to dar. Dar, který je dán jenom tobě, protože nikomu jinému před tebou dán nebyl. V takovém případě si pamatuj, že jen díky své intuici jsi schopen správně zacházet s tímto darem, neboť neexistuje návod na jeho používání. Jen ty sám budeš vědět, jak s ním naložit. Pokud se ti však nic zvláštního nepřihodí, předej tuto destičku zase svému žáku, o kterém si budeš myslet, že je něčím výjimečný. Třeba je určena právě pro něho.‘

„Ten dar jsem dostal já, mistře,“ promluvil do ticha, „a tímto vám slibuji, že se zachovám podle rad, které jste mi předal.“

Smál se a radoval jako dítě. „Ano, ano,“ rozkřičel se, „tady utvořím svůj svět, svět radosti a štěstí, svět lásky a hojnosti, prostě svět takový, jaký miluji.“ Jeho křik zaplnil prostor a Io postřehl, že ten není prázdný, ale je plný energie, která se pod jeho křikem smršťuje a rozpíná. Okamžitě ztichl a uvědomil si odpovědnost za své činy.

Slabým tónem utišil energii v prostoru a pozvolna dveře zavřel. Vtom uslyšel ozvěnu písně, kterou zpíval na začátku, a dveře zmizely. Paměťové pole se automaticky deaktivovalo a Io si sundal destičku z čela. Naplněn blaženými a okouzlenými pocity se vrátil do svého pokoje, kde spokojeně usnul.

‚Byl to sen nebo nebyl?' honilo se mu hlavou, sotva se probudil. Pak sáhl do kapsy a nahmatal destičku. ‚Ne, to nemohl být sen,' „to byla skutečnost!" zajásal.

Jeho radost však záhy vystřídalo zklamání. Uvědomil si totiž, že musí jít na sympozium Akademie, místo toho, aby znovu otevřel dveře a zkoumal dosud nepoznané hlubiny prostoru, který objevil.

Oblékl se tedy, načerpal energii z ranní stravy a vyrazil. Tentokrát ho ovšem přednášky nedokázaly zaujmout. Celou dobu, co je poslouchal, přemítal o tom, jak využít daru, kterého se mu dostalo. ‚Jak vejít do prostoru za dveřmi, jak v něm něco stvořit, jak přijít na princip fungování toho, co objevil?' Tolik otázek a žádné odpovědi. A pak si vzpomněl na modulující se energii po jeho křiku. ‚Třeba to je cesta.'

Za údivu několika svých kolegů opustil předčasně sympozium a pospíchal domů. Uzavřel se ve svém pokoji a zaktivoval destičku. Dveře se znovu objevily, tentokrát uprostřed pokoje. Otevřel je a opět hleděl do čiré hlubiny prostoru.

A začal snít. Snít o všem, po čem toužil. Po dokonalých světech naplněných nejkrásnějšími výtvory, které znal, o kterých četl nebo které si dokázal představit, kde by vše bylo mezi sebou propojeno v naprostém souladu a harmonii. A ten sen rostl a sílil, až překročil jeho mysl a vystoupil z ní. Vnímal to a přál si, aby jeho obrazy pronikly do prostoru za dveřmi. Proto začal zpívat píseň stvoření; na jejích tónech se nesl Ioův záměr k otevřeným dveřím.

Přihodilo se však něco, co neočekával. Ta monumentální kompozice, kterou vytvořil, narazila na jakousi neviditelnou stěnu stojící mezi Ioovým světem a prostorem za dveřmi, a nemohla se prodrat dovnitř. Jakoby pro jeho sny bylo zavřeno.

Teprve nyní se mu oživila závěrečná slova jeho učitele: ‚Budeš-li mít příležitost proniknout do jiného prostoru, avšak tvoje záměry se ti nebude dařit realizovat, nezapomeň na to, že vstup může být zakódován. Kdysi, když jsem obdržel tuto destičku, dostal jsem k ní i heslo: „Staniž se." Vyzkoušej je, bude-li příležitost.'

Io si ještě jednou prohlédl, co právě vysnil a zaradoval se. Zaradoval se tak moc, že uvolnil všechny své emoce a vykřikl „Staniž se!"

A stalo se, že neviditelná stěna se rozplynula a veškerá nahromaděná energie vešla do prázdnoty.

Byla to neopakovatelná podívaná. Prostor se zaplňoval symboly a obrazy, které si představoval. Nemohl uvěřit, že tvorba světů může být

tak jednoduchá. To, po čem toužil, se tady a teď rodilo ve své velkoleposti, opravdovosti a čistotě. Pocítil obrovské uspokojení ze stvoření něčeho, co bylo do této chvíle pro něj nepředstavitelné.

Dlouho pozoroval proces formování svého záměru v neohraničeném prostoru. V jedné jeho části se rozzářilo pronikavé bílé světlo a šířilo se do všech stran. Ioa překvapilo, že prostředí kolem něho se nenadále zabarvovalo zářivými barvami. Červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá i fialová se táhly v pásech do nedohlédnutelných konců prostoru, ale čím dál byly od zdroje, tím slabší byl jejich jas.

V osvětleném poli postupně vznikalo osm těles. Každé bylo ve tvaru připomínající kouli a představovalo jeden svět. Na nich se zjevovaly obrazy výtvorů, které Io vysnil, a tělesa sama začala kolem sebe vyzařovat svoji energii prolínající se s energií prostoru. Spektrum barev je obklopilo a jejich záře uchvacovala pohled a zasahovala srdce.

Io dlouho mlčky pozoroval vytvořené kompozice. Byl unesen svým dílem a okouzlen jeho nádherou natolik, že se ho zmocnilo neodolatelné nutkání vyzkoušet, zda by bylo možné se některého ze světů dotknout. Natáhl tedy svou ruku směrem ke dveřím - narazil však na neviditelnou bariéru. ‚Aha,' pomyslel si, ‚opět je potřeba vyslovit heslo' a pronesl: „Staniž se".

Tentokrát se ale nestalo nic. Neviditelná stěna zůstala neprostupná v celé ploše dveří.

Zasmušil se. Uzavřel dveře a sundal si z čela destičku. Pak se zabořil do křesla stojícího v rohu pokoje a přemýšlel.

V ten čas nemohl spát. Pronásledovaly ho všelijaké myšlenky a neustále si kladl otázky spojené s energiemi v prostoru světa, kde žije a v prostoru, který je za dveřmi.

‚Prostor, který mi byl svěřen, abych ho otevřel, je jakýmsi vývojově nižším stadiem našeho světa skrývajícím se v jiné dimenzi,' uvažoval. ‚Vstup do něho je zakódován a otevřít ho může jen ten, kdo je k tomu předurčen, přičemž energie této dimenze je na vývojově nižší úrovni než energie světa, ve kterém žiji. Proto jsou obě dimenze od sebe oddělené.'

Vzpomínal, co četl o vzájemných interakcích takovýchto energií, o tom, jak se dá či nedá pracovat v jednotlivých úrovních a došel k závěru, že jeho svět se nachází v prostoru s vyšší energetickou hladinou, než je

hladina světů, které stvořil. ‚Já sice mohu energii v prostoru s nižší hladinou modulovat či formovat, nemohu však do takovéhoto prostoru vstoupit, neboť sestoupit z vyšší energeticky dimenzionální hladiny do nižší nelze. Energie nižších hladin jsou pro vyšší neprostupné. Jedinou cestou je opačný proces. Pokud se tedy budu chtít někdy dostat do objeveného prostoru, nezbývá než povýšit energii jeho nižší hladiny do vyšší. Na to zatím ale nikdo nepřišel.' Usmál se svým úvahám. Čím víc přemýšlel o neprostupnosti stěny, chápal, že bylo od něj pošetilé chtít vejít do neznámé dimenze.

‚Neznámá dimenze' opakoval si. ‚Vždyť už ale není neznámá, ani prázdná. Měla by tedy mít jméno!' rozhodl. V mysli mu probíhaly desítky názvů, ale jeden se ustavičně vracel.

Vyvolal dveře a na jejich hladký povrch nanesl nápis ‚ORFEUS'.

≈

Všechen volný čas se Io zavíral do svého pokoje a kochal se obrazy v Orfeovi. Ale čím více a déle se zabýval Orfeem, tím intenzívněji zažíval pocity osamění. ‚Co se to jen se mnou děje?' říkal si. Chápal, že se mu sice povedlo něco, co se nepovedlo jiným před ním, ale zároveň cítil, že potřebuje tuto radost s někým sdílet.

‚Ale s kým?' kladl si opakovaně stejnou otázku. ‚Komu mohu svěřit toto veliké tajemství? - Jistě, Inemu. A nejlepší kamarádce Eie.' Usmál se, když si na ni vzpomněl; proudila v ní energie Ony tak krásná, že se Ioovi vždy tajil dech, když jí byl nablízku. Vzpomínal na matčino vyprávění, jak se poznala s otcem. Něco podobného zažívá při setkáních s Eiou - přenos nespoutané energie, kdy v místech s obrovským nábojem dochází k malým náhlým explozím.

‚Ale komu dalšímu - dal vzniknout osmi tělesům. Jedno si nechá pro sebe; ostatní by mohl poskytnout těm, kterým řekne o svém objevu. Zajímavá myšlenka,' připustil. ‚Jenže, jak jim umožnit vstup do Orfea, aniž by k tomu potřebovali moji destičku?'

≈

Bylo to takové zvláštní vnitřní vybídnutí, co ho přimělo zaměřit pozornost na svoji novou konzoli vybavenou nejmodernějším řídicím systémem. Odměna, kterou dostal za vítězství v soutěži o nejlepšího studenta Národa. Díky tomuto úspěchu si jej vybrala Akademie a nyní jej dále vzdělávala a zaměstnávala na speciálních projektech. ‚Ine mi trochu záviděl, když konzoli instalovali,' vzpomínal. ‚Byl až desátý. - Má na ni ale stejně přístup, když nejsem doma.

Co ale může spojovat konzoli se vstupem do Orfea?'

Vypadalo to, že si o ten čin řekla destička sama ve chvíli, kdy si ji chtěl přiložit k čelu. Jakousi neviditelnou silou začala přitahovat Ioovu ruku, ve které ji svíral, ke konzoli, aby následně přilnula na její střed.

Podivil se tomu a zaktivoval systém. Na monitoru najelo základní uvítací menu a vše vypadalo, že konzole bude pracovat v obvyklém režimu. Avšak pojednou celá obrazovka zmodrala a v jejím středu se objevila nepatrná tečka, která postupně rostla, a on v ní začal rozeznávat dveře. Vše se zastavilo v okamžiku, kdy velikost dveří dosáhla velikosti plochy obrazovky.

„Tak přece," vydechl. „Jenže, jak je otevřu? Obrys mojí ruky je na obrazovce tak malý."

Pak ho napadlo poklepat na něj prstem. A stalo se, že obrys vystoupil z monitoru do prostoru a zvětšil se do velikosti jeho ruky. Přiložil ji tedy k němu a opět cítil, jak dochází k přenosu informace. Po jeho ukončení se obrys zase zmenšil a vrátil se zpět na monitor. Dveře Orfea se otevřely.

Bylo to pro něho neuvěřitelné pozorovat na obrazovce zmenšená, sotva viditelná tělesa. ‚Jak se dají ale ovládat?' zvažoval. ‚Pokud jsem stál před skutečnými dveřmi, mohl jsem si jednotlivá tělesa myšlenkou přiblížit, ale co mám dělat teď?' Zkoušel na ně působit různými technikami, nic se však nepohnulo. ‚Je to logické, jsou v systému. Přesto musí existovat nějaký způsob.'

Znenadání si vzpomněl na čip, který používal pro přenos myšlenek do speciálních programů konzole. ‚To by mohlo být ono,' povzbudil se.

Zaktivoval čip a ucítil známé mírné chvění na hlavě. Jeho myšlenkové frekvence se začaly transponovat a vysílat do Orfea. Najednou zjišťoval, že se jeho pokyny začínají plnit a on je, stejně jako u přímého vstupu, schopen tělesa přibližovat a oddalovat nebo zmenšovat a zvětšovat tak, jak potřebuje. Obdobně mohl pracovat s jednotlivými objekty daného tělesa, přičemž se mu v pravé části obrazovky začaly u vyvolaného objektu objevovat další informace, parametry či navigace. Přišel na to, že každý objekt má vlastní knihovnu vlastností, kam může ukládat jeho vnitřní složky a vazby. Pochopil také, že aby mohl s danými útvary manipulovat, vyžaduje to od něho naprosto přesné a soustředěné myšlení. Ačkoli ještě nerozuměl všem souvislostem, nepřetržitý sled událostí jej nutil neúnavně pracovat. Vždyť to bylo něco tak vymykající se všemu, co ovládaly technologie

jeho Národa.

Io zažíval pocity vzrušení. Přišel na nový způsob práce v dimenzi a vnímal ten rozdíl mezi jednotlivými přístupy:

Stál-li přímo před otevřenými dveřmi, cítil vzájemné spojení mezi ním a Orfeem. Každá jeho myšlenka, každý jeho tón, se přímo přenášely dveřmi do prostoru a Orfeus na ně ihned reagoval. V takových okamžicích mu připadalo, že s ním Orfeus komunikuje a on, že je jeho součástí stejně tak, jako Orfeus je součástí jeho samého.

U konzole to bylo jiné. Necítil to přímé propojení, za to byl vtažen prostřednictvím technologie přenosu myšlenek do procesu utváření vazeb, zákonitostí, detailů. Učil se tedy poznávat svoje přání, svoje touhy, svoje emoce a promítat je do prostoru, který mu byl svěřen.

Dlouhý čas trávil Io poznáváním Orfea a přestal si tak uvědomovat své osamění i potřebu svůj objev s někým sdílet.

≈

Stalo se to ve chvíli, kdy přišel domů a zamířil do svého pokoje, když mu Iowane zastoupila cestu a řekla:

„Synu, co se to s tebou děje? Jak je to již dlouho, co jsi s námi seděl v pokoji a povídal si, s bratrem jste hráli hry a s kamarády ses chodil bavit. Všichni se mne ptají, jestli nejsi nemocný nebo co pořád děláš? Takhle to již dál nejde, Io!“

Ioa matčina slova zaskočila. Jeho spojení s Orfeem dokázalo, že úplně zapomněl na všechno kolem. Pojednou opět plně pocítil tu osamělost svého tvoření. Matčina energie útěchy, něhy a pohlazení způsobila, že všechno napětí v něm povolilo. Z hluboka povzdechl:

„Já vím.“

Iowane ho uchopila za ruku a pohladila ji. „Mám tě moc ráda a tak mám starost, když vidím, jak jsi celou dobu zavřený u sebe v pokoji a ani k nám nepřijdeš. Pojď, popovídáme si.“

Byl vděčný za její péči a starostlivost. Uvědomil si, jak je rád, že ji má. „Dobře,“ přisvědčil.

Vydali se do matčina pokoje.

„Teď se mi, synu, svěř se vším, co tě trápí,“ začala, jen co se posadili na pohodlnou sedačku. „Vidím na tobě, že je toho hodně, ale neboj se, mám na tebe tolik času, kolik si jen budeš přát.“

Bylo to jako vodopád. Dlouho v sobě nosil svoje tajemství a teď konečně našel někoho, komu se mohl s důvěrou svěřit. Mluvil o všem,

ale nejvíce o Orfeovi. Iowane naslouchala, chvílemi byla zneklidněna, chvílemi se smála. Když skončil, řekla:

„Milý synu, dostalo se ti významného daru. Tím, že jsi tento dar přijal, vzal jsi na sebe velikou odpovědnost. A to nejen za svůj život, ale nyní již i za světy v Orfeovi. Neumím pracovat s tvými systémy a technologiemi. Mohu ti však být prospěšná radou matky, matky, která je pyšná na svého nadaného syna, zároveň však matky vidoucí tíhu, která na něm leží. Proto si myslím, že by ses měl vrátit k myšlence podělit se o svůj dar se svými nejbližšími. S bratrem, Eiou, kamarády Royem a Leem, a jistě přijdeš i na další. Chtěla bych, abys byl šťastný. A budeš-li mít ve svém novém světě dobré přátele, nebudeš tak sám."

Io naslouchal a s jejími slovy zavládl v jeho nitru pokoj. Když skončili, odebral se do svého pokoje a spokojeně usnul. Již dlouho se tak slastně nevyspal.

Povzbuzen matčinou radou znovu začal hledat způsob, jak umožnit někomu jinému otevřít dveře do Orfea, bez toho aniž by mu musel dát k dispozici svoji destičku. Vyzkoušel různé možnosti, ale žádná z nich nevedla k cíli.

Cítil se bezradný. Zanechal práce na konzoli a otevřel si v pokoji dveře do Orfea. Zadumaně hleděl do prostoru. V celé dimenzi bylo možné zaslechnout jeho tesklivou melodii vyjadřující hluboký povzdech:

„Orfee, Orfee, prozraď mi, jak umožnit, aby s tebou mohl pracovat i někdo jiný, z jiného místa, bez mé paměťové destičky? Nemohu na to přijít. Je to vůbec možné?"

„Opravdu si to přeješ vědět?" ozvala se jakási ozvěna.

Io byl již zvyklý, že mu Orfeus myšlenkově odpovídal, ale nyní zcela jasně slyšel hlas.

„Ano, přeji si to vědět," přisvědčil. „ Kdo jsi?"

„Jsem galaktická dimenze, kterou jsi objevil, pojmenoval jsi ji jménem a ve které působíš jako nejvyšší tvůrce." Hlas se odmlčel a Io vnímal hloubku slov, která slyšel. „Od té doby, co jsi mne objevil a pojmenoval, nosíš mne v sobě a staráš se o mne. Nyní hledáš způsob, jak to, co bylo přístupné pouze tobě, jak to, co jsme sdíleli jen my dva, ukázat jiným. Ano, je to možné."

Bylo ticho, do kterého Io po chvíli pronesl: „Jak? Pokračuj."

A hlas pokračoval: „Za cenu toho, že se vzdáš možnosti mě plně

kontrolovat a ovládat. Zůstane ti jediná výsada. Jednou provždy uzavřít bránu do mé dimenze a nechat ji zmizet. Nic jiného. Ale v případě, že se tak rozhodneš učinit, již nikdy tento vstup nenajdeš a vše, co bylo stvořeno, se vrátí do původního stavu, do průzračné energie prázdna a ticha."

„Proč bych to dělal? Proč bych chtěl rušit něco tak úchvatného, co jsem vytvořil? A kdo jiný než já by tě mohl ovládat? Ti ostatní?" vyrazil ze sebe Io.

„V případě, že můj prostor otevřeš jiným, každý z nich bude mít pak právo tvořit a pracovat v mém prostoru jako ty. Zcela jistě budeš mít v prvopočátku před ostatními náskok a předpokládám, že jim nebudeš chtít svěřit všechna tajemství. Ale může přijít čas, kdy se ti nebude líbit to, co jiný vytváří a nebudeš mít možnost mu v tom zabránit."

„To se nemůže stát," rázně prohlásil Io. „Již jsem se naučil, že je možné přístup chránit, objekty skrýt či nastavit takové zabezpečení, které nikdo nepřekoná."

Hlas nereagoval, místo toho se zeptal: „Přeješ si tedy znát způsob vzdání se kontroly nade mnou?"

Ioovi se zdálo, že tato otázka byla pronesena posmutnělým tónem. ‚Nesmysl,' pomyslel si, ‚už stačí, že dimenze hovoří.'

„Ano!" pronesl rozhodně.

„Dobře," zaznělo. „Je tedy potřeba, abys při otevírání dveří přes konzoli nepřikládal na otisk svoji pravou ruku, ale ruku levou. Tím systém pochopí, že jej chceš klonovat. Do konzole umísti nosné medium, na které budeš chtít uložit potřebné programy. Následně budeš vyzván zadat požadovaná data nositele, který bude mít k systému přístup, a veškerá jeho oprávnění. Až je zadáš, systém spustí klonování.

Můžeš tak vyrobit bezpočet klonů systému, ale pamatuj, že ten, v jehož vlastnictví bude nosné medium, bude mít vždy právo působit v prostoru a zasahovat do něho bez toho, že ty o tom budeš cokoli vědět." Hlas umlkl.

V nastalém tichu se Ioovi honila hlavou slova, která právě slyšel.

‚Musím si to všechno promyslet,' uzavřel svoje přemítání a opustil Orfea.

≈

V okamžiku, kdy držel v ruce sedm klonů systému Orfeus, jeho organismu nebylo právě nejlépe. Seděl na židli ve svém pokoji a upřeně hleděl na temný monitor konzole, kterou před chvílí vypnul.

Jeho tělo vibrovalo pro něho nesnesitelným způsobem. Byl zmítán pochybnostmi a obavami, na druhou stranu v něm planula touha podělit se o své tajemství a ukázat svoji práci. Pořád dokola slyšel slova samotného Orfea a nemohl sám sebe přesvědčit, že bude mít vždy vše pod kontrolou.

Vzpomínal na to, jak zašel za Iowane a požádal ji, zda by mu nemohla pomoci vybrat ty, kterým by řekl o existenci nové dimenze.

„A kolika přátelům chceš přístup do Orfea umožnit?“ zeptala se ho potom, co jí vypravoval o svém rozhovoru s hlasem Orfea.

„Sedmi. Každý z nich bude mít na starosti jedno z těles, které jsem tam nechal vzniknout. Osmé těleso si nechám pro sebe.“

„Dobře, tedy sedm,“ přemýšlela. „O čtyřech víš - těmi jsou Ine, Eia a kamarádi Roy a Leo. Chtělo by to ovšem i nějaké Ony, nemyslíš?“

„Určitě, jenom stále nemohu přijít na to, které; uvažoval jsem o Zoé a Mie.“

„Výborně, tak to jich máme šest. Chybí poslední. - A co bys tomu řekl přibrat do vaší skupiny Eiinu kamarádku Aiu? Vzpomínáš, tu, jak byla u nás na oslavě tvých narozenin? Několikrát jsme se spolu bavili a přišla mi tak rozumná.“

„Máš pravdu; vyzařovala z ní taková pozoruhodná síla. - To je dobrý nápad!“

Iowana se usmála. „Tak to jsem ráda. Tímto tedy máme všechny vyvolené pohromadě.“

„Počkej, jak jsi je to nazvala? Vyvolení? Ale to je přece skvělé pojmenování pro naši skupinu; budeme si říkat Vyvolení. Io a sedm Vyvolených.“

„To jsou mi nápady!“ prohlásila Iowane. „Spíš bys měl, synu, přemýšlet nad tím, jak zabezpečíš, aby všechno, co budete ty i tví Vyvolení konat v Orfeovi, bylo konáno pouze ve jménu lásky a radosti. Abyste při tvorbě vašich světů do nich nezanesli bolest, zlobu, strach či nepřátelství. Pamatuj si: všechny dveře se dají udržet zavřené jen do chvíle, než se za nimi nashromáždí tolik energie, že jejich zámek ji neudrží. A byla by to lehkovážnost, nechat zkoušet pevnost dveří Orfea vůči síle negativních energií.

Víš, tolik bych si přála znát, co ti přinese dar, který jsi obdržel. Přestože máme sebedokonalejší technologie a sebelepší poznání, nikdo není dodnes schopen dohlédnout následků našeho jednání. Bylo by to něco neobyčejného, mít možnost vidět předem výsledky

všech variant našich činů a podle nich se rozhodovat, co udělat. Jenže nakonec stejně to, co bychom viděli, by byl jen počátek něčeho dalšího, dosud nezjeveného. Ale třeba se ti podaří naprogramovat posloupnost událostí v Orfeovi a mít jejich průběh nepřetržitě pod kontrolou tak, abys v každém okamžiku věděl, co nastane, a tím se přiblížil poznání o běhu našeho světa."

‚Ano, chtěl bych to dokázat,' vrátil se Io ze vzpomínek do přítomnosti. ‚Ale dokážu to sám? Co když mým úkolem je podělit se o tento dar s těmi, které vyvolím? Tak jako já jsem byl vyvolen,' uvažoval. ‚Co když je to záměr, který mi nebyl zjeven přímo, ale je mým posláním ho v sobě objevit a naplnit?'

Vibrace rázem ustaly. Io se rozhodl. Uspořádá setkání Vyvolených.

2.

V domě bylo vše připraveno a hosté se pomalu scházeli. Hnedu vchodu je vítala zurčící fontána a Io s Inem, kteří je uváděli do malebné zahrady, kde jim zhotovili pohodlné lavice na sezení a Iowane přichystala přebohatý stůl plný výborných lahůdek. Dorazili všichni - Zoé, Eia, Roy, Leo, Aia a Mia.

Po krátkém přivítání se jedlo a pilo, květiny v zahradě zpívaly a vládla báječná a uvolněná atmosféra. Když byla zábava v nejlepším, Io povstal a tím si zjednal pozornost.

„Milí kamarádi," začal. „Je mnoho důvodů, abychom se tak dobře bavili, avšak jeden z nich je vám dosud skryt." Všichni zbystřili pozornost. Pokračoval. „Mám pro vás jedno opravdové překvapení a chtěl bych se o ně s vámi podělit.

Jak mnozí víte, nebyl jsem poslední dobou příliš zábavný, a místo ve společnosti, trávil jsem čas o samotě bádáním, o kterém jsem nechtěl nikomu nic prozradit. Tímto se všem omlouvám, a to zvlášť Eie, která snad pro to na mne nezanevřela." Po těch slovech se všichni otočili na Eiu, která se usmála, což bylo přijato jako důkaz, že je Ioovi stále příznivě nakloněna.

„Chtěl bych vše napravit a představit vám to, co jsem vytvořil a kvůli čemu jsem vás tak zanedbával." Místností to zašumělo vzrušením.

„Každému z vás rozdám nosič speciálního programu, který doma nainstalujete na svých multimediálních konzolích. Současně s nosičem obdržíte čip umožňující přenos vašich myšlenek do programu. Počítám,

že vám to nedá a zahájíte instalaci hned, jak se vrátíte domů. Udělejte to a pak si jděte klidně lehnout. Celý program se během doby, co budete spát, sám nainstaluje.

Až budete mít data uložena tak, jak jsem vám popsal v návodu, a vše proběhne bez problémů, dejte mi zprávu, že jste připraveni na spuštění systému. Jakmile budu mít od všech potvrzení o úspěšné instalaci, vyrozumím vás, kdy bude systém aktivován. Je totiž důležité, abychom dodrželi jednotný čas aktivace, jedině tak bude systém řádně fungovat."

„Obdivuhodné," zvolala Mia, „jedinečný program, jen pro nás!" Ostatní hlasitě souhlasili.

„A co je to vlastně za program?" zjišťoval Leo. „Je to nějaká hra, nebo něco jiného?"

„Je to hra o tvorbě nových světů," prohlásil Io a všichni užasle zmlkli. „Ještě nevím proč, ale byla mi dána šance, abych objevil prostor ve skryté dimenzi. Přijal jsem tuto výzvu a otevřel vstupní dveře. V prázdnotě, kterou jsem spatřil, byla nahromaděna energie a já neodolal. Vše, o čem jsem snil a po čem jsem toužil, jsem vymodeloval ve své mysli a na frekvenci tónu vnesl do této dimenze. K mému údivu se její prostor zaplnil mými představami. Byl to neopakovatelný zážitek.

Ale po čase jsem zjistil, že se nemám s kým o tuto nádheru podělit, s kým ji sdílet. Uvědomil jsem si, že bych zde chtěl potkávat ty, které mám rád a se kterými je mi dobře. Rozhodl jsem tedy, že vás, své nejlepší přátele, uvedu do tohoto prostoru, jemuž jsem dal jméno Orfeus." Odmlčel se a vůkol bylo ticho.

A tak mluvil dál: „Až se i vám otevřou vstupní dveře Orfea, spatříte osm plujících těles. Každému z vás bude svěřeno jedno z nich. Na něm si budete moci vytvořit vlastní svět.

Stejně jako já jste se učili pracovat s energií. Nabízím vám dimenzi s jejím nepřeberným zdrojem. Čerpejte z něho a tvořte. Mám ovšem podmínku: a to, že vše, co budete činit, bude naplněno výhradně pozitivními úmysly. Chci vás tedy požádat, aby každý z vás se zde, přede všemi, zavázal slibem, že se při svém působení v Orfeovi vyvaruje všech myšlenek, přání, tužeb či konání, jež by mohly být příčinou vzniku čehokoliv negativního v jednotlivých světech či v celé dimenzi. Orfeus by nám měl být symbolem radosti, pokoje, lásky a bezpečí. - Jste ochotni dát tento slib?" zeptal se na závěr.

„Ano. Ano. Ano," znělo od každého z Vyvolených. Vždyť to,

o čem Io mluvil, jim bylo tak bytostně blízké. Ve svém vlastním nitru cítili souznění s jeho záměrem.

Poté, co vyslovili slova slibu, která jim Io předložil, zasypali ho záplavou otázek a on trpělivě vysvětloval veškeré náležitosti kolem programu. O jídlo i pití přestal být zájem. Marně je Iowane pobízela, aby si něco vzali. Všichni se soustředili na povídání o nové dimenzi a pak chvatně odcházeli s nosičem a čipem, aby zasedli ke svým konzolím a nainstalovali systém.

„Co s tím budeme dělat, Io?" ptala se ustaraná Iowane a ukazovala na plný stůl, když odešli.

„Ty jistě víš, jak to zase přeměnit na něco jinak užitečného, nemám pravdu?" poznamenal Io.

Iowane se usmála. „No, ale co kdybych to neuměla? Víš, jaká by to byla škoda?"

≈

Poslední instrukce byly rozeslány a všichni ve stanovený čas čekali, připraveni u svých konzolí, na Ioův pokyn.

On sám se chvěl napětím - je na to připraven? Na chvíli zapochyboval, ale napojení na ostatní mu nedovolovalo váhat. Jakýsi vnitřní impuls mu dal pokyn, jenž předal dál ostatním, a všichni najednou spustili systém. V nastalém okamžiku se na osmi konzolích otevřelo osm dveří do Orfea.

Vyvolení byli uchváceni podívanou, kterou pro ně Io připravil. Objevily se před nimi útvary různých forem a velikostí uspořádané do známých i neobvyklých obrazců symbolizujících učení moudrých a zobrazujících obrazy jejich světa. Některé volné, jiné nahuštěné do hmoty, některé stojící, jiné plující prostorem, a to vše v naprostém řádu a jednotě. A ze světelné koule, představující zdroj jasného bílého světla, se paprskovitě rozbíhaly spektrální linie barev, protínající prostor v jeho velikosti a mizející v jeho nekonečnosti. V ozářené části prostoru pak stálo v jedné řadě osm třpytících se kulovitých útvarů.

A Io vyslal všem signál: „Jak jsem vám slíbil, pro každého z vás je připraveno jedno těleso. To nejvzdálenější je Aii, další je Leovo, pak Roye, následuje jedno pro mne, další patří Eie, Zoé, Mie a nejbližší k nám je Ineho. Utvořte na nich své světy, takové, v jakých byste chtěli žít. Rád se na ně budu dívat a to, co se mi bude líbit, vezmu a umístím do svého světa, ve kterém budu uchovávat to nejlepší, co vytvoříte.

„To je úžasný nápad," reagoval na Ioova slova Roy.

Io pokračoval: „Dveře teď můžete otevírat podle své vůle, kdy se vám bude chtít. Můžete si i přístup do svého světa zakódovat, abyste měli jistotu, že vám tam nebude zasahovat někdo jiný. Jedině já mám výsadu, že se dostanu vždy a všude a mohu komukoli cokoli na jeho těleso přidat anebo z něho odebrat."

≈

A nastal čas, kdy se Vyvolení pustili do práce. Jejich úmysly byly čisté a průzračné jako jejich radost nad darem, kterého se jim dostalo. Pouze Ineho myšlenky čas od času bloudily víc ve skrytých koutech jeho duše a vyvolávaly podivné otázky. ‚Jak to jen Io dokázal? Jak je možné, že to utajil tak, že o tom nikdo nevěděl?' Rozhodl se tedy, že potajmu začne bratra více sledovat.

3.

S potěšením Io v jednotlivých světech pozoroval, jak dobře jde Vyvoleným tvoření v Orfeovi. Pokaždé, když otevíral dveře, nalézal nové a nové výtvory. Všechny byly něčím ojedinělé, přesto jej některé zaujaly víc. Ty pak kopíroval a přenášel na své těleso.

Znovu začal být plně zaujatý myšlenkou najít způsob, jak projít dveřmi a proniknout do prostoru za branou dimenze. Ta otázka ho pronásledovala víc a víc. Zejména ve chvílích, kdy stál na jejich prahu a hleděl do hlubin. ‚Kde jsou dveře, je i cesta dovnitř a cesta ven.' vtíral se jakýsi hlas. ‚Chce to jen najít způsob. A odvahu.'

≈

Dlouho bádal Io nad postupem, jak realizovat svoji myšlenku. ‚Může stvoření pohltit svého stvořitele?' přemítal.

Byl to momentální nápad, který jej zaujal, sotva ho zachytil. ‚Co kdyby se mu podařilo obě dimenze propojit?' uvažoval. ‚Tu svoji přede dveřmi a tu za dveřmi nějakým průchodem, tunelem, na jehož konci by byl umístěn jakýsi přenašeč, umožňující pohyb v prostoru Orfea?

To kdyby fungovalo…!' nadchnul se.

A tak v době, kdy všichni spali, se pustil do programování své vize do systému. Práce se mu dařila, což jej nezdolně hnalo dál. Teprve když byl hotov, pocítil, že na něj padá únava; přesto se rozhodl svoje dílo hned vyzkoušet.

Nejprve zkontroloval, zda nikdo z Vyvolených nepracuje v Orfeovi. Nepřál si totiž, aby ho někdo sledoval. ‚A jestli se to nepovede a on se ztratí v této dimenzi? …. Kdo ví.‘

Spustil aktivaci. S uspokojením sledoval na obrazovce monitoru, jak se v prostoru začíná formovat unikátní přenašeč ve tvaru plochého disku. Tvar a parametry jeho rovinnosti nastavil podle hodnot, o kterých se učil na školách, aby splňovaly podmínky pro ultrarychlý přesun z jednoho místa na druhé. V jeho středu se však plochost rozšiřovala, a to tak, aby zde vznikl dostatek prostoru pro místnost, ve které vytvořil jak řídící, tak odpočinkovou zónu. Vstup do disku umístil v jeho spodní části a vytvaroval ho tak, aby, až disk přilne ke dveřím Orfea, vznikl požadovaný průchod.

Řídící pracoviště vybavil potřebnou technikou, včetně speciální minikonzole. Odpočinková zóna pak byla připravena pro případ delšího pobytu v dimenzi, protože sám připustil, že nedokáže ani odhadnout, jak rychle se bude přenašeč v Orfeovi pohybovat a jakou dobu v něm stráví. ‚Vždyť ani nevím, jak je celá dimenze rozsáhlá.‘ pomyslel si.

Když se plochý prstenec uzavřel v celém obvodu a venkovní plášť středu se slil s jeho okraji v kompaktní celek, program se zastavil. Přenašeč byl zformován.

Zbývalo udělat poslední krok - propojit vstup do disku s dveřmi Orfea. Na Ioův pokyn se přenašeč pomalu přibližoval k otevřeným dveřím. Ve chvíli, kdy k nim měkce přilnul, Io uviděl na obrazovce osvětlenou chodbu vedoucí do nitra disku. Prostoupilo jím mocné vzrušení.

Uzavřel program na konzoli, sundal z ní destičku a položil si ji na čelo. Dveře se objevily ve své plné velikosti.

Otevřel je a byl u vytržení z toho, když za nimi spatřil to, co předtím na monitoru - průzračnou chodbu, jejíž podlaha i stěny zářily jasným světlem.

Zaváhal - teď anebo nikdy. Vzal ze stolu připravený nosič se systémovým klonem, který si zhotovil pro aktivaci systému v minikonzoli přenašeče, a opatrně vykročil. ‚Projde - neprojde? Nenarazí opět na bariéru?‘ obával se v duchu.

Nezaznamenal však žádný odpor. Nic mu nebránilo vejít.

Hmota chodby pod jeho nohama byla jednolitá a hladká, včetně stěn, kterých se cestou dotýkal, a ač se zdála průzračná, nebylo jí nic vidět. ‚Jak zvláštní,‘ napadlo ho.

Prošel chodbou ke dveřím disku. Pokynem mysli je otevřel a vstoupil do místnosti zařízené přesně tak, jak ji navrhl v programu. Zaradoval se. ‚Jaké neuvěřitelné události se to dějí a já jsem jejich aktivním tvůrcem' honilo se mu hlavou.

Rozhlédl se kolem sebe. V pravé části místnosti stál kulatý stůl s osmi křesly kolem a za ním barový pult pro přípravu občerstvení - odpočinková zóna. V levé části - řídící zóně - se nacházely technologie pro řízení disku s velikou obrazovkou. Podél průhledných stěn byla dokola rozmístěna křesla pro sezení a pozorování vnějšího prostoru. A pak už jen drobné interiérové doplňky, aby se zde každý cítil dobře.

Io se posadil do nejbližšího křesla a těšil se ze svého díla. ‚Teď, až zavřu dveře a odpoutám se od vstupu do Orfea,' přemýšlel, ‚budu první, kdo pronikl do světa, který sám stvořil. Nepředstavitelné se pro mne stává skutečností. Jaký je asi důvod toho všeho? Co přinese tento okamžik?'

Přemístil se k řídícímu pultu, kde zapnul minikonzoli a nainstaloval systém z nosiče. Destičku, pomocí níž otevíral dveře Orfea, si ponechal na čele. Na to, co by se mohlo stát, pokud by ji sundal, nechtěl ani pomyslet.

Systém se inicioval a Io uviděl na monitoru svůj přenašeč. „Zázrak," zašeptal. Dal povel k uzavření dveří a odpoutání přenašeče od brány dimenze.

Vše fungovalo naprosto přesně jako vždy a bez jakéhokoli náznaku, že by mělo být něco jinak. Disk nehlučně a skoro s nepostřehnutelným pohybem provedl Ioovy povely a zahájil přemisťování na souřadnice, kde se nacházelo Aiino těleso.

Bylo to jakoby ho cosi v jediném okamžiku, pohltilo a on se naráz ocitl na udané pozici. V té chvíli si uvědomil, jak jsou všechny výzkumy, které dosud prováděl, proti této zkušenosti nicotné. Že se pohybuje v dimenzi pro něho nereálné, ale tato dimenze že je ve skutečnosti tak reálná, jako svět, ve kterém žije. Že on sám sebe pozoruje na konzoli a řídí své činy. A že může tuto dimenzi opustit a vrátit se do svého světa, aniž by se ztratil v nenávratnu.

Sedl si zpátky do křesla, sklonil hlavu a začal broukat děkovnou melodii. Děkoval v ní všem těm, které miloval a kteří ovlivnili to, že může být tady a zažívat to, co zažívá. Děkoval Orfeovi. A melodie se šířila po prostoru disku a pak prostoupila jeho stěnami ven, kde zanechávala informaci o lásce a vděčnosti a úctě a skromnosti.

Když dozpíval, bylo dlouho ticho. Napřímil hlavu, usmál se a pustil se do kontroly systémů přenašeče. ‚Je čas naučit se pracovat s jeho navigací a vyzkoušet jeho možnosti.‘

V průběhu testování procestoval rozlehlou oblast Orfea, osvětlenou i neosvětlenou, ale jelikož sám neznal jeho hranice, nebyl schopen určit, jak velkou část viděl.

Únava mu již pletla myšlenky, a tak se rozhodl se vrátit a připojit se k bráně dimenze. Disk bez problémů vykonal zadané příkazy a před Ioem se opět objevila spojovací chodba. Prošel jí do svého pokoje a zavřel dveře. Teprve nyní si naplno oddechl. ‚Nebylo to marné!‘

Vtom ho to napadlo: ‚Připravím ostatním malé překvapení; do té doby ale musí být pro ně disk neviditelný.‘ Sedl si tedy ke konzoli a ještě jednou otevřel přístup do Orfea. ‚Ne nadarmo jsem se učil znevidi-telňovat objekty,‘ pochvaloval si, když se mu podařilo zneprůhlednit disk tak, aby ho nikdo jiný nebyl schopen identifikovat.

Z posledních sil vypnul konzoli, přemístil své tělo na postel a v mžiku usnul.

≈

Následující schůzku Vyvolených zahájil Io nezvykle tím, že je zavedl do zahrady. Předstoupil před ně a řekl:

„Moji drazí přátelé, rád bych vás blíže seznámil s dimenzí Orfea.“

Po těch slovech si přiložil k čelu destičku a začal zpívat. Vyvolení ohromeně hleděli na to, jak se před ním z ničeho nic objevily opravdové dveře s nápisem Orfeus - a on k nim přikročil a otevřel je. Potom jim pokynul, aby přistoupili blíž. Obklopili ho a pohlédli do prostoru za nimi. V úžasu spatřili to, co vídávali na svých monitorech, tentokrát ve své opravdovosti, průzračnosti a hloubce.

A Io začal znovu zpívat. Z jeho úst se linul tón a pronikal do prostoru. Ostatní nejdřív se zatajeným dechem jen naslouchali, ale nedalo jim to a postupně se přidávali. Každý vložil do svého tónu svoji energii, svoje emoce a část svého vědomí. Kdo tehdy zaslechl vzniklou symfonii, byl zasažen a dlouho nemohl vymazat ze svého srdce otisk blaženosti. Sledovali, jak jejich zpěv ovlivňuje útvary v prostoru - jak se mění jejich barvy a tvary, jakoby tančily na tónech anebo padaly do prázdna ticha. Když dozpívali, všechno se zklidnilo.

Pak Io vyslovil příkaz pro přistavení a zviditelnění přenašeče a vše, co Vyvolení pozorovali, naráz zmizelo a oni udiveně hleděli do nitra jakési chodby.

„Pojďte dál," vyzval je a sám do ní vstoupil. Váhavě, ale přece jen, ho uposlechli a mlčky se vydali za ním. Došli ke druhým dveřím, kterými prošli do pozoruhodné místnosti. Io se zastavil v jejím středu a pobízel je k prohlídce interiéru. Vzrušeně se rozhlíželi kolem sebe.

„Podívejte, tady jsou naše světy!" zvolala Mia, jakmile za průhlednou stěnou přenašeče spatřila to, co před okamžikem zmizelo.

Byli tím vším tak zaujatí, že si ani nevšimli, jak se za nimi zavřely dveře a oni, ač necítili žádný pohyb, se s místností odpoutali od vstupní brány dimenze a pohybují se prostorem.

„Počkejte, nepřipadá vám, že se k nim přibližujeme?" zvolal z ničeho nic Leo. „Io, jak to děláš? Co se to s námi děje?" obrátil se na něho.

„Nastoupili jste do přenašeče, který nás donese k jednotlivým světům v Orfeovi," odpověděl klidně Io.

Nikdo nebyl schopen slova, jejich pocity se mísily - obavy, vzrušení, strach, radost - vše současně v podivné spleti.

„Doufal jsem, že se mi podaří najít i způsob, jak se projít po jejich povrchu, ale zákony energetických hladin platí i v této dimenzi. Musíme se tak spokojit s málem," dodal.

„S málem?" vykřikl Leo. „Vždyť to, co jsi dokázal, je naprosto neuvěřitelné! Kdo by si kdy pomyslel, že se budeme pohybovat v dimenzi, ve které tvoříme a kterou ovládáme na svých konzolích! Io, ty jsi génius!"

V údivu Vyvolení sledovali, jak se náhle ocitli před Aiiným tělesem. Zdálo se jim neskutečné moci pozorovat světy takto.

Proplouvali Orfeem a ten Vyvolený, k jehož tělesu dorazili, ukazoval ostatním, co se mu podařilo vytvořit. Každý svět byl odlišný svými ojedinělými a strhujícími prvky přeměněné energie do kompozic zachycujících stavy krajiny a tvorů zde žijících tak, jak je jejich tvůrci znali ze svého života či vyprávění. Vzniklá díla byla prodchnuta jimi samými a odrážela touhu po něčem novém. Po něčem, co ve svém životě neměli, o čem jen snili. A tady se jejich sny naplňovaly.

Bylo působivé pozorovat, jak každý z Vyvolených čerpá při své činnosti z barev spektra a jak se jednotlivá tělesa začínají barevně profilovat. Pouze Ioovo těleso si udržovalo směsici všech barev, neboť Io plnil svůj záměr shromáždit ve svém světě nejkrásnější díla z ostatních světů. A aby vše bylo propojeno v jednotě a rovnováze stvoření, doplnil

je vlastními výtvory.

Všichni obdivovali jeho kompozici cirkulace vody, ve které voda stékala z vysokých hor do hlubokých údolí, kde se hromadila v malých či velkých jezerech; zde se přeměňovala na páru a větrem byla opět unášena zpět do hor, aby v podobě deště dopadla zase na zemi. Vyvolení byli uneseni tímto koloběhem a žádali Ioa, aby i v jejich světech ustavil tento proces.

Jediný Ine o vodu nestál. V hloubi svojí duše byl zklamaný a smutný, neboť marně na Ioově tělese hledal svůj oheň. Nedal však na sobě znát rozmrzelost a místo toho se v duchu ujišťoval, že až Vyvolení spatří jeho svět, bude to pro ně strhující zážitek. ‚Co jsou jejich světy proti jeho? Ani na jednom z těles, které navštívili, se nesetkal, vyjma vody, s tak dynamickou energií, jakou představuje planoucí oheň. Nejen koloběh vody, ale i plamen ohně by měl být umístěn v každém světě,' utvrzoval se ve svém přesvědčení, zatímco se přemisťovali od jednoho tělesa ke druhému. Poslední, ke kterému zamířili, patřilo právě Inemu.

Jejich návštěva nezačala šťastně. Plameny vysoko šlehající do prostoru dimenze zasáhly blížící se přenašeč, neboť Ine nedal včas pokyn k jejich zeslabení. Io tak poznal, že disk není zabezpečený před vlivy energií, působících v Orfeovi, jak se původně domníval. Provedl tedy urychlená ochranná opatření a získal zase kontrolu nad vývojem událostí.

Sotva se situace kolem přenašeče uklidnila, pustil se Ine do představování svého díla. Tajemné, někdy až děsivé, se objevily obrazy jím stvořené. Jakoby sáhl do těch nejhlubších archivů, kde se ukrývaly podoby záhadných spojení jednotlivých energií. Jako živí vystupovali z obrazů draci pokrytí barevnými kameny či tenkými plátky třpytivého kovu, gigantické kamenné sochy se vypínaly do nesmírné výšky, v některých plamenech pak bylo možné rozpoznat prapodivné postavy, jež Ine nazýval ohnivými muži. Hrdě předváděl své dílo, na němž po celou tu dobu usilovně pracoval a čekal obdivné výkřiky a chválu. Ale na všechny dolehl stín.

„Co jsi to vytvořil?" nechápavě se ho ptal Io?

„Copak to nevidíš? Tu krásu ohně, tu krásu toho ohnivého světla, podobného světlu, které jsi stvořil ty sám, tu majestátnost bytostí, která tento svět obývají, tu oslnivost kamenů a kovu, jež symbolizují svou velkolepost. Oheň vládne v mém světě a nic sem nepronikne, aby zničilo jeho nádheru," vysvětloval Ine vzrušeně.

„Víš, Ine," řekl Io, „vše, s čím jsem se doposud setkal, bylo vytvořeno tak, aby to obohacovalo všechny ostatní a mohlo být umístěno kdekoliv v celé dimenzi. Ale když něco z toho, co jsi stvořil ty, přenesu jinam, tvůj oheň to spálí a velikost tvých draků či obřích soch zastíní vše ostatní. Ani do mého světa tvé výtvory nemohu vzít, aniž bych je spoutal nebo omezil. A když je omezím, nepozbudou tak již své krásy? Nevím Ine, musím si to ještě promyslet."

„Co tím chceš říct, bratře? Jakým právem se opovažuješ rozhodovat o tom, co je dobré a co špatné? To přece nemůžeš udělat!"

Io zvolal: „Právem objevitele Orfea a zakladatele jeho světů! Tímto právem já rozhoduji, co bude na těchto světech a co nikoli. Nechceš-li přijmout mnou stanovené podmínky, najdi si vlastní dimenzi. Ale pokud chceš působit dál v Orfeovi, respektuj, že tady mám konečné slovo já!"

Hluboce raněn byl Ine bratrovými slovy. Zahalil tvář a zastřel svoje energetické pole tak, aby z něj nikdo nemohl poznat jeho rozpoložení. A stejně tak, jak prudký dokáže být oheň, stejně tak prudká začala být Ineho závist na bratrovo dílo. Věděl, stejně jako Io, že sám najít podobnou dimenzi neumí; proto pokud chce dál působit v Orfeovi, nemůže si bratra proti sobě popudit. V jeho duši však bylo zaseto semeno sváru.

Ostatní mlčeli. Stín, který na ně padl, do konce cesty nezmizel. V napjatém tichu opustili Orfea.

Když vyšli zpět na zahradu a chtěli se rozloučit, Io je zadržel a řekl:

„Přátelé, dobře víte, že prostor Orfea je všemu otevřený. Zvažte však úmysly, proč do něho vstupujete, i to, co v něm činíte.

Vaše světy jsou těmi, co utváří podobu celé dimenze. Pojmenujte je. - Já jsem pro svůj svět nalezl jméno Gaia. A chci vám nabídnout možnost čerpat z bohatství děl, která jsem na něm nashromáždil. Najdete-li zde něco, co budete chtít mít ve svém světě, je vám takovéto dílo volně k dispozici, abyste si ho odebrali. Neboť to, co si vezmete, samo se opět vytvoří. Co ovšem možné nebude, je cokoli na Gaiu přidávat bez mé vůle."

„Děkujeme ti, Io, nejen za tvoji nabídku, ale i za to, že sis nás vybral a dal nám důvěru," promluvil jménem všech Roy. „Kdopak z nás by si někdy jen pomyslel, že se stane stvořitelem světa, byť v jiné dimenzi, a co víc, že tento svět bude moci pozorovat přímo z prostoru, ve kterém

tvoří. Nevím jak ostatní, ale jsem dojatý a poctěný, že mohu být u toho a jsem ti nesmírně zavázán. Je to skvělé. Slibuji ti, že se budu snažit uchovat vše krásné v Orfeovi tak, aby každého, kdo otevře jeho dveře, těšil pohled, který se mu naskytne."

„Pěkně jsi to za nás řekl," přidala se Eia.

Ostatní pokyvovali hlavami. - Kromě Ineho.

≈

Stín, který se zrodil, byl nepatrný, snad proto nikdo z Vyvolených, ani sám Io, nevnímal, že je již neopustil. Nepostřehnutelně se prodlužoval s během událostí, které přicházely. Jedině Aia, nejcitlivější bytost z Vyvolených, měla při každém setkání s Inem divný pocit, že něco nebo někdo je tam s nimi, něco nebo někdo, koho není možné vidět či jinak zachytit, přesto zneklidňuje. Když se však ujistila, že nikdo z ostatních takový pocit nemá, přestala se jím zabývat.

A v Ineho mysli se začal rodit zlovolný plán - zjistit a získat přístupová hesla a kódy od systému Orfea, aby se nemusel vázat na bratrovu vůli. Rozhodl se, že až bude vhodná příležitost, vypátrá co nejvíc o přístupu na Gaiu, pronikne na ni a přemístí sem některé své výtvory bez Ioova vědomí.

A tak zatímco každý z Vyvolených se znovu pustil do práce na zdokonalování svého světa, Ine již více času trávil studiem Orfea. Byl přece bratrem svého bratra a měl přístup na jeho konzoli, když Io nebyl doma.

4.

Oznámení o tom, že je několik členů Národa, kteří údajně objevili skrytou dimenzi ve stávajícím prostoru a tvoří v ní nové světy, vyvolalo nebývalý zájem. Io nedal nikomu z Vyvolených pokyn, aby o Orfeovi nemluvili a tak stačilo několik povídání doma nebo s kamarády a zpráva byla na veřejnosti. Fakt, že autorem tohoto objevu je nadějný student Io, tento zájem pouze zvýšil. Ioovi denně chodily desítky žádostí o bližší informace či prezentace. Samotní členové Akademie, ba i mnohé významné osobnosti Národa, se chtěli osobně seznámit s tím, co objevil a stvořil.

Ioovi nastalo hektické období. Aby utajil způsob, jak přišel na existenci skryté dimenze, prezentoval Orfea jako projekt multidimenzionální hry. Tím se mu podařilo zmírnit vyvolanou

senzaci v Národě. Přesto se všichni Vyvolení stali středem pozornosti, přičemž prvotní zájem se postupně měnil na obtěžující chování, které je odpoutávalo od jejich práce a povinností a stalo se jim přítěží. Objevili se i tací členové Národa, kteří Vyvoleným dávali velice lákavé nabídky za přenechání nosiče s naklonovaným systémem. Ale nikdo z nich nepodlehl; každý by to totiž považoval za zradu vůči Ioovi, kdyby takovouto nabídku přijal. Pouze Ine si chvíli pohrával s touto myšlenkou. Avšak stín, který mu byl ustavičně nablízku, ji odehnal, a namísto toho povzbuzoval Ineho žádostivost ukázat bratrovi, že on, Ine, v Orfeovi ještě něco dokáže!

Na určitou dobu se tak stali Io a Vyvolení objekty zájmu obyvatel Národa a Ioovi se dostalo i významného uznání. Ztratili však soukromí, klid i chuť pokračovat ve svém díle. Světy osiřely a zůstaly neměnné po dlouhý čas.

≈

„Proč jen to všechno?“ zoufal si Io před Iowane, když dokončil jednu z vyčerpávajících exkurzí a přišel domů. „Proč jsem nezůstal s Orfeem sám? Nebo proč jsem ostatním neřekl, aby o tom s nikým nemluvili? Vždyť já už ani nemám sílu v Orfeovi cokoli vytvářet, nemám ani náladu. Vše je to pořád dokola, stejné návštěvy, stejné přednášky, stejné otázky, stejné prohlídky. Co mám jenom dělat?“

Iowane vzala syna za ruku a těšila jej. „Víš, Io, nikdy nevíme, proč se cokoli děje. Ale vzpomeň si, jak ti bylo, když jsi byl v Orfeovi sám. Vzpomeň si, jak jsi byl šťastný, když ses o svůj objev mohl podělit se svými přáteli.

Brzy poznáš, že to, co se děje, je přechodné. Vše plyne a běh událostí nikdo nemůže zastavit. Vždycky se o něco budeme zajímat, ale pokud se něco nezmění nebo se nevyvíjí, po čase náš zájem vyprchá. Stejně tak opadne i zájem o Orfea, pokud v něm nebudete dále nic tvořit či měnit. A za nějaký čas se zapomene. Možná, že to zůstane ještě zapsáno, ale stanou se jiné události a všichni opět poběží za nimi. Málokdo vydrží u toho, co se jeví jako statické. Ale nic není statické, nic není takové, jak na první pohled vypadá. To ty víš přece lépe než já.“

Cítil obrovské pohlazení na duši. Začal chápat, že uchvácen proudem událostí úplně zapomněl na podstatu, ze které vyšel při formování Orfea. Vnitřní teplo, jež mu matka svými slovy dávala, v něm opět probudilo naději.

Iowane pokračovala: „Možná je dobře, že jste si všichni zažili, co to

znamená být slavným. Kdybys jim zakázal o Orfeovi hovořit na začátku a oni si toto neprožili, kdo ví, zda by byli schopni mlčet jednou, až se třeba budete s Orfeem vyvíjet někam dál. Teď si již můžeš být jistý, že všichni vědí, co to obnáší. Netrap se, synu, vše pomine a přijde chvíle, kdy se opět vrátíte do Orfea a budete moci v klidu pracovat. Podívej se na současné události z jiné strany. Zkus řešit to, na co ti dosud nezbýval čas. Co třeba tvoje láska k Eie? Kdy jste naposledy byli spolu sami? Už jsi jí vůbec řekl, že ji miluješ? Připadá mi poslední dobou taková smutná."

Io se zaradoval a posmutněl zároveň. „Máš pravdu. Orfeus nyní naplňuje celý můj život, ale to asi není správné, že ano? Kvůli práci jsem na Eiu úplně zapomněl."

Usmála se. „No vidíš. Tak běž za ní a vyrazte si někam ven. Nestarej se o ty kolem. Bav se, raduj se a vrať se do reálného světa, aby ses pak mohl zase navrátit do světa imaginárního, do Orfea. Pro jeden svět nezapomínej na ten druhý. Oba jsou propojené díky tobě."

Ta slova ho probrala k životu. „Děkuji, že jsi mi to připomněla. Miluji Eiu a dosud jsem jí to neřekl. Zapomněl jsem na svůj život a svoji lásku. - Jdu!"

A vyrazil jako beze smyslů za Eiou, aby jí mohl říct, že ji miluje a chce s ní být a žít až do konce jeho časů a jejích časů, prostě navěky.

5.

Io s Eiou seděli ve společenském pokoji svého nového domu a vzpomínali na ten moment, kdy Io za ní přiběhl s obrovskou kyticí květů a už od dveří křičel, ‚Miluji tě, miluji tě, Eio! Promiň, že jsem na tebe zapomínal. Buď už navždy se mnou!'

Vybavovali si, jak Eia dělala překvapenou a nerozhodnou, ale pak šli spolu ven, kde si padli do náruče. Netrvalo dlouho a uzavřeli manželský svazek, a nyní již v postýlce, vedle v pokoji, spal malý Ron. Byli šťastní.

Io přitahoval Eiu svým pohledem a hlavně svýma očima, které se na ni uměly tak podmanivě dívat. Jako právě teď. Líbilo se jí to. Pohladila ho po tváři a on ji po těle. Nechali se zvolna unášet svými vzájemnými dotyky.

„Miluji to tvoje neskonale působivé vyzařování, víš to, miláčku?" zašeptal.

Spojili se něžně a vášnivě. Io se necítil nikdy lépe než teď a tady, v Eině náručí.

Plíživě se však do jeho opojného stavu vkrádaly vzpomínky. Vzpomínky na neopakovatelné pocity, které zažíval poprvé v Orfeovi, když se s ním setkal, když jej navštívil, když v něm tvořil. Pátral v paměti, kdy utichal rozruch v Národě spojený s projektem multidimenzionální hry. Jak je to dávno. Začalo to tím, že se objevovalo méně a méně zájemců o exkurze. Nakonec nebyl žádný. Pak ustala i pozornost médií. Vyvolení tomu zprvu nechtěli věřit, ale najednou měli zase čas na sebe a svoji práci. Každému se mezitím trochu změnil život, a tak nikdo z nich nepřišel s nápadem obnovit své působení v Orfeovi. Také se báli, že by tím opět k sobě přitáhli zájem okolí, o který nestáli.

„Je to tak, jak matka předpovídala," pronesl z ničeho nic do ticha. „Jak to jen mohla vědět?"

Eia zachytila jeho myšlenky a řekla: „Matky jsou moudré a vědí mnohem víc, než připadá jejich synům."

„Máš pravdu, mám ji moc rád." Pak se k ní otočil. „Ale tebe miluji z celého srdce." Pohladil ji; byla to teď ona, kdo se stulil do jeho náruče. Zdálo se mu, že usnula, když náhle řekla:

„Co kdybychom se vypravili do Orfea?"

Ztuhl. Věděl, že to někdy přijde, muselo to přijít. Že by to bylo nyní? „Ale co Ron? Nemůžeme ho tady přece nechat," namítl.

„To jsem ani nemyslela. Vzali bychom ho s sebou."

Zaváhal. Již tak dlouho nebyl v Orfeovi. Umí to ještě? Zná ještě jak ovládat přenašeč? Když začínal, byl sám, jen jemu samotnému se mohlo cosi přihodit. Ale nyní má odpovědnost za svoji rodinu.

„Neboj se," uklidňovala ho Eia, vnímajíc jeho úvahy. „Ty to zvládneš, jako jsi to zvládl kdysi. Chvíli tě již pozoruji a vidím na tobě, že tě návrat do Orfea láká. Pojeďme! Mám chuť se podívat na svůj svět zblízka."

„Dobře, jak myslíš. Ale nejdřív se na to vyspíme, ano?"

≈

Pro Ioa to bylo jako poprvé, když se před ním objevila chodba vedoucí ke dveřím přenašeče. Váhavě do ní vstoupil; Eia za ním. V náruči nesla malého Rona. Posadili se a Io dal povel k odpoutání disku od brány dimenze. Vše proběhlo hladce, stejně jako kdysi. V tichu proplouvali Orfeem a prohlíželi si krásy stvoření. Bílé světlo jasně ozařovalo část prostoru a v jeho středu zářily barvy jednotlivých

světů v harmonii sobě vlastní.

Míjeli jeden svět za druhým a přitom si vybavovali, jak je jednotliví Vyvolení pojmenovali - Aia nazvala svůj svět Phalae, Leo ho nazval Styx, Roy Hyperion, Eia Gioma, Zoé dala světu jméno Vesta, Mia Niobé a Ine ho pojmenoval Gal-ah.

„Zajímavé," řekla Eia, když se vraceli pomalu zpátky. „Také sis toho všiml? Nic se v celé dimenzi od té doby nezměnilo."

„Máš pravdu. Rád bych věděl, jak tady vše plyne; známe o Orfeovi tak málo. A kdo ví, zda se vůbec někdy dobereme konce poznání. Mohu naprogramovat objekty, mohu naprogramovat děje a propojit je posloupnostmi událostí jako jednotlivými kroky v programu. Kdy ale dojde ke kroku dalšímu po tom předchozím, závisí na energii v prostoru Orfea. Možnou příčinou toho, že se tady nic nezměnilo, může být fakt, že když jsme tady nebyli, program neběžel."

„Nedokážu si představit, že by se náš svět zastavil."

„Ale v Orfeovi není život jako u nás."

„Třeba to bude tím. To nám však nebrání v tom, abychom se sem vrátili," prohlásila.

‚Vrátit se do Orfea - jak snadné je to vyslovit,' přemýšlel. ‚Ale třeba již opravdu nastala ta pravá chvíle.'

≈

V čase, kdy Io a Vyvolení usínali, Ine bděl a pozorně sledoval dění kolem Orfea. Stále totiž nosil skrytě v srdci touhu umístit na Gaiu něco ze svého díla. A zatímco se Io věnoval rodině, Ine pracoval na prolomení ochranných kódů a proniknutí na Ioův svět.

I stalo se jednou, že nedostal zamítavou odpověď na svůj narušitelský program a jedna z cest, jak proniknout na Gaiu se mu otevřela. A Ine, v uvažování a činech horký a prudký jako oheň, na ni vnikl. Již dávno věděl, kam umístí svoje výtvory. Uvědomoval si, že kdyby byly viditelné, okamžitě by přilákaly Ioovu pozornost. Proto jediná možnost, kam je na Gaiu umístit, bylo skrýt je přímo do jejího nitra. Zde budou čekat do chvíle, než přijde jejich čas.

Jak se rozhodl, tak učinil. Vnikl pod povrch tělesa nesoucího Ioův svět a do jeho středu ukryl oheň a kolem něj rozmístil kovy a kameny.

„Teď mám vlastní přístup na Gaiu a mé působení zde již nebude závislé na bratrovi," zaradoval se.

≈

Nedlouho poté, co Io s Eiou navštívili Orfea, svolal Io Vyvolené k sobě domů a řekl jim:

„Přátelé, jak víte, zájem o Orfea již utichl a my tak máme příležitost se vrátit k naší hře. Vím, že se mnohé mezitím u každého z vás změnilo a nemáte již tolik času a možná ani chuť a náladu se jí věnovat. Přesto vám chci oznámit, že vaše světy na vás čekají. Podívejte se na ně, a až budete mít možnost, pokračujte ve své činnosti tam, kde jste přestali.

Zároveň bych se s vámi chtěl dohodnout na tom, že o našem dalším působení v Orfeovi již nebudeme nic šířit, a navenek budeme prezentovat tuto hru za ukončenou. Jedině tak si totiž zajistíme klid pro další práci. Co vy na to?“

„Io má pravdu,“ reagoval Roy. „Pouze mlčení nám umožní dál tvořit v našich světech bez toho, abychom byli vystaveni nevítané pozornosti okolí. Proto ti tady a teď říkám, Io, že na mne se můžeš spolehnout. Slibuji, že ode mne se už nikdy nikdo nic o Orfeovi nedoví.“

I ostatní se připojili k Royovu slibu.

≈

Postupně se Vyvolení pustili do díla. Nespěchali jako kdysi. Upravovali své výtvory, vylepšovali je a obohacovali novými nápady. Svoji práci dělali pečlivě, ale nestala se pro ně výhradním koníčkem, který by je plně zaměstnával tak, jako dřív. Věnovali se svým dalším zálibám, rodinám, vztahům.

A události plynuly.

6.

„Ach Io, podívej, jak je náš syn živý, jak se má k světu,“ volala na Ioa Eia z pokoje, když si s Ronem hrála na honěnou a nedařilo se jí ho chytit.

Za chvíli se ale přece jen s ním v náručí objevila ve dveřích jeho pracovny. Io se otočil od monitoru, na kterém měl zrovna aktivovaný systém a láskyplně se na ně podíval. Pozoroval ji, jak tam stojí se synem a nezmohl se na slovo. Byl to okouzlující pohled na ty dva.

„Víš, napadlo mne,“ promluvila, „zda by nešlo objekty v Orfeovi nějakým způsobem oživit? Bylo by potom mnohem zábavnější si s nimi hrát. Co myslíš? Šlo by to? Uměl bys to?“ vyzvídala.

Ioovým tělem prošla zvláštní energie. ‚Přinést do Orfea život.

Jak prosté je to vyslovit. Je to ale vůbec možné?‘

„Znamenitá myšlenka, Eio,“ odpověděl jí zamyšleně. „Připomněla jsi mi něco, co už nějakou dobu nosím v sobě. Ale nevím, jestli to zvládnu.

Vytvořit obrazy nebylo jednoduché, ale dokázal jsem to. Umím je i naprogramovat, aby se nějak chovaly. Zvládl jsem umístit na světy tekoucí vodu, Ine tam přinesl planoucí oheň, ale pořád, pořád je to neživá energie. Oživit ji? Stvořit život? Jak? Jde to komplexně nebo je nutné pro každého tvora napsat samostatný program? Jaké mu dát schopnosti? Jak jej na svět přivést a jak jej zničit? Jaké mu dát úkoly? Dát mu i nějaké emoce, city? Jak to bude třeba s láskou? Je toho tolik.“ Čím více požadavků vyjmenovával, tím unaveněji zněl jeho hlas.

„Neboj se, vždyť na to nejsi sám.“ usmála se Eia. „Máš přece svoji rodinu a své Vyvolené. A můžeš se poradit i s mým dědečkem Orionem. Víš, že se kdysi také o něco takového pokoušel?“

To Io nevěděl, a tak si nechal od Eii vyprávět o dědečkovi.

„Dědeček je skvělý, to víš sám. Jednou, když jsem byla ještě malá, jsem si u něho hrála. Měla jsem moc hezkou interaktivní pohádkovou knížku, kde mi všechny postavy vystupovaly z každé stránky ven a vlastně ten text přehrávaly. Byla to má nejoblíbenější knížka. Pamatuji se, že jsem ji ukazovala dědečkovi a on se tomu smál. Moc se mu to líbilo.

Tak jsem se ho také ptala, jaká je zase jeho nejoblíbenější knížka. A on šel do knihovny a přinesl odtud starobylou tlustou knihu. Byla vyrobená z materiálu, o kterém sám dědeček říkal, že podobný ještě nikdy neviděl a že se určitě v našem Národu nevyskytuje. Aby ji otevřel, musel knihu pohladit po hřbetu. Když to udělal, bylo to jako kouzlo - kniha se sama otevřela a uvnitř leželo několik volných prázdných listů. Ale jakmile je vzal dědeček do ruky, začalo se na nich z ničeho nic zobrazovat podivné, a podle dědečka velmi staré písmo.

Položil listy přede mě na stůl a řekl: ‚Vidíš, tohle je moje nejoblíbenější knížka. Přečetl jsem jí už asi stokrát, ale rozluštit její text tak, abych mu rozuměl, jsem nedokázal. Snad to dokáže někdo z tvojí generace, třeba tvůj manžel.‘ A to se tenkrát vůbec nesmál.

Já jsem mu na to prohlásila, že můj manžel bude jistě vzdělaný a bude mít mnoho vědomostí, takže si určitě s touhle knihou poradí. A když tak, že můžeme vyhlásit, že si mne může vzít jen ten, komu se podaří vyřešit záhadu textu dědečkovy knihy.

To dědečka trochu polekalo a hned řekl, že to zase ne, že ta kniha

se nesmí dostat ledaskomu do ruky, protože je to velká vzácnost a on ji má od svého dědečka a ten zas od svého dědečka a ten ji snad kdysi našel kdesi v zapomenuté knihovně. A až přijde čas, kniha prý jistě najde svého dalšího majitele.

Potom ji vrátil zpět do knihovny a já na to dočista zapomněla, když jsme spolu uzavírali manželství," zakončila svoje povídání.

„Hm," zabručel Io. „To jsou mi věci. Tím mi tedy naznačuješ, že mám teď jít a začít bádat nad tím podivným textem?"

„To víš, že ne. Ale podívat se na něj, to bys mohl, ne?"

„Uvidíme," zakončil povídání Io. „Zajedu někdy za dědečkem, ale rozhodně nic neslibuji."

Eia se usmála. „Dobře."

Pak na něho upřela své nádherné oči a Io poznal, že pro tyhle oči by udělal cokoli.

≈

Io stál uprostřed společenského pokoje svého domu a Vyvolení seděli v křeslech kolem velkého stolu.

„Přátelé," zahájil svoji řeč, „byla to Eia, která mne inspirovala k tomu, abych se pokusil posunout vývoj světů v Orfeovi někam dál. Dlouho jsem přemítal o její myšlence oživit statické obrazy a rozhodl jsem se, že zkusím najít a naprogramovat některé postupy, procesy a parametry systému Orfea tak, abychom byli schopni jednak rozpohybovat stávající objekty a zároveň vytvořit nová, dokonalejší stvoření. Třeba taková, která by nám byla podobná."

„Ty, Io, to je úžasné," volali všichni.

„Snad - jen nevím, jestli to není až příliš neskutečné. Bude potřeba to vyzkoušet. - Proto leží před každým z vás nosič s programy, které umožňují všechno to, o čem jsem hovořil. Až je nainstalujete, budete moci s vašimi objekty manipulovat, přičemž ty se budou schopny samy pohybovat a podle těchto vámi připravených programů pracovat. Doufám, že vám to přinese větší zábavu a oživí dosud nehybný život v Orfeovi."

„To je skvělé!" zvolal Leo, „konečně uvidím běžet to stádo zvířat planinou Styxu. Vždycky se mi o tom jen zdálo. Díky Io, tomu říkám posun vpřed. Že nás to nenapadlo dřív?"

„Možná ještě nebyly splněny všechny podmínky pro to, abychom se mohli dál vyvíjet."

≈

Vyvolení se pustili do práce s obrovským nasazením. Objekty, které byly dosud statické, se rozpohybovaly a objevili se noví tvorové - jednak podobou připomínající obyvatele Národa, jednak jiní, ztvárnění dle představ svého tvůrce.

A Io navštěvoval jednotlivé světy, neboť ho zajímalo, co inspirujícího ostatní vytvořili.

Vyvolení však záhy poznávali, že jejich snaha nepřináší tak jednoznačné výsledky jako dříve. Io viděl, jak začínají být vznikajícími problémy unavováni a ztrácí zájem pokračovat v další práci. Ukázalo se totiž, že největším úskalím nových programů je udržet pohyb a činnost ovládaných tvorů. Pokud měl Vyvolený daného tvora nepřetržitě pod dohledem, dařilo se mu aktivně řídit jeho aktivity. Ale v okamžiku, kdy s ním přerušil kontakt, tvor znehybněl a nebyl schopen se pohybovat samostatně a nezávisle na programu. Ani Io si s tím nevěděl rady.

„Víte, mně se zdá, že tomu chybí jakýsi duch, něco, co i nás vede životní cestou," pronesl jednou Roy, když seděli v Ioově pracovně a rozebírali poslední zkušenosti ze své práce.

„Roy má pravdu," rozvíjela myšlenku Aia. „Ví vlastně někdo, jak přesně funguje náš život?"

Všichni přemýšleli a mlčeli; tak pokračovala: „I naše tělo může přece být čímsi nebo kýmsi řízeno. Něčím, co ovládá naši energii v každém okamžiku. A nám toto něco chybí pro naše stvoření."

„Musím se vám, přátelé, omluvit," ozval se Io. „Nalákal jsem vás na programy, které jsem ještě neměl tak dobře připravené a Aia to nyní odhalila. Neumím to ‚cosi' stvořit, neumím to ani zachytit. Je to snad jakýsi druh energie, Roy ho nazval duchem, který je uvnitř každého z nás. Kde ale nalézt tohoto ducha, zenergetizovat jej a pak jej vložit do našich stvoření? Nevím.

Věnovali jste spoustu práce něčemu, co nyní nefunguje tak, jak jsem předpokládal. Mrzí mne to. Je to pro mne výzva, abych hledal dál. Jsou tací, kteří hledají celý svůj život a nenaleznou. Může to být i můj osud."

„Nevím, jak ostatní," řekla Eia, „ale já jsem ráda, že jsi udělal to, co jsi udělal a podělil ses o to s námi."

„Určitě. Vždyť už jen to, s čím jsi dosud přišel, je ohromující," přidávali se další Vyvolení. „Budeme hledat s tebou."

Io se usmál. „Díky. Ale co budeme hledat? Ducha v energetickém

poli?“

„Nikdy nevíš, koho kdy a kde potkáš. Třeba si na tebe osud zase vzpomene jako tehdy, když se ti dostala do ruky destička,“ nadhodila Mia.

„Pro začátek můžeš zkusit rozluštit záhadu dědečkovy knihy,“ napadlo Eiu. Po udivených pohledech ostatních jim vyprávěla o dědečkovi a jeho knize.

Io se při jejím povídání odpoutal od přítomnosti. ‚V každém případě tím nic nezkazí. Zajet k dědečkovi Orionovi má koneckonců v plánu,‘ přemítal.

Ze zamyšlení ho vytrhla až Eiina slova: „Víte, Roy to ‚cosi‘ pojmenoval duchem, já bych to nazvala duší. Je to něco, co si neseme v sobě přece i my. Do poslední částečky umíme rozebrat energii našeho prostoru, umíme s ní pracovat, stejně jako se všemi jejími součástmi. Ale na podstatu naší duše jsme pořád nepřišli. Ale to neznamená, že ji nemáme hledat. Třeba ji nalezneme pro naše bytosti stvořené v Orfeovi. A podaří-li se nám to, jistě již najdeme způsob, jak jim ji předat, aby i ony mohly začít fungovat bez našeho vedení. Toto není chyba v programu, je to něco nepostižitelného.“

≈

„Abys mohl oživit bytosti a ty, aby fungovaly zcela nezávisle, musíš jim vdechnout energii života,“ vzpomínal Io na slova dědečka Oriona, když se od něho vrátil domů. „A to se zatím nikomu nepodařilo. Pokoušel jsem se kdysi, jako ty, vyhotovit modely našich strojů, i světa. Také jsem tvořil postavy, ale nikdy jsem jim tuto energii nedokázal předat.“ Během své řeči přešel ke knihovně a vyndal z ní starou tlustou knihu. Io si vzpomněl na Eiino vyprávění.

„Tady to je starodávná kniha,“ pokračoval dědeček, „ve které má být toto tajemství ukryto. Já jsem je neodhalil. - Vezmi si ji, zkus to ty!“ vybídl ho a podával mu ji. „A ještě něco ti musím říct. V knize má být schovaná malá flétna - tak mi to alespoň povídal můj dědeček, když mi ji předával. Já ji nenašel. Tobě se to třeba podaří!“

Kniha, kterou si Io od dědečka přivezl, ležela před ním na stole. ‚Tak v tobě má být ukryto tajemství energie života,‘ promluvil k ní a pohladil její hřbet. Kniha se otevřela a on spatřil několik prázdných volných listů. Všechny byly vyrobeny ze speciálního materiálu, který Io do té doby neviděl, ale o němž se nedalo pochybovat, že je určen k tomu, aby vydržel všechny možné i nemožné nepřízně osudu.

Sotvaže vzal do ruky první z listů, stalo se, že z prázdné stránky začal vystupovat text. ‚Aha, tak to budou ty názvy kapitol, o kterých mluvil dědeček,' usoudil. ‚Když se tedy teď některého z nich dotknu, měl by se na dalších listech zobrazit obsah celé kapitoly. Jak důmyslné,' uznale pokýval hlavou a ihned to vyzkoušel. A vskutku. Dotykem prstu otevíral jednotlivé kapitoly a četl text, který se mu objevoval na ostatních listech. Byl u vytržení. Ale čím víc četl, tím víc byl zmaten. Chápal význam jednotlivých slov - učil se tomuto jazyku při svých studiích starých kultur, ale to, co bylo napsáno, mu nedávalo žádný smysl. Prvotní nadšení vystřídalo zklamání. ‚Tak tomu vážně nerozumím,' přiznal si v duchu, ‚to mi dal dědeček neobyčejně těžkou hádanku. A to by tu přitom ještě měla být někde schovaná flétna,' uvědomil si. Uchopil knihu a začal ji pečlivě zkoumat ze všech stran. Nic však nenaznačovalo, že by se v knize mohlo cokoli ukrývat.

Byl unavený. Vrátil listy zpět do knihy a zavřel ji. ‚Je nejvyšší čas jít si odpočinout. Třeba až se vyspím, tak mne něco napadne.'

≈

Všechny volné chvíle začal Io trávit s knihou, přesto jeho snaha najít význam toho, co četl, byla marná; kniha své tajemství nechtěla vydat.

≈

Io ležel na lůžku a jako obvykle procházel před spaním kapitoly starodávné knihy. Po chvíli mu únavou klesla ruka a volné listy mu přikryly tvář. Tvrdě usnul.

Spal hlubokým spánkem a zdál se mu sen. Sen o tom, že se probudil a stál kdesi v neznámém neohraničeném prostoru, kde nedohlédl začátku ani konce. Pojednou v dálce před sebou zahlédl bílé světlo. Bylo pronikavě jasné a pomalu se k němu blížilo. Spolu s ním se prostorem šířila libá hudba. V nastalém okamžiku světlo zaplnilo celý prostor a vystoupila z něho nepopsatelná postava. Ve své mysli zachytil její slova:

„Zdravím tě, Io. Jsem rád, že jsi vstoupil do mého světa ve chvíli, která k tomu byla ustanovena. Předpokládám, že hledáš energii života, abys mohl pokračovat v mé práci."

„Buď pozdraven, Pane," odpovídal Io myšlenkou. „Nevím, kdo jsi, přesto máš pravdu. Hledám energii života, abych mohl oživit stvoření, která jsem se svými přáteli vytvořil v nové dimenzi."

„Velmi dobře!" pronesl důrazně neznámý. „Mám z tebe radost.

Zde je tedy to, co hledáš.“

A od postavy se odpoutala část světla uzavřená v průhledném tělese ve tvaru čtyřbokého hranolu a začala se přemisťovat k Ioovi.

„Toto je Světlo života - část mne, část tebe, část každého stvoření. Jdi a umísti je do dimenze, kterou jsi otevřel! Oživ ji! Ať pokračuje život! Ať pokračuje moje dílo rukou toho, kterého jsem Já vyvolil!

Je ovšem potřeba, abys věděl, že všechny bytosti, které prostřednictvím Světla života oživíš, tě budou považovat za svého Stvořitele. Je to v pořádku! Ale buď spravedlivý, pamatuj na mne, pamatuj, že jsi tento dar dostal k tomu, abys oslavoval život a že život je velká, nikdy nekončící hra těch, kteří si hrají s těmi, jež stvořili. Vidím dál, než ty můžeš dohlédnout. Tedy vím, že přijde čas, kdy budeš chtít přestat hrát tuto hru a budeš chtít vše vymazat ze své paměti. Vzpomeň si pak na toto naše setkání a zvaž, zda dar, který jsi nyní dostal, nemá vyšší hodnotu než vše, co ti bude působit problémy a trápení. Vždyť kdybys nebyl vyvolený k tomu, aby sis věděl rady, tak by k našemu setkání nikdy nedošlo. Já sám se blížím k okamžiku, kdy budu vystaven povinnosti učinit rozhodnutí. A tak chci zachovat alespoň část z toho, co jsem doposud stvořil. Nyní si vezmi toto Světlo a jdi.“

Po těch slovech mu postava pokynula a rozplynula se ve světelném oparu, zatímco hranol doputoval do Ioových rukou a on vnímal, že vydechuje život.

Vtom okamžiku se probudil doopravdy. Posadil se na posteli a byl zmatený. ‚Sen nebo skutečnost?‘ Otevřel oči a zase je rychle zavřel. Celá místnost byla prozářena Světlem a on pochopil, že to nebyl obyčejný sen, že má energii života ve svých rukách.

Bylo to tím světlem nebo tím, že se pohnul - Eia, která doposud klidně spala vedle něj, se z ničeho nic probudila a v tichém úžasu hleděla na hranol a na proud nádherného Světla, které se z něho linulo.

„Co, co se stalo?“ zašeptala. Přitáhla se k Ioovi a jemně se dotkla jeho ruky, ve které držel hranol. „Co to je za světlo? Je tak překrásné!“

Pomalu k ní otočil hlavu. Jakoby se bál, že když hranol ztratí z očí, Světlo zmizí. „Ach Eio, kdybys věděla,“ vydechl.

„Tak mi to řekni a budu vědět,“ požádala ho.

Podrobně jí vylíčil své setkání s neznámým. „Víš Eio, měl bych se radovat, ale jsem spíš zoufalý. On na mne vložil obrovskou odpovědnost a já si už teď s ní nevím rady,“ řekl nakonec.

Eia se posadila vedle něj a objala ho. V té chvíli Světlo vzplálo

pronikavou žlutočervenou barvou a na stěně ložnice vykreslilo svými paprsky obrovské srdce. Oba se užasle zadívali na stěnu a jejich těly se rozproudila mohutná vlna milující a milostné energie, jež navodila stav dokonalé harmonie a jednoty pohybující se na vlně frekvence blaženosti podbarvené mimořádně podmanivým tónem. Chtěli setrvat v tomto stavu do věčnosti, ale ukázalo se, že navozený systém je nestabilní a oni se následně vrátili do reality ložnice.

Eia uvolnila svoje objetí a Světlo pohaslo. „Tak takový je dotek Nejvyšší Lásky," zašeptala.

Mlčky pokýval hlavou a usmál se na ni. Pak zvolna vstal a opatrně položil hranol na skřínku u postele. Zarazilo ho přitom, že kniha, která na ní ležela, je otevřená. Teprve pak si všiml, že její listy jsou rozházené po zemi. ‚Vypadly mi asi z ruky, když jsem usnul a jak se probudil, spadly na zem,' pomyslel si, shýbl se pro ně a vrátil zpět do knihy. Lehl si zase vedle Eii a společně, i když každý sám, vnitřně prociťovali to, co právě prožili.

Když se Io probral, Eia už v ložnici nebyla. Hranol se Světlem ležel na skřínce a zářil. Při pohledu na něj Ioa naplnila radost.

Vstal, přistoupil k němu a zlehka ho pohladil. „Tak ty jsi Světlo života?" zeptal se nahlas.

„Ano, já jsem Světlo života," dostalo se mu odpovědi z hranolu.

Io se zalekl. Ačkoli již měl zkušenost s reakcemi Orfea, byl překvapený hlasem, který se ozval.

„Ty se mnou umíš komunikovat?"

„Je to poprvé a také naposledy."

„Můžeš mi tedy, prosím, říct, jak tě mám používat?"

„Vše se nyní dočteš v knize. Odpovědi na svoje otázky hledej tam." Hlas ztichl.

‚V knize, v knize,' pomyslel si. ‚To se řekne. Pročítal jsem ji již asi stokrát a ničemu tam nerozumím.'

Přesto mu to nedalo a otevřel ji. Uchopil listy a v naprostém údivu hleděl na text, který se zjevil. Jazyk byl stále stejný, ale vše bylo najednou úplně srozumitelné, vše dávalo smysl. Navíc v některých kapitolách přibyly i nové záznamy, po jejichž přečtení začal chápat, jak se Světlem zacházet. Největší překvapení na něho ovšem čekalo ve chvíli, kdy po dočtení jednoho odstavce, se mu před očima zhmotnila malá flétna. Vtom vešla do místnosti Eia s Ronem.

Jak Ron uviděl Světlo, rozzářil se. „Mohl bych si s ním hrát?“ zvolal a ukazoval na hranol.

„Ne, miláčku, tohle není na hraní,“ vysvětlovala mu Eia, „ale třeba s pomocí Světla, co z něho vychází, ti tatínek připraví opravdovou hru.“

„Jen aby na to tatínek nezapomněl. Poslední dobou je pořád zavřený ve své pracovně,“ pronesl posmutněle.

„Neboj se,“ řekla Eia a pohladila ho. „Podívej, co to tatínek drží v ruce? No, není to flétna?“ zvolala. „Ach, synku, právě se dějí zázraky a my jsme u toho. Je vidět, že jsem si vybrala správně,“ dodala zvesela.

≈

V následujícím období Io propadl studiu práce se Světlem. Seznámil se s jeho kódy a přístupy, jeho možnostmi a pronikl do taje vdechnutí života neživé energii. Pochopil přitom, že pro jeho přenesení do Orfea bude potřeba přepracovat většinu programů, což si vyžádá zcela neodhadnutelné množství času a úsilí. ‚Toto sám nezvládnu,‘ usoudil. ‚Bude potřeba požádat o pomoc Vyvolené.‘

7.

Mezi Vyvolenými vládla atmosféra plná napětí a očekávání. Od té doby, co se s nimi Io rozloučil konstatováním, že navštíví dědečka a začne pátrat po podstatě jejich duše, neměl nikdo z nich o jeho práci žádné zprávy. Jak Io, tak Eia jim dávali neurčité odpovědi v duchu, že Io nad problematikou ustavičně bádá a snad již brzy je seznámí s prvními výsledky. I proto byli vzrušeni zprávou, že jim chce sdělit něco důležitého.

Ve stanovený čas všichni seděli ve společenském pokoji Ioova a Eiina domu a netrpělivě čekali, co se bude dít.

„Jsem rád, že jsme se zase takhle sešli,“ zahájil svoji řeč Io, „neboť se chci s vámi podělit o zážitek z neuvěřitelného setkání.“

Všichni pozorně naslouchali. A Io vyprávěl o knize, kterou dostal od Eiina dědečka a o osudné chvíli, kdy se propadl do snu, ve kterém zažil setkání s neznámým, jenž ho obdaroval Světlem života. A kterak se, díky tomuto Světlu, text v knize rozkódoval a on mohl začít studovat postupy, jak používat jeho energii.

„Zároveň jsem pochopil, že je potřeba provést zásadní změny ve stávajících programech. Například je potřeba přetransformovat dosavadní stvoření tak, aby byla schopna se Světlem pracovat a současně

stanovit, která z nich budou oživena, a která nikoli. Je mnoho úkolů, na které však sám nestačím. Proto jsem vás pozval, abych vás požádal o pomoc."

„To je neskutečné," pronesla do ticha Aia. „Jsem tak šťastná, Io, že jsi mne vybral mezi ty, kteří jsou nyní u tohoto zázraku, že mohu být s tebou, pomáhat ti a díky tvým darům poznávám něco, co nikdo, kromě nás, v celém našem světě dosud nezažil. Hledali jsme ducha v energetickém poli, hledali jsme duši, ale našli jsme Světlo. Světlo, které je zdrojem života. Jaké neopakovatelné poznání. Já jsem připravena ti pomoci kdykoli a jakkoli, pokud to budu umět."

Myšlenky všech se upnuly ke slovům Aii. Světlo je jejich duší, je tím, co oživuje, je tím, co svítí na cestu, je Zdrojem, v němž je obsaženo vše, co bylo, co je a co bude. Všechno souvisí se vším. Jak jejich myšlenky dozrávaly, postupně vyjadřovali Ioovi svoji podporu v započatém úsilí. Ticho, které panovalo při jeho výkladu, bylo nyní zaplněno otázkami.

„Děkuji vám," řekl Io dojatě. „Nyní, když vás vidím, věřím, že již brzy budeme moci vstoupit do Orfea a spatřit v něm živé samostatné bytosti. Rád bych s vámi probral tolik věcí, jen nevím, čím začít."

Jakoby tím spustil vodopád.

„Co kdybychom se začali zabývat objekty, které již máme hotové a vybrali ty, které ponecháme neměnné, popřípadě u kterých provedeme jen malé změny," navrhovala Zoé.

„Máš pravdu," přidal se Roy. „Také bych viděl, že bychom měli nejdříve probrat stávající hmotu." I ostatní následně souhlasili.

Io byl potěšen. Pochopil, že když se jich sejde víc, nevypadá již situace tak nezvládnutelně. „Fajn, takže co musíme vyřešit?"

„Jak bylo řečeno, znovu definovat stávající objekty," řekl Leo.

„Já navrhuji rozdělit je na tři skupiny," rozvíjel Leovu myšlenku Roy. „Do první bych zařadil objekty spojené s hmotou každého světa, do druhé objekty spojené s jeho prostředím a do třetí skupiny objekty, které se na tomto světě budou pohybovat."

„A kam zařadíš můj oheň?" ozval se Ine.

„To nevím. Faktem je, že v ohni se spojuje přeměna hmoty na prostředí," zauvažoval.

„Nechme to tedy tak, že budou existovat i přechodové skupiny. A uvidíme, jak si s tím poradíme. Co myslíte?" mínil Leo.

„To vypadá dobře," vzal si Io opět slovo. „Světlo, tedy životní

energii, ale přidělíme jen třetí skupině, první dvě budou neživé, souhlasíte?“

„To by mohlo být. Stejně bude pro začátek lepší oživit pouze jednu skupinu a pak, budeme-li chtít, procesy komplikovat, ne?“ podotknul Roy.

„Určitě. Takže, koho z již stvořených objektů oživíme?“ ptal se Io.

„Zvířata. Vzala bych si je na starost,“ hlásila se hned Zoé.

„Co voda? Budeme oživovat vodu?“ zjišťoval dál Io.

„Vodu? Proč ne? A ve vodě by se mohli rodit a žít další tvorové. Pokud s tím budeš souhlasit, pár jich vytvořím,“ přidal se Roy.

„Výborně! Díky,“ smál se Io. „Aby na mne také něco zbylo, já se postarám o bytosti, které jste stvořili ve vašich světech. Tím, že se z nich stanou živí tvorové, musí mít dostatečnou paměťovou kapacitu na úpravy programu, abychom je mohli modernizovat bez zničení, a musí být schopni si zajišťovat energii k vlastnímu provozu, abychom jim ji nemuseli neustále dodávat.“

„A co můj drak?“ ozval se znenadání Ine.

Io se na bratra vlídně podíval. „Je nádherný. Zařadím ho mezi tvory, kterým přidělíme životní energii. Jistě se mu bude ve tvém světě líbit. - Je však potřeba pamatovat na to, že živým tvorům budeme muset k jejich existenci vytvořit i prostředí neživého světa.“

„To si beru na starost já,“ prohlásila Aia.

„Skvěle!“ zaradoval se Io.

„Životní prostor jednotlivých tvorů by také mohl být specifický, aby si vzájemně nepřekáželi,“ doplňovala Zoé.

„Předpokládám, že by se měli i sami rozmnožovat, nebo je chceš rozmnožovat programem?“ ptal se Roy Ioa.

„Vidíš, důležitá věc. Navrhuji zasahovat do jejich světa co nejméně, takže se budou sami rozmnožovat.“

Debata, připomínky, nápady, rozdávání úkolů. Každý z Vyvolených měl již zakrátko dlouhý seznam činností, které si buď vzal na starost sám, nebo mu byly svěřeny, aby je pomohl Ioovi realizovat. Ten se snažil vše pečlivě zaznamenávat a koordinovat.

„Víte, já se tak těším, až to budeme mít hotové,“ prohlásila v jednu chvíli Eia.

„Také jsem na to zvědavý,“ souhlasil Io. „Teď ale pozoruji, že už jste všichni vyčerpaní z nekonečného výčtu faktů, na které by se nemělo zapomenout a já jsem vám ještě ani nestačil ukázat podstatu životní

energie, která mi byla svěřena a na základě které vneseme do Orfea život. Určitě chcete vidět, jak vypadá, nemýlím se?“

Za souhlasné odezvy všech vstal a vydal se do pracovny.

Přinesl do pokoje na pohled obyčejnou schránku. Na tvářích Vyvolených poznával, že trochu pochybují a tak sejmul víko. Místnost se rázem proměnila v jednu velikou světelnou kouli.

„Nádherné, jedinečné, fascinující,“ ozývaly se jejich výkřiky.

Když pominuly prvotní vzrušené emoce, Io hranol se Světlem skryl a řekl:

„Vypadá to jednoduše, ale životní energie má svůj systém. Jak jsem si nastudoval, nejprve je potřeba vymezit hranolu prostor, ve kterém bude Světlo působit a objekty, které bude oživovat. Dále je nutné stanovit, zda Světlo, resp. jeho část, která se vydělí z jeho zdroje, oživí určitou bytost natrvalo nebo, po nějaké době, bude od ní odebráno a vrátí se zpět ke zdroji. Práce s ním má pak ještě řadu různých pravidel, o kterých se v knize píše, ale které budeme moci vyzkoušet až v okamžiku, kdy bude umístěno do Orfea. O mnoha z nich ještě nevím, jak je použít.“

Vyvolení přemýšleli o Ioových slovech a hleděli na Světlo.

„Já se přikláním k prvotní jednoduchosti,“ promluvil Leo. „Stvoření, kterým Světlo přiřadíme, již máme určená. Udělil bych tedy pro začátek všem těmto stvořením Světlo natrvalo a po nějaké době uvidíme, zda jsme schopni s tím takto pracovat,“ navrhoval.

„No, já bych vyzkoušel i druhou variantu, a to dát některým z nich Světlo pouze na omezenou dobu,“ ozval se Ine.

„Dobrá,“ řekl Io. „Nechme to tedy zatím otevřené a s konečným rozhodnutím vyčkejme do chvíle, kdy budeme vědět, kolika stvoření se to bude týkat. Co vy na to?“ zeptal se na závěr.

Souhlasili.

Ještě jednou shrnul Io jednotlivé úkoly a Vyvolení se rozešli domů.

≈

Jakmile se zavřely dveře i za Inem, který se rozloučil jako poslední, Io se vyčerpaně sesunul do křesla, zatímco Eia stála u okna a pozorovala, co se děje venku. Nikdo z nich nevěděl, jak dlouho setrvali v tomto stavu, když tu Io z ničeho nic vstal, přistoupil k ní a zezadu ji objal. Nasál vůni jejího těla a dlouze ji políbil na tvář.

Pro Eiu bylo každé Ioovo objetí příjemné a vzrušující. Tentokrát se mu ale nevrhla do náruče, jako to často dělávala. Místo toho potichu

pronesla: „Těším se, až navštívíme naše děti."

Jemně ji otočil k sobě a nechápavě na ni hleděl.

„Vždyť to všechno budou jako naše děti, Io!" řekla.

Musel chvíli přemýšlet o jejích slovech. „Vlastně máš pravdu. Budeme je ale umět také tak milovat a starat se o ně?" zapochyboval. „Možná na začátku. A co pak, až jich budou stovky, tisíce?"

„Měli bychom se o to alespoň pokusit, nemyslíš?"

„Snad. Mimochodem, to jsem ti ještě neřekl - víš, že mohu do Světla vložit i své touhy a emoce, které si budu přát, aby také vyzařovalo?"

„Vážně?" podivila se. „To je hodně zajímavé. Dokážeš si představit, jaké se ti tím otevírají možnosti? - Jen jestli to není nebezpečné."

„Ještě nevím. V tomto bodě jsou v knize výklady, kterým dosud příliš nerozumím. Raději o tom s nikým nemluvme, ano?"

„Určitě! Přesto mne napadá, že by to mohl být vzrušující prožitek naplnit Světlo energií naší lásky. Co myslíš?"

Io se usmál a něžně si ji přivinul blíž. „Já si myslím, že už tento okamžik je tak vzrušující, že tě budu muset rychle odnést do ložnice."

≈

Ačkoli byl Ine hodně unavený, poté co se vrátil domů, nemohl usnout. Ustavičně se nechápavě probíral jednotlivými událostmi a opakoval otázky: ‚Proč Io? Proč zrovna on? Jak to jenom dokázal?'

Odpovědi však nenašel.

≈

Příští období probíhalo Vyvoleným, vedle běžných povinností, v duchu tvoření a diskutování a opětovné práce. Vytvořili přes stovku druhů nejrozmanitějších rostlin, zvířat a dalších tvorů tak, jak bylo domluveno.

Ine chodil často za Ioem pro rady a přitom ho pozoroval, jak ovládá systém a programy. Io díky tomu nabyl dojmu, že může s bratrem úzce spolupracovat a přizval jej ke tvorbě jim podobných bytostí, které pojmenoval Elefi, bytosti světla. Jejich tělo stvořili z jemné substance rozdělené do několika energetických polí, přičemž struktura těchto polí, kterou Io připravoval naplnit Světlem při procesu oživování, jim měla umožňovat v mnohém dosáhnout stejných schopností v dimenzi Orfea, jakými disponovali Vyvolení ve svém světě.

Všichni opět prožívali stavy nadšení a uspokojení, jelikož práce se jim dařila. V každém světě připravovali Vyvolení tvorům podmínky

k životu a pojmenovávali je: tak vznikla země - energie hmoty, jež tvořila jednotlivá tělesa; tak vzniklo ovzduší - plynné skupenství energie, jež tvořila obal jednotlivých těles.

Společně s Ioem vybral každý z Vyvolených do svého světa několik bytostí, z nichž se měli stát jeho budoucí obyvatelé. Tyto tvory pak Io dohotovil tak, aby byli schopni přijmout Světlo.

Všechna přeprogramovaná i nově stvořená díla byla postupně umisťována do světů v Orfeovi. Ta nejhezčí vybíral Io na Gaiu. Vedle zvířat a rostlin se mu zalíbily bytosti malého vzrůstu, které stvořila Aia a nazvala je Terefi. Přinesl je tedy na Gaiu a vyhradil jim prostor pro život pod zemí.

Ine naléhal na Ioa, aby na Gaiu umístil i jeho draka, ale Io mu zopakoval, že drak by ohněm vše spálil a zničil. Ine byl zklamaný a těžce to nesl.

≈

Krok za krokem směřovali Vyvolení k cíli své práce. A nastal okamžik, kdy Io dokončil poslední změny v programech, uzavřel vstup do Orfea a pohodlně se opřel v křesle. Křeslo se s ním zahoupalo a on se pousmál. Zdálo se to neskutečné, že nyní je na prahu něčeho, o čem snil. Byla to úžasná souhra všech Vyvolených, koncert nápadů a inovací. Zároveň však nepočítaně času stráveného u konzole a v Orfeovi. Bez toho, aby šli s Eiou za zábavou, bez výletů, bez odpočinku. Přesto se cítil nabitý energií. Jakoby jeho samotného, a ostatní o tom také mluvili, něco hnalo vpřed, dodávalo mu myšlenky a podporovalo ho v jeho úsilí. Jakoby na to nebyl sám, ale vždy byl někdo s ním. Usmál se. ‚Že by to byl ten neznámý? Ale třeba to vůbec nebude fungovat,' zapochyboval. ‚Co potom?'

Jeho další úvahy přerušil příchod Eii s Ronem. „Přišli jsme tě pozdravit, než se ponoříme do říše snů," řekla Eia, když vešli.

„Tati, budeš mi vyprávět pohádku?" ozval se Ron a prosebně se na něho zakoukal.

„To víš, že ano, pojď, vymyslím nějakou zvlášť zábavnou."

Když Ron usnul, potichu se vytratil z jeho pokoje a šel za Eiou do kuchyně. Ta právě seděla u stolu a upíjela z hrnku nápoj, který si dělala pro dobrou náladu. ‚Vypadá tak spokojeně,' pomyslel si, když ji uviděl a řekl:

„Už spí a já jsem málem usnul také. Je to tak nakažlivé."

„Já vím, já vím," usmála se.

„Co budeme dělat, zahrajeme si něco?" zeptal se a sedl si na židli proti ní.

„A nezapomněl jsi na to, že jsi chtěl vložit do Světla něco ze své vlastní energie?" připomněla mu. „Tedy jestli sis to nerozmyslel?"

Io se zarazil. Opravdu úplně zapomněl, že až uvolní Světlo do prostoru Orfea, budou všechna stvoření, která mají být oživena, zasažena jeho prazákladní energií, takovou, jež bude předurčovat jejich vlastnosti, chování, rozhodování a činy. A on chtěl přidat do této energie energii Nejvyšší Lásky, kterou by tato stvoření nosila v srdcích a v jejím jménu by konala své skutky.

„Chtěl bych, aby v celé dimenzi vládla Láska, ve které budou všechna stvoření nacházet radost, pokoj a porozumění. Aby všechny činy, které zde budou konány, byly konány v jednotě s tímto principem. Myslíš Eio, že se nám tuto zákonitost podaří společně vnést do Světla?"

Eia natáhla svoji ruku přes stůl k jeho a uchopila ji. „Od té chvíle, kdy jsem poprvé spatřila Světlo a v našem objetí pocítila její dotek, nemyslím na nic jiného. Podaří-li se nám si představit naši lásku v okamžiku, kdy jsme počali našeho syna, věřím, že to dokážeme. Běž, přines Světlo!"

Vstal a přinesl hranol z pracovny. Přešli s ním do pokoje a posadili se proti sobě doprostřed místnosti. Io položil hranol mezi ně na tenký podstavec. Pak ho natočil tak, aby svými hranami směřoval na rovinu jeho a Eiina těla a oba dva položili svoje ruce na sousední strany hranolu, k nim orientované.

Zavřeli oči a Io začal zpívat píseň stvoření tak, jak ji zpíval, když poprvé vstoupil do Orfea. Eia se k němu přidala s vlastní melodií. Svým zpěvem rozvibrovali energetická pole svých těl, která začala narůstat a navzájem se přibližovat. V okamžiku, kdy se okraje polí proťaly, světlo vystupující z hranolu začalo roztáčet levotočivý kruhový vír, který obě pole strhával do sebe a zabarvoval je dvanácti barvami, až z nich vytvořil rotující různobarevný prstenec.

Dokončili úvodní píseň a rozhostilo se ticho. Jen prstenec neslyšně pulzoval a kroužil prostorem. Nyní začala zpívat Eia. Byla to píseň jejího srdce, při jejíchž tónech se začalo z jejího těla řinout dvanáct energetických proudů; každý jiné barvy, stejné, jaká byla obsažena v rotujícím prstenci. A proudy se s energií prstence propojovaly a vznikaly tak grafické obrazce. Jakmile byly obrazce dokončeny, Eiin

zpěv začal slábnout, až utichl docela. Na Ioovi teď bylo, aby i on ve své písni otevřel své srdce, a i z jeho těla vytrysklo dvanáct barevných energetických proudů, které v rotujícím prstenci vytvářely obrazce. Když dozpíval, oba otevřeli oči a spatřili v prostoru kolem sebe plno rozličných symbolů vzniklých splynutím jejich energií. Bylo to pro ně něco nepopsatelného.

„Pamatuješ?" zašeptala Eia a jejich myšlenky se vrátily do okamžiku, kdy byli spolu ve chvíli vzájemného splynutí a plození nového života. Najednou to všechno viděli v obrazech, které se kolem nich promítaly a oni uvolnili veškeré své city, jako tenkrát. Nový obrovský proud energie vytryskl každému ze srdce a letěl tou nejkratší cestou k srdci toho druhého. Oba proudy se střetly přímo nad hranolem a vyvolaly malou explozi. Byla to Láska! Propojila jejich srdce a vytvořila mohutný energetický obal kolem všeho, co se dělo v pokoji. Společně četli text, jenž se objevil a měl být v tomto okamžiku vysloven:

Pronikla jsi do srdce, pronikla jsi do těla,
přišla jsi tak najednou, když obloha temněla.
Nejdřív tě vítali, potom tě spoutali
do věčnosti.
A já tě v tento čas okovů zbavuji,
poselství přijímám, Světlo tvé miluji,
chci předat vůli svou, navěky zjevenou
v přítomnosti.

Náhle pocítili, že ruce, které se dotýkaly hranolu, jsou volné. Hranol se rozpustil a Světlo nasávalo informace pulzující uvnitř obalu. Byl zahájen proces přenosu frekvence Lásky, nekonečné a všudypřítomné, vševědoucí a nezničitelné, milující vždy, všechno a všechny bez rozdílu a bezpodmínečně.

Ztratili pojem o čase a o všem, co je obklopovalo. Až jakýsi vnitřní pokyn upozornil Ioa, že přenos byl dokončen. V jeho vědomí vyvstala slova a on pronesl:

„Nyní, když se stalo to, co se mělo stát a bylo uloženo to, co se mělo uložit, přišel čas vrátit všemu řád, jaký byl, je a bude, od věků do věků."

Po těch slovech vnímali, že se jejich ruce opět dotýkají hranolu a Světlo je do něho opět spoutáno. Zavřeli oči a nechali doznít veškeré toky energií.

Trvalo dlouho, než byli schopni vrátit se do přítomnosti. Pomalu vstali, opustili místnost a odešli do ložnice, kde usnuli. Jejich sny byly naplněny štěstím.

8.

„Nyní přišla dlouho očekávaná chvíle," promluvil Io, když se Vyvolení shromáždili v jeho pracovně, „vnést do Orfea Světlo života, abychom zjistili, zda naše úsilí nebylo marné."

Bylo napjaté ticho.

„Já jsem připraven, co vy?"

„My také," odpověděli skoro jednohlasně.

„Začni!" připojila Eia.

Io vyndal hranol ze schránky a Světlo zalilo celou místnost. Pak inicioval proces vkládání dat do hranolu, jak byl popsán v knize, aby pro každého tvora byl připraven proud jednoznačně přiřaditelné životní energie.

Jakmile byl proces dokončen, otevřel dveře do Orfea, vzal hranol a položil ho na práh brány dimenze. Byl neklidný. Z listu knihy přečetl příslušný text a před zraky všech se objevila flétna. Uchopil ji. ‚Nyní přišla její chvíle,' pomyslel si. ‚Mám ji vzít a zahrát soustavu pěti tónů.'

Přiložil flétnu k ústům a rozezněl první tón. A hle, hranol se odpoutal od prahu a mírně se vznesl; pak prošel branou. Žádná bariéra, žádná překážka. Majestátně se zastavil v prostoru a zářil. Jeho světlo se zabarvilo do modra, což bylo signálem, že je připravený přijímat další instrukce.

‚Funguje to!' zajásal Io v duchu a začal hrát druhý tón.

Za zvuku druhého tónu hranol nenadále zmizel. Znepokojeně Io čekal, co se stane. ‚Podle knihy se má hranol přenést do středu dimenze. Co když se ale ztratil?' uvažoval. Vtom odkudsi z neosvětlené části prostoru začalo pulzovat modré světlo. Oddechl si a přiložil k ústům flétnu, aby zahrál třetí tón.

Tímto tónem se aktivoval v hranolu umístěný vyhledávací senzor, s jehož pomocí se hranol přemístil na - pro něho - nejvhodnější polohu v dimenzi. Trvalo dlouho, než se z daleké hlubiny zableskl modrý signál.

„Myslíte, že se celou tu dobu hranol pohyboval prostorem?" ozval se Leo.

„Vypadá to tak," promluvil Io.

„Víte ale, co to znamená? Že vůbec nevíme, kde se nalézá."

Všichni si uvědomovali význam toho, co právě Leo vyslovil. Mají vyspělé technologie, jsou stvořitelé, ale přesto nedokáží obsáhnout dimenzi, ve které tvoří. Bylo to pro ně nepředstavitelné.

Jedině Ineho toto poznání potěšilo. Pochopil, že právě v neprobádané části Orfea se mu naskýtá místo pro realizaci jeho záměrů. ‚To stojí za to promyslet,' usoudil.

Úvahy všech přerušil Io zahráním čtvrtého tónu. Jeho zvuk způsobil, že stěny hranolu se otevřely a Vyvolení spatřili, jak se v prostoru rozzářilo uvolněné Světlo a pulzovalo v pravidelných intervalech.

Naposledy přiložil Io k ústům flétnu, aby zahrál pátý, nejvyšší tón. Začal potichu a postupně zesiloval. Ve chvíli, kdy tón nabyl určité intenzity, zvýšila se frekvence pulzace Světla natolik, že došlo k jeho miniexplozi.

Vyvolení byli tím zábleskem oslněni a osvíceni. Uvědomili si, že kdesi v nedohlédnutelné části dimenze se právě zrodil Zdroj Světla, jež přinese obyvatelům světů Orfea život, a oni budou svědky tohoto jejich zrození.

Napjatě sledovali, jak se ze Zdroje vydělilo osm paprsků, a ty zamířily k jednotlivým tělesům; obkroužily je po středové linii a v momentu, kdy se prstenec uzavřel, se otevřely. Světlo se rozlilo po celé ploše každého tělesa a desítky tenkých Světelných vláken postupovaly k jednotlivým bytostem připraveným k přijetí energie života.

„Přátelé!" zvolal Io. „Naše sny staly skutečností. Sám život vstoupil do prostoru Orfea. Nepromarněme tuto neopakovatelnou příležitost a staňme se nejmilostivějšími stvořiteli těm, které jsme stvořili. Přejme tvorům, kteří ožili ve všech světech, radostnou a láskyplnou existenci. Souhlasíte se mnou, přátelé?"

„Souhlasíme," odpověděli Vyvolení jednohlasně.

Kromě jednoho z nich. Nikdo si nevšiml, že Ine mlčel. Neboť v hloubi duše tušil, že obyvatelé jeho světa budou osamělí a nikdo z Vyvolených nebude mít o ně zájem. A tak bude na něm, aby jim dokázal, že jeho tvorové jsou stejně dokonalí, jako ti jejich.

Na Gaie, kam Io umístil dva páry bytostí Elefi a dva páry bytostí Terefi, se zazelenaly rostliny, ptáci začali zpívat a světem se rozlehly první tóny.

GAIA

1.

Žádný z Elefi ani Terefi si nepamatoval, kdo z nich se probudil první. Žádný z nich si nepamatoval, jak se zrodil či jak se ocitl ve světě, ve kterém se nyní nachází. Jakoby se probrali z dávného, hlubokého snu. Vše bylo pro ně nové. Přesto to poznávali a podvědomě věděli, jak mnohé z toho, s čím se setkávali, používat.

Uvědomovali si, že mají těla, a i když si nedokázali vysvětlit, z čeho jsou stvořena, nacházeli v nich zalíbení. Citlivě přicházeli na to, že mají oči, kterými mohou pozorovat vše kolem sebe, že mají uši, kterými mohou poslouchat ten nádherný zpěv ptáků, že mají nos, kterým mohou cítit tu opojnou vůni květin. Prohlíželi si svá těla a rozeznávali, že každý z nich je v něčem trochu jiný a ačkoli neznali zákonitosti, podvědomě tušili, že je to podstatné pro jejich další život.

Po vzoru ptáků zkoušeli svými ústy rozkmitat okolní energii, a tak vytvořili první tóny. A zjistili, že prostřednictvím tónů jsou schopni mezi sebou přenášet svoje myšlenky. Zaradovali se a začali spolu vzájemně komunikovat. Ale zatímco Elefi dokázali přenášet svá sdělení i na velikou vzdálenost, pro Terefi bylo toto neproveditelné. Poznali také, že pouze Elefi jsou schopni z jednotlivých tónů utvářet podmanivé melodie a napodobit zpěv ptáků.

Tak přišli na to, že ne všechno, co dovedou Elefi, zvládnou i Terefi.

Jak rozdílů přibývalo, pochopili, že jejich schopnosti odpovídají tomu, pro jaký život jsou předurčeni. Proto se rozdělili. Elefi obydlili domy, které stály na povrchu země, zatímco Terefi našli své příbytky skryté v jejím nitru.

≈

Io s Eiou, Ine i ostatní Vyvolení denně pozorovali jednotlivé světy a sledovali jejich nové obyvatele. Zároveň identifikovali nedokonalosti a ty opravovali a dotvářeli tak, aby veškerý život mohl být funkční a žádná obava nepadla do srdcí těch, kteří v nich žili.

Záhy zjistili, že intenzitu Světla, se kterou tvorové vnímají všechny instrukce, je potřeba volit velice opatrně, neboť jejich těla nebyla v některých případech schopna vydržet nastavené frekvence. Io proto musel zkorigovat některé zvolené parametry a poznal, že řada činností tak zůstane i pro Elefi nedosažitelná.

≈

„Myslíš, že jsme také tak ovládáni, jako my nyní ovládáme tyto tvory?“ zeptal se jednou Ine Ioa, když spolu seděli v Ioově pracovně a sledovali Elefi, jak na Gaie podnikají první výpravu do okolí svého obydlí. „Vždyť my naše Světlo života také nevidíme, jako oni nevidí to své. Přitom my jsme schopni jejich Světlo nejenom pozorovat, ale i řídit. Jsou snad nad námi také nám podobní naši stvořitelé, kteří zase dohlíží na náš život?“

„Nevím Ine,“ odpověděl Io, „ale vypadá to, že to tak může být. Jsou úkazy, které nejsme schopni postihnout. Třeba se od našich stvoření dozvíme víc a lépe tak pochopíme smysl našeho života a existence.“

Umlkli a v duchu rozebírali slova, jež byla vyslovena. Po chvíli se ozval Io:

„Já bych rád ale našel odpověď na jinou otázku, bratře.“

Ine se na něho překvapeně zadíval. Od té doby, co mezi nimi nastala roztržka kvůli ohni, nebyl zvyklý, že by se mu bratr s čímkoli svěřoval.

„Poslouchám tě.“

„Víš, chtěl bych najít způsob, jak s našimi bytostmi komunikovat. Je mi jasné, že jim nebudeme moci podat ruku nebo je obejmout, mohli bychom se jim však zjevit, mluvit s nimi, radit jim, prostě jim dát vědět, že mají někoho, kdo jim pomůže, když si nebudou vědět rady. A na oplátku, my bychom tak měli nové přátele.“

Ine rozuměl. „To by bylo úžasné.“ - Zamyslel se. ‚Nyní má příležitost něco vymyslet, ukázat bratrovi, že je také tak dobrý, jako on. Kdyby ho jen něco napadlo!‘

Opět se rozhostilo ticho. Ani jeden z nich už nepozoroval dění v Orfeovi, ale každý usilovně přemýšlel.

„Víš Io,“ přerušil mlčení Ine, „řeknu ti to takhle. Když se podívám já, ostatní Vyvolení, či kdokoli jiný, kolem sebe, uvidíme energii zhmotněnou do věcí, které si dokážeme představit. Je to náš svět a nikoho nenapadne, že v něm může být skrytá ještě jiná dimenze, která se dá otevřít a vstoupit do jejího prostoru. Teprve ty jsi dokázal, že existuje! Podařilo se ti do ní proniknout, tvořit v ní a dokonce ji i začlenit do našich technologických systémů a struktur, a tím na ni aplikovat metody řízení, jaké třeba používáme u jiných procesů. Podle mne to znamená, že se tato dimenze řídí podobnými zákonitostmi a principy jako ta naše. Je v jistém smyslu s naším světem kompatibilní. A to nám umožňuje ji ovládat, určovat běh událostí, řídit je a kontrolovat.

Kdybychom uměli programovat naši dimenzi a naši skutečnost, jako programujeme události v Orfeovi, mohli bychom měnit svůj reálný život. Ale tak tomu není," povzdechl si.

V zápětí pokračoval: „Proto si myslím, že můžeme zkusit pro navázání spojení využít technologií, jaké používáme v našem světě. Třeba princip obrazů a symbolů. A když už jsme u toho, vzpomeň si, jak tě navštívil ten, co ti přinesl Světlo. Možná se dá podobným způsobem pronikat i do snů obyvatel Orfea."

„Ty, Ine, to nezní špatně," ocenil jeho úvahu soustředěně naslouchající Io. „Máš pravdu, uvážíme-li, že prostor Orfea je součástí naší dimenze, jejím vývojově nižším stádiem, měly by v něm platit obdobné principy práce s energií, a to nejen ty, které něco neumožňují, ale i takové, jež by bylo možné realizovat. Nakonec, přenos myšlenek funguje. Proč by tedy nemohl fungovat přenos obrazu?"

„No, to by bylo báječné, kdybychom se našim stvořením mohli objevit kdesi na obrazovce a zamávat jim," nadšeně zvolala Eia, která během Ineho řeči přišla do pracovny.

„Víte," pokračoval vzrušeně Io, „hned mne napadají dvě varianty, jak zkusit realizovat dorozumívání s našimi bytostmi.

„No povídej," povzbuzovala ho Eia.

„Tou první by bylo vyzkoušet již zmíněný přenos obrazu, který bychom snímali v našem světě, vysílali do Orfea a zde bychom pak obraz promítali takovým způsobem, aby ho naše bytosti byly schopny registrovat. Jejich reakce bychom pak sledovali na našich konzolích pomocí speciálního programu, který by zaznamenával jejich myšlenky a překládal je do textu, který by se nám zobrazoval na monitorech."

„Bude ale potřeba přijít na způsob, jak učinit naše sdělení pro ně srozumitelná," připomínal Ine. „To znamená vymyslet nějakou obrazovou řeč, třeba právě prostřednictvím symbolů."

„Skvělý nápad. Určitě!"

„No a druhá varianta?" vyzvídala Eia.

„Tou by mohl být způsob, jakým se mi zjevil ve snu ten neznámý. Víte, v knize je totiž popsán postup, jak přenášet svůj obraz k vlastním stvořením prostřednictvím proniknutí Světla do jejich podvědomí. Doposud jsem si neuvědomoval plný význam a dosah tohoto textu, dokud mi Ine nepřipomněl to moje setkání."

„To by mne vůbec nenapadlo," připustila Eia.

„Zajímavé," souhlasil Ine.

„Jsem rád, že jsi mi dal, bratře, inspiraci. Díky ti za ni. Teď se podívám důkladně na obě možnosti a zamyslím se nad způsobem, jak je zakomponovat do celkového systému. Chtěl bych to probrat na příští schůzce s ostatními."

≈

„Přátelé," zahájil Io pravidelnou schůzku Vyvolených ve svém domě, „tentokrát bych vás rád seznámil s myšlenkou komunikace s našimi stvořeními tak, jak jsme ji probírali s Eiou a Inem."

Vyvolení napjatě poslouchali.

„Víte, když jsem pozoroval, jak se obyvatelé jednotlivých světů učí žít, zvěř se toulá krajinou, ptáci létají v povětří, prostě vše prochází posloupností předem definovaných kroků a někde v systému ubíhá tok programu, který žádný ze stvoření nevnímá, napadlo mne, jaké by to bylo, moci se s našimi bytostmi spojit, mluvit s nimi a říci jim, že jsme tvůrci jejich světa, kteří je milují a chtějí, aby nás považovali za své přátele a rádce. Ale pořád jsem nevěděl jak na to. A pak, díky Ineho úvaze jsem na to přišel."

V pokoji to zašumělo.

„Pro naše dorozumívání s obyvateli jednotlivých světů budou existovat dva způsoby:

První z nich bude určen výhradně pro spojení mezi jednotlivci, tedy vámi a vybranou bytostí vašeho světa, kterou si vyvolíte. Pokaždé, když tato bytost upadne do spánku, budete moci prostřednictvím Světla vstupovat do její mysli a předávat jí tak svá poselství.

Studoval jsem pozorně vše, co je psáno v knize o tomto způsobu dorozumívání, a dospěl jsem k závěru, že je to mocný nástroj pro styk mezi námi a těmi, jež jsme stvořili. Neboť skrze podvědomí bude možné takovouto bytost ovládat tak, aniž by si toho byla vědoma. Zvažte tedy, jaké pokyny či zprávy jí budete tímto způsobem sdělovat."

Všichni byli nadšení.

„To je vážně neskutečné," rozplývala se Zoé. „Je to, jako bych měla další dítě, ale v tomto případě budu mít jeho chování a činy opravdu pod kontrolou! Ó, který rodič by si to nepřál!"

Místností se rozlehl obrovský smích.

„Naší matce by se to jistě líbilo, viď Ine?" ozval se Io.

„No, ta by byla spokojená," souhlasil Ine. „A otec, co teprve ten. Jak by to měl jednoduché. Úplně to vidím. Usnu a už slyším jeho pokyny: škola, učení, domácí práce, rodinné jídlo, rodinná zábava. To by bylo

k nevydržení! A víte, co by na tom bylo nejhorší? Že já bych to bral jako to nejlepší, co pro mne může na světě být. Vůbec bych nevěděl, že existuje jiná alternativa."

„A nebude to za chvíli nuda?" uvažoval Roy „Když budou všichni dělat jen to, co mají, žádné překvapení, žádné napětí."

„Je ovšem otázka, zda nějaké napětí či překvapení vůbec chceme," promluvil Io. „Připouštím, že harmonie a klid mohou být po čase nudné. Na druhou stranu, pokud je naším záměrem ochránit obyvatele Orfea před vším negativním, tak není jiná cesta."

„Uvědomí si to ale, když to nepoznají?" opáčil Roy.

„Já ale nechci, aby to poznali," ozvala se Eia. „Víte, možná, že to není výchovné, a teď se ve mně ozvala již matka. Já budu opravdu ráda, pokud moji tvorové, moje děti, poznají jenom radost. Vážně byste se chtěli každé ráno probouzet s vědomím, že nevíte, co se děje ve vašem světě, co kdo komu udělal, co budete muset zase napravovat a místo, abyste si hráli a těšilo vás to, budete trávit dlouhý čas přeměnou toho, co je, na to, co by mělo být?"

Vyvolení zvážněli.

„V tomhle má Eia pravdu," prohlásila Zoé. „Orfeus nenese reálné světy a měl by být pro nás zábavou a ne zátěží. Také bych se do něj chtěla pokaždé vracet s vědomím, že se tam nic špatného nemůže stát. Stačí, když musím řešit problémy kolem sebe."

„Ano, ale jak jsem již řekl, vstupování do mysli je účinný nástroj manipulace. Buďte proto opatrní," vzal si Io opět slovo.

„Nyní bych rád přešel k druhému způsobu předávání zpráv, který bude sloužit pro dorozumívání s celým společenstvem. - Testoval jsem možnosti přenosu obrazu z našeho prostředí do jednotlivých světů. A zjistil jsem, že nejlepšího výsledku dosáhnu, pokud budu obraz snímat pomocí klasické čočky. Ten potom jednoduchým interaktivním programem přenesu do systému, ve kterém následně zpracuji zachycené sekvence. Tím budu mít připravený záznam, který jsem schopen promítat do předem definovaného světa na speciálně připravenou plochu.

To mne ale postavilo před otázku: Jaký materiál použít jako nosné medium, aby spolehlivě a věrně zobrazoval vše, co bychom chtěli místním obyvatelům sdělit?

Chvíli mi trvalo, než jsem na to přišel." Udělal malou pauzu, aby doplnil energii z nápoje, který si předem připravil a pokračoval.

„Voda, přátelé, využijeme vodu! Je vynikajícím přenašečem frekvencí a vibrací a její hladina je dokonalá k zobrazení čehokoli. Jediným problémem bylo najít způsob, jak ji, bez použití mimořádné energie, postavit do kolmého směru. Toto jsem nakonec vyřešil tak, že jsem ji převedl do pevného skupenství.

Nemohl jsem se dočkat, dokud neuvidím, jestli to funguje, a tak jsem si celý proces rovnou ověřil na Gaie. Nejdřív jsem hledal důstojné místo, kde se budou odehrávat naše setkání s místními obyvateli. A spatřil jsem hory.

Byla to jednoznačná volba - pod vrcholem nejvyšší hory vytvořit planinu, kam budou obyvatelé Gaii chodit, aby se s námi setkávali. Pustil jsem se do díla.

Nejdříve jsem odstranil kamenný vrchol hory a nahradil ho ledovým. Ten jsem potom v určité výši z jedné poloviny odřízl, čímž vznikla jednak potřebná planina, jednak ledová kolmá stěna k zobrazování našich poselství - jakýsi manifestační monitor. Jakmile jsem měl vše připravené, vyzkoušel jsem přenést svůj obraz."

„A co? Viděls?" netrpělivě skočil Ioovi do vyprávění Leo.

„Ano, viděl jsem se," uspokojeně konstatoval Io.

„To je neuvěřitelné!" zvolala Mia.

„Ještě je ale potřeba se domluvit na metodě dorozumívání," mírnil její nadšení Io, „aby naše bytosti rozuměly námi předávaným zprávám. - Tady se mi líbí Ineho nápad sestavit jakési písmo symbolů, které bychom je naučili, a to tím způsobem, že jednotlivé symboly budeme promítat na manifestační monitor spolu s výkladovými obrazy, co znamenají."

„Skvěle vymyšlené, Io," souhlasila Zoé.

„Unikátní řešení," připojil se Leo. „A počítáš, že až se naučí číst naše symboly, že nám budou jejich prostřednictvím i odpovídat?"

„Ne, to nebude potřeba. Jejich myšlenky budou totiž zachycovány speciálním programem, jenž je zobrazí v podobě textu na našich monitorech. Pomocí tohoto programu budete vždy vědět, co kdo komu sděluje nebo co si kdo myslí!"

„Pak není co dodat!" zvolal vítězoslavně Roy.

„V mém světě voda nevydrží," připomněl se Ine. „Nešlo by využít přenos ohněm?"

„Máš pravdu," připustil Io. „Zkusíme něco vymyslit!"

Vyvolení byli Ioovými nápady uneseni. Upřesnili si tedy další úkoly a Io slíbil, že na příští schůzku přinese návrhy, jak by písmo

symbolů mohlo vypadat.

≈

A nadešel čas, kdy vše, o čem Io mluvil, se stalo skutečností. V každém ze světů byla vyvolena bytost, do jejíhož vědomí vstoupil stvořitel. V každém ze světů bylo ustaveno místo k setkávání stvořitelů s jeho obyvateli. Pro dorozumívání vznikl jazyk symbolů. Společně pak Io s Inem přišli na způsob přenosu obrazu energií plamene.

2.

Na Gaie Elefi i Terefi spali.

A pak se jednomu z Elefi zdál sen. Kdosi jej navštívil. V poli pronikavě jasného bílého světla, které však neoslepovalo, Elefi znatelně rozeznával postavu a připadala mu čarokrásná. A postava k němu vysílala myšlenky a on jim rozuměl:

„Přicházím za tebou, Iltare. Oslovil jsem tě tak, neboť tvé jméno je Iltar, což znamená posel. Tebe jsem si vyvolil, abys přinášel má poselství ke všem bytostem, se kterými žiješ ve svém světě. Nebude nikoho, kromě tebe, komu bude dáno se se mnou setkávat a rozmlouvat takto přímo," dozvídal se Elefi.

„Máš-li ve své mysli otázku, kdo jsem, věz tedy, že já jsem ten, který stvořil tento svět, vše nehmotné i hmotné, vše statické i vše, co se pohybuje. Já jsem nechal zrodit všechny tvory spolu s bytostmi Elefi, ke kterým náležíš ty a Terefi, kteří žijí v podzemí. Já jsem přinesl do tohoto světa život v Lásce a radosti, harmonii a porozumění. Jsem alfa i omega všeho, co kdy bylo v prostoru, kde žiješ, stvořeno.

Elefi a Terefi jsem si vybral, aby šířili a oslavovali mé dílo na tomto světě. Aby rozuměli, co to znamená, rozhodl jsem se, že je budu učit. A nejen já, budou přicházet i jiní učitelé mně podobní.

Vyřiď všem ostatním moje první poselství: ať se dostaví, až ptáci začnou zpívat, na planinu pod vrcholem nejvyšší hory. Tam mne spatří, tam se dozvědí víc. Rozuměl jsi mi?"

„Ano, Pane, vykonám, co si přeješ. Ve stanovený čas budeme na uvedeném místě," myšlenkou odpovídal Iltar.

Návštěvník domluvil a zmizel.

Iltar ještě chvíli spal. Pak se náhle probudil a rázem si vybavil svůj sen. Chvatně vzbudil ostatní Elefi. Chvíli trvalo, než byli schopni přijímat jeho myšlenky. Teprve poté, co se uklidnil, bylo jeho sdělení

srozumitelné.

Dlouho probírali obsah poselství, když vtom zaslechli první ptačí tóny. ‚Rychle, musíme uvědomit přátele z podzemí.' došlo mu. ‚Bude potřeba se vydat na cestu!'

Elefi i Terefi se shromáždili na úpatí hory a hleděli společně k jejímu vrcholu. Tam někde pod ním měla být planina, kam se měli dostat. Zdálo se jim nemožné ji dosáhnout.

Bylo to přání, jež samovolně zasáhlo vědomí jednoho z Elefi, že by se rád ocitl na určeném místě. Sotva na ně pomyslil, pocítil, že se s ním něco děje, a když se rozhlédl kolem sebe, byl ohromen. Stál sám na rozlehlé plošině přímo pod vrcholem. Pak pohlédl dolů a užasle sledoval ostatní jako malinkaté tečky hluboko pod ním. Pomyslel tedy na to, že chce být zpátky mezi nimi a opravdu, rázem stanul v kruhu udivených Elefi.

„Je to neuvěřitelné a přitom tak prosté," nadšeně vysvětloval. „Stačí si jen představit, kde chcete být a své přání vyslovit v myšlence! Zkuste to!" pobízel je.

Napodobili ho tedy. Avšak zatímco Elefi se dařilo cestovat nahoru a dolů, Terefi zjistili, že touto schopností nevládnou.

‚Všichni ale mají předstoupit před Stvořitele, takový byl jeho pokyn,' uvědomoval si Iltar. ‚Musí najít způsob, jak dopravit na určené místo i Terefi.' I napadlo ho uchopit jednoho z nich za ruku a vyslovit přání. K radosti všech se oba dva objevili na planině.

Zakrátko tak všichni Elefi a Terefi hleděli na rozlehlou plošinu, na jejímž konci se vypínala kolmá hladká stěna. Došli do jejího středu, kde se zastavili a čekali, co se bude dít.

Prudký světelný výboj rozzářil ledovou plochu stěny a oslnil je. Teprve když se jejich oči vzpamatovaly, uzřeli obraz nádherné postavy ve světelném oparu. Postava se na ně usmívala a mávala jim, čemuž porozuměli, že je zdraví. I zachovali se jako ona a také jí mávali na pozdrav. Iltar tu postavu poznal. ‚Je to ten, kdo jej navštívil ve snu.'

Poté jim postava pokynula, aby usedli, stejně jako ona. I sedli si na zem a nespouštěli z ní oči. Najednou se začaly na stěně vedle postavy objevovat znaky a s nimi živé obrazy. Brzy pochopili, že znaky symbolizují to, co vidí na obraze. A všimali si toho, že znak, symbolizující ptáka, který letí, se liší od znaku, který vyjadřuje, že pták sedí. Své symboly měly i samostatné činnosti, jako třeba chůze, běh, zpěv a další.

Ukládali si je do paměti, neboť si uvědomili, že jejich prostřednictvím budou schopni přijímat od postavy sdělení.

Učili se velmi rychle, neboť jejich paměťová a řídící centra byla pro toto uzpůsobena. Už po prvním setkání věděli, že svět, ve kterém žijí, se nazývá Gaia a že ten, kdo je učí, je jejich Stvořitel a jmenuje se Io.

Od svého Stvořitele pak každý z nich obdržel symbol značící jeho jméno. A tak po Iltarovi získali svá jména Elefi - Halavil, Rhea, Phoebe a Terefi - Baruk, Orin, Zara, Erica. Přijali je s potěšením a začali se jimi oslovovat. Tím pochopili, že jsou bytostmi s posláním.

Spolu se jmény se jim dostalo i vysvětlení významu znaků jejich těl. Iltar s Halavilem se dozvěděli, že nesou znaky Ela, to jest dárce, zatímco Rhea s Phoebe nesou znaky Eli, to jest nositelky. Podobně Baruk a Orin porozuměli, že jejich těla nesou znaky Tera - dárce, zatímco Zara s Ericou nesou znaky Teri - nositelky.

První setkání bylo u konce.

≈

Znovu a znovu přicházeli Elefi a Terefi na horu, aby se učili novým symbolům a začali tak komunikovat se svým Stvořitelem. Brzy se osmělili a sami mu kladli otázky. V otázkách a odpovědích nadále probíhalo jejich učení.

≈

I stalo se, že se jednou společně s Ioem objevily na stěně neznámé postavy. To když Io přišel s ostatními Vyvolenými, aby je představil obyvatelům Gaii jako další Stvořitele, kteří je budou navštěvovat a předávat jim svá poselství. A uložil jim, aby si brali z jejich rad ponaučení, zachovávali je a radovali se z nich.

Děkovali. Děkovali svému Stvořiteli a byli šťastní.

≈

Čím víc se Elefi a Terefi učili a dovídali o sobě a svých schopnostech, tím víc chápali rozdíly, které mezi nimi byly. Přijímali poznání o svých nedokonalostech s vděčností a začali se jimi řídit při vytváření svého života. Seznamovali se s tím, co je pro druhé nemožné, zatímco jim bylo dáno ovládat a vzájemně si pomáhali. Společnými činnostmi pak posilovali svoje přátelství. Nebylo v jejich srdci touhy být lepší než jiní. Vedeni Světlem se radovali ze své existence a jeden na druhém obdivovali to, co sami nedokázali.

Život Elefi pojímal vše, co se odehrávalo na povrchu země. Zpracovávali rostliny, starali se o zvířata, pracovali se zemí, ošetřovali vodu.

A právě pro schopnost dorozumět se s ostatními tvory či rostlinami, naučil Io Elefi vstupovat do říše rostlin a zvířat a komunikovat s nimi. Výhradně Elefi měli mít tuto dovednost. Byl to náročný úkol, ale Ioovi se tento záměr podařilo uskutečnit.

Naopak Terefi byli předurčeni pro život v podzemí. Uzpůsobení jejich těl a schopností jim umožňovalo takovýto pobyt. Vzrůstem byli malí, avšak houževnatí. Nepřesouvali se myšlenkou, ale uměli se rychle pohybovat po svých nohách. Měli dokonalý sluch a jejich oči viděly ve tmě. Přesto je Io naučil osvětlovat chodby krystaly, kameny, které se nalézaly právě v nitru Gaii a které měly schopnost nakumulovat energii světla a pak ji postupně uvolňovat v místech, kam se světlo nedostalo.

Jak Elefi, tak Terefi se sytili rostlinami, a když žíznili, pili vodu. Io je naučil pracovat s energií a přeměňovat ji na rozličné hmotné i nehmotné předměty. Využili toho a zachycovali prostředí kolem sebe do obrazů či soch, které zhmotňovali ze svých myšlenek. Rádi tančili a zpívali.

≈

Stalo se to při jedné z návštěv Ioa s Eiou, kdy Elefi s Terefi četli:

„Přišel čas, moji drazí obyvatelé Gaii, abyste se dozvěděli o tajemství zrodu. Naučíme vás množit své rody a rozrůstat svá společenství. I vy totiž můžete stvořit další život na Gaie."

Po těchto větách to mezi všemi zašumělo. Dívali se jeden po druhém. „Mohli bychom zde stvořit další život, Iltare," nadšeně mluvila Rhea. „To by bylo úžasné."

Io sledoval jejich reakce a pokračoval: „K tomuto aktu je potřeba, abyste uvnitř svých energetických těl nalezli vnitřní dar Světla, Lásku, otevřeli její frekvenci a vyjádřili ji. Jejím působením se uvolní ve vašich tělech matečné pole. Až vaše těla splynou ve vzájemném objetí, dojde k propojení těchto polí a ten, jenž jest dárcem, předá nositelce část matečné energie ze svého těla. Tím bude iniciován zárodek nového života, který pak bude růst v těle nositelky, aby se po dosažení stanoveného stupně vývoje od ní oddělil a připoutal k sobě životní energii Světla. Zrodí se dítě - malý El či Eli."

Podrobně jim Io s Eiou následně vysvětlovali všechny náležitosti jejich rozmnožování. Když skončili, Io řekl:

„Nyní jděte domů a sami si vyvolte toho, kdo bude vaším partnerem v Lásce. Srdce vám napoví. A nezapomeňte! Vaše spojení je

posvátným aktem. V Lásce je ukryta mocná síla, ze které můžete čerpat vždy a všude. Bude vás provázet na každém kroku. Uchovejte si ji na věky. Vždyť pouze s tím, s kým ji prožijete, budete spojeni do konce svých časů."

A Elefi i Terefi se odebrali do svých domovů.

A když uplynul nějaký čas, stal se pro Elefi zázrak. To Rhea, jako první z Elefi, po spojení s Iltarem, oddělila ze sebe nové stvoření, malého Ela, jemuž dala jméno Gawain.

A rody Elefi a Terefi začaly růst.

Gaia ožila.

≈

I do ostatních světů v prostoru Orfea pravidelně přicházeli jednotliví Vyvolení, aby učili bytosti, jež v nich žily. Pozorně sledovali jejich činnosti, aktivity a projevy, aby na základě získaných informací měnili či upravovali některé části programů. A jednotlivé světy se postupně vyvíjely.

Io je čas od času navštěvoval, ale už jen zřídka narazil na něco takového, co by ho zaujalo. Proto svoji pozornost upíral ponejvíce na Gaiu.

≈

Po nějaké době Vyvolení zjistili, že se zvyšujícím se počtem obyvatel v jednotlivých světech přestávají být schopni tak velký počet tvorů ovládat a kontrolovat, navíc jim stále více času zabíralo reagovat na vývoj událostí, neboť chtěli zachovat rovnováhu všeho a ve všem.

Sešli se proto a rozhodli, že je potřeba omezit dobu trvání života jednotlivých stvoření. Io pak, po dohodě s ostatními, provedl požadované změny a novou matrici, nesoucí příslušnou úpravu, přenesl ke Zdroji. Tím došlo ke změně délky života rostlin, zvířat a bytostí ve všech světech Orfea. Jedině nekonečný život Elefi se Io rozhodl zachovat.

3.

„Je to nádherná země," promluvila Rhea k Iltarovi a zadívala se kamsi do dáli, když krmila malého Gawaina. Ten se při jejích slovech zavrtěl v náručí a přiměl ji, aby se mu opět věnovala. Rhea se usmála. „No jen papej, broučku, máme všeho hojnost, raduj se maličký," zazpívala mu do ouška. Gawain vesele otevíral pusu a sál energii své

matky.

„Jsem rád, že nám byl dán tento život a že nás navštěvují ti, kteří toto vše krásné stvořili," přisvědčil Iltar. „Odkud asi přichází, odkud se zjevují? Kolem nás je neproniknutelné světlo, průzračné, přesto neproniknutelné. Nedohlédneme dál než na nějakou jeho pomyslnou hranici. Ale kde leží? Co je za ní?"

„A copak tobě nestačí, co známe?" ptala se Rhea. „Ani o Gaie nevíme zdaleka vše a ty již myslíš na to, co je kdesi v neznámu."

„Vím, vím, ale vzpomínám si na to setkání s Ním ve snu. Bylo to něco tak neskutečného. Chtěl bych jej poznat tváří v tvář, potřást mu rukou, dotknout se ho."

„A nezrušil bys tím kouzlo toho, co tě nyní tak fascinuje? Je to tak dobře, jak to je," prohlásila. „Spíš bychom měli pojmenovat území, která jsme na Gaie procestovali, třeba proto, abychom se lépe domluvili, až o nich budeme jednou vypravovat našim dětem," dodala a podívala se přitom na Gawaina.

≈

Stalo se tedy, že Elefi dali místu, kde jim Stvořitelé vystavěli první obydlí, jméno Nannar. Krajinu, ležící ve směru, kterým vycházeli z domu, nazvali Sinai, na opačné straně ležela krajina Kanaá. Kraj rozkládající se po pravé straně od východu pojmenovali Am-set a po levé straně Thessala.

Pravidelně, společně s Terefi, chodili na planinu hory, aby se setkávali s Ioem či s některým z ostatních Vyvolených a potom vedli zapálené debaty o svém Stvořiteli a o jeho návštěvách z prostoru, kam nedohlédnou a vydat se neumí. Io se však zjevoval méně a méně a oni pochopili, že jejich život závisí zejména na nich samých.

Cítili sílu Lásky, která dokázala přitahovat a spojovat Ela s Eli a Tera s Teri. Uvědomovali si, že je to nejcennější dar, který od Stvořitele dostali. Střežili ji tedy, a pokud ji vzájemně našli, nechávali se unášet jejími vibracemi.

Tak plynul život na Gaie.

Tak plynul život i v ostatních světech Orfea. V každém z nich se odehrávaly vlastní příběhy těch, kteří je obývali. V něčem tak podobné, v něčem tak rozdílné.

≈

Postupně vyčerpávali Vyvolení prvotní potenciál svých nápadů a události v Národě je nutily obrátit pozornost k jiným úkolům.

Zřídkakdy již navštěvovali Orfea, a ponechávali svá stvoření jejich osudu.

4.

Ine seděl na židli před monitorem. S potěšením sledoval své dílo a myslí mu letěly vzpomínky na roztržku s Ioem a na to, jak se svého bratra nějakou dobu stranil.

Bratrovo rozhodnutí ho hluboce ranilo. Vzpomínal, jak se ve svém nitru potácel mezi zlobou a závistí, ale i odpuštěním a snahou na celý incident zapomenout. Ustavičně přemítal, co jen dělá špatně. ‚Ioovi jde všechno a já musím jen přihlížet,' často hořekoval.

Současně si uvědomoval, že Io celou záležitost již nikdy dále nerozebíral, byl k němu vstřícný a snažil se ho zase vtáhnout do práce. Mohl operovat na jeho konzoli, umožnil mu podílet se na tvorbě Elefi, přijal jeho nápad dorozumívání a svěřoval mu úkoly, o kterých věděl, že je zvládne. On se tím dostával k informacím, které by jinak neměl příležitost získat, a trvalo by velmi dlouho, než by na ně přišel, tedy pokud by na ně vůbec přišel.

Viděl sebe, jak sleduje Ioa při úpravách systému, zejména při tvorbě programů pro jednotlivé tvory a práci se Světlem. Naučil se daleko víc než ostatní a Io ho zasvětil do mnoha kódů a hesel.

Zároveň s tím vším sám horečně pracoval na přípravě oživení bytostí ve svém světě. Ohnivé muže, draky a obří kamenné sochy upravil tak, aby byli uzpůsobeni k přijetí životní energie. Celý povrch Gal-ahu pak posel drahými kameny a vystavěl v něm monumentální díla z kovu a kamene. Prvek ohně neopustil, i když jej na mnoha místech zkrotil.

Vzpomínal na ten okamžik uvolnění životní energie, kdy v tichém úžasu sledoval, jak ožily kamenné postavy, při jejichž každém kroku duněla země či jak mohutní draci zamávali křídly a celá masa jejich těl se zvedla do výšky. Z nozder jim stoupal hustý kouř a z tlamy plápolal oheň.

Nakonec ožili ohniví muži. Tělo měli utvořené z plamene, a kudy prošli, zanechávali za sebou černající otisky. Právě jednoho z nich si vybral jako nositele zpráv obyvatelům Gal-ahu.

„Ten, koho vidíš," rozpomínal se na svá slova, když vstoupil do jeho snu, aby mu předal svoje poselství, „je tvůj Stvořitel. Nikoho jiného kromě mne nebudeš poslouchat, nikdo jiný, kromě mne, tě

nemůže ovládat a nikdo jiný, kromě mne, tě nemůže zničit. Já jsem tě stvořil a ustavil jako vyvoleného vést bytosti světa, ve kterém žiješ. Ten svět se jmenuje Gal-ah, svět ohně; pro tebe jsem zvolil jméno Said, to je služebník plamene. Neboť plamen ohně, tato všemocná energie, ze které jsi stvořen, je to nejlepší, co na tomto světě můžeš nalézt. Zato ho však budeš neustále chránit a ctít. Jsi mi tím zavázán, stejně jako svou bezmeznou oddaností a poslušností. Rozumíš?"

Ohnivý muž se Inemu hluboce poklonil a odpověděl: „Děkuji ti, Pane, že jsi mne stvořil. Jsem tvůj věrný služebník."

Ine pokračoval: „Budu navštěvovat tento svět a předávat tobě a všem zde žijícím stvořením svá poselství v plameni nejvyšší hory. Jdi a vyřiď ostatním, ať se v čase, kdy vyšlehne z nitra hory plamen, dostaví na místo."

„Vykonám, co poroučíš," odvětil Said.

Ihned po svém probuzení Said shromáždil bytosti Gal-ahu. Ve chvíli, kdy uviděli na nejvyšší hoře vyšlehnout plamen, vydali se na její vrchol.

Jediným odrazem Said vylétl do výše, drak zamával křídly a obr udělal krok. Společně stanuli na určeném místě, kde se jim v obrazu plamene zjevil on, Ine.

‚Tak se to všechno událo,' přemítal. Hleděl na své tvory a hlavou se mu honily podivné myšlenky. Na jednu stranu byl na ně pyšný; jevili se mu tak dokonalí, jako oheň, který miloval. Drahé kameny na těle draka zářily a mohutnost obra ubezpečovala Ineho v názoru, že je schopen rozpohybovat a oživit jakoukoli hmotu. Přesto byl chvílemi zmaten.

‚Proč by tyto bytosti měly být nebezpečné?' ptal se opakovaně sám sebe. ‚Jsou pouze jiné - trochu větší, velkolepější než ostatní. Ale to proto, aby si jich někdo všiml. Jinak nejsou zlé. Vždyť on se nechce hádat s Ioem, chce jenom více pozornosti, více uznání, více lásky. Lásky? Ano, více bratrské lásky. A nejen jí.'

Jakýsi smutek se ho zmocnil, když si uvědomil, že Io má Eiu a Rona a on je sám. ‚I jeho bytosti jsou na Gal-ahu samy. Jak by se mohl vydržet dívat na lásku, když on ji stále nemůže najít. Ne, že by se o něj Ony nezajímaly, ale s žádnou jeho vztah nikdy neměl dlouhého trvání. Byla to jen bezstarostná zábava. Ale může to změnit?'

Odvrátil svůj pohled od monitoru. V jeho nitru se začalo cosi ozývat. Jakási vnitřní touha něco dokázat.

A tak, když zájem ostatních Vyvolených o návštěvu světů v Orfeovi opadal, Ine přicházel na Gaiu, aby rozmlouval s Elefi a Terefi. A jednou se rozhodl, že jim ukáže oheň.

V ten čas stáli Iltar s Halavilem sami na planině a shlíželi z ní na Gaiu. Plánovali další výpravu do dosud neprobádané části země, když se za nimi zablesklo. Všimli si tohoto záblesku a otočili se. Na ledové stěně hory uviděli obraz zářící postavy, která se jim v poslední době často zjevovala. Byli rádi a s veselou myslí ji přivítali.

Byl to Ine. Na jeho pokyn se posadili a sledovali jeho zprávu.

„Zdravím vás Iltare a Halavile," začal. „Jsem rád, že jsem zde zastihl právě vás, neboť jste ze všech Elefi nejmoudřejší."

„Ó, děkujeme za tvoje uznání, ale myslím, že přeháníš, Pane," reagoval hned Halavil. „Jsme takoví, jaké nás stvořil náš Stvořitel."

„Mýlíš se Halavile," pokračoval Ine. „Stvoření je jen počátek. Pokud ty sám svými činy přesvědčíš svého Stvořitele, aby ti pomohl se dál vyvíjet, rád to pro tebe udělá, a ty se staneš lepší, chytřejší, schopnější bytostí. Jsi jako jeho dítě, které se od něho učí a zároveň ho svým jednáním motivuje neustále rozvíjet tvoje dovednosti. Je úžasné vás pozorovat, jak rychle dospíváte. I moje děti v mém světě se takto vyvíjejí."

„Ach pane, vypravuj nám prosím o svém světě a svých dětech," prosil Halavil. „Prozraď nám, kde se tento svět nachází, jak vypadá, jak vypadají tvoje děti? Budeme je moci jednou navštívit nebo ony nás?"

„Můj svět je daleko, ale to nevylučuje, že se jednou budete moci vzájemně navštěvovat. Je velkolepý, i když hodně jiný. Je zhotoven ze zářivých kamenů a energie, která se nazývá oheň." Při tomto svém výkladu jim na stěnu promítal obraz plápolajícího ohně. „Je dynamická, prudká, ale i krotká a laskavá. Rozdává teplo, ale umí i spálit věci na prach. Musíte s ní prostě umět zacházet. A to se moje děti učí a nyní mohu říct, že již výborně ovládají. Jsem na ně pyšný."

„A proč, Pane, není tvůj oheň na Gaie? Pán Io jednou vyprávěl, že přinesl na Gaiu to nejkrásnější ze všech světů," zeptal se spontánně Iltar.

„Ano, není tady," zvážněl Ine. „Ale mohl by tady být. Chtěli byste ho poznat? Přinesu vám ho ukázat."

Iltar zaváhal. „Ceníme si této nabídky," řekl opatrně. „Pane, ale ty sám víš, že my jsme jen pouhými stvořeními vás, Stvořitelů. A jedině

pán Io může rozhodovat o tom, co bude na tomto světě."

Ine se zachmuřil. „Možná máš pravdu, ale kdybyste vy sami chtěli, aby zde byl oheň, dozajista by Io tuto vaši prosbu vyslyšel."

„My však oheň nepotřebujeme. Jsme šťastní a spokojení s tím, co nám pán Io přináší sám. Nevím, zda by bylo moudré jej žádat o něco, co on sám neučinil již dřív," trval na svém Iltar.

„Doufal jsem, že budete vděčni za poznání něčeho, co vám zůstává skryto."

„Co je skryté z vůle Pána, má zůstat skryté do doby než On rozhodne, aby bylo zjeveno."

„Takže tedy oheň ode mne nechcete?" objevila se strohá Ineho otázka?

„Nemůžeme ho přijmout," odpověděli Iltar s Halavilem.

Tehdy Ine poprvé pocítil nepřátelství k Elefi. Vyslal k nim tedy poselství:

„To, že odmítáte tento dar, bude tím, že mi nevěříte tak, jako věříte Ioovi. Pokud byste jej přijali, mohli jste si z něho udělat svého spojence. Protože, nepřijmete-li jej nyní, může se stát, že až jednou vstoupí do tohoto světa, už vás nebude považovat za své spojence on."

Elefi, kteří do té doby zažívali pouze pocity štěstí, se zarmoutili nad těmito slovy a poprvé zkoumali ve svém nitru, co to znamená.

Když se Iltar s Halavilem vrátili domů, vyprávěli o svém setkání Rhee a Phoebe.

Na rozdíl od Terefi, kteří si vybudovali svoje obydlí v podzemí pro každý pár samostatně, bydleli Elefi pohromadě. Původní příbytek, který byl pro ně připraven, přeměnili na prostorný dům pro všechny, neboť se těšili ze vzájemné pospolitosti. Nejvíce místa v něm zaujímala květena a stromy, na které usedali ptáci a nádherně zpívali. I zvířata často přicházela k jejich domu a některá i lehávala uvnitř v chodbě či pokojích. Tolik se jim u nich líbilo.

Iltar s Rheou obývali jednu polovinu domu a Halavil s Phoebe druhou. V přízemí se pak nacházela společná místnost pro obě rodiny. V jejím středu stál dřevěný kulatý stůl, u kterého měl každý své místo. Neboť v kruhu museli být všichni obyvatelé domu a jeho jednota nesměla být narušena. Rádi se zde scházeli, povídali si, hráli hry a těšili se ze vzájemné pospolitosti. Sedávali na dovedně zdobených a každému členu přizpůsobených židlích, i když děti často seděly jen tak na zemi

a vnímaly její energii.

Shromážděni kolem stolu s vážnou tváří dlouho rozmlouvali o tom, co se událo na planině. Rhea i Phoebe souhlasily se vším, co Iltar s Halavilem řekli Inemu.

„Neměli bychom o tom povědět i Terefi?“ zeptala se na závěr Rhea.

„Máš pravdu,“ přisvědčil Iltar, „bude dobré je informovat.“

Na cestu za Terefi vyrazili jen tři, Phoebe zůstala doma, aby dohlédla na děti. Neboť kromě prvorozeného Gawaina, již domem běhala jeho malá sestra Sára, společně s dětmi Halavila a Phoebe - Kalem a Elnurem.

Elefi cesta do podzemí nikdy nelákala. Důvodem byla jednak nepřítomnost světla - proto si brali s sebou energetické krystaly, aby jim osvětlovaly cestu, a jednak fakt, že se v podzemí museli hodně zmenšit, jelikož tunely svojí výškou odpovídaly velikosti Terefi.

Prošli dlouhými chodbami, až se ocitli v nezměrné podzemní jeskyni s rozlehlým jezerem. Již dlouho tady nebyli. Překvapilo je tedy, když uviděli velké množství dalších chodeb, rozbíhajících se z jeskyně do všech stran a vypovídajících o tom, jak Terefi intenzivně prozkoumávají nitro Gaii.

Ale rozuměli tomu, že život v podzemí se řídí jinými zákonitostmi, než život na povrchu. Zanechali tedy svých úvah a zamířili k domům Terefi, které byly vystavěny ve skále na pravém břehu jezera. Jeden obývala rodina Baruka s Ericou, druhý rodina Orina se Zarou. Oba domy vytesali Terefi místnost po místnosti do kamene a zateplili dřevem stromů. Dali si záležet na každém detailu.

„Podívejte! No není to dokonalé spojení autora s jeho dílem?“ zvolala z ničeho nic Rhea, když spatřila na zápražích domů stát Terefi v naprosto stejném postavení, v jakém se nad jednotlivými vchody vyjímaly jejich kamenné postavičky, Barukova práce. Byl to totiž on, kdo přesvědčil ostatní Terefi, aby na římsu nad vstupem do domu umisťovali sošky těch, kdo v něm bydlí. A pokud se narodil nový Terefi, Baruk vzápětí vyrobil sošku právě narozeného Tera či Teri a umístil ji vedle ostatních.

„Je umění, které nelze vytvořit, ale které se musí zažít,“ prohlásil obdivně Iltar, ale to se již seskupení Terefi rozpadlo, neboť malí Terefi jim běželi naproti.

Po vřelém a srdečném přivítání si děti zůstaly hrát před domy

a ostatní se odebrali do rozlehlé síně s vysokými stropy, která se nacházela nedaleko a sloužila právě pro návštěvy Elefi, aby i oni zde mohli pohodně stát či sedět.

Sesedli se kolem kamenného stolu a jen tak rozmlouvali o všedních záležitostech. Smáli se, neboť jejich život byl prostoupen radostí. Baruk však vypozoroval, že smích Elefi není tentokrát tak průzračný jako dřív a zeptal se:

„Je snad nějaký vážnější důvod, než to, o čem tady hovoříme, který vás k nám dovedl?"

Všichni zmlkli.

„Ano, je, Baruku," přisvědčil Iltar. Vyprávěl jim pak o setkání s Inem a jeho podivném poselství. Terefi zvážněli.

„Řekl jsi pravdu Iltare, v našem světě může rozhodovat jedině pán Io. Nyní jen musíme doufat, že to, o čem mluvil pán Ine, se nevyplní," prohlásil Baruk.

„Doufejme," povzdechl si Iltar. „Jenom nevím, zda máme o tom s pánem Ioem hovořit, až se zase objeví."

„Asi bych jej tím nezatěžoval. Kdo ví, jaké by to mohlo mít následky, mluvit nepříznivě o jiném Stvořiteli. Vždyť stejně ví o všem, co se tady děje. Určitě již o tom s pánem Inem mluvil," namítnul Baruk.

Iltar se zamyslel. „Snad máš pravdu. Měl by být vševědoucí."

Když Elefi odešli, Terefi zůstali sedět kolem stolu a mlčeli.

„Některá poselství nelze jen tak přejít a doufat, že se nic nestane," ozval se Orin. „Co je to ten oheň?"

„Nevíme," pronesla Zara. „A je to důležité?"

„Mohlo by to být důležité," řekl rázně Baruk. „Elefi rozhodli za nás a s námi se ani neporadili. Mám je rád, jsou to výborní přátelé, ale měli bychom i my mluvit přímo s panem Inem a požádat ho, aby nám oheň ukázal. Teprve potom jej můžeme odmítnout, až budeme vědět, jak vypadá a co dokáže."

„Souhlasím s Barukem," promluvila Erica. „Co si o tom myslíte vy?" obrátila se na Orina se Zarou.

„Pravdu mají jak Elefi, tak Baruk," usuzoval Orin. „Ale nepamatuji se, že bychom měli zakázáno komunikovat s jinými Stvořiteli a odmítat jejich dary. Jsem také pro to, abychom zašli na horu a vyčkali na pána Ineho."

„Na horu se ale bez pomoci Elefi nedostaneme," poznamenala

Zara.

Ztichli. Bylo to poprvé, co si uvědomili, jak jim jejich omezené schopnosti nedovolují uskutečnit něco, co považovali za nezbytné učinit.

„Mohli bychom do hory vytesat schody," přerušil mlčení Baruk.

„Víš, jak dlouho by trvalo, než bychom se dostali na planinu?" prohlásil Orin. „Desetkrát tam mezitím budeme vyneseni Elefi na setkání s pánem Ioem nebo jiným Stvořitelem."

Podivná záře vycházející z jezera náhle upoutala jejich pozornost a přerušila debatu. Zadívali se na hladinu a údivem strnuli.

V celé její ploše se objevil obraz pána Ineho.

Celou dobu od svého setkání s Iltarem a Halavilem Ine pozoroval vše, co se na Gaie děje. A přečetl si myšlenky Terefi a přání se s ním setkat. Využil tedy svých znalostí jak promítnout obraz na vodní hladině, které získal, když pomáhal Ioovi v jiných světech a zjevil se Terefi.

„Vím o všem, co se děje na vašem světě," četli Terefi v symbolech zobrazujících se na hladině, „a vím, proč jste chtěli se mnou mluvit. Přišel jsem proto za vámi."

Terefi byli překvapeni Ineho sdělením a mlčeli. Ine tedy pokračoval. „Je správné, že jste si chtěli ověřit, co je vlastně to, co Elefi odmítli. Vždyť i vy jste obyvatelé Gaii a máte právo vyslovit svůj názor. Je nerozumné souhlasit s odmítnutím něčeho, co jste nepoznali."

„Je tomu tak, Pane," odvážil se promluvit Baruk. „Rádi bychom nejdříve viděli to, o čem hovoříš, abychom sami poznali, zda se to hodí či nehodí do našeho světa."

„Baruku, dobře činíš," pochválil ho Ine. „Oheň je to, co vám zde, na tomto světě, bylo a je upíráno. Vám zejména, Terefi. Neboť v podzemí je tma a krystaly svítí málo. Zato oheň dokáže hořet a zářit mnohem víc. Pohleďte!" přikázal a na hladině se objevily působivé výjevy ohně s Ineho poselstvím:

„Jedině oheň dokáže ozářit průhledné i neprůhledné kameny a dodat jim takového lesku, že až jimi vyzdobíte své síně a domy, stanou se nepřekonatelnou chloubou vaší dovednosti. Jedině oheň dokáže přeměnit kov na tekutou hmotu a budete to vy, kdo z této substance zformuje dosud nevídané výtvory."

Na rozdíl od Elefi byli Terefi okamžitě uchváceni promítanými obrazy krás plamene, lesku barevných kamenů a třpytu kovových děl.

„Je pravdou, že je potřeba s ním umět zacházet, neboť dokáže

i spálit vše na prach. Ale kdo jej jednou ovládne, ten se ho nemusí obávat. To, že jste dosud nepoznali oheň, bude možná tím, že vám pán Io nevěří. Já vám však věřím! Věřím, že zachováte mlčení o tom, co vám svěřím.“ ‚Bude to pro vás lepší,‘ pomyslel si a kolem jeho hlavy přelétl stín.

Ale Ine si ho nevšiml a pokračoval: „Jste připraveni se zavázat k zachování mlčenlivosti o všem, co vám bude zjeveno?“

Povstal Baruk, ohromen Ineho slovy, zvedl svoji pravou ruku a slavnostně prohlásil: „Ano Pane, vše, co nám svěříš, zůstane pouze v myslích a srdcích nás a našich potomků. Co bude existovat tento svět, žádný z Terefi toto tajemství nevyzradí.“

Ine se usmál. Byl spokojen.

„Děkuji za tvá slova Baruku. Beru je jako závazek vašeho rodu. A nyní k tomu, co vám svěřím: pán Io nechce, abyste odhalili veliké tajemství, které je ukryté v nitru tohoto světa, neboť tímto tajemstvím je právě existence ohně! Jeho plamen hoří v hlubině Gaii a vy jste mu již velmi blízko. Vaše schopnosti vás předurčují po něm pátrat a nalézt ho. Jděte a udělejte tunel na stranu, která je označená tímto symbolem.“

Při těch slovech se na hladině objevil symbol trojúhelníku s šípem v jeho středu. Ine pokračoval:

„Tady dolujte, až se dostanete do místnosti, kde plane oheň a osvěcuje barevné kameny a kovy. Tam naleznete desku, na které najdete text, jak oheň užívat. Ostatní je pak jen na vás.

Rozhodnete-li se poznat oheň, poznejte ho. Sami zvažte, zda si tento dar zaslouží být ve vašem světě, či nikoliv. Nikdy jej však neberte na povrch Gaii, aby se pán Io či Elefi nedozvěděli o tom, že víte víc, než jste měli vědět. Udělejte si z ohně přítele, ne nepřítele. Bude vás navždy milovat, neboť toto je přece svět Lásky a radosti,“ řekl na závěr a zmizel.

A Terefi šli.

Erica, jež měla nejmladší Teri, zůstala s dětmi doma, zatímco ostatní se pustili do hloubení tunelu ve směru značky. Dolovali dlouho; již se vzdávali naděje, když pojednou se kámen rozlomil a oni hleděli do obrovské dutiny nitra Gaii ozářené oslňující září. Nevycházela však z krystalu, nýbrž z velikého plamene, který žhnul kdesi v hloubce pod nimi a byla umocňována blyštivými stěnami z třpytících se kamenů a kovů, od kterých se odrážela do prostoru. Byli uchváceni tou

nádherou.

Jakmile jejich oči přivykly světlu ohně a lesku kamenů a kovů, zvolala Zara:

„Podívejte, tam dole, je tam nějaká deska!“

A opravdu, pod nimi, nedaleko otvoru, který prorazili, uviděli plošinu, na jejímž konci se tyčila veliká deska.

„Pojďme, ale opatrně,“ řekl Baruk a Terefi začali pomalu slézat k vyhlédnutému místu. S prvním dotekem povrchu v dutině, který tvořily kusy, kousky či úlomky bílých i barevných průzračných kamenů, propukli v opojný jásot. Svýma rukama se do nich nořili, nabírali je do dlaní a nechávali padat zpátky; v tu chvíli se zaslepila jejich mysl.

„Je neuvěřitelné, že tyto skvosty nám pán Io odpíral. Ať žije pán Ine!“ zvolal Baruk. „Díky jemu jsme objevili ty nejúžasnější poklady tohoto světa skryté tady před zraky všech, co žijí na jeho povrchu.“

A Terefi bujaře oslavovali Ineho.

„Jak ale získáme oheň z hlubiny?“ zeptala se Zara, když prvotní veselí pominulo.

„Podívejte, na desce jsou symboly,“ volal na ostatní Orin, který si ji prohlížel. Přispěchali k němu a zkoumali napsané znaky. „Je na ní uvedeno, jak zacházet s ohněm,“ řekl. „Mají zde být schránky k jeho uložení, abychom ho mohli odnést k nám domů.“

A opravdu, přesně tak, jak stálo na desce, objevili pozoruhodné kruhové nádoby, zakryté kovovým víkem. Lehce sejmuli víko a na dně uviděli podivný kámen, jehož povrch začal praskat, a následně odkudsi z jeho nitra vyskočil nepatrný plamínek. Nevěřícně pozorovali tento proces.

Běželi ke druhé nádobě a stalo se totéž. Zaradovali se.

„Ten plamen se dá regulovat,“ ozval se Orin, který se opět vrátil k desce s poselstvím. A je potřeba ho obnovovat. Je tu uvedeno i místo, kde lze ohnivý kámen získat. - Měli bychom vzít desku s sebou a umístit ji mezi naše domy,“ nabádal ostatní. Souhlasili.

Tak se stalo, že Terefi začali používat oheň na Gaie. Do jejího nitra vyhloubili široké chodby, jimiž dopravovali drahé kameny a kovy ke svým příbytkům. Vytesali ve skále nové místnosti, ve kterých pak kovy pomocí ohně zpracovávali a vytvářeli z nich nové struktury. Těmi pak vyzdobili svá obydlí. Objevili žlutý kov a nazvali jej zlatem. Pojmenovali i jednotlivé barevné kameny. Démanty, sarmatily, cheru-

bíny a mnohé jiné. Z nich vyráběli díla k okrase svých těl a domovů.

Vždy však pamatovali na to, že vše musí zůstat skryto před zraky Elefi.

≈

Ine se radoval. Byl nadšený z Terefi, z jejich učenlivosti a vděčnosti, kterou mu projevovali. Využil Ioovy lehkovážnosti, pronikl do některých úrovní zabezpečení Gaii a podobně, jako se mu podařilo zastínit pohled na oheň ukrytý v jejím nitru, učinil tak i pro oheň, drahé kameny a kovy, se kterými pracovali Terefi. Chránil tím sebe i je. Nikdo kromě něho nedokázal rozpoznat, že Terefi užívají něco, co na Gaiu nepřinesl Io.

Tu radost, kterou kolem sebe rozdával, vnímali všichni. Účastnil se společenských akcí, na kterých působil jako zábavný a milý společník a když se ho někdo zeptal, co způsobilo, že je tak spokojený, odpovídal, že je to díky úspěchu v práci. Nikoho nenapadlo, že se nejedná o práci pro Národ a tak nikdo neměl důvod pochybovat, že by to mohlo být jinak.

≈

A dimenze Orfeus se dál vyvíjela. Vyvolení čas od času zkoumali zkušenosti svých stvoření, předávali jim svoje znalosti a bavili se. Pokoj, klid, porozumění a harmonie vládly v jednotlivých světech.

≈

Poznání Lásky a radosti z tvoření života naplňovalo Elefi na Gaie. Iltar s Rheou dále rozšířili svůj rod o syna Arca, Halavilovi s Phoebe se po dvou synech narodily dcery Helene a Leona.

A jejich rody se propojily.

Kalé se spojil se Sárou a spolu odešli na území Kanaá. Arcus pojal za manželku Helene, z jejichž svazku vzešel syn Ar-kaan, který se spojil s dcerou Kala a Sáry, Ivannou a usadili se v oblasti Thessala. Gawain pojal sobě Leonu; spolu zůstali v domovském území, aby pomohli zvětšovat Nannar. Po čase, jak se rody rozrůstaly, se rozhodl Halavil s Phoebe přesídlit do oblasti Sinai. Pouze krajina Am-Set nebyla dlouhou dobu osídlena. Teprve dcera Gawaina a Leony, Ellain, když se oddala Marranovi, synu Ar-kaana a Ivanny, došla s manželem až na břeh nedohledné vodní hladiny, kde se usadili a vystavěli město Am-mar.

Terefi se v tu dobu rozšiřovali v podzemí. Na rozdíl od Elefi však zůstávali všichni pohromadě v jednom podzemním městě.

Před Elefi tajili své poznání ohně a když se s nimi měli sejít, raději vždy přicházeli na povrch. A jelikož ani Elefi podzemí nevyhledávali, dařilo se jim toto tajemství skrývat.

Čím víc bylo obyvatel na Gaie, tím víc Io chápal, že není nadále možné, aby se všichni účastnili jejich setkávání na planině hory. Dal tedy pokyn, aby byla ustavena rada osmi. Jejími členy se stali první čtyři Elefi společně se čtyřmi vybranými Terefi. Předsedou byl jmenován Iltar. Po jejím zřízení se, vyjma mimořádných příležitostí, účastnili pravidelných návštěv Stvořitelů výhradně členové rady a předávali jejich poselství ostatním obyvatelům.

OHEŇ NA GAIE

1.

Gawain se probudil z krásného snu, když všichni ještě spali. Láskyplně se podíval na Leonu a usmál se. ‚Je tak okouzlující', pomyslel si. ‚Máme již tolik potomků, tolik generací žije tady s námi a ona je pořád tak okouzlující. Když ji poznal, bylo na světě pouhých deset Elefi. Nyní jen v Nannaru jich žije přes dvě stě. Je to neskutečné existovat věčně.' Pak se ve svých myšlenkách zarazil. Vzpomněl si na Terefi. ‚Jak je to již dlouho, co odešel z tohoto světa Baruk se svojí ženou a po něm Orin se Zarou. Terefi nemají neomezený život. Tak o tom rozhodli Stvořitelé. Na druhou stranu se jich rodí mnohem víc. Kolik jich vlastně vůbec je? Vždyť toho o nich ví tak málo. Na povrch skoro nevycházejí a žádnému z Elefi se nechce za nimi do podzemí. Jaká jsou jejich města, jak žijí?' Gawain si pojednou uvědomil, že by se rád dozvěděl něco víc o životě těch, kteří také obývají Gaiu.

‚A proč to odkládat,' rozhodl se. ‚Vyrazím je navštívit.'

Jak se rozhodl, tak učinil. Opatrně, aby nevzbudil Leonu, opustil dům a zamířil k jeskyni, o které věděl, že tudy Terefi vstupují do podzemí. Jeskyně překvapivě nebyla osvětlená, ale hned u vchodu našel jeden ze světelných krystalů. Nabil ho energií a krystal se rozsvítil. ‚Ty mi hezky posvítíš na cestu,' řekl si v duchu a vyrazil.

Dlouho šel do hlubin Gaii. Zdálo se, že cesta nemá konce a Gawain zvažoval, zda se již nemá vrátit. Najednou zaslechl nějaké zvuky a to ho přimělo jít dál. Pomalu se blížil k místu, odkud zvuky vycházely. Slyšel stále silnější podivné praskání, řinčení a tiché mručení. ‚Že by Terefi? Co to ale dělají?' honilo se mu hlavou. Odložil krystal, aby nevzbudil pozornost a pokračoval v cestě. K jeho údivu však chodbu nezahalila tma, ale prosvěcovalo jí zvláštní světlo. Když došel na její konec, jenž ústil do hlavní jeskyně, opatrně nahlédl dovnitř. V tom momentu spatřil vše a porozuměl.

Znal ho pouze z otcova vyprávění, ale dokázal si ho představit. Nyní ho viděl na vlastní oči - plápolající oheň a Terefi, jak s ním pracují, obklopeni blyštivými kameny a kovy. ‚Toto tedy Terefi skrývají v podzemí, a proto pokaždé organizují schůzky s Elefi na povrchu,' prolétlo mu hlavou.

Zalekl se toho, co zahlédl a rychle spěchal zpátky. A jelikož žádný z Terefi nepomyslel na to, že by nějaký Elefi k nim mohl zavítat

bez ohlášení, nebylo nikoho, kdo by zpozoroval Gawaina.

Sotva se vrátil, zvažoval, co udělá. ‚Nejlépe bude svěřit se otci,' usoudil a vydal se za Iltarem.

Otec nebyl právě doma. I vyslal za ním na vlnách tónu svoji myšlenku s přáním ihned s ním mluvit.

Byla to jedna z těch obdivuhodně kvetoucích květin, kterou Iltar vábil svým zpěvem, aby vzešla ze semene a počala růst, když tu se do jeho zpěvu ozval jiný, jím nežádaný tón, aby upoutal jeho pozornost. Ač nerad, přerušil svůj zpěv a jal se naslouchat. A přijal myšlenku, která se nesla na tónu. ‚To je volání mého syna Gawaina, který naléhavě žádá o radu. Inu, to se nedá odkládat,' připustil, rozloučil se s květinou a vydal se k domovu.

Netrvalo dlouho a již oba dva seděli v Iltarově pracovně. Otcova pracovna působila na Gawaina vždy impozantně. Měl pocit, že vyzařuje neobyčejnou, jakoby vševědoucí energii.

Její zařízení bylo velmi prosté, žádné okrasné a zdobné předměty, co by rozptylovaly pozornost. Výhled průzračnou stěnou ven na horu, kde probíhala setkání se Stvořiteli, umocňoval strohost jejího zařízení. Proti stěně byla umístěná na první pohled nekončící policová sestava, do které byly ukládány desky s veškerými texty, které sepisovali Elefi o svém životě a poznání. Zde bylo obsaženo jejich veškeré učení.

Před průhlednou stěnou pak stál čtyřhranný stůl se šesti židlemi. Židle byly dřevěné, ale dřevo stromu, ze kterého pocházely, bylo na posezení měkké a umělo se vytvarovat přesně podle postavy sedícího. To Gawain vždy obdivoval.

Vzpomínal, jak byl jednou s otcem v lese, když otec náhle zastavil, ukázal na obrovský strom, jehož koruny nedohlédl a řekl:

„Toto je Warutti, král lesa. Od něho máme dřevo na vybavení našeho domu. Poděkuj mu!" A Gawain pohladil hladkou kůru mohutného stromu a vyslovil poděkování. Úplně se lekl, když uslyšel hluboký tón:

„Ale to jsem rád udělal. Budeš-li potřebovat, také přijď. Syn mého přítele je i mým přítelem." Potom ucítil, jak ho šimrá za uchem lístek větve stromu, která se z ničeho nic snesla k němu z výšin.

Usmál se svým vzpomínkám, když tu otcův hlas přerušil jeho myšlenky:

„Copak je tak naléhavého, že tě to v tento čas přivádí ke mně,

synu?“

„Otče, jsi jediný, kdo si bude vědět rady. Spěchám za tebou, abych ti oznámil tajemství Terefi.“

Po těchto slovech se Iltar zarazil. „Co? O jakém tajemství to mluvíš?“

Gawain tedy pokračoval a vylíčil mu celou svoji cestu do podzemí. „Určitě je to oheň, co jsem viděl, otče. Vypadal přesně tak, jak jsi ho vždy popisoval. Co budeme dělat?“

Iltar se zachmuřil. Ta zpráva ho nepotěšila. ‚Častokrát se zamýšlel nad chováním Terefi, ale nikdy jej nenapadlo pátrat po příčině. Vždy ctil rozhodnutí Stvořitele a vše bral jako správné a přirozené podle Jeho vůle. Jak to, že o tomto neví? Je to Stvořitelův záměr?‘ honilo se mu hlavou.

„Jsem rád, že jsi za mnou přišel, Gawaine,“ souhlasil s rozhodnutím syna. „Potřebuji si ale tvoji informaci ověřit. Spolu se ještě jednou vypravíme do podzemí, abych na vlastní oči spatřil to, co jsi mi popsal a mezitím dospěl k rozhodnutí, co udělat. Snad nás pán Io uvidí a při příští návštěvě ozřejmí svoje činy.“

Ještě v ten čas se vydali do jeskyně a Iltar uviděl to, co předtím jeho syn - opravdový oheň a Terefi, jak s jeho pomocí rozpouští kov a kameny a formují je do jiných, nebývalých kompozic. Teď pochopil Iltar slova pána Ineho.

‚Oheň se dostal na Gaiu. Proč mu to nikdo neřekl?‘ povzdechl si.

2.

Ioova pozice v Národu se mezitím poněkud zkomplikovala. Jeho nadějný vývoj ustrnul a již velmi, velmi dlouho nepřišel s něčím novým. Věnoval se rodině a čemusi, o čem nikomu ze svých kolegů či profesorů nemohl nic říct. Zdálo se tedy, že jeho genialita dosáhla vrcholu a bylo potřeba ji nahradit usilovnou činností, aby se dostatečně uplatnil. A to ho pohltilo natolik, že jen výjimečně navštěvoval Orfea.

≈

Byl čas odpočinku a Io s Eiou i Ronem seděli u stolu, popíjeli nápoj, který Eia právě připravila, a povídali si. „Co kdybychom se společně podívali za Elefi?“ navrhla znenadání mezi řečí Eia. „Když jsem si nedávno prohlížela dění na Gaie, postřehla jsem, že Iltara něco trápí.“

„Myslíš?“ zapochyboval Io. „Co by to mohlo být? No, ale proč ne.

Koneckonců bychom mohli zase po čase využít přenašeč; ať vše vidíme zblízka.“

„Výborně táto,“ zaradoval se Ron.

„Tak dopijte a vzhůru!“

Nastoupili a disk se odpoutal od brány dimenze.

Plynule se pohybovali prostorem a pozorovali jednotlivá tělesa. Pak zamířili ke Gaie.

Třpytila se ve světle svých barev. Byla to radost se na ni dívat. Vtom zahlédli Iltara. Io zaktivoval systém na minikonzoli a zahájil komunikaci.

Iltar zadumaně stál na planině nejvyšší hory a čekal, zda se náhodou neobjeví pán Io. Pojednou se stěna hory rozzářila a on ho spatřil. Rozjasnil svoji tvář. Pozdravili se.

„Díval jsem se na tebe Iltare a vypadal jsi zachmuřený. Máš k tomu nějaký vážný důvod? Stalo se něco?“ ptal se Io.

„Netroufám si sdělit ti své obavy, ó Vševědoucí,“ odpověděl Iltar. „Jistě se nejedná o nic takového, o čem bys nevěděl nebo sám neřídil.“

„Tvoje slova jsou vedená správně, přesto něco z toho, co se děje, tě asi trápí. A to já nechci! Sděl mi, čeho se to týká, abych ti mohl pomoci.“

„Pane, můj syn Gawain byl hnán spravedlivým zájmem o naše sousedy, bytosti Terefi. Chtěl je tedy navštívit, aby lépe poznal, jak žijí. Myslím, že toto nám nebylo zakázáno.“ Odmlčel se.

„To je naprosto v pořádku,“ uklidňoval jej Io. „Je mojí vůlí, abyste žili ve vzájemné lásce a úctě a neměli před sebou tajemství.“

„A o to právě jde. O to tajemství,“ vypravil ze sebe Iltar.

„Jaké tajemství?“ vážně se zeptal Io. Mlčky a nechápavě se na sebe s Eiou a Ronem podívali.

„Pro tebe to jistě žádné tajemství není. To jenom pro nás. A to mne trochu zarmoutilo. Že o tom nevíme.“

„Řekni mi vše,“ naléhal Io.

A tak mu Iltar vylíčil Gawainovo a jeho poznání, že Terefi pracují s ohněm, i to, s jakým poselstvím je navštívil pán Ine. Čím víc Io slyšel z Iltarova vyprávění, tím byl znepokojenější a rychle uvažoval, jak vlastně Iltarovi odpoví. ‚Když mu zjeví, že o tom neví, připustí před Elefi, že vlastně není vševědoucí, i když, a to jej zajímalo nejvíc,

v prvé řadě musí přijít na to, jak je to vůbec možné, že on sám oheň není schopen spatřit a jak se Inemu podařilo oheň na Gaiu dostat. Mohl by ještě odpovědět vyhýbavě, nebo dokonce prohlásit, že tam oheň ukryl on a pak si to s bratrem vyřídit, ale tohle přece nebyl jeho záměr, stvořit svět, kde by nebyla pravda. Vidí do myslí všech svých stvoření a Iltar k němu zde mluví v nejvyšší čistotě a otevřenosti. Hledá spravedlnost a on, jeho stvořitel, jej má klamat? Může stvořitel klamat svá stvoření?'

Eia vnímala Ioovy pocity, pohladila ho po ruce a zašeptala: „Ty jsi sem vnesl Světlo, Světlo čistoty. Byla bych smutná, kdybychom toto Světlo nectili alespoň tady, v Orfeovi, když je u nás doma nedokážeme zachovávat. Věřím ti, stejně jako Iltar a ostatní Elefi. Vždyť jak zaseješ dnes, tak budeš sklízet zítra. I vševědoucímu se může zrak zamlžit a mysl zakalit, a on tak nepostřehne vše. Důležité však je, zda dokáže přijmout slovo toho, kdo mu to řekne. Byť by byl tak malý, jako je Iltar proti tobě."

Když Iltar domluvil a Io vyslechl Eiu, řekl:

„Děkuji ti Iltare, že jsi přišel, abys mne hledal a řekl mi o věcech, které ses bál vyslovit. Jsi moudrý Elefi." Udělal pauzu a pokračoval.

„Nyní k tomu, co jsi viděl. Měl-li jsi mne za vševědoucího, budeš tedy asi překvapen, když ti řeknu, že nevím o tom, že oheň je na tomto světě zastoupen a do této chvíle jsem si myslel, že nikdo, kromě mne, nemůže na Gaiu cokoli umístit.

Vidím, že jsem se mýlil. Ine je můj bratr a o tom, co učinil, s ním promluvím. To, že tě zasvěcuji do těchto záležitostí, činím proto, že ti důvěřuji. Nechci ti poroučet, protože jsem tento svět stvořil proto, aby v něm vládla harmonie, radost a láska a nebylo v něm místo pro energie, jež ani nechci pojmenovávat, aby se zde nezachytil jejich zárodek. Proto tě žádám, abys uchoval se svým synem vše v tajnosti do chvíle, dokud já sám nezjistím dost a nepřijmu rozhodnutí, co bude. Souhlasíš?"

„Ach Pane, jak jsi dobrý ve své velikosti, že mne o něco žádáš. Nikdy jsem nepomyslil jinak, neboť tebe milujeme a oslavujeme jako našeho Stvořitele a učitele. Dal jsi nám nekonečný život v nádheře a velkoleposti tohoto světa. Jak bychom mohli tebe zklamat? I syn Gawain je ti oddán celým svým srdcem. Naše příští konání bude takové, jaké ty uznáš za vhodné. Pro nás, do doby než ty přijdeš a oznámíš své rozhodnutí, bude vše nadále takové, jako bychom nikdy nevešli do podzemí Terefi. To ti slibuji!"

„Děkuji ti, Iltare," pronesl Io a jeho obraz na stěně zmizel.

Io ukončil spojení a mlčky hleděl ven z disku na Gaiu. Setrval by dlouho ve svém rozpoložení, kdyby ho Eia neobjala a nevrátila jej tak do reality. V Ioovi se v tu chvíli vzedmula vlna rozhořčení.

„To snad není možné!" vybuchnul. „Ine, bratr a provede takovouhle podlost! A já jsem mu tak důvěřoval! Zradil mne! Určitě využil toho, že mohl používat moji konzoli k tomu, aby našel vstup na Gaiu. To je hanebné! Kdokoli jiný, prosím, ale vlastní bratr."

„Počkej ještě se svým soudem," mírnila ho Eia. „Pojďme se nejdřív podívat, co všechno Ine způsobil."

Bylo jednoduché vyvolat obraz místa, kde Terefi přebývali. Avšak teprve při detailnějším zkoumání Io poznal, že část podzemí je zastřená. Zviditelnění bylo ovšem zakódováno. Musel použít až jedno z nejvyšších hesel k prolomení nižšího systému zabezpečení, kterým byl obraz potlačen.

Rázem se před nimi ukázal pravdivý výjev skutečnosti. V té části podzemí, které bylo předtím zahaleno stínem, spatřili hořící ohně a Terefi, jak dolují kameny a kovy, a pomocí ohně je přetvářejí do nevídaných kompozic.

V první chvíli byl Io unesen těmito kompozicemi; pak mu ale vytanula na mysl vzpomínka na událost, jak byl ohrožen disk při průletu kolem Ineho světa. ‚Ano, i to byl jeden z důvodů, proč odmítl umístit oheň na Gaiu.' Znovu se zadíval do podzemí. ‚A on je tady, skrytý v podzemí, navzdory jeho zákazu.' Opět se v něm vzedmula vlna rozhořčení.

„Jak je možné, že se Ine odvážil proniknout na Gaiu bez mého souhlasu?" zlobil se.

Eia čekala podobnou reakci.

„Nevím Io," snažila se zmírnit jeho hněv, „ale uvaž, škodí někomu? Oheň je pod zemí a nikomu neubližuje."

„Ale Ine porušil můj příkaz!" rozhorlil se Io. „Jak budu vypadat před ostatními Vyvolenými a také před Elefi? Řeknou si: ‚Podívej, jeden Stvořitel něco zakáže, druhý si to přesto udělá po svém, a nic se neděje. Tak to budeme dělat také.' To nejde! Musím mu dát najevo, že není možné nedodržovat daná pravidla. Zakážu mu přístup na Gaiu!" rozhodl.

„Rozumím ti," nenechala se odbýt Eia, „ale co kdybys zkusil najít jiné východisko? Pamatuješ, jak byl Ine hluboce raněný tvým odmítnutím ohně? Jakékoliv unáhlené řešení může přinést jenom nepříjemnosti. Navíc uvaž, když byl schopen umístit oheň na Gaiu, tak ví i jak. Co když zná víc? Není lepší mít přítele než nepřítele? Vytkni mu třeba, že se měl o tom s tebou poradit, ale neodmítej ho," přimlouvala se.

Io přemýšlel. ‚Bratr zná příliš mnoho. Co všechno by musel změnit, aby mu zabránil přístupu do tohoto světa. Je toho hodně. Ale on to musí udělat. Toto si Ine nemůže dovolovat!'

Zesmutněl. Má bratra tak rád a teď tohle.

Znovu dopodrobna prozkoumal Ineho dílo i život Terefi. Nedokázal pochopit, co mohlo Ineho přimět k tomu, co učinil. ‚Možná, že najde vysvětlení na jeho světě,' zauvažoval a otevřel si pohled na Gal-ah.

‚Draci, obři, ohniví muži; bytosti milující oheň. Opravdu působivé, i když poněkud megalomanské. A na tohle je můj bratr pyšný? Z tohohle má radost?' podivoval se nad jeho dílem, což mu připomnělo, že poslední dobou byl Ine nadmíru spokojený a došlo mu, že důvodem jeho spokojenosti asi nebyly pracovní úspěchy pro Národ, ale spíše fakt, že se mu podařilo umístit oheň na Gaiu. ‚A já, pošetilec, o tom nic nevěděl.'

„Jdu si s ním promluvit!" řekl rázně, sotva opustili přenašeč a ocitli se opět v pokoji svého domu.

Eia se zarmoutila. Nic dobrého to nevěstilo.

Když Io dorazil do domu rodičů, Ine doma nebyl. Chvíli na něho čekal v pokoji a jelikož stále nešel, jeho vnitřní napětí rostlo. Vtom se objevil.

Ine přivítal bratra s veselou myslí, neboť ještě neměl příležitost nahlédnout do Orfea, a tak nevěděl nic o tom, co se událo. Zneklidnil ho však výraz Ioovy tváře. Než se ale stačil zeptat, co se děje, Io se do něho rozzlobeně pustil:

„Bratře, můžeš mi vysvětlit, jak jsi mohl porušit můj příkaz a umístit oheň na Gaiu, když jsem to zakázal?!"

Ineho Ioova otázka překvapila. ‚Jak to jen zjistil?' pomyslel si. „Jak jsi na to přišel?" zeptal se ho přímo.

„To je jedno," odbyl ho Io. „Čekám, co mi k tomu řekneš!"

Ine se pomalu vzpamatovával. „Copak na tom záleží?" utrousil.

„Stejně bys to nepochopil," pokračoval. „Děláš ze sebe pana nejvyššího a chtěl bys, aby tě každý jen poslouchal! Ať tě poslouchají tam na Gaie, ale já nejsem tvým podřízeným. A v očích obyvatel Gaii jsem ti dokonce naroveň. S potěšením vyslechli mé poselství a rádi přijali oheň jako dar Stvořitele."

„Elefi si ho od tebe nevzali, vím to."

„Tvoji věrní Elefi," znechuceně pronesl Ine a pokračoval: „Naštěstí nejsou všichni tak hloupí na té Gaie."

„Tak dost!" zakřičel Io, kterého rozčílilo Ineho chování. „Vyhubím všechny Terefi a tobě zamezím přístup do všech světů kromě tvého. A to buď rád, že ti nezablokuji přístup do celého Orfea!"

Předpokládal, že Ine vybuchne, ale on, jako by byl připraven na tuto situaci, s klidem odvětil:

„Dělej, jak myslíš, bratře, ale pamatuj si, ještě se ukáže, kdo z nás dvou je schopnější." Po těch slovech se otočil a odešel k sobě do pokoje.

Io zůstal stát, zaražený Ineho reakcí. ‚Co vlastně očekával? Že se bratr omluví a bude chtít vše urovnat? To, pravda, čekat přece nemohl, znal jeho povahu. Přesto ho zaskočil. A on se nechal unést svým rozhořčením, i když to nechtěl. Co teď?'

Opustil dům rodičů a vrátil se domů.

Ine ve svém pokoji čekal, až bratr odejde. Jakmile se za ním zavřely dveře, otevřel konzoli. Věděl, že Io se ke splnění svých hrozeb hned tak neodhodlá, a proto začal pracovat na svém programu. Smazal všechny dohledatelné stopy v systému o své činnosti, vstoupil do Orfea a rozzářil hladinu jezera v podzemí.

Bylo tomu již dávno, kdy skončily životy prvních Terefi. Pouze z vyprávění se dozvídali jejich potomci o návštěvě jednoho ze Stvořitelů v jejich městě, toho, jenž jim ukázal poklady ukryté v nitru Gaii. A spolu s příběhem o jeho příchodu si předávali dávný pokyn, aby tyto poklady bedlivě střežili před zraky Elefi a nevynášeli je na světlo.

Bylo tedy pro ně překvapením, když se na hladině jezera zjevily symboly, kterými jim Ine předával své poselství. Četli:

‚Ten, kdo stvořil tento svět, vás chce potrestat za to, že jste se naučili pracovat s ohněm, kovem a kameny.'

„Tomu nemůžeme uvěřit," volali. „Proč by to dělal? Fuj, hanba mu!

Za co nás chce trestat?“

Text pokračoval: ‚On kdysi rozhodl, že na Gaiu neumístí oheň, ale vaši předkové, kteří již bohužel nejsou mezi vámi, poznali, jaký je to báječný pomocník a jaké krásné věci s jeho pomocí mohou vzniknout. Proto také souhlasili s tím, aby jim ho Pán ohně daroval a oni se s ním naučili pracovat.‘

Vtom se na hladině rozzářilo prudké světlo a z něho vystoupil obraz samotného Ineho. Současně s ním Terefi sledovali jeho zvolání:

„Stali jste se mistry v používání pokladů, které jsem vám svěřil. Já jsem Pán ohně a rozhodl jsem se, že vás zachráním. Jste pod mojí ochranou. Odvedu vás pryč z tohoto nehostinného místa. Nebo snad chcete čekat zde na svůj zánik?“

Mezi všemi to zašumělo. Pak na břeh jezera předstoupil nejstarší Terefi, poklonil se a řekl:

„Děkujeme ti, Pane, za tvou laskavost a vstřícnost. Ale dovol, svolám starší našeho rodu, abychom se poradili a uvážili, co dál. Není pro nás jednoduché se tak rychle rozhodnout.“

„Dobrá,“ připustil Ine, „ale pospěšte si, neboť nevíme, kdy pán Io uskuteční svůj záměr.“

Celý svůj rod svolali Terefi, neboť starší usoudili, že každý má svobodně projevit svoji vůli, zda odejde či zůstane.

Rokovali dlouho a bouřlivě a nad jejich Světlem poletoval stín. Nakonec se zformovaly tři skupiny.

První, vedená Terem Vidarem nevěřila, že by je pán Io byl schopen úplně zahubit, když se mu pokorně omluví, a rozhodla se zůstat na Gaie.

Druhá, vedená Terem Cedrikem chtěla také zůstat na Gaie, ale před pánem Ioem se nechtěla kořit. Rozhodla se proto před ním skrýt do hlubiny země.

Třetí, vedená prchlivým Terem Faridem, byla odhodlaná jít za Inem kamkoli a učit se od něj.

Jak se Terefi usnesli, tak předstoupili před Ineho a sdělili mu svoje rozhodnutí.

Ačkoli Ine nebyl rád, že se Terefi takto rozštěpili, těšilo ho, že má své věrné, byť jich nebylo tolik, kolik počítal. I uskutečnil volbu dle jejich přání:

Skupinu shromážděnou kolem Farida přemístil do svého světa, kde pro ně vybudoval území chráněné před žárem ohně, aby jim následně, až bude mít víc času, připravil podmínky pro život na Gal-ahu.

Skupinu shromážděnou kolem Cedrika ukryl do podzemí v odlehlé části Gaii a důmyslně zahladil všechny stopy, které by mohly vést k jejich nalezení. Předtím však museli přistoupit na podmínku, že svůj život povedou ve tmě, oheň již nikdy nespatří a na povrch nebudou vycházet.

Skupinu vedenou Vidarem ponechal svému osudu, museli ovšem slíbit, že neprozradí nic o Cedrikovi a jeho druzích.

Když vše vykonal, s uspokojením čekal, co udělá Io.

Ten se po rozhovoru s bratrem nevrátil domů v dobré náladě.

„Zarazilo mne, s jakým klidem nakonec Ine přijal fakt, že mu odeberu přístup na všechny světy, kromě Gal-ahu," oznamoval Eie.

„Kdo ví," řekla tiše a sklopila hlavu. „Jen aby to nepřineslo něco špatného."

„Co špatného to může přinést?" vybuchl. „Odeberu mu všechna práva a nikam se nedostane. Měl jsem ho vyřadit úplně. A pak vymažu Terefi z Orfea."

„Cože?" překvapeně zvedla hlavu. „To snad nemyslíš vážně? Vždyť Terefi vytvořila Aia. To jí nemůžeš udělat! Copak Terefi v jejím světě mohou za to, že Terefi na Gaie přijali oheň? A navíc, ani jim jsi nezakázal přijímat dary od jiných stvořitelů než od sebe. Ine měl zakázáno oheň na Gaiu umístit, ale Terefi neměli zakázáno ho přijmout. Elefi mají možná dar prozřetelnosti, ale oni jsou také nesmrtelní a je jsi povýšil na nejvyšší úroveň, podobnou nám. Terefi jsou dobré bytosti jednající dle jim přiřazených schopností. Měli, samozřejmě, přijít za tebou a oznámit ti to. Tím se snad provinili. Ale ničím jiným. Io, neukvapuj se, prosím!"

Uvažoval o jejích slovech. „Máš asi pravdu," připustil. „Ale co mám s nimi udělat?"

„Zachovej se tak, aby poznali, že měli jednat jinak. Určitě zde ale není důvod, aby byli zničeni."

„Dobře, ještě něco vymyslím," uznal Io. „Co ale s tím ohněm? Naučili se s jeho pomocí přetvářet kov a kameny. Pěkná dílka. Když jim oheň vezmu, vezmu jim i část jejich radosti."

„Teď mluvíš moudře," pohladila ho. „Nech je v podzemí pracovat. Zabraň šíření ohně na povrch, ale tam v nitru mu dej volnost."

„Zkusím to. Pojď, půjdeme si odpočinout."

Jakmile se Io probudil, zamířil do pracovny. Otevřel systém a zjistil, že veškeré zásahy do programů, které byly spjaty se zastíněním ohně a Terefi, zmizely. Nenalezl nic, co by mu jen trochu naznačilo, ve které úrovni a jak prolomil Ine jeho zabezpečení. Nechápal to.

Přepracoval tedy stávající kódovací systém a posílil ochranu přístupu na Gaiu. Pak odebral Inemu oprávnění kamkoli vstupovat vyjma jeho světa.

‚Nyní zbývá ještě vyřídit celou záležitost s Terefi,' usoudil a obrátil svůj pohled do podzemí. Shledal, že zde žije mnohem méně Terefi, než viděl v okamžiku, kdy odstranil stín, a podivil se tomu.

Vidar spal, když tu se mu ve snu zjevil Io. S pokorou se před ním sklonil a ve své mysli zachytil jeho slova:

„Není nic na tomto světě, Vidare, co bys, i s pomocí jiného stvořitele, dokázal přede mnou skrýt, pokud se rozhodnu na tebe obrátit svůj pohled! Opravdu sis myslel, že Terefi dokáží přede mnou utajit oheň v podzemí?

Až se probudíš, vezmi deset nejstarších a přijďte na planinu hory - Elefi vám pomohou. Tam spolu zúčtujeme."

Když se Vidar probudil, stále slyšel Ioova slova ve své mysli. ‚Ano, pochybili jsme,' uznával. ‚Snad naše vroucí prosba obměkčí Jeho srdce a zachová náš rod na tomto světě. Vždyť On je nejmilostivější Stvořitel. Musí mu věřit!' dodával si naději.

Podle pokynu svolal deset nejstarších Terefi a zpravil je o všem, co mu pán Io oznámil. S obavami se vydali na cestu. U východu z podzemí na ně čekal Iltar s několika Elefi, aby je doprovodili na planinu.

Poté, co dorazili na místo, zjevil se Io na stěně hory. Terefi padli na kolena a Vidar vysílal svoje myšlenky:

„Vítej náš Stvořiteli, pane Io, ty, jenž jsi nás obdaroval vším, co potřebujeme k našemu životu v tomto tvém obdivuhodném světě. Přesto nám to nestačilo a tak, když přišel jiný Stvořitel, který našim předkům nabídl něco, co neznali, ve své chtivosti nového poznání a nerozumnosti pochybili a přijali od něho to, co neměly spatřit jejich oči bez tvého souhlasu. Ani oni, ani já, ani nikdo jiný z Terefi po celou dobu nepřišel za tebou, aby se ti se vším svěřil.

Omlouvám se, Pane, za naše činy a prosím tě za odpuštění! Víme o tobě, že jsi moudrý a tento svět je světem Lásky a milosti.

Prosíme tě o shovívavost, abys zvážil naše jednání.“

Elefi kromě Iltara a Gawaina byli udiveni Vidarovou reakcí a slovy. Proto Io pokynul Iltarovi, aby řekl ostatním o ohni. Při Iltarových slovech Elefi překvapeně hleděli na Terefi.

Io počkal, až Iltar domluví. Pak pozvedl svůj obraz do mohutnosti a vyslal k Terefi symbol hrozby s poselstvím:

„Zklamali jste mne! Jaká bláhovost a pošetilost vás vedla, když jste si mysleli, že něco může být přede mnou utajeno. Pamatujte, že všechno, co se uděje na tomto světě, dříve nebo později vyjde na světlo. Možná jste se opájeli chvilkovým pocitem, že máte tajemství, či že máte něco víc, než co jsem vám dal já. Vězte, že takovéto činy nemají dlouhého trvání a vy si jimi vysloužíte toliko můj hněv; emoci, kterou jsem nechtěl, abyste poznali. Jedinou polehčující okolností vám snad může být to, že jste tak učinili v dobré víře, neboť neumíte posuzovat činy svých stvořitelů. Navíc ti, kteří toto rozhodnutí učinili, již nejsou mezi vámi.“

Na chvíli se odmlčel. „Jsme však ve světě Lásky,“ pokračoval smířlivěji, „a proto jsem se rozhodl, že nevezmu zpět, co bylo na Gaiu vloženo.“

„Jsi nejmocnější ze všech, Pane, a jsi dobrý a spravedlivý!“ zvolal Vidar, jehož duše pookřála, sotva si přečetl Ioova slova. „Jménem všech Terefi a pokolení, co vzejdou z našeho rodu, Ti slibuji věrnost a poslušnost do okamžiku, kdy ty sám nás nezprostíš tohoto závazku. Bez Tvého slova se nestane nic, byť by přišli jiní Stvořitelé a žádali od nás cokoli.“ Tak dobře mluvil Vidar; mluvil tak, jak myslel ve svém srdci a Io to viděl.

„Jsi správný Terefi!“ ocenil jeho řeč Io. „Přijímám tvůj slib; zároveň mám pro vás úkol, který váš rod sváže s mojí milostí ponechat vám oheň k práci i radosti. Každý z Terefi je mi od této chvíle zavázán svým životem, že nedovolí vystoupit ohni na povrch Gaii. Střežte ho v podzemí a pamatujte: skrytý pod povrchem vám zaručuje život, na zemi se však stává znamením vašeho zániku.“

„Je to čest pro náš rod dostat takovýto úkol, Pane. Protože, kdybychom se ho nezhostili tak, jak nám ukládáš, nejsme hodni být obyvateli tohoto světa.“

Io pokýval hlavou. Pak upřel svůj pronikavý pohled na Vidara a na stěně se objevilo:

„Prozraď mi věrný Vidare, jsou s tebou v podzemí všichni Terefi,

kteří zde byli i v době, kdy vás Ine navštěvoval?“

Vidar se zachvěl; bál se přemýšlet, neboť právě složil slib věrnosti pánu Ioovi, ale přitom si dobře pamatoval na závazek vůči Inemu a svým příbuzným.

„Ne, Pane! Je nás sotva polovina,“ snažil se dostát svojí řečí svým slibům.

Mluvil pravdu a Io to poznal na jeho energetickém poli.

„Prozraď mi tedy, kde jsou ostatní Terefi?“ naléhal.

„Pane, navštívil nás pán Ine a mluvil o Tvém trestu. Ti, kteří mu uvěřili, odešli s ním.“

Io při jeho slovech pokýval hlavou. ‚Tak takhle to tedy je,‘ uvažoval. ‚Bude se muset podívat na Gal-ah.‘

„A ty jsi mu nevěřil?“

„Můj otec mne učil, že jsi spravedlivý, šlechetný a milostivý Stvořitel. Věřil jsem tvojí dobrotě a moudrosti.“

„Dobře, Vidare.“

Pak se obrátil k Iltarovi. „Cením si toho, že jsi dodržel svůj slib, Iltare. Slova, která jsem ti řekl při našem setkání, byla míněna vážně. Teď i Elefi vědí, že na Gaie je oheň a jak se sem dostal. S pokojem jděte domů,“ zakončil setkání.

„Tak Ine odvezl část Terefi na Gal-ah?“ podivila se Eia, když jí Io dopodrobna vylíčil svoje setkání s Vidarem.

„Ano, už jsem tam byl a viděl jsem je. Vyčlenil pro ně část světa, kde zkrotil oheň. V tom mu nemohu zabránit. Jsem jen zvědavý, co si tam s nimi počne.“

„Uvidíme.“

STÍN

1.

Od rozhovoru s Ioem se Ine bratrovi vyhýbal. Schůzek Vyvolených, které Io zpravil o všem, co se událo na Gaie, se neúčastnil. Místo toho se uzavíral do své pracovny a nikdo jiný, než on sám, nevěděl, co dělá.

≈

Tak jako kdysi Ioovi zastoupila Iowane Inemu cestu sotva přišel domů a řekla:

„Synu, co se to s tebou děje? Jak je to již dlouho, co jsi s námi seděl v pokoji a povídal si, navštěvoval jsi svého bratra a s Vyvolenými ses chodil bavit. Všichni se mne ptají, jestli nejsi nemocný nebo co pořád děláš? Před bratrem a před námi se zavíráš. Ale takhle to již dál nejde. Pojď se mnou, popovídáme si."

Ineho matčina slova zaskočila. „Ne, matko, nemám chuť, ani náladu si s tebou teď povídat, a promiň, už nejsem malý, abych chodil za tebou se svými starostmi. Vyřeším si to sám. Buď klidná, nic se neděje," snažil se ji uchlácholit.

Ale Iowane dobře znala svého syna a viděla, že nemluví pravdu a že cosi skrývá ve svém srdci. Něco, co nevypadalo příliš láskyplně. A to ji trápilo.

„Přesto bych s tebou ráda mluvila," řekla důrazně. „Ještě jsem tvoje matka."

Ač nerad, ustoupil. „Dobře tedy, za chvíli přijdu za tebou do pokoje."

Když vešel, Iowane seděla v křesle a přemýšlela. Jak jej uviděla, usmála se. „Sedni si tady do křesla," vyzvala ho. „Nechci tě nijak zpovídat, přesto bych ráda znala důvody tvého současného chování a stejně tak, jako kdysi Ioovi, i tobě nabídla svou radu. Co tomu říkáš?"

„Nemám, co bych ti povídal," stroze odvětil Ine. „Nemám žádné veliké tajemství nebo neuvěřitelnou příhodu, jako měl můj bratr. Prostě pracuji na svých programech, ve svém světě, který mám rád. A s Ioem se nechci vidět, protože si myslí, že může všem nařizovat, co mají a co nemají dělat. Ale mně nařizovat nic nebude!" nechal se nakonec unést.

Iowane poslouchala. Věděla od Eii, co se mezi nimi stalo. A ráda by našla způsob, jak je usmířit. „Třeba to tak nemyslel," pronesla.

„Ale myslel!" rozčílil se Ine. „Vždyť mi zablokoval přístupy do ce-

lého Orfea kromě mého světa. Pan stvořitel. Víš ty vůbec jaké to je mít bratra obdivovaného velikána, pana chytrého? Jsem a budu už tady vždy jen za toho druhého. ‚A co Io? Jak se má? Kdypak zas přijde s něčím novým?' - pořád tytéž otázky. Nikdo se nezeptá, co jsem vymyslel já! Už mne to nebaví.

Ale já ještě všem ukážu, kdo je to Ine. Ještě rádi přijdou a budou prosit, abych něco udělal."

„Ale Ine, co to povídáš?" znepokojila se Iowane, když slyšela jeho slova a viděla výraz jeho tváře. „Nemyslíš tím snad něco špatného? Pamatuj, že jste bratři, oba dva máte veliké schopnosti, máte si pomáhat, ne si dělat naschvály."

„Náš rozhovor je zbytečný, matko. A já musím pracovat," prohlásil Ine a zvedl se.

Iowane zvážněla. Pochopila, že se víc nedoví. „Přesto, než uděláš nějakou nerozvážnost, přijď za mnou. Na všechno existuje i jiný způsob řešení, než může být na první pohled patrné. Je ovšem potřeba přijít za někým a probrat to s ním. Já tě budu pokaždé čekat a nikdy ti svoji radu neodmítnu dát. Udělej to, synu. Prosím."

„Dobře. Když to bude něco, s čím bych si nevěděl rady, přijdu." Po těch slovech se otočil a odešel do svého pokoje.

≈

Ineho práce byla podobná jeho náladě. Jako oheň bez zdroje, kterým by byl živen, tak se cítil - přestal mít ve svém srdci i duši dostatek světla; a tak začal přitahovat stín.

‚Dokázal jsem zastřít část života v podzemí. Co když dokážu víc?' vtíralo se do jeho mysli. ‚Třeba vytvořit velký stín, co zatemní světlo, které září v Orfeovi? Stín, který uvrhne všechno do tmy. Nic nebude patrné, jen pár blikajících krystalů. Ano, to by byl čin hodný Ineho. Protože potom, potom v té tmě zazáří můj oheň a všichni obyvatelé světů se budou radovat z toho, že jej mají. To on jim přinese dostatek světla!' Ineho myšlenky si pohrávaly s touto představou. Hrál si s ní tak dlouho, až byl vtažen celou svou bytostí do svého záměru.

‚Stín a temnota, temnota a stín, jaká je cesta k jejich stvoření, jak je vnést do Orfea, jak je ovládat, jak nebýt závislý na Ioovi, jak ovládnout Gaiu? Oh,' zhrozil se poslední úvahy. Jakoby to už nebyly jeho myšlenky, co se mu honily hlavou. Zalekl se toho.

Ale jen na chvíli. Cosi mu zašeptalo: ‚Neboj se, velké činy chtějí velkou odvahu.'

„Je tu někdo?“ zašeptal do ticha svého pokoje. Nikdo se neozval. Oddechl si. ‚Je to ale pravda, velké činy chtějí velkou odvahu. A tu on má. Musí ji mít, když se chce vyrovnat Ioovi. Ale ovládnout Gaiu? Proč? Jedině, kdyby byl donucen. Kdyby Io nechtěl uznat, že je také tak dobrý. Pak. Možná.‘

≈

Ačkoli Ine vynaložil velké úsilí na to, aby prolomil nový systém zabezpečení, kterým mu Io zabraňoval v přístupu do ostatních světů, nepodařilo se mu znovu proniknout do systému. Zklamání z neúspěchu nahrazoval množením obrů, draků a ohnivých mužů na Gal-ahu. Obrům dal do ruky vytesané kamenné kyje a učil je s nimi zacházet. Draky naučil chrlit oheň. Skupině Terefi pod vedením Farida vyčlenil část území, kde upravil podmínky pro jejich existenci na Gal-ahu.

Sám je učil zpracovávat drahé kameny a kovy za pomoci ohně. Terefi vynikali obrovskou zručností a brzy se z nich stali mistři ve své práci.

Avšak pokaždé, když se pokochal nádherou Gal-ahu, zatrpklejší se vracel do reality s přesvědčením, že o toto dílo nikdo nestojí a žádného z Vyvolených nezajímá. Přitom on tolik touží umístit svoje tvory do jiných světů, nejvíce však na Gaiu. A čím víc na to myslel, tím temnější byla jeho mysl, a tím víc k sobě přitahoval stín.

≈

Možná to byl výkřik, který vydal v okamžiku zoufalství, snad byl naplněn vyšší plán.

Ine spal a ve snu jej obstoupila temná postava a Ine zřetelně rozuměl jejím slovům:

„Přivolal jsi mne a tak jsem přišel.“

Mocně se ve snu zachvěl. „Já jsem tě přivolal? Nepamatuji si. Kdo jsi?“ odvážil se nakonec zeptat.

„Jsem ten, koho jsi hledal, než jsi upadl do spánku. Nepamatuješ si? Volal jsi: ‘Ach kdo mi pomůže? Prosím tě, přijď!‘ Jsem tady Ine, abych ti pomohl! Jsem Stín.“

Po těch slovech pojala Ineho veliká bázeň, ale Stín pokračoval:

„Nemusíš se mne bát. Budu tvým přítelem a rádcem. Pomohu ti vyřešit všechno, co tě trápí. Pomohu ti stát se největším z největších v dimenzi Orfeus. Žádáš to přece, nemýlím se? Teď jen nevím, máš-li pro to dostatek odvahy.“

„Mám, Pane,“ vzchopil se Ine. „Mám dost odvahy na to, abych

vykonal velké činy. Jak mi ale můžeš pomoci a poradit? Copak ty znáš moje problémy? Vždyť ani moje matka je nezná."

„I kdyby je znala, poradit by ti neuměla!" pronesl důrazně Stín. „Ano, znám všechna tajemství tvé duše. Již dlouho tě sleduji. Déle, než si dokážeš představit. A vím, co tě sužuje, co spaluje tvoji radost na prach. Vím to, protože znám mnoho podobných duší z tvého i z jiných světů. Vím to, neboť jsem i já byl kdysi v podobné situaci. Také jsem chtěl něco dokázat a nebyl jsem schopný přijít na to jak. A podívej, dnes umím vše, na co si vzpomenu.

Jsem Stín, stín, co umí zastínit vše, co se nachází kdekoli ve světech, které znáš i neznáš. Jsem mistr v manipulování s realitou. Dokážu měnit skutečnost tak, že dobré se jeví jako zlé a zlé jako dobré, že pravda se stává nepravdou a naopak, že co je bílé, může se zdát černé a co je černé, vypadá jinak, že krásné se stává ošklivým a co je ošklivé, jeví se krásným. Z velkých věcí umím udělat malé a z malých velké, z harmonie vytvořím dokonalý chaos a zastíním cestu, která by to mohla vrátit zpět.

Udělám z tebe stejného mistra, jako jsem já. Budeš-li chtít, dosáhneš v dimenzi Orfea toho, čeho chceš dosáhnout. S mou pomocí budeš všechny ovládat. A všichni budou k tobě vzhlížet jako ke svému pánu. Jedině já jsem ti schopen nabídnout vše, o co požádáš."

„Ó Mistře," zvolal rozechvělý Ine, „jak ohromující jsou tvá slova. To, co mi nabízíš, je mnohem víc, než na co jsem jen pomyslil. Co ode mne za to žádáš?"

„Nic nežádám," pronesl pokojně Stín. „Vyvolil jsem si tě, protože znám tvého bratra Ioa a znám jeho záměry."

„Cože?" překvapeně pronesl Ine. „Jak to dokážeš? Jaké jsou jeho záměry?"

„Jsou věci, které bys ještě nepochopil," řekl Stín důrazně. „Co však vím, je to, že s tebou již Io nepočítá."

Do Ineho srdce vstoupila bolest, aby se vydrala ven jako vztek. „Myslel jsem si to. A teď jsi mi to potvrdil," rozzuřeně křičel. „To má být můj bratr? Kde se v něm bere tak zpupná nadřazenost! Nesnáším ho!"

„Uklidni se Ine," mluvil Stín. „Tvým záměrem není projevovat svoji nesnášenlivost. Každý ji na tobě hned pozná podle barvy tvého energetického pole a okamžitě bude ve střehu.

Ne! Ty se musíš naučit svoje projevy skrývat! Stejně jako manipulovat s barvou svého pole. Pamatuj, mistr stínu má vždy u sebe

stín něčeho jiného. Něčeho, co chce, aby jiní viděli, ne aby viděli to, co je pravda. Začni s tímto cvičením. Vypracuj se!“

Ine se pomalu uklidnil. „Myslíš, že jsem schopen toto zvládnout?“

„Nikdy o sobě nepochybuj! Kdybych v tebe nevěřil, nevybral bych si tě!“

„Budu se snažit být dobrým žákem, Mistře. Jak budou naše hodiny probíhat?“

„Budu za tebou přicházet a budu tě učit. Ty potom budeš vše nacvičovat v bdělém stavu. Jak rychle budeme postupovat, záleží jen na tvé píli.“

„Budu pilný žák,“ sliboval Ine. „Co je můj první úkol?“

„Začneš tím, o čem jsme již mluvili, naučíš se stínit své emoce. Pak půjdeš, navážeš s bratrem původní vztahy, budeš se mu jevit jako oddaný a přizpůsobivý a zajistíš si zase možnost pracovat na jeho konzoli. Pouze na ní totiž můžeš změnit svá přístupová práva do Orfea.“

„Tak proto mi to nešlo,“ pochopil Ine.

„Ano. Jakmile se dostaneš do systému, uděláš nevratné změny v programu, ale tak, aby na ně Io nepřišel.“

„Ale to nedokážu, nejsem tak dobrý jako on.“

„Neboj se, pomohu ti. Povedu tvoje myšlenky.“

„Ach Mistře, jak se ti jen odvděčím.“

Stín se tajemně zasmál. „Nečekám vděk, ale věrnou poslušnost. Hodně nabízím, ale ještě víc očekávám! Jsi schopen mi přislíbit svoji oddanost, třeba i vedoucí ke tvému konci?“

Ine byl spoután slovy Stína, byl uchvácen jeho nabídkami a jeho pravá vůle byla potlačena. Bezmyšlenkovitě odpověděl:

„Slibuji ti věrnost do svého konce, Mistře.“

„Dobře,“ spokojeně prohlásil Stín. „Až příště ulehneš, začneme s učením. Teď ať již nic neruší tvůj odpočinek.“

Po těch slovech zmizel.

2.

„Někdo je u dveří. Á, to jsi ty Ine, vítám tě! - Rone! To je pro tebe. Ine je tady, pospěš si!“ volala Eia.

„Už jdu,“ ozvalo se z pokoje.

Po chvíli se objevil Ron, pozdravil se s Inem a oba pak společně vyrazili ven.

„Je to tak fajn," povzdechla si Eia spokojeně, když za nimi zavřela dveře, „že si Ine s Ronem rozumí a bere ho na ty své akce."

„Ano, alespoň máme chvilku pro sebe," souhlasil s ní Io, který právě vyšel z pracovny a chytil ji do náručí.

„Počkej, co když se ještě vrátí, mohl něco zapomenout," vykrucovala se Eia a něžně se mu vyvlékla. Io se pobaveně usmál a následoval ji do společenského pokoje. Postavila se k oknu a zahleděla se ven.

„Víš, že se už těším na naši dovolenou. Jen ve dvou. Iowane by Rona sice pohlídala, ale když se Ine nabídl, že tu s ním bude a udělají si zábavný týden, jsem o mnoho klidnější. Poslední dobou je tak milý. Skoro ho nepoznávám."

„Abych ti řekl pravdu, já také ne," uznal Io.

„Jestli to nebude tím, že se mu jednak daří v práci a jednak zdokonaluje svůj svět v Orfeovi. Tak mne teď napadlo - co kdybychom se, až přijdou, společně vypravili do Orfea? Pokaždé když se tam dívám, mám pocit, že jsem vstoupila do kouzelného světa plného našich fantazií. Připadá mi neuvěřitelné, že někde existuje místo, kde všechna stvoření žijí pospolu v lásce a jednotě. Mám ustavičnou touhu stát se jedním z nich, žít v souladu se vším a se všemi a vědět, že probuzení bude klidné a pokojné tak jako usínání. Nechce se mi vracet zpět do našeho světa. Řekni Io, proč to tady nemůže být stejné jako tam?"

Zatímco mluvila, přišel k ní, hladil ji a zlehka k sobě přivinul. Cítil její touhu po něčem krásném a bezstarostném.

„Buďme vděčni za to, co máme Eio. Nikdy nevíš, co bude zítra. Radujme se z dneška a vychutnávejme si ho. Pojď ke mně, miláčku."

≈

Zvolna plul přenašeč prostorem Orfea a Io, Eia, Ron i Ine čekali, až se před nimi ukáže Aiin svět, ke kterému zamířili.

„Podívejte, tamhle září," zvolal Ron, jen co zahlédl Phalae. „Jako by byl obalen nějakým zvláštním světlem, skoro jako z jiné dimenze!"

„Ale vždyť je z jiné dimenze. Z Orfea. Anebo jsme tady spíše z jiné dimenze my? Tak teď jsem se v tom zamotala," bavila Rona Eia.

„Mami, mně ale připadá, že to světlo není ani z Orfea, ani z našeho světa."

„A odkud by tedy asi bylo, co?"

„Nevím, tam, odněkud z vyšších sfér," řekl a mávl rukama nad sebe.

„Inu, kdo ví. Nakonec se můžeš zeptat Aii, jestli ji nenavštívila nějaká bytost tam, odněkud, a nedala jí dar, který by vytvářel toto pozoruhodné světlo," navrhla mu Eia.

Ine se zachvěl při jejích slovech. ‚Co kdyby to byla pravda? Co kdyby i Aiu navštěvoval někdo podobný Stínovi?' přemítal. ‚Na to se Stína musí určitě zeptat.'

Míjeli svět za světem a Ron, plný nadšení, pokaždé upozorňoval ostatní na něco pozoruhodného, co ho zaujalo.

„Teď se, Rone, dívej pořádně - tamhle, to je můj svět," vybídl Rona Ine, sotva se přiblížili ke Gal-ahu.

„Líbí se mi, strýčku," chválil Ineho dílo Ron. „Ten oheň je vskutku působivý a draci tak nádherně září, když mají roztažená křídla pokrytá různobarevnými kameny. Ty jim na ně připevňují Terefi, že ano?"

„Je to tak, je vidět, že ti nic neunikne," chválil ho Ine.

„Terefi jsou moc šikovní, chtěl bych mít jednoho takového doma. Nosil bych ho v kapse a kamarádi by koukali, jakého mám pomocníka!"

Všichni se smáli.

Byli unavení, když se vrátili. - Ine se rychle rozloučil a spěchal domů; chtěl se co nejdříve setkat se svým Mistrem a položit mu jeden znepokojující dotaz.

„Jak se ti líbilo v Orfeovi?" ptal se Stín, poté, co se mu zjevil.

„Působivá podívaná, Pane. Měl bych však na tebe jednu otázku.

„Poslouchám tě."

„Víš, Pane, napadlo mne, že jako ty přicházíš ke mně, tak kdysi přišel kdosi za Ioem a přinesl mu Světlo. Prozraď mi, mohou existovat bytosti, jako jsi Ty, které komunikují i s jinými Vyvolenými?"

„Ano, je to možné," odpověděl pomalu Stín.

„A jaké jsou jejich úmysly?"

„To předem nikdo neví."

„Jsou stejně mocní jako Ty? Nebo mocnější?"

Stín se zasmál. „Nikdo není mocnější než já! Žádný z nich nedokáže to, co já. Dokáží však věci komplikovat."

„Nemůže se stát, že překazí naše záměry?" opatrně zjišťoval Ine.

Barva záře kolem Stína, která byla dosud jasně červená, se zbarvila do temně rudé. „Milý žáku, tvé dnešní otázky jsou více než zvídavé. K jejich odpovědím bychom se dostali později, ale budiž. Je potřeba tě seznámit s některými skutečnostmi." Ine naslouchal.

„Stejně tak, jako se tvému bratrovi nelíbila tvoje stvoření, jako odsoudil tvůj oheň a začal tě omezovat, stejně tak jsou síly, které by nejraději viděly svět bez stínu a mých záměrů. Jakmile je odhalí, začnou pronásledovat ty, jež tyto záměry šíří. Může se stát, že i tebe budou chtít spoutat nebo dokonce i zničit. A to jenom proto, že nechceš hrát jejich hru, podle jejich pravidel.

Naštěstí existují mocnosti, jako jsem třeba já, které ti pomohou. Pomáhám těm, kterým se nedaří prosadit své dílo. Jakou máš osamocený šanci proti silám, které si myslí, že všechno ovládají? A v danou chvíli třeba opravdu ví víc než ty? Abys zjistil, co zamýšlejí, musíš se naučit úskoku, přetvářce a lsti. Musíš umět zastínit, co nechceš, aby věděli, a dokázat to překrýt tím, co si vidět přejí. Ale tam uvnitř pracovat na svém záměru, který odhalíš teprve ve chvíli, kdy ty budeš vědět víc než oni. Podaří-li se ti je oklamat, zvítězíš a pak to budeš ty, kdo bude rozhodovat o osudech světů a jen na tobě bude záležet, co bude a co navždy zmizí. Staneš se Pánem!“ Poslední slova pronesl mohutným hlasem a jeho stín narostl do dvojnásobné velikosti.

Ine obdivoval svého Mistra. ‚Ano, to si přeje! Alespoň na čas být pánem v Orfeovi místo svého bratra.‘ Stín zachytil jeho myšlenku, rychle se opět zmenšil a důrazně řekl:

„Ne! Ne na čas!“ Jakoby Inemu zabušil někdo na hlavu. „Navždy! Pamatuj si! Všechno, co děláš, děláš do konce konců. Nikdo ti nesmí narušit program a řád. Tvůj řád. Nesmíš se dopustit chyb, kterých se dopustili oni, a kterých jsi ty využil. Musíš vždy vědět, co dělají, co chystají. A tvojí nejvyšší výhodou je to, že nevytváří stín. Umí pracovat pouze se světlem, čistě, jasně, bez tajemství a přetvářek. Proto vždycky zvítězíš, to si pamatuj, Ine!“

„Pořád ale bude mít Io možnost zamezit mi ve vstupu do Orfea,“ posteskl si Ine.

„V tom se mýlíš. Tomu, komu přidělil nosič se systémem, již přístup do Orfea nemůže být nikdy odmítnut. Střež ho proto jako svůj život. Io tohle dobře ví, ale jak vidíš, neřekl vám to. I on má před vámi tajnosti. Nebo chce být větším než vy,“ pronesl tónem do ztracena Stín.

„Takže mi už nemůže zabránit být s tvojí pomocí pánem v Orfeovi? Ovládnout Gaiu?“

„Těší mne, že toužíš ovládnout Gaiu. Ale s kým bys ji chtěl ovládnout?“

„Copak nemám své obry, draky, ohnivé muže?“ snažil se oponovat

Ine.

„Pche," vysmál se mu Stín. „A co si myslíš, že by tam tak dělali?"

„Jsou silní, určitě by byli schopni zmocnit se Gaii a podrobit si Elefi."

„Přemýšlel jsi však, jak by to asi udělali, když mají v srdci lásku, radost a přátelství? Když nedokážou ublížit někomu jinému, jak by si asi podrobili ty, které budou milovat, co? Vždyť to znáš z Gal-ahu, jak mají každou chvíli problém, aby náhodou neprskli oheň na nějakého Terefi nebo aby je nezašlápli. Hrůza. Já ti řeknu, co by se stalo. Spojili by se s Elefi proti tobě. A až by je uviděl Io, tak by je jednoduše odstranil z Gaii a tebe by se snažil vymazat ze systému."

„Dobře, Mistře. Jak tedy změnit chování mých stvoření? Jejich život jim přece dává Světlo. A to v sobě nese všechny tyto vlastnosti. Ty znáš způsob, jak Světlo ovlivnit?"

„Stojí před tebou veliký úkol Ine. Ale abys jej byl schopen splnit, potřebuješ získat Ioovu destičku a starobylou knihu. Proto, až přijde chvíle, kdy budeš s Ronem sám v Ioově domě, začneme sklízet plody našeho plánu. Nejdřív najdeš knihu a přineseš ji sem. Nastuduješ v ní proces vkládání světla do prostoru a jeho aktivaci. Nastuduješ co nejvíc, nepoznáš odpočinek, dokud ji nebudeš mít celou přečtenou. Budeš ji muset vrátit, takže času není mnoho. Pamatuj, že na tom závisí, zda se dokážeš vyrovnat svému bratru. Zda se mu dokážeš postavit v Orfeovi a pracovat nezávisle na něm, zda budeš schopen převzít správu této dimenze do svých rukou. Až budeš všechno znát, přijdu za tebou, abychom společně dokončili naše dílo."

3.

Netrvalo dlouho a Ine seděl u Ioovy konzole a naslouchal. Všude bylo ticho. Ron spal a Io s Eiou byli daleko, předaleko, na dovolené. Ine si teprve nyní uvědomil, co mu jeho učení u Stína přineslo. Dostal se až do Ioova domu a k jeho konzoli.

Sice to nějaký čas trvalo, než si Ioa naklonil natolik, že mu byl ochoten na své konzoli ukázat určité speciální úpravy v programu Gal-ahu, ale nakonec to vyšlo. Dobře si přitom všímal všech postupů a hesel, se kterými Io pracoval. A když jednou při jejich práci odvolala Eia Ioa na chvíli pryč, využil toho.

‚Tak to se ti povedlo Ine,' chválil se, když si vzpomněl, jak se mu

tenkrát, v tom krátkém čase, podařilo nainstalovat přes Ioovu konzoli svůj speciální skrytý program, který ho opravňoval k aktivaci systému bez Ioova osobního přihlášení. Jedině díky tomu bude moci nyní pracovat na jeho konzoli, aniž by musel znát bratrova hesla. Upraví nastavení systému a Io již nebude schopen mu zablokovat přístup kamkoli do Orfea. Ba co víc, speciální program bude možné ovládat z jakékoli konzole.

‚Ale rychle do práce.'

Ze svého nosiče zaktivoval systém a spustil tajný program. Fungovalo to! Obdivoval svého Mistra. Bez jeho rad by se mu tohle nikdy nepodařilo.

Jakmile dokončil potřebné úpravy, oddychl si. ‚Tak a od této chvíle jsem i já správcem systému Orfeus. Od této chvíle jsem schopen v Orfeovi realizovat své záměry a nikdo mi v nich nebude moci zabránit! Ani bratr!'

Vymazal všechna data, podle kterých by si Io mohl všimnout, že pracoval na jeho konzoli a vypnul ji. Pak obrátil svoji pozornost na hledání knihy.

Najít ji nebylo těžké. Byla postavená na podstavci v místnosti, kde Io s Eiou spali.

Vymodeloval její věrnou napodobeninu. „No," soudil, když je vyměnil „myslím, že je to kvalitní práce. Vypadá jako pravá. Nikdo nic nepozná, natož Ron," usmál se. ‚Kdyby Io věděl, jak je dobré dávat na určité věci lepší pozor,' pomyslel si.

Vzal knihu a přemístil se domů do svého pokoje. Otevřel ji. S očekáváním začal pročítat jednotlivé listy a strnul. Znal použitý jazyk, ale nerozuměl mu. Nic z toho, co četl, nedávalo smysl. Přestalo ho to bavit.

‚K čemu je takováhle kniha,' ulevil si a mrzutě listy odstrčil. ‚Mistr nebude potěšen. Ostatně, to by mne zajímalo, co na tohle řekne. Zkusím usnout, třeba přijde.'

„Jak to jde žáku Ine?" zasáhla ho Stínova myšlenka, sotva upadl do spánku.

Ine mlčel.

„No co je? Proč mlčíš? Vím, že máš knihu. Tak co ses v ní dočetl? Mluv!" poručil.

„Mistře, vše jsem udělal, jak jsi mi nakázal. Avšak…" zadrhl se.

„Jaképak avšak?“

„Neumím v knize číst. Vše je nesrozumitelné.“

Stín zvážněl. „Vzpomeň si Ine, co všechno říkal Io o knize? Je to důležité! Vzpomeň si na každý detail. Měl i on problém s porozuměním textu?“

Ine vyvolával vzpomínky.

„Ano, Mistře,“ ozval se, „vzpomínám si. Jednou říkal, že také zpočátku nechápal její text, teprve až když dostal to Světlo. To bude ono! To Světlo mu v ní umožnilo číst.“ Udělal pauzu. „A to já nemám,“ dodal zklamaně.

„V tom se mýlíš žáku Ine!“ majestátně pronesl Stín a začal se usmívat. „Pokud je tomu tak, znamená to, že bys měl být připraven, abych tě seznámil s velikým tajemstvím. Jsi připraven?“

„Jsem připraven, Mistře!“ odpověděl sebevědomě a zřetelně Ine.

„Dobrá tedy, teď mne poslouchej. Aby tvoje bytosti byly schopny pracovat tak, jak chceme, aby svůj život zasvětily našemu záměru, je třeba jim vdechnout jiný život než ten, který přinesl do Orfea Io. Musíš zaměnit obyčejné Světlo za Světlo Stínu.

Světlo Stínu je světlem, které v sobě nese nejmocnější vlastnosti toho, jež je stvořil. Jeho služebníci si je předávají od Počátku a přišel čas, abych je svěřil tobě Ine, neboť jsem si tě vyvolil. Budeš s ním svázán na věky věků. Nikdo tě od něho neoddělí, ani ty sám již nebudeš moci se od něho odpoutat. Umístíš ho do Orfea a staneš se jeho pánem.

Až tě osvítí jeho záře, porozumíš textu v knize! Nastuduj z ní vše a nezapomeň se naučit, jak do Světla Stínu vložit své touhy, které máš ukryté ve svém srdci. Je to důležité pro náš záměr! Odhal je. Vím, že toužíš po uznání, uznání ohně, jeho záři i záři vycházející z krásy drahých kamenů a kovů, vlož tam takovouto touhu. Jsi žádostivý mít takovou moc, která ti zajistí úspěch, dychtíš po ovládání těch sil světa, které ti pomohou uskutečnit daný záměr a ochrání tě před těmi, kteří by tento záměr chtěli překazit? Vlož tam takovouto žádostivost. Jsi nespokojený s tím, co máš nyní a chceš mít něco jiného, něco lepšího, většího, krásnějšího, něco, co jiný nemá nebo co má a co nemáš ty? Vlož tam i tuto touhu nespokojenosti, aby toho, koho zasáhne, hnala neustále vpřed a nedovolila mu zastavit se. Přidej do Světla Stínu i tu chtivost vlastnit a mít víc než má někdo jiný. Tím docílíš, že ten, kdo bude tímto světlem zasažen, bude o toto usilovat jenom proto, že díky svému bohatství bude moci ovládat ty, kteří budou mít méně. Pak ten,

kdo bude mít nejvíc, bude ovládat všechny ostatní. Bude ovládat celý svět. A ty, jako můj žák a pán Světla Stínu, budeš s ním. Prostřednictvím každého takového tvora budeš vládnout všem světům."

Udělal pauzu, aby pokračoval: „I když, s ostatními světy si starosti dělat nemusíš. Io ustavil Gaiu jako srdce celého Orfea. Ovládneš-li ji, celá dimenze bude navždy tvá." Opět se odmlčel a nechal působit svá slova na Ineho vědomí.

„Ještě na jedno je potřeba pamatovat. Světlo Stínu nenese vlastnosti Světla, ty však budeš část z nich potřebovat k uskutečnění svých záměrů. Kdyby ti, kteří budou pod jeho vlivem, byli zasaženi pouze jeho světlem, vyhubili by sami sebe navzájem. Nerozuměli by totiž tomu, že mají pro dosažení svého cíle spolupracovat mezi sebou, pomáhat si, spoléhat na sebe či dokázat přesvědčit ostatní. Neuměli by věřit ve vítězství a pak se z něho radovat, neuměli by se přetvařovat ani předstírat, protože by neznali ten výraz, kterého mají dosáhnout. Prostě je potřeba, abys vnesl do Světla Stínu i část vlastností Světla, které máš ty sám, které nosíš a které ses naučil používat. Vlož je tam všechny, neboť jako vládce a stvořitel těch, které prostřednictvím Světla Stínu budeš ovládat, vždy budeš mít možnost regulovat jejich intenzitu a bude-li to nutné, některé z nich i vymazat ze systému nadobro. Nezapomeň na to!

Na důkaz mojí důvěry v tebe, žáku Ine, ti tímto svěřuji Světlo Stínu. Přichází k tobě, jako ke svému pánu, abys ho uvedl do prostoru Orfea. Samo si v něm najde to nejtemnější místo, kde bude ukryté. Je protipólem Světla, a proto bude vždy stát na jeho opačném konci. Nazývám ho proto Antisvětlem."

Při těch slovech se ze stínu vynořila tmavá koule a zamířila směrem k Inemu. Pomalu se k němu blížila, až spočinula v jeho rukách. Sotva se jich dotkla, Ine cítil, že je k ní najednou připoután. Jakoby jeho duše nasála energii, která v ní byla uzavřena.

„Není čas otálet, je čas jednat. Přišla ta pravá chvíle, na kterou jsi čekal," přikazoval Stín. „Přijmi Antisvětlo a nastuduj knihu. Až budeš hotov, otevřeš dveře Orfea a vneseš je do prostoru. Bude úchvatné," zasnil se.

Ine, který se dosud opájel jeho slovy, se zarazil. „Ale Mistře," pokusil se namítnout, „neumím otevřít dveře Orfea v jejich reálné velikosti."

„Žáku, žáku," posměšně ho káral Stín, „ještě hodně se musíš učit.

Otevřeš si je přece Ioovou destičkou!“ Začal se smát a trvalo dlouho, než jeho smích odezněl.

„Copak on ji nemá sebou?“ udiveně se ptal Ine.

„Jak by ji mohl mít sebou, když Eia dostala tak báječný nápad, aby ji nechal doma,“ veselil se Stín. Pak zvážněl. „Najdeš ji v místnosti, kde jsi našel knihu. Ve stěně proti lůžku je tajný otvor. Avšak stačí jen pomyslet na narození miláčka Rona a sám se ti otevře. Úžasné heslo,“ bavil se.

„Vezmeš destičku a naložíš s ní tak, jak jsi viděl u Ioa. K otisku přiložíš svoji ruku, neboť ty budeš v danou chvíli nositelem destičky a tímto budeš mít vstup do dimenze autorizovaný. Až se ti otevřou dveře, uděláš přesně to, co je psáno v knize. Co se stalo jednou, se zopakuje. Dvojí světlo se bude šířit prostorem.“ Stín domluvil a spokojeně se usmíval. Pak zmizel.

Ine se trhnutím probudil. Tak živý sen ještě neměl. Vtom ucítil, jak mu něco vyklouzlo z ruky a skutálelo se na zem. Podíval se a nevěřícně hleděl na černou kouli. ‚Tak je to pravda‘ blesklo mu hlavou. ‚Mám Antisvětlo.‘ Chvíli hleděl upřeně na kouli. Bál se k ní přiblížit. Pak jakoby ho něco postrčilo, shýbl se k ní a vzal do ruky. Byla studená.

Náhle zahlédl, jak se v kouli něco zablesklo, a ucítil sálající teplo. Ine si byl jistý, že jí žádnou energii nepředal, přesto se koule oteplovala a současně se její barva měnila na temně rudou. Nevěřícně zíral, když uviděl v jejím středu plápolat oheň. ‚Tak to tě rozehřívá,‘ usoudil. ‚Pozoruhodný plamen. Má v sobě něco fascinujícího. - Do tohoto světla vložím své touhy. Ale jak?‘ zarazil se.

„Vše je napsáno v knize,“ uslyšel temný hlas. Pohlédl do koule a světlo plamene na okamžik pohltilo jeho mysl. Pak vše rázem zmizelo a koule potemněla. Jen její teplo připomínalo právě skončené dění.

Opatrně ji položil na svoje lůžko a otevřel knihu. Byl to pro něho zázrak. List po listu bral do ruky a stejně, jako kdysi Io, i on najednou všemu rozuměl.

Pustil se do studia. Všechen čas, co Ron spal, četl a učil se. Někdy i nechával Rona doma samotného a odcházel s výmluvou na práci, aby vše stihl nastudovat před Ioovým a Eiiným návratem. Co potřeboval, to si zaznamenal nebo uložil do paměti. Dočtením poslední kapitoly knihy byl připraven.

Usadil se ve středu svého pokoje, uchopil kouli a umístil si ji do klína. Položil na ni ruce a začal zpívat. Jeho tóny byly hluboké a vibrovaly v nízkých frekvencích. Přivolávaly a přitahovaly mocnosti Antisvětla. Černé stíny se objevily na podlaze pokoje a postupně jich přibývalo. A s nimi začal Ineho zahalovat jakýsi šedivý závoj. Podivná mlžná temnota naplnila celou místnost, jen plamen uvnitř koule tajemně zářil. Upřeně ho sledoval, neboť se bál. Bál se toho, co ho obklopilo.

Vtom uviděl ten text. Písmeno za písmenem se promítalo ve světle plamene a Ine četl:

Z hlubiny temnoty volá tě teď tvůj Pán,
Tvůj čas zas nadešel, přijď, ať tě přivítám.
Aby, až oblohu zatáhne stín,
tvé Světlo povstalo a spolu s ním
mocnosti plamene ovládly světy.
Dotkneš se každého, každého oslovíš,
Každému jeho sny na dosah přiblížíš.
Jen s malou podmínkou, že celou duši svou
Navěky svěří ti
do úschovy.

Jakmile slova, otevírající brány Antisvětla, byla pronesena, koule se mu rozpustila pod rukama a Ine vyděšeně sledoval, jak závoj, který ho halil, naráz chytil od volného plamene, vzplál a v mžiku shořel. Jeho se však nedotkl.

Potom se plamen rozestoupil a on uviděl temné světlo, které se zvolna rozšiřovalo a obstoupilo jej. Jeho okraj ohraničovala tenká ohnivá linie.

Pojednou jeho mysl cosi uchvátilo a začalo vtahovat ke středu světla. Zároveň cítil, že je čím dál tím víc pohlcován a svírán obalem, který kolem něho světlo vytvořilo. Ve chvíli, kdy se zdálo, že se jeho tělo rozpadne na částečky energie, vytryskly z jeho srdce do Antisvětla veškeré touhy, co v sobě ukrýval. A Ine je Antisvětlu předával tak, jak mu předtím kázal Stín.

Když byl přenos ukončen, síla, která ho svírala, povolila a to, co jej pohltilo, ustoupilo. Do uvolněného vědomí vstoupila formule uzavírající celý proces a on ji vyslovil. V tom okamžiku se Antisvětlo

opětovně zahalilo plamenem, plamen sestoupil do koule a postupně uhasl.

Ohromeně hleděl Ine na kouli, kterou opět držel ve svých rukách. Byl u vytržení. ‚Nejen Io, ale i já, Ine, jsem se stal nástrojem zázraku. Moje sny, moje touhy jsou nyní součástí Antisvětla skrytého v této magické kouli.‘

Se vší opatrností ji položil na stůl. Avšak ihned poté, co od ní odpoutal zrak i mysl, přepadly ho pochybnosti. Vzpomínal na vše, co se odehrálo a stále víc si uvědomoval, že z cesty, po které se vydal, nebude v okamžiku umístění Antisvětla do dimenze Orfea moci uhnout.

‚Opravdu chci tohle všechno? Opravdu?‘ ptal se sám sebe.

Znovu si přehrával vzpomínky. ‚Jak bylo v Orfeovi na začátku skvěle. Vytvářel, co chtěl, jeho ohnivá planeta zářila, a ačkoli nikde nebyl život a vše bylo nehybné, byla to doba radosti a pokoje.

Jenže pak se Io rozhodl, že na Gaiu neumístí jeho oheň. Proč? Proč to udělal? Že by proto, aby tam neměl protivníka? Bál se ho?

Ale jemu se ho stejně podařilo oklamat a oheň na Gaiu přinesl. A kdyby nebylo těch zvídavých Elefi - ach ne, Elefi. Proč jen je tak nemá rád? Vždyť on je chce milovat, tak touží všechny milovat, milovat svého bratra, milovat ostatní Vyvolené, milovat Gaiu, Elefi. Milovat někoho, kdo by miloval jeho. Ale on je sám. Máma ho určitě miluje, ale to je něco jiného.‘

Rozpomínal se, jak byl v dětství středem pozornosti u mladých nositelek energie Ona. Uměl žertovat, smát se, dělat kouzla. Byl oblíbený. Tolik se změnil.

Teď je na jeho rozhodnutí, zda změní životy všech, co jsou v Orfeovi. A nejen jejich. Určitě i životy ostatních Vyvolených. Pořád má možnost volby.

Uchopil do ruky destičku, kterou podle pokynů Stína našel v Ioově úkrytu. Nasadil si jí na čelo a pocítil mohutný přenos informací. ‚Funguje to!‘ zaradoval se.

Destička se zaktivovala a dveře do Orfea se zjevily ve středu pokoje v celé své velikosti. Přiložil ruku k otisku a zvolna je otevřel.

S potěšením pozoroval tělesa v prostoru dimenze. Pak uviděl Gaiu.

Přiblížil si ji a obdivoval všechny možné výtvory přenesené sem z ostatních světů. Z Gal-ahu však vyjma holých skal, jejichž strohost umocňovala krásu květin, stromů či vodních ploch v jejich okolí,

neviděl nic. Věděl, že aby našel svoje dílo, musel by hledat v podzemí. Teprve tam, skryté všem, by je spatřil. Ineho srdce se sevřelo úzkostí při tom pomyšlení.

„Mám tě, bratře, moc rád," pronesl sám k sobě. „Škoda, že jsi mne nikdy nepochopil a ani ses o to nesnažil. Jak rád bych s tebou tvořil, jak rád bych se s tebou radoval z naší společné práce. Avšak takováto křivda se nedá zapomenout, když ji mám ustavičně před očima. Jistě bych ti odpustil, kdybys ji napravil, ale ty jsi místo toho rozhodl, že oheň, který tolik miluji, milostivě strpíš leda tak pod povrchem země, aby nebyl nikdy vidět a snad svojí úchvatností nepřevýšil všechno ostatní. Jakoby to ani nebyla práce tvého vlastního bratra.

Dívám se a rmoutím se. A toho zármutku se moje duše chce zbavit. Nechce se již dál trápit. Jakým právem se ty raduješ, a já se rmoutím?! Když jsi dostal Světlo, jistě to nebylo proto, abys druhé odmítal, kontroloval a omezoval. A pokud ano, tak je potřeba se bránit. Aby byla zachována svoboda. Svoboda konání a jednání. Ani láska přece neznamená omezení."

A Ineho myšlenky začaly proudit jiným směrem.

„Já mám nyní k dispozici také světlo," volal skrz dveře do prostoru rozhorlený Ine, „Antisvětlo, protipól ke tvému Světlu. A na mne záleží, jestli budeš navždy jediným, kdo bude rozhodovat v prostoru Orfeus. Jak myslíš, že se rozhodnu, co, bratře?" vykřikl poslední větu.

Vzápětí se zalekl svého výkřiku a to jej uklidnilo. „Jsem tvůj bratr a mám právo sdílet to, co jsi vytvořil. Naše matka nás vždycky vedla ke vzájemné spolupráci a pomoci. Třeba to pochopíš teprve tehdy, až mne budeš mít jako protivníka. Třeba teprve pak najdeš ke mně cestu.

Kdysi jsem ti dal slib, že nevnesu do Orfea negativní energii. Ale copak se Antisvětlo dá považovat za negativní energii? Copak to, že si přeji být takový jako ty, je špatné? Copak touha po uznání, touha něco mít, něco ovládat, něčeho dosáhnout je negativní? Jedině nespokojenost s tím, co mám, mne může hnát vpřed udělat něco pro to, čím bych to změnil. A to má být nežádoucí?" V duši Ineho rostlo rozhodnutí.

„A pokud to jednou nazveš špatným či negativním, tak ať! Vždyť co je slib bratrovi vůči slibu mému Mistru, tomu, který si mne vyvolil za svého žáka."

Ine se rozhodl.

Uchopil kouli a položil ji na práh dveří Orfea. Pak otevřel knihu a našel v ní kapitolu s textem, po jehož přečtení se objevila flétna. Přiložil si ji k ústům a začal na ni hrát tak, jak bylo popsáno v knize.

Celý proces probíhal naprosto stejně, jako kdysi viděl u Ioa, pouze doba, při níž koule hledala svoje místo v Orfeovi, se zdála Inemu nekonečně dlouhá. Při posledním tónu se koule roztříštila a Antisvětlo se začalo šířit v dimenzi.

S uspokojením uzavřel dveře.

‚Nejprve je třeba vrátit destičku na své místo v Ioově domě,' usoudil a rovnou tak učinil. Teprve potom usedl ke konzoli a zaktivoval systém. ‚Teď si v klidu prohlédnu své dílo,' těšil se.

Antisvětlo na monitoru vidět nebylo. ‚Ach ano, inverze,' došla mu Stínova slova. Přepnul chvatně na inverzní rozlišení - a spatřil všechno.

Energetické linie Antisvětla však marně bloudily po Orfeovi a neměly se kde uchytit. Bytosti oživené a spojené se Světlem Antisvětlo odmítaly.

„Ne! To snad není možné! Copak to Stín nevěděl?" zoufal si. „Ale třeba je nutné jen něco upravit. Musím s ním mluvit!"

Zaktivoval hladinu spánku.

„Již tě netrpělivě očekávám," ohlásil se Stín. „Musím tě pochválit, žáku Ine! Umístění Antisvětla do prostoru Orfeus jsi zvládl výborně."

„Povedlo se to, Mistře," souhlasil Ine. „Ale mám problém, Antisvětlo se nedostane k mým bytostem. Ty jsou pod vlivem Světla, a pokud vím, i Světlo je naprogramované oživovat obyvatele Orfea."

„Správně. Světlo je tak naprogramované. S tím nikdo z nás nic neudělá. Ale ty využiješ něčeho jiného. Pokud to ještě nevíš, tak ti prozradím, že Světlo se šíří na vysoké frekvenční hladině, zatímco Antisvětlo se šíří v nízkých frekvenčních hladinách. To, co tedy potřebuješ udělat, je, že u bytostí, které pracují pod tvým programem, upravíš filtr rozsahu přijímání frekvencí tak, aby vysoké frekvence nepřijímaly. Místo toho jim umožníš přijímat potřebné nízké frekvence. Tak budou tito tvorové oživeni Antisvětlem a ty je budeš mít pod svou kontrolou."

„Jak geniální," obdivně pronesl Ine.

„A jak jednoduché, viď?" usmál se Stín. „Ano, vše geniální se nakonec ukáže být jednoduché. Nyní, až se probudíš, proveď u svých bytostí tuto změnu. Nediv se ale, že je s odpojením od Světla čeká konec

života. Stanou se z nich náhle prázdné objekty. Jakmile však do nich vstoupí Antisvětlo, znovu ožijí. Nezapomenou, cos je naučil, jenom jejich chování se změní. Pamatuj na to!

Také měj na zřeteli, že je třeba naprogramovat Antisvětlu všechny potřebné funkce. Dokud máš ještě knihu, znovu si ji projdi, abys na nic nezapomněl. Až knihu vrátíš, bude jen malá pravděpodobnost, že se k ní ještě někdy dostaneš."

„Ano, Mistře."

„Dobře. Ještě tě musím upozornit na to, že svým bytostem nejsi schopen udělit nesmrtelnost. Tato vlastnost je výsadou tvorů pod vlivem Světla. Ale sám poznáš, že není důležitá délka života, ale množství a oddanost tvých služebníků.

Až oživíš bytosti Gal-ahu Antisvětlem, poruč Saidovi, ať svolá obyvatele na horu. Zde ho ustanov přede všemi nejvyšším vládcem na světě Gal-ah. Víc se jim už nezjevuj. - Věř mi, je moudré nebýt tím, kdo vše viditelně řídí. Svoje příkazy dávej výhradně Saidovi. Ať on tvoje záměry ustavuje na Gal-ahu. Jeho prostřednictvím pak, ve správném okamžiku, projevíš své úmysly."

„Mistře, jak ale poznám ten správný okamžik?"

„Dobrá otázka. Kolik bylo těch, kteří si mysleli, že už je čas, odhalili své záměry brzy a nevyšlo jim to. Kolik bylo těch, co čekali a čekali a správnou chvíli promeškali. Když dáš na mne, budeš o něm vědět včas. - Teď si jdi ale odpočinout, vykonal jsi dobré dílo!"

≈

„Ještě jednou se vyspíš a táta s mámou se vrátí," oznamoval Ine Ronovi, když ho naháněl do postele.

„No právě," žadonil Ron, „tak to bych mohl zůstat déle vzhůru. Abychom se ještě užili. Třeba bychom si mohli zahrát tu báječnou hru s létajícími draky."

„Ne, ne, ne," trval na svém Ine. „Hezky utíkej spát, vypadal bys unaveně a už by nás nikdy nenechali spolu o samotě."

„No tak dobře," zklamaně souhlasil Ron.

Ine čekal netrpělivě, až Ron usne. Byla to jeho poslední příležitost využít knihu. Když měl jistotu, že spí, okamžitě se přesunul k sobě domů.

Na radu Stína nastavil potřebné parametry Antisvětla a všem obyvatelům Gal-ahu upravil filtr rozsahu přijímání frekvence tak, aby byli schopni přijímat pouze Antisvětlo. Vyjma Terefi, kterým

zachoval původní délku života, prodloužil ostatním bytostem délku života na nejdelší možnou periodu. Když měl vše připraveno, spustil aktualizaci systému.

4.

Bylo to jako malý záblesk. Odpojením od Světla zmizel v jednom mžiku život z celého Gal-ahu. Všechny bytosti padly, aby naráz opět povstaly ve chvíli, kdy vlákna Antisvětla dostala možnost se napojit na jejich těla. Ine viděl jasně v inverzním obrazu, že životy obyvatel Gal-ahu jsou nyní spojeny s tímto Zdrojem. A zaradoval se.

≈

Said se neprobouzel. Jeho podvědomí však již začalo pracovat. Opět ho uviděl. Jako tenkrát. Poklonil se a svými myšlenkami říkal:

„Zdravím tě Pane! Je to pro mne velká čest, že jsi mne opět navštívil."

„Také tě zdravím, služebníku Saide," odpovídal Ine. „Přišel jsem, abych vyzkoušel tvoji věrnost. Složil jsi mi přísahu a na tu si já dobře pamatuji. Nyní přišla tvoje chvíle. Svoláš všechny obyvatele na vrchol hory a já k nim promluvím. Tebe pak přede všemi ustavím vládcem Gal-ahu a mým zástupcem na tomto světě."

Na důkaz své největší pokory se při těch slovech Saidův plamen zmenšil tak, že jeho postava se stala nepatrnou vůči Ineho obrazu.

„Ó můj Stvořiteli, tvůj věrný Said bude tobě vždy oddaným služebníkem. Jsem připraven splnit všechny úkoly, které mi svěříš."

„Probuď se a jdi!"

≈

Ohniví muži, obři, draci i Terefi stáli shromážděni na hoře a kolem hory, neboť jich bylo mnoho. Změna napojení ze Světla na Antisvětlo se u nich začala projevovat. Nepanovala již mezi nimi ohleduplnost a opatrnost. Každý chtěl být blíž a vidět víc. Strkali se a nadávali jeden druhému. Said toto vše pozoroval a čekal.

V obrovském plameni, zářícím nad celým Gal-ahem a vyvěrajícím z nitra hory, se zjevila postava Ineho a ti, kteří stáli nejblíže, mohli pozorovat jeho poselství. Ostatním je Said četl a tlumočil.

„Jako váš stvořitel jsem k vám chodil, abych vás učil," četl Said. „Tato doba skončila. Umíte již vše a váš další život závisí jen na vás samotných. Přesto jsem se rozhodl, že vás neopustím, neboť vám chci

ukázat nové světy v prostoru, kde žijete. Než se ovšem vypravíte na tuto cestu, musíte být připraveni.

Nebudu to ale já, kdo vás povede. Bude to jeden z vás, kterého jsem vyvolil.

Tímto ustavuji svého věrného služebníka Saida pánem a vládcem Gal-ahu. Jeho slovo bude mít ode dneška váhu slova mého. Jeho rozhodnutí bude mým rozhodnutím a platí pro všechny bytosti tohoto světa."

„Sláva pánu Saidovi. Volejte Sláva!" ozvalo se z řad ohnivých mužů. A všichni obyvatelé Gal-ahu začali provolávat Saidovi slávu.

Ten předstoupil před Ineho a Ine četl jeho myšlenky:

„Said zde, přede všemi obyvateli Gal-ahu, slibuje věrnost pánu Inemu, Stvořiteli světa, a to do konce svého času."

„Tvůj slib přijímám," odpověděl Ine, „a vkládám ti takové schopnosti, jež ti umožní zjednat pořádek vůči těm, kteří by snad zapochybovali o tvé moci."

Po těch slovech zmizel a plamen sestoupil do hory.

≈

‚Vše je připraveno,' pochvaloval si Ine po svém odpojení od komunikačního programu. Knihu již nebudu potřebovat.'

Vzal ji tedy a vrátil se zpět do Ioova domu, kde ji uložil na původní místo. Napodobeninu zničil.

Ulevilo se mu. ‚Podařilo se. Nyní mám konečně příležitost vyzkoušet i připravené lůžko v Ioově domě. Abych se v něm alespoň jednou vyspal.'

INVAZE Z GAL-AHU

1.

Byl to výsměch, který měl Ine v očích, když vítal rozzářeného Ioa s Eiou při návratu z jejich dovolené. Byl to výsměch, který nedokázal skrýt a Io ho postřehl.

Byl jím zmaten, snad i trochu polekán, což Ine vyčetl z bratrova výrazu odrážejícího jeho rozpoložení. Zhrozil se své chyby. Chvatně se rozloučil a spěchal domů.

Eia s Ronem si nevšimli ničeho a když Io viděl, jak se bezstarostně a radostně těší ze shledání, nechtěl je znepokojovat.

Přesto mu to nedalo a v době, kdy Eia připravovala jídlo, zaktivoval systém a zkontroloval světy Orfea. Vše se zdálo být v pořádku. ‚Kdyby ale jen uměl pojmenovat to, co zahlédl v bratrových očích,' honilo se mu hlavou. Neporozuměl tomu sdělení.

I Ine okamžitě po svém příchodu domů spustil systém, aby zkontroloval nastavení a parametry. Vše fungovalo.

‚Jestli Io něco poznal, jestli jsem se tak hloupě prozradil?' vztekal se na sebe. ‚Stín měl pravdu, nesmím se nechat unést a musím vyčkat na jeho pokyn. Ale kdy přijde?'

Začal být netrpělivý. ‚Mám Antisvětlo, přístupy, bytosti, které mohu přenést na Gaiu i do jiných světů. Tak na co ještě otálet? Je třeba jednat!'

Zapudil obavy z odhalení a nechal se uchvátit pocitem moci: ‚Zakryji Gaiu stínem a přemístím na ni své obry a draky pod vedením ohnivých mužů. Můj oheň přinese světlo do temnoty tohoto světa a všichni jeho obyvatelé ho budou uctívat,' pyšnil se. ‚I Elefi!' Zarazil se. ‚Kdyby se ale zdráhali podřídit se mé vůli a nepřijali Saida za svého Pána, podrobím si je,' uvažoval. ‚Miláčci Ioa. Fuj!' otřásl se.

‚Až moje stvoření ovládnou Gaiu, Io bude muset přiznat, že prohrál a bude-li chtít dostat zase možnost působit na Gaie, bude muset se mnou vyjednávat.' A toho chce dosáhnout - aby bratr prosil o pomoc jeho, aby ho respektoval a uznával!

V opojení ze svých představ ulehl a usnul.

V té chvíli se zjevil Stín. Nebylo to příjemné setkání. Byl mlčenlivý, temný, beztvarý a vyvolával hrůzu. Poprvé z něho Ine pocítil opravdový strach. Beztvará energie k němu postupovala blíž a blíž, jakoby jej

chtěla pohltit. Vtom se mu v hlavě ozval nesnesitelný tón nedovolující uniknout nikomu a ničemu, znehybňující a mučící. Ine se nemohl ani probudit, ani se zbavit trýznivého pocitu. A pak slyšel ta hrozná slova:

„Žáku Ine! Zasloužil bys, abych tě navždy opustil a nechal tě napospas tvým rádoby přátelům. Málem jsi zničil celé mé dílo a to jenom proto, že ses nechal unést pocitem vítězství. Co jsi byl ve srovnání se svým bratrem? Já jsem z tebe udělal někoho. Já jsem s tebou trávil nespočetně času. Já jsem ti věřil. Kdyby mne nebylo, ničeho bys nedosáhnul. A ty jsi to skoro všechno zmařil!"

Když hlas domluvil, Inemu se uvolnilo sevření. Cítil se tak malý a bezmocný, nicotný ve srovnání se svým Mistrem.

„Ach Mistře, odpusť mi!" prosil. „Jsem ti stále oddaný, stále chci být tvým žákem a vím, že jsem udělal chybu. Mrzí mne to a rád bych ji napravil. Smiluj se! Neopouštěj mne! Teď, když jsme již tak blízko."

Po těchto slovech se temný stín zastavil a začal se tvarovat do podoby Stína. „Beru vážně, co jsi nyní vyřkl. Pamatuj, že se mnou se nežertuje."

„Ano, ano," přisvědčoval Ine.

„Naše cesta je daleká, jde dál, než si dokážeš představit. To, co se děje nyní, je pouhý začátek. Proto tvoje myšlenka, že jsme již blízko, je směšná." Odmlčel se. „Ale já to s tebou ještě zkusím, lehkomyslný žáku Ine. Jestli ale selžeš příště, věř, že ti to tak snadno neprojde!" Ine na to nic neříkal, věděl, že Stín zná jeho myšlenky a pocity.

≈

Pohled v Ineho očích, energie, která z nich vycházela, Ioa neopouštěla. Byl zneklidněn víc, než sám chtěl. Nějakou dobu se tomu snažil nevěnovat pozornost, až jednou se probudil s naléhavým pocitem dozvědět se víc.

„Po práci se zastavím u Aii, přijdu později," oznámil při odchodu a zmizel.

Když dorazil k Aie, již ho čekala. Dostala od něho zprávu, že by se s ní potřeboval o něčem poradit. Trochu ji překvapila, neboť vůbec nemohla přijít na to, v čem by mu ona mohla být nápomocná. Ale usoudila, že pokud to bude umět, ráda mu pomůže.

Aiin dům vyzařoval lehkost a uvolněnost. Pokaždé, když do něho Io vstupoval, měl pocit, že vchází do jiného, hluboce duchovního světa.

Již pyramidální tvar domu byl poněkud netypický. Jeho vnitřek byl pak rozčleněn tak, aby energetický proud, který do domu přiváděla špička pyramidy, byl jednotlivými přepážkami, umístěnými objekty či filtry směrován k vytváření pozitivních zón. Některé přepážky a objekty byly pevné, zatímco jiné se plynule dokázaly uzpůsobovat pohybu členů domácnosti. Znamenalo to, že pokud se rodina sešla v místnosti, kde se připravovalo jídlo, postavení příček zajistilo pozitivní energetický tok do této místnosti, kde již byly připraveny speciální filtry, zajišťující nabití potravy prospěšnou energií pro její vstřebávání. Podobný systém byl pro obývací pokoj, kde filtry zajišťovaly pohodu a radost, v ložnici měly uspávací a relaxační účinek. Celý systém domu si uměl poradit i s případy, kdy každý člen byl v jiné místnosti. Io jím byl vždy uchvácen.

Aia v něm žila s manželem a dvěma dětmi. Tentokrát však byla doma sama.

„Ahoj, Io, ráda tě zase vidím," přivítala jej se svou vřelostí a upřímností. „Říkám si, co se asi stalo, že tě to přivádí až ke mně?"

„Milá Aio, jsem rád, že sis pro mne udělala chvíli. Věř mi, kdybych neměl jistý vážný důvod, nenaléhal bych tak."

„Pojď dál, posaď se a povídej," vyzvala ho a uvedla do společenského pokoje. Usedli do připravených křesílek se stolkem plným občerstvení a Io začal:

„Víš, Aio, mám na tebe jednu, možná trochu nečekanou, otázku. Když jsme byli na poslední výpravě v Orfeovi, Ron si všiml zvláštního světla kolem Phalae."

„Opravdu?" přerušila jej. „Máš vnímavého syna. Málokdo by byl schopen ho postřehnout. A co o něm říkal?"

„To je právě to. Říkal, že snad ani není z Orfea, že je jako z jiné dimenze. A tak mne napadlo..." Na chvíli se odmlčel.

„Co tě napadlo? Dopověz mi to," pobízela ho.

„Tak mne napadlo, zda nemáš spojení s někým, kdo k tobě, podobně jako kdysi ke mně, přišel tam, odněkud …?" Io nechal otázku nedokončenou.

„Ano, mám," odpověděla bezprostředně Aia. „Je to nádherná bytost. Nevím, jak se jmenuje, tak jsem ji nazvala Andělem strážcem. To on mi dal zářící světlo na ochranu Phalae. Poslední dobou totiž mluví o blížícím se stínu. Moc mu nerozumím, ale věřím mu. Překvapilo tě to?"

„Určitě! Velmi jsi mne znepokojila. Víš, když jsme se vrátili z dovolené," vyprávěl, „měl Ine v očích podivný odraz něčeho, co si doteď neumím vysvětlit. Polekalo mne to. Asi si toho všiml, protože se náhle rozloučil a odešel. Bojím se, zda se zase nepustil do něčeho nesprávného. Proto jsem přišel za tebou. Jestliže máš spojení na někoho odtamtud, byl bych rád, kdybys ho mohla požádat o radu, případně o pomoc. Zjistit, zda je s Orfeem všechno v pořádku. Přiznám se ti, být stvořitelem je nelehká role."

„Ale byla ti svěřena. Proto jsi byl vybrán. Kdyby ten, který ti svěřil Světlo, nevěřil, že jsi nejpovolanější, jistě by ti Světlo nedával," pronesla smutně, ale pevně Aia.

„Pokud se poselství mého anděla naplní, čeká nás řešení složitějších situací, než je tahle. Požádám ho o pomoc, ale nevím kdy. Nechodí pravidelně, chodí pouze, kdy on uzná za vhodné. Jakmile budu vědět víc, hned se ozvu.

V první řadě je to ale na tobě, Io, abys udělal vše pro ochranu Orfea. Pokud již není pozdě," dodala nakonec.

Io se mlčky zvedl. „Zůstaň ještě, ochutnej něco z toho, co jsem připravila," vybízela ho.

„Promiň, nemám již nějak chuť. Děkuji ti. Budu čekat na zprávu."

2.

„Je nejvyšší čas, Ine!" zaburácelo mu v myšlenkách sotva usnul v ten čas, co Io navštívil Aiu. „Náš plán je v ohrožení."

„Jak je to možné, Mistře? Ode mne se nikdo nic nedozvěděl!" dušoval se polekaný Ine.

„Vím. Vím však také, že bude vyzván jeden z našeho světa, který kazí mé plány, aby provedl kontrolu Orfea."

„Copak on je schopen na něco přijít?"

„Bohužel ano," pronesl nepřátelsky Stín. „Má takové schopnosti, že rozpozná můj stín a je schopen ho odhalit. Nenávidím ho!"

Ine nic neříkal.

„Je třeba připravit obyvatele Gal-ahu na přesídlení," rozhodl. „Aby však byli připraveni, musí nejdříve poznat temnotu a to, co s ní přichází."

„Co je to, Mistře?"

„Je to strach," řekl. „Objeví se se stínem a naplní každého,

koho zasáhne, pocitem, jenž ho bude provázet až do konce života. Chachacha.“ Stín se mohutně rozesmál až Ineho zamrazilo. „Tobě bude nejlepším pomocníkem. Díky němu tě budou všichni respektovat a bát se tě. Protože ten, kdo zná pocit strachu, vždy udělá to, o co ho požádá jeho pán. Zvlášť když ví, jak je pán mocný! A ty přece chceš, aby tě všichni respektovali a dělali, o co je požádáš, že ano, žáku Ine?!“

„Ano, Mistře,“ bez váhání odpověděl Ine unesen Stínovým výkladem.

„Nejdřív vyzkoušej své služebníky! Stínem zahal Gal-ah, aby jen záře ohňů ho osvětlovala,“ přikazoval. „Strach je uchvátí a oni mu podlehnou. V tom okamžiku k nim promluv ústy Saida a dodej jim odvahy,“ pokračoval Stín. „Musí se bát svého vůdce, avšak tento pocit nesmí ohrožovat jejich jednání na Gaie. Musí pochopit, v čem je jeho moc a síla, a pokud ho dokáží předat svým protivníkům, stane se jejich spojencem. V momentu, kdy budou umět tohle, budou připraveni.

Měj se však na pozoru. Již brzy budou ostatní Vyvolení vědět, co se na Gal-ahu děje a začnou se obávat o osud Orfea. Abys ho ovládl, musíš být rychlejší. Nesmíš jim dát šanci překazit tvoje dílo!“

Tato slova vytrhla Ineho z vidiny úspěchu. „Copak to jde?“ vyrazil ze sebe. „Myslel jsem, že nikdo nebude schopen zabránit mé vůli.“

Stín chvíli mlčel, než řekl: „Zburcoval jsem tě proto, že možná už v tuto chvíli ten, o němž nechci hovořit, ví, že Antisvětlo je v Orfeovi, a že má ve světě Gal-ah spojence. Půjde a bude o tom mluvit. I Světlo má totiž své mocnosti, které se umí bránit a neustoupí tak rychle, jak by sis přál. Mají sice obrovskou slabinu v pravdě! Na druhou stranu mají nesmírnou sílu v jiné vlastnosti.“

„A tou je?“ ptal se netrpělivý Ine. „V čem je jejich nesmírná síla?“

„V Lásce,“ řekl tiše Stín.

Ine mlčel. Bylo dlouhé ticho.

„Proto neváhej. Pospěš si! Realizovat svůj záměr a své poslání v dimenzi Orfeus je jen na tobě. Snažil jsem se tě naučit vše, co budeš pro své dílo potřebovat. Přeji ti hodně úspěchů!“

Když se Ine probudil, byl to jakýsi vnitřní neklid, co ho sužoval. ‚Láska,‘ honilo se mu ustavičně hlavou. ‚Jak ta by mi mohla stát v cestě?

No nic, počkám, až přijde. Uvidí se, jaké budou její schopnosti.‘

3.

Po setkání s Aiou nebyla s Ioem doma řeč. Mlčel a na dlouhou dobu se zavíral do své pracovny, kde pátral v Orfeovi po něčem, co by mu dalo odpověď na jeho otázky. Ale vše se zdálo stejné jako dřív. Snad jen v Ineho světě se množilo stále víc a víc obrů a draků a ohnivých mužů. ‚Jestli to takhle bude pokračovat, tak tam nemohou přežít,' přemítal Io. ‚Ledaže by je chtěl Ine přemístit někam jinam. Ale jak by to dokázal?' Ať kontroloval systémy, jak chtěl, veškeré zabezpečení bylo neporušeno. Přesto opakovaně měnil přístupová hesla a kódy. Klidnější spánek ale neměl. A zpráva od Aii nepřicházela.

≈

Již dlouho jej nic tak nerozrušilo, jako pohled na Aiu s Eiou, když je po svém návratu z práce uviděl spolu sedět ve společenském pokoji. Obě byly velmi vážné a potichu spolu něco probíraly.

„Ahoj Aio," pozdravil zvesela. „Jakpak se máš? Už se ti zjevil tvůj posel?"

Aia s Eiou zvážněly ještě víc. Znejistěl. „Děje se něco? Nějaké špatné zprávy?"

Aia konečně promluvila. „Ahoj Io, právě jsi to vystihl. V Orfeovi se něco děje a nemám potěšující informace."

„Pojď, sedni si k nám," připojila se Eia. „To musíš slyšet a hlavně s tím něco udělat. Dáš si něco?"

Io se pokusil o úsměv. „Ne Eiinko, děkuji. Nejdřív budu raději poslouchat. Aio, povídej!" vyzval ji.

„Jak jsi mne požádal, položila jsem mému andělovi při jeho první návštěvě po našem rozhovoru tvoje otázky. Slíbil, že situaci prověří a zjevil se mi hned poté, když jsem opět spala. Jeho zvěsti jsou velmi nejasné a neuspokojivé. Řekl, že do Orfea pronikl Stín a přinesl s sebou Antisvětlo. A co víc, že má v Orfeovi pomocníka. Tím pomocníkem je ten, kdo ovládá ohnivý svět Gal-ah." Na chvíli se odmlčela.

„Varoval mne, Io!" řekla úzkostlivě a naklonila se k němu. „V Antisvětlu jsou ukryté veškeré energie, které jsou v přímém protikladu ke Světlu. Vzniklo prý kdysi v pradávnu, nikdo neví jak a z čeho. Kam vstoupí, není již v moci nikoho toto světlo odstranit. A s ním přichází strach, bolest, zmar a boj.

Neboť všechno to, co je zakódováno ve Světle, jako jsou Láska, víra a naděje, radost, moudrost a spravedlnost, upřímnost i trpělivost, mírumilovnost a mnoho dalších prospěšných vlastností, pocitů či stavů,

má v Antisvětle zakódován svůj protipól. Obsahuje zlo, nenávist a pýchu, hněv a chamtivost, hloupost, lstivost i podvod spolu s touhou po boji, po moci a manipulaci, a co já vím, co ještě!

Stejně tak, jak to známe ze Světla, i Antisvětlo má schopnost napojit se na nějakého tvora, oživit ho a předat mu své vlastnosti."

V Ioově výrazu bylo poznat zděšení. Aia pokračovala:

„Jedinou naději, kterou on nám dává, je zabránit tomu, aby Antisvětlo uchvátilo naše stvoření. Pulzuje totiž na jiné frekvenční hladině. Pokud těla našich tvorů nebudou mít možnost tuto frekvenční hladinu přijmout, nemusí dojít k jeho projevení v reálném světě.

S obavami však mluvil o světě Gal-ah. Tamní obyvatelé jsou totiž už s Antisvětlem propojeni, což znamená, že někdo změnil jejich přijímací frekvenci. Obává se, že tato stvoření teď budou Antisvětlo šířit v celé dimenzi. Dojde-li k tomu, čekají nás neradostné vyhlídky. Byl by to konec harmonie, lásky a radosti. Io, bojím se, že je již pozdě s tím něco dělat. Procházela jsem všechny mně dostupné úrovně Orfea a mám pocit, že na Gal-ahu se soustřeďuje velké množství nepřátelské energie. Jeho obyvatelé se chovají velice podivně."

Ticho a napětí v pokoji se dalo krájet. Io mlčel a v jeho duši se mísil údiv nad tím, co slyšel, společně s hněvem a touhou něco rychle udělat, aby tomu zabránil. Cosi jej však svazovalo, snad omezené možnosti, které má s ohledem na pokoru ke stvořením v Orfeovi, snad láska k bratrovi a obava z reakce matky, pokud by se podezření z Ineho zrady - ano zrada, tak by to musel nazvat - prokázalo a on by chtěl Ineho potrestat. Jeho vnitřní napětí rostlo. Eia to viděla, znala ho a obávala se jeho reakce. Rychle řekla:

„Io, miláčku, pojď, nejdříve všechno prověříme. Ty máš možnost se podívat tam, kam se ani Aia, ani já, nedostaneme. Projdeme všechny systémy a teprve, když se potvrdí Aiina slova, zasáhneme. Pořád se mi tomu nechce uvěřit. Vždyť ještě nedávno tady Ine byl a hrál si s Ronem. Copak by se dokázal takhle přetvařovat? Přece bychom to na něm poznali. Nebo ne?" zaváhala při poslední otázce.

„Zahlédl jsem to v jeho očích, když jsme se vrátili z dovolené, ale neřekl jsem ti o tom. Místo toho jsem šel za Aiou, aby zjistila víc. Vím, že je pravda, co Aia říká. Jenom nevím, jak se mu všechno tohle mohlo podařit. Opravdu snad jedině s vyšší mocí. S tím panem Stínem, nebo jak se tahle figura jmenuje." Odmlčel se a po chvíli dodal:

„Máš pravdu Eio. Potřebuji důkazy, abych mohl Ineho veřejně

obvinit. A ty zatím nemám. Pojďte."

Zvedli se a vyrazili do Ioovy pracovny. Io spustil na konzoli systém a začal prohledávat prostor dimenze. Eia s Aiou mlčky přihlížely a pozorovaly, zda si náhodou nevšimnou něčeho, co doposud unikalo jejich pozornosti.

Kontrola Gaii proběhla v pořádku, stejně tak kontrola dalších šesti světů. Jejich obyvatelé byli propojeni se Světlem a žádné narušení programů či ochran se nevyskytovalo.

Vyvolali tedy na monitoru obraz Gal-ahu.

Obrazovka potemněla a nikdo z nich nic neviděl. „Co se to děje?" zlobil se Io. „To není možné! Že by se něco stalo s monitorem?! Zrovna teď?"

„Počkej, Io," zvolala najednou Eia. „To není porucha monitoru, to se něco děje v Orfeovi!" zoufale vykřikla. „Vidíš ty ohně?"

Teprve když se pozorně zahleděl na obrazovku, je uviděl. „Ano, ale proč je Gal-ah ve tmě?" divil se.

„Něco zastínilo světlo," řekla rozhodně Aia. „Stín!" zvolala. „To bude stín! Ach, je pozdě!" Dala se do pláče. Io nevěřícně hleděl na monitor, zatímco Eia ji objala a těšila ji.

„Já to tak nenechám!" vzchopil se. „Ještě se ukáže, kdo je pánem v Orfeovi!"

„Nevíš, co mluvíš," řekla stroze Eia. Překvapeně se na ni otočil.

„Copak tys to nepochopil? Již nemáš nad Orfeem úplnou kontrolu. Bála jsem se toho od okamžiku, kdy ses pohádal s Inem. Tušila jsem, že to nedopadne dobře. Chvíli jsme žili v iluzi, že se udobřil a spokojil se s tím, co jsi mu dal, ale tentokrát byl chytřejší než ty. Místo toho, aby s tebou jednal otevřeně, oklamal tě. A to hlavně proto, že jsi chtěl být pánem v Orfeovi.

Můžeš být pánem nad sebou samým, pokud na to stačíš a znáš svoje poslání v životě, nemůžeš však nikdy vládnout sám celé dimenzi. Proto jsi měl nás, Vyvolené, aby sis to uvědomil. Jeden z nich, a to tvůj bratr, se ovšem nechtěl podřídit tvým zákazům. Protože velmi dobře chápal, že Orfeus je nám dán k tvoření a zábavě, ne k prosazování názorů jednoho na úkor druhého. A tys to porušil, protože ses cítil nadřazenější ostatním."

Io mlčel a cítil, jak ostře bodají Eiina slova do jeho nitra. A Eia pokračovala:

„Nikdy jsem s tebou o tom nemluvila, protože vím, že bys to nechtěl poslouchat. Všichni víme, že ti byl dán dar, abys objevil Orfea a přinesl do něho život. Ty ses rozhodl s námi o tento dar podělit. Bylo škoda, že jsi vzal Inemu radost z tohoto daru. Protože když někomu vezmeš radost, nezapomene na to."

„Myslím, že jsi mi to vysvětlila dost jasně, Eio, přesto se s tím smířit nehodlám," rázně pronesl Io.

„A co s tím chceš udělat?"

„Zastavím ho, najdu jeho nastavení a ta vymažu. A pak ho vymažu z celého programu a jeho svět s ním."

„Nemyslím, že je to moudré. Měl bys s ním raději promluvit. Víš, stále si myslím,…"

„Je mi jedno co si myslíš," nenechal ji domluvit. „A přestaň mi už konečně říkat, co mám dělat. S tímhle si dokážu poradit sám!"

4.

„Said, Said, Said," znělo šeptem mezi obyvateli Gal-ahu, když přicházel. Respektovali ho a uctívali pro jeho schopnost vynutit si poslušnost. Díky tomu dokázal rychle zjednat na Gal-ahu pořádek. Neboť vliv Antisvětla na chování bytostí sílil. Touha po bohatství a moci, touha mít víc než druhý a ovládat ostatní s rostoucí bezohledností vyvolávaly spory a dohady. A pak se stalo, že jeden z obrů máchl ve vzteku kyjem a zničil draka. Ještě než se drakův život, navázaný na tenkém vláknu, stačil vrátit ke Zdroji Antisvětla, rozhodli se ostatní draci pomstít svého druha a plamenem svých chřtánů rozžhavili kámen obra tak, že pukl. Už už hrozilo, že vypukne lítý boj mezi jednotlivými skupinami. Tehdy poprvé povstal Said se svými ohnivými muži, aby ustanovil řád a disciplínu.

Pod nejvyšší horou Gal-ahu si vystavěl monumentální ohnivý palác, ve kterém pořádal divoké zábavy pro ohnivé muže. Nikoho z obrů či draků neuznával. Pouze Terefi si vážil a oceňoval jejich zručnost při zpracovávání kamenů a kovů.

Stalo se důležité mít přízeň Terefi. Jedině oni totiž dokázali vyrábět různá okázalá díla, jejichž množství a výjimečnost posilovaly postavení jednotlivce v očích ostatních. Sám Said hromadil v několika sálech svého paláce nejhonosnější výtvory z dílny Terefi.

≈

Thor, syn Farida, dotvářel poslední ornamenty na své nejpovedenější práci určené přímo samotnému Saidovi - obrovském ručně tepaném řetězu zhotoveném ze skvostného žlutého kovu posázeném drahými kameny s ohnivou koulí zavěšenou na jeho konci ve speciálním pouzdru.

‚Vše musí být naprosto dokonalé,' povzdechl si Thor a pokračoval v práci. Vzpomněl si na otce, jak jej učil pracovat s kameny, kovy a s materiálem Gal-ahu. ‚Škoda, že již odešel.'

Vtom ho sevřela jakási palčivá úzkost. Ačkoli všude kolem plály ohně, Thora zachvátila podivná zima. Obemkla jej a mučila. Dostal panický pocit, který neuměl pojmenovat. I vzhlédl od svého díla a v nastalé temnotě upíral zrak do plamenů, v jejichž záři všichni obyvatelé prožívali to, co on. Někteří se přitom svíjeli na zemi a vydávali podivné zvuky.

Gal-ah zahalil stín a se stínem vstoupil do světa strach. Thor upustil na zem řetěz a začal ustupovat před tím, co bylo kolem. Sám nevěděl, proč to dělá, snad aby se mohl někam schovat. Ale nebylo kam. Vyděšeně zíral na draky, jak divoce mávají křídly a plivou oheň, aby viděli, kam letí, obří máchají kyji po té černotě, jakoby ji chtěli odehnat, ale jejich kyj vždy jen prosvištěl vzduchem. Propukl chaos. Veliká hrůza přišla se stínem k obyvatelům Gal-ahu a každý se bál.

V tom okamžiku vyšlehl z hory plamen a ozářil celý svět. Na vrcholu stál Said, několikrát větší než obvykle a plameny jeho těla zbarvily horu do temně rudé. K uším všech se nesla jeho slova:

„Nebojte se obyvatelé Gal-ahu. To, co zahalilo náš svět, je stín. On k nám přinesl temnotu, dar našeho Stvořitele, abychom konečně spatřili nádheru ohně v jeho plné okázalosti. Ale to není vše! Ve stínu se ukrývá pocit, který jste nyní zakusili a díky němuž jste poznali, že existuje. Nazývá se strach. Poselství našeho Stvořitele však hovoří jasně: Nebojte se obyvatelé Gal-ahu. Protože strach se již brzy stane vaším přítelem a spojencem na dalších cestách. Stejně jako stín. Vždyť, kde jinde oceníte krásu plamenů než ve stínu? Sami se podívejte. Není to velkolepé?"

Při jeho slovech ustaly výkřiky a sevření povolilo. Všichni tvorové se rozhlíželi kolem sebe a opravdu, spatřili úchvatnost ohně tak, jak ji dosud nikdy neviděli.

Said pokračoval: „Pán Ine k vám hovoří mými ústy: Vy jste moji vyvolení, kteří jsou u zrodu nového věku, kdy všichni, co v něm žijí,

pocítí stín a začnou hledat světlo. Znovu říkám: Nebojte se! Vyrostli jste s ohněm a ten vás miluje a neublíží vám. Budete to vy, kdo ho přinese do světů, které jsou v prostoru, kam nikdo z vás nedohlédne. Neboť kdo jiný, než obyvatelé světa Gal-ah, má právo šířit oheň. Váš Stvořitel je a bude vždy s vámi. Bude vás chránit na vašich cestách.

Váš úkol nebude snadný, protože se může stát, že obyvatelé jiných světů se zaleknou síly ohně a budou vám bránit splnit vaše poslání. Ale vy je přesvědčíte, že oheň je dobrý! Nebude nic, čeho byste se zalekli a co by se vám mohlo postavit do cesty.

Jako první jste poznali strach. A jako první ho překonáte. Předáte ho totiž těm, které potkáte a tím se zbavíte tohoto tísnivého pocitu a nabudete odvahy.

Avšak už nyní se cítíte neohrožení a plni energie naplnit slova vašeho Stvořitele, byť by to znamenalo pro každého z vás konec života. Konec ale není koncem, je to začátek něčeho lepšího a mocnějšího. Jděte a rozsévejte tuhletu naši nádheru! Já vás povedu!"

A všichni obyvatelé Gal-ahu začali opakovaně skandovat: „Said, Said, Said."

Dlouho se nesla Gal-ahem ozvěna jejich pokřiku. Se slovy Saida přijali pocit strachu a jejich srdce se naplnila Ineho poselstvím. Pro svého Stvořitele byli ochotni udělat cokoli, jít kamkoli a ztratit i svůj život, aby se z něho zrodilo něco většího. Byli připraveni.

Said poznal jejich myšlenky a zvolal: „Obyvatelé Gal-ahu! Náš Stvořitel mi naznačil, že přijde chvíle, kdy nás dopraví do jiného světa, do světa, ze kterého předkové našich malých Terefi byli přeneseni na Gal-ah. Nazývá se Gaia a je prvním z těch, který čeká na vyslance z Gal-ahu. Jděte si odpočinout! Úkoly, které na vás čekají, budou vyžadovat vaši plnou sílu a energii."

5.

Poté, co Aia s Eiou odešli, se Io, zarputile a odhodlaně, pustil do hledání Antisvětla a zákonitostí vazeb, které, jak tušil, nastavil Ine v Orfeovi. Pevně doufal, že objeví programy svého bratra a podaří se mu je zničit.

‚Nejdřív udělám pořádek v Orfeovi a pak si to vyřídím s bratrem,' rozhodl se. ‚Ještě aby se ho chodil doprošovat, to by tak scházelo! Jak to jen Eiu mohlo napadnout. Takováto hloupost!'

Nechtěl sobě ani ostatním Vyvoleným přiznat, že Ine pracuje v Orfeovi bez kontroly.

Všimnul si, že bytosti Gal-ahu již nejsou napojeny na Světlo. Marně však pátral po zdroji, co je oživuje. Podobně byl na tom s Ineho programy.

Až jakési vnuknutí jej přimělo zkusit obrátit obraz Orfea do inverze. Sotva to udělal, spatřil tenká vlákna vycházející z neznámé hlubiny dimenze a táhnoucí se k jednotlivým bytostem Gal-ahu. Pochopil - Antisvětlo.

Avšak stejně jako Zdroj Světla, i Zdroj Antisvětla byl ukrytý tak, že ho nebyl schopen najít.

A pak, v inverzním módu, přišel na zvláštní kódy a narušené původní programy, které identifikoval jako příčinu toho, že Ine mohl v systému uskutečňovat zásahy skrytě, bez jeho vědomí. Vše bylo ale tak dokonale zašifrované, že klíč k rozluštění nenalezl.

‚Kolik pokusů jsem již provedl. A přece, když to dokázal Ine, měl bych to také zvládnout,' ujišťoval se.

Nakonec ale podlehl vyčerpání.

„Nejde mi to," připustil, když opustil pracovnu a přišel za Eiou do kuchyně, kde se zhroutil na židli.

„Viděl jsem Antisvětlo, našel jsem i Ineho zásahy do programů, ale výsledek žádný. U pozměněných programů nejde nic zablokovat, nic nejde zrušit, nic nejde odpojit. Jakoby vše běželo v jiném režimu, který nemohu odhalit," zlobil se.

„Teď si musíš pořádně odpočinout. Potřebuješ to, abys nabral nových sil a uklidnil se. Pokud nechceš jít za Inem, abys…." Nedopověděla.

„Prosím tě, o tom už nemluv," rozhořčil se. „Za ním? Já se s ním na ničem domlouvat nebudu, nebudu ho prosit. Je to stále ještě moje dimenze a on v ní dělá věci, se kterými nesouhlasím. Musí být způsob jak ho zastavit. A já ten způsob odhalím!"

Vtom dostal nápad, který jej znovu přiměl vstát a vrátit se do pracovny. Zaktivoval svůj přístup do Orfea destičkou na čele, a jakmile se otevřely dveře, pronesl hluboký povzdech směrem do prostoru:

„Můžeš mi, Orfee, pomoci? Žádám tě o to, jako ten, kdo byl pověřen tvojí správou. Posloucháš mne?!" volal.

Znělo to jako ozvěna z dáli, které Io naslouchal: „Je pozdě. Jak bylo

řečeno, nemůžeš zabránit těm, kterým jsi dal přístup, působit v této dimenzi. Učinil jsi volbu.“ Pak bylo ticho.

„To není možné, musí přece existovat způsob, jak zabránit Inemu v jeho konání,“ křičel do Orfea, až zvuk rozvibroval jeho vnitřní energii. Nic víc se však nestalo.

Dostal se na konec svých sil. Pochopil, že působení svého bratra nesprovodí rychle ze světa. Bude nucen se vrátit k začátkům své práce a znovu ji projít. Bude nucen opět prostudovat knihu, zda nenajde nějaké řešení. Kdyby nebyl tak unaven. Kdyby jen neměl tolik jiných úkolů.

≈

„Bojím se, že Io s Inem povedou zápas proti sobě v Orfeovi,“ mluvila vážně Eia, když přišla za Iowane, aby jí vylíčila celou situaci. „Jsi jediná, která je může usmířit. Jsou to tvoji synové.“

Iowane po její návštěvě dlouho přemýšlela o tom, co řekla. ‚Její synové to jsou, ale jaký je dnes její vliv na jejich rozhodnutí? Může je ještě vůbec k něčemu přimět?‘ ptala se sama sebe. ‚Musí se o to alespoň pokusit!‘

Hned, jak to bylo možné, spojila se s Ioem a požádalo ho, aby za ní přišel v určený čas, že by s ním ráda mluvila. Stejně tak promluvila s Inem.

„Nevím, o čem bychom spolu hovořili,“ řekl jí Ine. „Nemělo by to cenu.“

„Synu,“ řekla důrazně Iowane. „Jestli jsi ještě nezapomněl, tak jsem tvoje matka a té bys měl být povinován alespoň úctou, když už ne poslušností. Když tě tedy požádám o rozhovor, tak bys mi měl vyhovět!“

Ine pochopil, že se z této rozmluvy, který bude jistě pro něho nepříjemná, nevyvlékne. „Dobře tedy,“ přislíbil. „Přijdu.“

≈

Bylo po jídle, když Iowane vyzvala Ineho, aby šli do společenského pokoje.

„O čem chceš mluvit?“ zeptal se netrpělivý Ine, sotva dosedl do křesla.

„Ještě počkej, pozvala jsem i Ioa, chci totiž hovořit s vámi oběma najednou.“

Ine sebou trhl a prudce vstal. „To snad nemyslíš vážně? Svého bratra již nechci nikdy vidět!“ mluvil rozzlobeně. „Kdybych to věděl, nikdy

bych s rozhovorem nesouhlasil. O toto setkání nestojím. Odcházím."

„Ine!" zvolala rozhodně Iowane. „Nikam nepůjdeš! Tady si sedneš a budeš poslouchat, co ti řeknu. Teprve až si mne vyslechneš, budeš moci se vzdálit. Do té doby tady zůstaneš!" Svoje slova vyslovila s takovou vážností a energetickým nábojem, že Ine ztuhl ve svých pohybech a nebyl schopen se pohnout. ‚Copak ho jeho matka opravdu může tak ovládat?' pomyslel si. Její slova mu znemožnila odejít a on se musel odevzdaně vrátit a opět usednout.

‚Ach matko, proč to jen všechno děláš?' blesklo mu hlavou.

V tu chvíli se ve dveřích objevil Io. Poté, co uviděl Ineho, ucítil nával rozhořčení a vyčítavě se podíval na matku. Iowane viděla jeho energetické pole a nechala svoje slova působit i na něho.

„Nejdřív se uklidni Io, než něco řekneš. Nech spát svoje výčitky a obvinění. Třeba na ně dojde čas. Sedni si tady do křesla jako tvůj bratr a seď. Do chvíle, dokud někomu z vás nedám slovo, budete oba dva mlčet a poslouchat mne. Možná je tohle poslední šance. A já ji nechci promarnit!" Po jejích slovech Io bez dalších námitek usedl do křesla a vrhal na bratra stejně nevraživé pohledy, jako on na něho.

„Slyšela jsem nepěkné zprávy o vás dvou," začala Iowane. „A jako matku mne tyto zprávy velmi rozrušily a polekaly. Mám dva dospělé syny, které jsem vychovala a miluji je oba dva jako svůj život. Dala jsem vám veškerou svoji lásku a péči, kterou jsem měla. Snažila jsem se, aby z vás něco bylo a radovala se z každého vašeho úspěchu. Ve chvílích, kdy se vám právě nedařilo, pokoušela jsem se být vaší oporou a útěchou. Těšila jsem se z okamžiků, když jste se bavili, hráli i pracovali společně. Věřila jsem, že vaši vzájemnou bratrskou lásku a pospolitost nemůže nic rozdělit, že si budete vždycky pomáhat, stát při sobě a být jeden druhému posilou, zejména pak v dobách, kdy už mne nebudete mít." Iowane se zasnila a na chvíli se odmlčela.

„A pak, z ničehož nic se dozvídám, že stojíte proti sobě, že snad dokonce Ine je pod vlivem jakéhosi Stína. Že místo toho, abyste spolupracovali, tak si blokujete svoje díla a co víc, že každý z vás plánuje zničit práci toho druhého!"

„Pak ale také víš proč," zvolal z ničehož nic Io.

„Mlč!" rázně ho utnula Iowane. „Vím hodně, ale čekám, že mi to tady oba dva vysvětlíte. Teď můžeš mluvit Io. Teď ti dávám slovo."

Io nic neříkal. Matka ho trochu zaskočila.

„Nevím, co všechno víš," promluvil po chvíli, „ale jak už jsi

sama řekla, můj bratr se spojil s negativními silami, aby je vnesl do mé dimenze."

„Jak můžeš vědět, že to jsou negativní síly?" vykřikl Ine. „Jsi snad vševědoucí?"

„Ine, nepřerušuj Ioa! Až přijde řada na tebe, budeš mluvit. Teď poslouchej!" přikázala Iowane.

Io pokračoval. „Nemusím být vševědoucí, abych dokázal rozlišit, co je pro život prospěšné a co nikoliv. Toužíme po lásce a radosti. Toužíme po klidném a spokojeném bytí právě proto, že se v našem životě střetáváme s vlastnostmi a stavy, které pochází z energie, jejíž působení nevychází ze Světla. Víme, že všechno pozitivní má jakýsi svůj protipól. A tohoto protipólu jsem chtěl svoji dimenzi uchránit.

Věřil jsem těm, jež jsem vyvolil. Věřil jsem, že nikdo z nich by nemohl z vlastního přesvědčení učinit cokoli, co by mohlo přitáhnout do dimenze Orfea energii, která by nebyla spojena se Světlem.

Co jsem však nezjistil?! Že bratr, můj vlastní bratr zneužil mojí bezmezné důvěry a podvedl mne i ostatní Vyvolené! Zradil Světlo! Antisvětlo přinesl do Orfea a s ním i jeho negativní vlastnosti.

Viděl jsem je, Ine! A vím, že jsi to ty, kdo je s ním spojen! Jako jeho nositel odpovídáš za podstatu, kterou obsahuje. A kdo ví, co jsi k ní ještě připojil. Třeba to nyní prozradíš své matce," vyzval ho.

Ten se jen škodolibě usmál a tiše poznamenal: „To bys chtěl vědět, bratře, že ano? Copak nejsi schopen si to zjistit sám?"

Postoj Ineho zvedl Ioa z křesla. Otočil se k Iowane a volal: „Podívej se, jak se chová. A to ještě není všechno. Přivedl do Orfea stín, temnotu, se kterou jde strach a bolest. Sama víš, jak zhoubné to může být pro bytosti všech světů. A on," při těch slovech na Ineho ukázal prstem, jakoby jej chtěl probodnout, „on je strůjcem toho všeho. Za mými zády tajně změnil všechny programy. Ale já najdu způsob, jak je vymazat a s nimi i tebe. Vymažu všechno, co jsi stvořil!" křičel Io.

„Toto snad nemusím, matko, poslouchat," vybuchl Ine a chtěl také vstát.

„Musíš," prohlásila Iowane a opět spoutala Ineho do křesla. „Ty se, Io, ale také posaď a uklidni se. Chápu tvoje rozhořčení a sama nerozumím Ineho činům. Proto tě žádám synu," obrátila se na Ineho, zatímco Io usedl zpět na své místo, „abys alespoň mně, když ne nikomu jinému, vysvětlil, proč jsi to všechno udělal? Proč jsi nepomohl svému bratrovi budovat láskyplný svět a místo toho tam vnesl tuto energii? Chci znát

tvé důvody, ať jsou jakékoli. Třeba je pak budu i umět pochopit."

„Ne, nebudeš, matko, tohleto totiž nemůžeš nikdy pochopit," zvolal Ine. „Protože jsi mne nikdy pochopit nedokázala! Vždycky jsi měla pochopení jenom pro Ioa, mého milovaného bratříčka. On měl vždycky pravdu, byl chytřejší, byl úspěšnější. Možná jsi nás milovala oba, ale já byl vždycky ten druhý. Komu budeš věřit tentokrát? Kdo je nyní ten dobrý a ten špatný?

Když se něco podařilo Ioovi, proběhla veliká oslava, když se něco podařilo mně, musel jsem si vystačit s pochvalou. On byl vždy uznávaný, jeho Ony milovaly z jeho přirozenosti, zatímco já je musel lákat na laciné triky, aby si mě všimly.

Opravdu si myslíš, že jsme byli vychováváni rovnocenně? Opravdu ses nám věnovala stejně? Co odpovíš, matko? Nic. Mlčíš. Já odpovím za tebe. Io ti byl vždycky milejší, protože se choval přesně podle tvých představ.

A jak jinak než nějakými hloupými žerty jsem mohl na sebe upozornit já? Jak jinak, když jste se viděli jenom v Ioovi? Už ti to došlo?" chrlil Ine ze sebe svá slova. Nenechal Iowane promluvit.

„A pak, když objevil Orfea. O ničem jiném se nemluvilo. Pán Io, objevitel nové dimenze a kolem jeho Vyvolení. Jeho bratr, no vždyť to je jen jeden z nich.

Copak si snad myslíte, že moje dílo také nestálo spoustu úsilí? Celé dlouhé období beze spánku jsem formoval svůj svět, snažil jsem se na něm vytvořit to nejkrásnější, co jsem uměl. Ale pán Io si začal hrát na všemohoucího a vševědoucího a rozhodl, že na Gaiu umístí z mého světa jenom kameny. Jenom kameny, aby mne ponížil!" Ine se zoufale zalknul.

Iowane s Ioem mlčeli. Ine se vzpamatoval. „Musel jsem něco udělat. Musel jsem dokázat, že také něco umím. Teď už snad rozumíte. Bratr moc dobře ví, že se mne již v Orfeovi nikdy nezbaví. Řekl mi to Stín. Přišel ke mně a jediný měl pro mne pochopení. To on mi pomohl. A rovnou říkám, že v tom nevidím nic špatného. To, že je Antisvětlo jiné, ještě neznamená, že je špatné. Je jenom jiné a přináší do Orfea nový rozměr. Zkus ho, bratře, zničit."

„Počkej, počkej, synu," ozvala se Iowane, „nemluv tak. Jste bratři a jako takové jsem vás zrodila a vychovala. Jste z jedné matky. Může to být moji nedokonalostí či zaslepeností, že jsem neviděla to, co jsi zde právě popsal. Můžeš mi odpustit? Řekni."

Ve svém nitru hledal Ine pocity odpuštění. Bylo tam však prázdno. „Nevím, co to je matko, odpustit ti. Mohu pronést ta slova, ale tím, že se nenachází v mém srdci, jejich energie bude prázdná. Moje duše je natolik zraněná, že zná slovo matka, ale neví, co je její láska a neví, co je to odpustit jí. Rozumí tomu, že by měla mít tento pocit v sobě, je ale skryt tak hluboko, že může trvat věčnost, než ho najde. A tak musí nejdřív zkoumat, zda má smysl jej hledat. Věř mi, rád bych ti odpustil, ale sám to neumím."

„A jsi alespoň schopen se smířit se svým bratrem? A ty Io, dokážeš odpustit svému bratrovi?"

„Bojím se, mami, že každý z nás je pod jiným vlivem," promluvil Io. „Já zacházím se Světlem a Ine s Antisvětlem. Pokud on je schopen odstranit Antisvětlo z Orfea, vymazat svoje programy a dodržovat společně daná pravidla, jsem připraven mu odpustit."

„Ine, synu, dokážeš to? Slyšíš Ioa, nabízí ti ruku. Uchop ji! Zruš Antisvětlo, zruš programy!"

„Chcete po mně, abych zničil svoji dlouhodobou práci. Znovu chcete po mně, abych zničil to, na co jsem konečně hrdý. Kdybych vás poslechl a udělal to, již nikdy bych si nemohl vážit sám sebe. Je to totiž to největší dílo, které jsem dokázal vytvořit."

„Ale s čí pomocí? Sám bys to nedokázal!" vyhrknul ze sebe Io.

Ine zůstal ledově klidný. „Možná bych to sám nedokázal. Každý není tak nadpřirozeně nadán jako ty," pronesl ironicky. „Proto jistě nebude pro tebe problém přijít na klíč k pozměněným programům. A nepodaří-li se ti to, pak se těším na chvíli, kdy přijdeš za mnou a budeš prosit o to, abych já tobě dal hesla a kódy k programům světů Orfea. Pak konečně poznáš, jaké to je, být druhý!"

„Ine!" vykřikla prosebně Iowane.

„Je konec, matko," řekl tvrdě a zvedl se. „Naše cesty jsou určeny a v tuto chvíli se rozcházejí. Bude lepší, když již nebudeš dál zasahovat do našich záležitostí. Je to koneckonců náš spor v imaginárním světě." Jeho slova se uklidnila. „Je to hra a tu hrajeme, aniž bychom ohrožovali nás samotné. Třeba budeme v této hře bojovat, ale nic z toho, co se uděje tam, nemusí vstoupit do světa, ve kterém žijeme. Stále se můžeme společně scházet na oslavách a bavit se.

Vstupem do Orfea se ale vše mění. V Orfeovi je vše dovoleno. Neexistují zákony a řády, neexistují omezení než ta, která tam nadefinujeme. Io chtěl idylický svět, ale jen podle svého vkusu. A to,

co se mu do tohoto vkusu nehodilo, jednoduše smetl se stolu. Jakým právem? Právem jakési nadřazenosti? Chápal a chápe už konečně vůbec, že tímto svým přístupem mi ublížil? Copak ublížit svému bratrovi patří do idylického světa pana Io? Pokud ano, pak já takovýto idylický svět nechci. Ale nechci se tím také trápit ve svém skutečném životě. Jenom chci dokázat, že idylický svět, který můj milý bratříček nastolil, má svoje trhliny a existuje někdo, kdo si idylický svět představuje třeba trochu jinak. Že řád a pravidla, která on určil, je schopen někdo upravit či změnit. A pokud se jemu moje pravidla nelíbí, má přece neomezené možnosti, jak se jim postavit.

Tam, kde v našem životě existuje plus, existuje i minus. Ioova pravidla jste povýšili na nejvyšší plus a nyní tvrdíte, že já jsem minus. A že toto minus v Orfeovi nechcete. Dokážu vám, že bytosti, které žijí v Orfeovi, budou za plus považovat moje zákony a zákony Ioa budou brát jako minus. Budete pak připraveni uznat moje schopnosti? Budete pak připraveni přiznat, že jste se mýlili? Nebo vám snad rozhodnutí obyvatel světů v Orfeovi za to stát nebude a budete pořád tvrdit, že ten špatný jsem já?

Stojím sám proti šesti. Ale oproti ostatním mám vnitřní touhu zvítězit a použiji k tomu všech dostupných prostředků. Pamatuj si to, Io!" Otočil se k Ioovi, který při jeho slovech seděl jako připoután ke křeslu. „Antisvětla a mne se již nikdy, opakuji nikdy, v Orfeovi nezbavíš. Dokud budeš hrát tuhle hru, budu v ní s tebou!" Ine domluvil, podíval se významně na jednoho po druhém a odešel.

„Jen se bojím, synu, abys to, s čím zacházíš v imaginárním světě, nepřenesl do svojí duše," smutně poznamenala Iowane za odcházejícím Inem. Pak se obrátila k Ioovi.

„Co říct tobě? Nebudu soudit to, co zde bylo řečeno. Sám víš nejlépe, jak se věci mají. Ať budeš podnikat jakékoliv kroky, vždy prosím měj na paměti, že je to hra. A žádná hra nestojí za to, abys vnesl do svého srdce nenávist k bratrovi, aby lásku zastínil stín. Mysli na to pokaždé, když dohraješ a vrátíš se do reálného života."

„Ale co odpovědnost za životy těch, kteří již v Orfeovi žijí a čekají, že jim jejich stvořitel poskytne ochranu? Dnes to již nejsou prázdné schránky. Jsou to bytosti jako já, ty, Eia, bratr. Copak jejich život má menší cenu než ten náš?"

„Vím, že je to těžké rozhodování. Ale chápej mne jako matku, životy mých synů jsou tím nejcennějším, co mám. V tomto ti neumím

poradit, ale spoléhám na tebe."

Ine ve svém pokoji čekal a naslouchal, až Io odejde. ‚Matka sice není na mé straně, ale z domu mne nevyhodí,' pomyslel si. ‚A otec, ten na takovéto nesmysly stejně nemá čas. Hlavně, že v Orfeovi je vše přichystané. Bytosti Antisvětla ovládám já a nikdo není schopen je zničit!' jásal.

Zaslepen možnostmi, které dostal, i svou radostí, nepozoroval, jak je pomalu, ale jistě, čím dál tím víc spojený s Antisvětlem a vším, co do něho vložil. Jeho energie začala vyzařovat temně, jako Stínova a kdesi v hloubi jeho duše se rodila touha po pomstě za příkoří, které v sobě nosil.

Ještě v ten čas vstoupil do Orfea a zhotovil přenášecí disky, aby přemístil obyvatele Gal-ahu na Gaiu. ‚Nebude potřebovat žádné složité zásahy do programů. Tohleto Ioa jistě překvapí,' usmál se při své myšlence. ‚Invaze z volného prostoru! Bude stačit jen automaticky nasměrovat přenašeče na Gaiu a zajistit jejich klidné přistání. Jak prosté v programu, kde není nikoho, kdo by byl schopen překazit mé plány.'

≈

Ve chvíli, kdy Said usnul, zjevil se mu Ine a poručil vybrat početnou skupinu ohnivých mužů, obrů, draků i Terefi, nalodit je na disky a vyrazit.

6.

Svěží vítr vanul nad Gaiou a Iltar s Rheou se těšili s dětmi z Nannaru. Byly to pro ně bezstarostné chvíle plné her. Děti se bavily, smály a vesele dováděly mezi květinami a stromy. Nejraději se schovávaly a nechaly se hledat. Dokázaly již dobře komunikovat s různými rostlinami, které je zahalovaly do zeleného listoví nebo obrůstaly barevnými květy. A ačkoli Iltar s Rheou vždy brzy poznali, kde jsou schované, předstírali, že je nemohou najít a musí použít vyhledávací ptáky či vítr, aby jim je našel. Byl to klidný a pokojný čas.

Magg, malý El z Iltarova rodu, utíkal zahradou a hledal vhodnou skrýš, když tu uslyšel: „Pojď, ke mně se schovej, tady tě nenajdou."

Zastavil a rozhlédl se kolem. Uviděl spanilý Cytramon, strom ušlechtilý a košatý, nesoucí ve své koruně desítky velkých, kulatých a chuťově vynikajících plodů. Jeden tento plod nasytil pět Elefi

na dlouhé období. Kýval na malého Magga větvemi a lákal jej k sobě.

„Ale, jdi," poznamenal zklamaně Magg a mávnul nad ním rukou. „Ty vždycky všechno prozradíš, strome. U tebe mne najdou jako prvního."

„Nenajdou, tentokrát nenajdou," přesvědčoval ho Cytramon. „A neříkej mi strome."

„No a jak ti mám tedy říkat? Cytrusi? Nebo snad Cytrouši? Při vší úctě, milý strome, žádná z tvých skrýší není na Iltara a Rheu dost dobrá. Letím se schovat, už tady s tebou marním dlouhou dobu."

„Malý Maggu, alespoň trochu úcty bys mohl mít ke starému stromu," káral jej dobrácky Cytramon. „Kdybys alespoň připojil třeba, vážený strome. To by už bylo přece jen trochu lepší. A tentokrát mám vynikající skrýš. V nitru mých hustých kořenů je prostor přesně pro tebe. Tak ji alespoň vyzkoušej," žádal.

Magg se zamyslel a pak povídá: „Stejně už nemám tolik času. Ale jestli mne najdou jako prvního, tak ti namouduši setřesu všechny plody."

„Důvěřuj mi, tentokrát vyhraješ! Rychle se schovej!"

≈

Všechny děti již byly shromážděny v kruhu nalezených, jen jedno chybělo. Malého Magga ne a ne najít. Vítr ševelil v povětří a prohledával každičkou skulinku, ptáci létali a bedlivě sledovali všechna místa, kde by mohl být nějaký úkryt. Ale Magg nikde.

Nezbylo tedy Iltarovi nic jiného, než soustředit na Magga svoji mysl. Již pomalu poznával místo, kde se nacházel, když tu jeho pozornost narušila jakási podivná frekvence vlnění ve vzduchu. I otočil hlavu a pohlédl do výše. Temný mrak se zjevil ve světle a rozšiřoval se víc a víc. Čím víc se rozšiřoval, tím víc zastiňoval Gaiu. A spolu s ním sílila prapodivná frekvence. Iltar cítil její mrazení, ale nerozuměl jejímu poselství. Uvědomoval si však, že přináší sebou něco, co na Gaie nebylo, a že to nevěstí nic láskyplného. ‚Snaží se to nabourat naší harmonii,' soudil. ‚Ale proč?'

Jeho mysl se odpoutala od hledání Magga a Iltar spatřil, jak všichni Elefi, velcí i malí, hledí upřeně na rozprostírající se temnotu a zažívají podobné pocity.

Stín obstoupil Gaiu a uzavřel ji do neproniknutelného obalu. Světlo, které dříve osvěcovalo všechen život, zmizelo. Gaia potemněla a Elefi viděli jen sami sebe jako světýlka v temnotě. Jejich světelná

těla ozařovala prostor kolem každého z nich. Nebyla to panika, která vstoupila do jejich duší, byl to neklid a otázky. A pak jeden z Elefi opět pozvedl hlavu a hleděl kamsi do neznáma.

„Podívejte!“ volal na ostatní. I oni zvedli hlavy a pozorovali, jak se ze tmy vynořuje spousta malých světelných bodů, a přibližuje se k nim. ‚Co to jen může být?‘ neslo se společenstvím.

≈

Ine upřeně sledoval na monitoru realizaci svého záměru s netrpělivým očekáváním. Invaze na Gaiu měla být pro její obyvatele jako ohnivá bouře v temnotě.

Když Gaia, obklopena stínem, zmizela ve tmě, spatřil na ní zářit světelná těla Elefi jako tisíce malých svítících bodů a osvětlovat území, která byla osídlena. Překvapilo ho to. Čekal maximálně záři krystalů, ale to, že těla Elefi budou světlem, ho nenapadlo. Náhle se rozesmál. ‚Co víc si může přát; vždyť podle těchto světýlek Said pozná, kam se vydat.‘ S uspokojením pozoroval Saidovo vylodění.

≈

„Pane, pohleďte! Toto bude náš nový domov?“ ptal se Farhet, jeden z ohnivých mužů, Saida, když se přenašeč přiblížil ke Gaie tak, že ji mohli vidět skrz průzračné stěny disku. „Vždyť tam kromě těch blikajících světýlek nic není.“

„Ano, Farhete, toto je to zaslíbené místo, o kterém mi pán Ine tolik vyprávěl. Řekl mi: ‚Saide, vše, co se rozprostírá na tomto světě, zahalila tma. Ty však přijdeš s obyvateli Gal-ahu a přineseš světlo plamene. Světlo, kterým ozáříš celý svět a odkryješ vše, co leží na jeho zemi. A zjistíš, že krásy světa Gal-ah na tomto světě viditelně chybí. Jsou totiž ukryté kdesi pod jejím povrchem. Půjdeš a vyzvedneš je z tohoto podzemí. To je vaše poslání. Aby všichni obyvatelé Gaii obdivovali vaši nádheru.‘“ Said se na chvíli zasnil. Jeho tvář však záhy potemněla a on dodal:

„Pokud by je ovšem napadlo odmítat naše světlo, pokud nebudou chtít přijmout naše dary a sklonit se před velikostí pána Ineho, potom nemají právo dále žít na tomto světě. Takový je pokyn, taková je vůle našeho Pána a má!

Všichni mne poslouchejte, moji věrní,“ obrátil se Said k ostatním ohnivým mužům a zvolal do prostoru lodi. „Půjdete v čele obyvatel Gal-ahu a povedete je splnit naše poslání. Při setkání s těmi, kteří obývají tento svět, bude potřeba, abyste přesvědčili každého z nich

o neodmítnutelnosti darů, jež přinášíme. Zároveň s dary jim předejte svůj strach a získejte odvahu!

Pokud se dočkáte odmítnutí, ba co víc, snahy překazit vám vaše úmysly, jste oprávněni použít jakékoliv prostředky k prosazení tohoto cíle, i kdyby to znamenalo konec života místních tvorů. Přišli jsme, abychom dokázali, že obyvatelé Gal-ahu jsou mocní. Připravte se! Jsme na místě!"

Desítky přenašečů pokryly území mezi Nannarem a Kanaá. Nebylo nikoho, kdo by bránil jejich přistání. Io v tu dobu spal a nikdo jiný z Vyvolených nebyl v Orfeovi.

Jakmile přenašeče dosedly na povrch, draci, obři, ohniví muži i malí Terefi se začali hrnout z lodí a plnit Gaiu. Vzplály ohně a osvětlily území, na kterém se Said se svými věrnými ocitl.

„Pane," ozval se Farhet, když všichni byli vyloděni a čekali na další pokyny, „naše ohně, které jsme přinesli, dokáží osvětlit jen nepatrnou část této země. Přes temnotu není možné dohlédnout dál. Kam se máme vydat?"

„Hlupáku!" rozkřikl se Said. „Přece tam, kde jsi viděl ty blikající světýlka! Kde jsou oni, jsou i sídla Elefi. A to jsem tě chtěl pověřit vedením jedné skupiny! Merane," obrátil se na vedle stojícího obra. Povedeš místo Farheta jednu ze skupin. Rozumíš? Třeba obři budou lepšími vůdci než moji muži."

„Jak poroučíš," pyšně a mohutně zazněla obrova slova.

Farhetův oheň potemněl. A sklonil se před Saidem. „Napravím svou chybu, Pane," promluvil pokorně.

„Zkus to! Najdi cestu do podzemí. Když najdeš ukrytý oheň, vyvoláme ho na povrch. Pak bude dostatek světla k osvětlení všech stvoření tohoto světa. A zmizí temnota. Navždy. A já se zamyslím nad tím, zda by z tebe ještě něco nemohlo být." Nato se obrátil k ostatním a zvolal:

„Nyní se vydáme za těmi, kteří zde žijí a vědí, kde se nachází cesta do podzemí. Rozdělíme se na skupiny. Každá ze skupin vyrazí na určené místo. Světla Elefi vás dovedou k jejich sídlům. Za sebou pak zanechávejte ohnivé pochodně, aby všem připomínaly, že jsme tudy prošli. Vpřed!"

Pod vedením ohnivých mužů a obra Merana vyrazily skupiny směrem k místům, kde zářila světla Elefi, kteří ve své dobrotě a lásce

netušili, jaká hrozba se k nim blíží. Oheň ohnivých mužů a draků spaloval na cestě stromy, květenu, drobné tvory, ptáky. Mizela díla, vybudovaná Elefi. Pod nohama obrů se země bortila a otřásala. Místa, kudy skupiny prošly, se podobala krajině světa Gal-ah.

7.

„Vidare, Vidare" volala jeho žena Valima. „Slyšíš to, co to jen může být? Země se otřásá!"

„Nevím, Valimo, a také mne to znepokojuje," odpovídal Vidar. Stál v tu chvíli před domem a pozoroval, co otřesy provádí se skálou. Skála se chvěla, ale zatím nebylo patrné, že by měla chuť prasknout. Zato mnohé výtvory, které byly jen tak volně připevněny na domech, otřesy nevydržely a popadaly.

„Podívej, i ostatní Terefi vybíhají z domů, musíme se jít podívat na povrch a zjistit, co to všechno znamená!" naléhala.

Vidar se zadíval na břeh jezera a viděl, jak se plní jednotlivými Terefi.

„Otče," ozvalo se znenadání za jeho zády. Byl to Abram, jeho syn, který právě vyšel z domu. „Vyběhnu se podívat nahoru a zjistím, co se děje," nabízel se.

„Ne synu," řekl rozhodně Vidar. „Možná se děje něco velkého a třeba i nebezpečného. Půjdu sám s několika vybranými. Ty zůstaň s matkou a malým bratrem. Kdybych se nevrátil, postarej se o ně."

„Ale otče," chtěl odporovat Abram, avšak Vidar byl neústupný. Rukou naznačil, že nemá cenu déle hovořit. Abram znal dobře svého otce. Zklamaně se otočil a přistoupil k matce.

Mezitím Vidar ukázal na tři Terefi, se kterými se společně vydal nejbližší cestou na povrch země.

Postupovali rychle, ale čím víc se blížili k ústí tunelu, tím více začínali cítit jakousi stísněnost.

„Mělo by tu být vidět světlo, východ je nedaleko," ozval se jeden z nich.

„Má pravdu, Vidare, tady již bývá světlo, proč není?" přidal se druhý.

„Vím. Mlčte. To poznáme, až budeme na konci tunelu," utnul další dohady Vidar.

Dorazili k východu z podzemí. Cítili svěží vítr, ale vidět nic nebylo.

A pak, kdesi v dálce, zahlédli světlo. Nebylo to ovšem světlo, které čekali. Přesto je dobře znali; bylo to světlo plamene.

„Někdo vynesl oheň na povrch," vykřikl jeden z Terefi. „Neuhlídali jsme oheň! Přijde pán Io a stihne nás obrovský trest. Kdo to jen mohl udělat!?" volal. V jeho hlasu bylo cítit zoufalství i vztek. Ostatní mlčeli. Uvědomovali si význam slov, která zazněla.

„Toto není náš oheň!" důrazně pronesl do tmy Vidar. „Pán Io je mocný a ví, že malí Terefi nezanedbali svůj úkol. Stalo se něco, o čem nevíme, ale čeho budeme velice brzy účastníky. Běžte zpátky domů a řekněte všem, aby se připravili. Cítím, že skončilo období radosti a štěstí. Musím najít Iltara. Ten bude vědět víc. Čekejte v podzemí. Vrátím se."

≈

Elefi z celé Gaii s neklidem hleděli na blížící se tělesa. Nic nepodnikali. Byli napjatí, přesto rozvážní.

Krátce potom, co tělesa dosedla na povrch země, zahlédli oheň. Se zábleskem plamene si Iltar vzpomněl na setkání s Inem a na jeho slova. ‚I přes zásah pána Ioa, bude toto Ineho dílo,' uvažoval. ‚Přišel s viditelným ohněm na Gaiu. A to nevěstí nic dobrého. Možná to i znamená, že Ine je mocnější než Io.' Byla to pro Iltara nepředstavitelná myšlenka, nicméně skutečnosti ukazovaly, že by tomu tak i mohlo být. Co má dělat?' Bylo to poprvé, co si nevěděl rady.

Z dalších úvah ho vytrhl Gawain. „Otče, otče, to budou Terefi, co odešli s pánem Inem. Vrátili se a přinesli oheň na Gaiu! Musíme to oznámit pánu Ioovi. A hlavně jim zabránit v jeho dalším šíření. Podívej, hoří víc a víc. Spaluje naše stromy a květenu," zděšeně volal, když se na obzoru zvedl do výše veliký plamen a šířil se několika směry.

„To nejsou Terefi, synu!" řekl vážně Iltar.

Gawain se zarazil. „A kdo je to?"

„Budou to obyvatelé světa pána Ineho. Jsou mocní a vládnou plamenem víc a lépe než kdokoli jiný. A sám víš, že pán Io přichází nepravidelně. Neumím ho přivolat. Neumím oheň zastavit."

„Tak za nimi pojďme a zeptejme se, co chtějí," naléhal Gawain.

Iltar sebou trhl. Rázem pochopil, co má dělat. „Máš pravdu, synu. Jdu jim vstříc. Ale ty tu zůstaň. Buď se mnou v myšlenkách, abys mohl ostatním tlumočit, co se děje."

„Dobře otče," souhlasil neochotně Gawain. „Zůstanu."

≈

Said zálibně shlížel, jak jednotlivé skupiny vyrazily na cestu. On sám, v čele vybraných, zamířil k Nannaru. ‚Tam je hlavní sídlo Elefi, tam převezme vládu nad Gaiou,' těšil se.

Bez náznaku jakéhokoliv odporu postupoval jistě vpřed, když tu pocítil závan energie, kterou neznal. Byla tak silná, že poryv větru, který s sebou přinesla, málem uhasil jeho plamen. Otřepal se a pohlédl do směru, odkud vítr přišel. Spatřil vysokou světelnou postavu, oděnou v bílém rouchu a obličejem s jemnými, ale pevnými rysy. Pochopil. Elefi.

„Stát," zavelel a skupina se zastavila.

Plamenným pohledem si prohlížel postavu Ela. Byl na ně upozorněn, ale takovýto příchod neočekával. Náhle slyšel, jak postava promluvila - a rozuměl.

„Jsem Iltar, předseda rady obyvatel Gaii, jež byla pověřena dohledem nad vším, co se děje na tomto světě v souladu s řádem a vůlí jeho Stvořitele, pána Ioa. Proto se tě jejím jménem ptám: Kdo jsi a odkud přicházíš? Kdo jsou tvoji služebníci? Proč jste přišli na Gaiu?"

„Moc otázek najednou mi kladeš, Iltare, a já přitom nevím, zda se mi chce na ně odpovídat," pronesl Said. „Sice mne nevítáš, ale budiž, odpovím.

Jsem Said, služebník plamene a přicházím, abych vám přinesl jeho světlo do tmy, kterou tady máte," a ukázal plamennou rukou kolem sebe. „Nebo snad chcete žít ve věčné temnotě?" zasmál se. „Všechny obyvatele tohoto světa zasvětíme do jeho tajemství a jeho nádhery. Neboť tam, odkud přicházím, je plamen tím nejkrásnějším, co kdy bylo stvořeno."

Iltar mlčel a tak Said pokračoval:

„Přišel jsem se svými služebníky ze světa Gal-ah, který stvořil pán Ine. Myslím, že znáš pána Ineho, nebo snad ne?" zeptal se vyzývavě.

„Znám tvého pána a již jsem se s ním potkal. Zde však nevládne tvůj pán, ale jeho bratr pán Io. Pokud přicházíte ve jménu Lásky a přátelství a jste připraveni dodržovat řád tohoto světa, jste samozřejmě vítáni."

„Ach jak jsi nevědomý," zasmál se pronikavě Said „Přišel jsem, abych vám oznámil, že tento svět přebírá pod svoji kontrolu pán Ine a já jsem pověřen ho zde zastupovat. Se mnou přicházejí nová pravidla a řády. Pán Io již nemá nad Gaiou moc. - Pohleď, není to skvost?" vytáhl z plamene svého těla blyštící se zlatý řetěz s lesknoucími se drahými kameny.

„Jenom se třpytí a oslepuje," klidně odvětil Iltar. „To veškerá květena a stromy s jejich ladností a opojnou vůní, které teď tvoji služebníci bez milosti pálí svým ohněm, je mnohem drahocennějším klenotem. Před vaším příchodem zde bylo nádherné světlo našeho Stvořitele. Osvětlovalo, ale neničilo. Všechna stvoření se z něho mohla radovat. Ale jen do okamžiku, kdy pán Ine zahalil tento svět do tmy. A pak jste přišli vy. Tebe, Saide, nechává tvůj pán v nevědomosti. Ohni je vyhrazen prostor výhradně pod zemí!

Vidím energii tvého pole a nevěřím ti. Pán Io stále vládne Gaie. A vy jste jejími návštěvníky. Až zjistí, co se stalo, přijde a zasáhne. Jako předseda rady tě žádám, abys zastavil ostatní bytosti Gal-ahu do doby, než se potvrdí má či tvá slova. V našich srdcích je pohostinnost. Usaďte se tedy zde a vyčkejte na vůli našich Stvořitelů."

„Cože? Za koho mne máš?" vyrazil ze sebe Said a jeho plamen se zvětšil tak, že Iltar musel před ním ustoupit. „Nehodlám na nic čekat! Jsem pověřen, abych prosadil vůli pána Ineho všemi prostředky. Takovou nádheru ukrývat někde pod povrchem!

Nebudete-li chtít přijmout a respektovat naše poslání a náš řád, budeme nuceni vám dokázat, jakou moc a sílu mají obyvatelé Gal-ahu. Měl by ses jít poradit s radou. Jestli ale nebude vaše odpověď kladná,…"

„Tak co?"

„Tak se může stát, že zde zůstanou jediní obyvatelé - obyvatelé Gal-ahu."

„Nevím, jaká energie tě oživila, Saide, ale jistě to není energie Světla. Jinak bys takto nemohl hovořit. Naše úmysly byly, jsou a budou přátelské, avšak nebudeme jen tak nečinně přihlížet, jak ničíte naše dílo!" zvolal Iltar.

„My je neničíme," chechtal se Said. „My je pouze přetvářímе k našim potřebám. A pak, my se vás nebojíme, vy se bojíte nás, vy dostanete strach a budete před námi utíkat a prosit, abychom vás ušetřili. Zkus se nám postavit!"

„Teď už vím, co je to za podivnou frekvenci, která s vámi přišla. Pojmenoval jsi jí strach. Neznám ho, ani ho poznat nechci. Naše duše a naše Světlo jsou čisté. Bude pro nás těžké vás milovat a zároveň se vám bránit. Ale je to pro nás zkušenost, abychom poznali, zda nás pán Io připravil i pro takovéto situace nebo abychom mu dokázali, že je v nás víc, než si myslel. On jistě přijde a rozhodne." Po těch slovech se zvedla odlivová vlna energie a Iltar zmizel.

Jeho slova Saida zarazila. ‚Jak to, že tahle bytost nezná strach, jak to, že se ho nebojí? A příchod pána Ioa? To by věru mohlo narušit jeho plány. Je třeba postupovat rychle a rozhodně!‘

≈

Gawain seděl v kruhu Elefi na planině hory a napojen na otcovu mysl čekal na zprávy ze setkání s cizími návštěvníky. Pozoroval ostatní, jak jejich světelná těla zářila ve tmě a najednou si uvědomil tu sílu pospolitosti, tu bezvýhradnou sounáležitost světla, která je všechny spojuje.

‚Když chodil do podzemí, nikdy ho to nenapadlo. Až nyní,‘ uvažoval. ‚Teprve příchod tmy ukázal, že každý Elefi, i on sám, je světlem. Skutečnost, která se stala zjevnou a uvěřitelnou až v okamžiku, kdy sama podstata byla zastíněna.‘

„Gawaine, Gawaine! Víš už něco?“ volala Rhea a vytrhla jej tak z dalších úvah. „Kde je otec? Co se děje?“

‚Já pošetilec,‘ pomyslel si Gawain, ‚já tady filosofuji a přitom mne otec pověřil takovým důležitým úkolem.‘ Soustředěně se zaměřil na otcovu mysl, a jakmile zahlédl obraz, zvážněl.

„Vidím otce, jak hovoří s podivnou bytostí, celou z plamene. Klid, prosím,“ volal na ostatní Elefi, jejichž vzrušené myšlenky chaoticky procházely prostorem a opakovaly otázku ‚co se děje?‘. Všechno ztichlo.

Do myslí Elefi tak mohl Gawain tlumočit rozhovor, který probíhal mezi Iltarem a Saidem. Poté, co domluvil, rozhostilo se na pláni ponuré ticho. Mlčky čekali Elefi na Iltarův návrat.

POSELSTVÍ OHNĚ PŘINÁŠÍ ZÁHUBU

1.

Svižně a bez překážek postupovala vpřed oblastí Kanaá skupina vedená obrem Meranem s jediným cílem - ovládnout největší sídlo Elefi v této oblasti, Ka-naan.

Pod údery Meranova mocného kyje padaly stromy, ze kterých vylétali ptáci, jejichž život končil v plamenech draků. Pod jeho nohama umíraly květiny a pozemní zvířena a vše, co přežilo, bylo spáleno ohněm ohnivých mužů. Mizely stezky Elefi, z jejich díla zbyl popel. Podél cesty, jíž prošli obyvatelé Gal-ahu, zůstávaly plamenné pochodně.

Prošli lesy, překročili řeky a blížili se k horám.

Vtom Meran, v záři plamene, který vychrlil drak, letící před ním, zahlédl cosi na skále. Potom zaslechl volání. Zastavil a s ním i ostatní.

‚Co to jen může být?' pomyslel si. „Posviť tam trochu," vyzval nejbližšího ohnivého muže a ukázal směrem ke skalisku.

Smál se dlouho, když spatřil hlouček malých Terefi, stojících na skalní vyvýšenině, dosahující mu sotva po kotníky, jak na něho mávají a volají, aby na sebe upozornili.

„Co jste zač?" zeptal se, jakmile se uklidnil. „Připomínáte mi Terefi. A kde se tady berete?"

Odpověď přehlušily vzrušené výkřiky: „Podívejte, Terefi! Členové našeho rodu nás přišli přivítat. Pojďme dolů, pozdravme je!"

To volal Thor, který s Terefi z Gal-ahu seděl na ramenech jednoho z obrů.

Obr se tedy sklonil a Terefi postupně seskákali na zem.

S nadšením běželi vstříc svým druhům z Gaii, kteří stejně rychle slézali ze skaliska a utíkali jim naproti. Padli si do náruče a dlouho se radostně objímali.

„Vítejte, ach vítejte, přátelé," zdravil celou skupinu nejstarší Ter, jenž osamocený zůstal stát na skalní vyvýšenině, neboť jeho věk mu již nedovoloval slézt bez pomoci dolů. „Jak rád zase vidím členy našeho rodu. Přicházíte v doprovodu dosti urostlých tvorů a ve společnosti ohně! Řekněte, odkud jste a co vás sem přivádí?"

„Jsem Thor, syn Farida, který odešel s pánem Inem do světa Gal-ah," promluvil jeden z nich. „Nyní jsme se vrátili s jeho obyvateli, abychom všem v tomto světě ukázali oheň a přinesli jeho poselství."

„Hochu!" zvolal Ter. „Jsem Cedrik, přítel tvého otce! Možná ti

o mně vyprávěl. Když jsem se kdysi rozhodoval o své budoucnosti, víš, nechtěl jsem opustit tento svět, a proto jsem se raději nechal pánem Inem skrýt do podzemí. Spolu s těmi, kteří učinili stejnou volbu jako já, jsme tam vybudovali pěkné město a od té doby v něm žijeme v klidu a pokoji. Když jsme ale slyšeli, jak se země otřásá, rozhodli jsme se vystoupit na povrch. A zjistili, že vše je zahaleno do tmy. Pak jsme zahlédli váš oheň!“

„A my zahlédli vás. - Cedriku, to, že jsme se setkali tady a teď, musí být dílo našeho Pána. Opět spojíme naše rody! - Pojď, pomohu ti dolů.“

Pomalu slézal Cedrik s pomocí Thora ze skaliska. Sotva se ocitl na zemi, pevně ho objal. ‚Jak je to dávno, co se rozloučil s Faridem.‘

„A jak se daří tvému otci, Thore? Dorazil i on zpátky na Gaiu?“ zajímal se.

„Bohužel, Cedriku, musím ti oznámit, že otec již není mezi živými.“

Cedrik smutně pokýval hlavou. „Byl to velký Ter. Však můj život je také u konce, sám to vidíš.“

„Ty ještě zažiješ velké věci, Cedriku, to ti slibuji!“

„Těším se. Teď mi ale dovol pozvat vás do našich příbytků a nabídnout něco k posilnění. Musíte být jistě unaveni z daleké cesty.“

„Děkuji ti za pozvání, ale přišli jsme, abychom vám, Terefi na Gaie, ukázali, že není třeba se skrývat v podzemí. Že vaše právo je žít na zemi a zde svobodně projevit svoji zručnost a dovednost v práci s ohněm, drahými kameny i kovy. - Připojte se k nám! Společně projdeme touto zemí a vyzdvihneme oheň na nejvyšší horu světa.“

„Ale co Elefi? Co pán Io?“ zajímal se Cedrik.

„Pche,“ vyrazil ze sebe Meran, který je poslouchal. „Buď přijmou náš oheň, nebo tady nemají co dělat. Neboj se, starče, vyškrábej se mi na ramena a sleduj, jakou moc a sílu mají tvorové Gal-ahu. Není toho, kdo by se jim postavil!“

„Počkej ještě,“ zarazil ho z ničeho nic Farhet.

Meran se na něj zlostně podíval. „Co chceš?“ zaskřípal.

„Pokud tito tvorové žijí v podzemí, budou znát i cestu k ohni, jenž plane v jeho nitru. Řekni, starče, jak se k němu dostaneme?“

„Ó, ty, jehož plamen září tak mohutně a čistě. Je cesty, jak se k němu dostat, ale střeží ji Terefi, kteří se pánu Io podrobili pod Vidarovým vedením.“

„Znáš ji?“

„Ano, ale….“

„Tak dost,“ zaburácel Meranův hlas. „Já jsem velitel této skupiny a určuji pořadí splnění úkolů. Nejdřív musíme dosáhnout sídla Elefi a přimět je k přijetí plamene. Teprve potom se vydáme do podzemí! Nalezte nahoru. Jdeme dál,“ zavelel.

Farhet si odplivl a od ohnivé sliny pukl kámen, na který dopadla. Zlověstně se na Merana podíval, ale již nic neřekl.

Cedrik se při jejich rozhovoru zachvěl. Najednou si nebyl jistý správností toho, co dělal.

Za pomoci Thora se vyškrábal na obrova ramena a usadil se tak, aby cestou nespadl. Jak se obr postavil, z výšky pohlédl na zemi kolem ozářenou plameny a ten pohled ho zarmoutil. Vzpomněl si na okamžik, kdy s ostatními Terefi přišli na nápad udělat ve skalách otvory, aby se alespoň tímto způsobem mohli dívat na zeleň stromů, nasát vůni květin či poslouchat zpět ptáků. Vždycky v takovýchto chvílích přemítal, zda by, kdyby tenkrát odešel s Faridem, našel na Gal-ahu také tak krásné stromy, květiny či ptáky. Někdy litoval, jindy se utvrzoval, že udělal správné rozhodnutí. Avšak teprve nyní, když uviděl spoušť, kterou za sebou skupina z Gal-ahu nechala, si uvědomil, že tehdejší rozhodnutí zůstat, bylo správné.

„Vidar s ostatními Terefi tedy nebyl zahuben, Cedriku?“ přerušil jeho myšlenky otázkou Thor.

„Nebyl, pán Io jim odpustil.“

„Cože, odpustil?“ reagoval Meran. „Co je to za divného Pána? Pán Said by každou neposlušnost tvrdě potrestal. Ten Io, to bude pěknej ubožák. Má velké štěstí, že tu není. Smetli bychom ho do věčnosti,“ chvástal se.

„A kde tedy žijí?“ vyptával se dál Thor.

Cedrik zaváhal. Dobře si pamatoval na podzemní město, ve kterém vyrůstal. Ve své duši však cítil jakýsi zvláštní neklid. ‚Jsou to moc podivní tvorové, kteří přišli z toho Gal-ahu. A proč se všichni tak zajímají o cestu do podzemí?‘ ptal se sám sebe. ‚Je potřeba být uvážlivější ve svých slovech i činech!‘

„Vstup do jejich sídla je kdesi ve skalách poblíž centra Nannaru. Víc nevím,“ odpověděl vyhýbavě. „Nestýkáme se s nimi, ale jsou zde jiní tvorové, kteří nám nosí zprávy.“

„Škoda,“ posteskl si Thor, kterému v hlavě zrál plán. ‚Jak velkolepá

myšlenka,‘ opájel se svojí představou, ‚kdyby se mu podařilo spojit všechny Terefi opět dohromady, kdyby se mu podařilo přivést ohnivé muže k ohni v podzemí. Said by ho zcela jistě jmenoval nejvyšším vůdcem všech Terefi. A on by mu již nemusel vyrábět ustavičně nové a nové cennosti. Stal by se mocným Terefi a pouze by dohlížel, aby ostatní sloužili podle Saidových pokynů. Získal by moc a postavení. Said dovede být uznalý,‘ uvažoval. ‚Cedrik ví víc, než říká. A on to z něho dostane. Předá mu svůj strach, až přijde vhodná chvíle. Nejdřív je však potřeba vydat se hledat ostatní Terefi.‘ - „Přesto bychom měli jít nejdřív za nimi,“ obrátil se k uchu obra. „Jsou to naši jediní spojenci v tomto světě. Spojili bychom zase dávný rod v jeden celek. Co bys tomu řekl Merane? Když nás tam doneseš, udělám ti skvostného zlatého ptáka s fialovými kameny místo peří.“

Meran zaváhal. Okem se poohlédl po Thorovi.

„Zlatého ptáka, říkáš? S fialovými kameny? Toho nemá ani Said,“ procedil.

„Nemá. Zato ho budeš mít ty.“

Meran zpomalil. ‚Ta vidina byla lákavá. Všichni obři by mu záviděli. Lezli by před ním na kolenou, jen aby jim dovolil alespoň na něj pohlédnout. Fialové kameny jsou tak vzácné. Jenom Said a pár vyvolených ohnivých mužů je má. Ne nadarmo se staly symbolem moci. A nyní by je měl i on. Kdyby byl sám, hned by se rozhodl. Ale je tu Farhet.‘ Zavrčel. ‚Sleduje ho. Čeká na příležitost. Stačí malé zaváhání a Said bude o všem vědět. Odchýlit se jen tak z cesty mohlo u Saida vyvolat velké nepříjemnosti.‘ Kamenná hlava ho rozbolela.

‚Ten pták by z něho ale udělal někoho,‘ znovu se mu zjevil obraz velkého Merana. ‚Koneckonců, pokud Terefi najdou část obyvatel Gaii, kteří znají kudy jít do podzemí a pokud je Thor přesvědčí, že nám mají ukázat cestu, mohlo by to urychlit její ovládnutí. A pak to bude i Meranova zásluha, až objeví podzemní oheň.

„Poradíme se,“ rozhodl. „Jak je to daleko?“

Thor rýpnul do Cedrika, aby odpověděl.

Pomalu a nerad mluvil Cedrik: „Vpravo od našeho směru leží Nannar. A před ním jsou hory. Na jejich úpatí má být vchod. Budeme muset ale hledat. Poznal bych krajinu, ta však nyní leží ve tmě. Naším tempem je to daleko.“

„Ale pro vás blízko, Merane,“ doplnil Thor. „Až kraj ozáří světlo plamene, odhalí se vše, co je skryté, nemám pravdu?“ dodal úlisně.

Meran zavrčel. Znovu zvažoval: ‚Potom, co Farheta umlčel a rozhodl jít nejprve dál na Ka-naan, nemůže nyní otevřeně změnit směr trasy, aby hledal vstup do podzemí. Sám Farhet by vznesl otázky. Proč? Proč teď? Proč ne předtím? Nepříjemné otázky, nepříjemné odpovědi. Musí najít jiný důvod, jak přesvědčit ohnivé muže, aby přijali změnu cesty.‘

Pousmál se, když ho to napadlo. ‚Ne, on nebude nikoho přesvědčovat. Pověří Thora. Ten si to vymyslel. Jestli se mu to podaří, dobře.‘

„Přednes svoji žádost ostatním ty sám,“ pošeptal mu. „Když se ti podaří získat pro svůj nápad většinu, půjdeme.“

‚Nezdáš se, ale nejsi tak hloupý, jak vypadáš,‘ zauvažoval Thor. ‚Jak ale ovlivnit ohnivé muže, aby šli jinam, než jim nařídil Said a před chvílí i samotný Meran. Toho zlákala vidina získání zlatého ptáka, ale co ostatní? Ledaže - ano, to je ono - dá jim vidinu jejich osobních zhotovitelů ozdob. Stejně by pro ně museli pracovat. Pod mou kontrolou. Zkusím to,‘ usmyslel si a dal Meranovi znamení, že je připraven.

Meran se zastavil a s ním i celá skupina.

„Náš malý Terefi vám chce něco oznámit,“ promluvil. „Jelikož se mi to zdá důležité, žádám vás, abyste ho vyslechli. Osobně bych se k jeho žádosti připojil, ale nechám na vás, abyste rozhodli. Mluv,“ vyzval Thora.

„Druhové ze světa Gal-ah, ohniví muži, obři, draci,“ zahájil svoji řeč Thor. „Na naší cestě jsme narazili na skupinu Terefi, kteří během celé té dlouhé doby, co my jsme pobývali svobodně s vámi na světě Gal-ah, museli žít zde, skryti a omezeni pod zemí. Teprve s naším příchodem se jejich životy staly svobodnými a oni mohou jít volně s námi i s ohněm a až přijde čas, ukáží vám, novým obyvatelům tohoto světa, svoje umění.

Zároveň jsme se od přítele mého otce, zde přítomného Cedrika, dozvěděli, že je zde ještě další skupina Terefi, o které jsme si mysleli, že zahynuli rukou jejich Stvořitele. Ale oni nezahynuli. Jsou uvězněni v nitru země, přičemž vchod k nim je střežen několika vybranými Terefi ovládanými samotným pánem Ioem. Ten jim brání vynést oheň ven na povrch. Hanba mu!“

„Hanba! To tak nenecháme!“ ozývalo se ze všech stran.

„Je potřeba je osvobodit! Aby se i oni mohli k nám přidat a spatřit tak sílu a moc vás, služebníků plamene.“

„Osvobodíme je! Svobodu ohni! Svobodu plameni!“ ozývaly se výkřiky, při kterých Cedrikovi a jeho druhům tuhlo celé tělo. Nevěřili tomu, co slyšeli, ale nebyli schopni se ozvat. Thor pokračoval:

„Místo, kde jsou drženi, je nedaleko. Pojďte a pomozte mně a mým druhům vrátit svobodu našim přátelům a opět, po dlouhé době, jedině díky vám, spojit náš rod do jeho původní velikosti. A jelikož jsou naši druhové velmi zruční ve vyrábění výtvorů z drahých kamenů a kovů, jistě se vám jimi odmění. Pojďte, pomůžeme jim!“

‚Jak jsi chytrý,‘ připustil v duchu Meran. ‚Lépe bych to nevymyslel.‘

Byla to vidina bohatství, která rozhodla, že nikdo z ohnivých mužů, obrů či draků neváhal. Ale byl tu Farhet, co promluvil za ohnivé muže:

„Půjdeme,“ řekl, „vyslal jsem ohnivého posla k Saidovi a ten souhlasí. Nesmí to být však daleko!“

‚Tak to byl ten plamenný blesk, co šlehl jednou tam a poté zase zpět,‘ pochopil Meran. ‚Dobře jsem udělal, že jsem to nerozhodl sám. Bez Saidova vědomí neudělají ani krok.‘

I Thor si uvědomil, že propojení ohnivých mužů a Saida bude vždy rozhodující.

„Opravdu to pro vás není daleko. Jsem potěšený, stejně jako všichni Terefi, že pán Said souhlasí. Pojďme tedy!“

Farhetův vnitřní oheň ztratil temnou barvu. Prohlédl Meranův i Thorův úskok a rychlou zprávou si od Saida nechal posvětit svůj záměr. Teď již ví, že pokud najdou podzemní plamen, může zničit Merana a proradné Terefi a opět stanout v čele této skupiny. Said bude vděčný!

≈

Když Vidar osaměl, ucítil ve větru pach dýmu. Znepokojil se a vykročil do tmy. Vtom spatřil v dálce plamen. Zarazil se. Jako požár letící v prudkém větru, tak se k němu přibližoval a spaloval vše, co mu přišlo do cesty. Vidar se zachvěl. ‚Nastává zánik světa?‘ ptal se sám sebe. ‚Co jen mám dělat? Nejsem připravený na takovouto situaci.‘

S blížícím se plamenem se země víc a víc otřásala. Náhle spatřil ve světle ohně obrovské postavy z kamene, jak postupují vpřed. Kolem jejich hlav letěli podivní tvorové, jejichž těla se leskla a byla pokryta barevnými šupinami. Z tlamy jim šlehal oheň. Za nimi pak šly plamenné bytosti a zapalovaly kraj, kterým procházely. Byla to tak děsivá podívaná, že nebyl schopen udělat jediný krok. Žár se zvětšoval, ale Vidara mrazilo

v celém těle.

Znenadání uslyšel výkřik. Podíval se tím směrem a zpozoroval, že na jedné z obřích postav, která se zastavila nedaleko, se míhá spousta postaviček. Jedna z nich pak ukazovala přímo na něj. Nebyl čas se schovat. Obr udělal krok a jeho noha se ocitla před místem, kde stál.

‚Jak ho jen mohli zahlédnout?' napadlo ho. Ale to už viděl slézat z obrových ramen neznámého Tera.

„Cože?" vyhrkl.

Ter se k němu vrhl s úsměvem a voláním: „Buď zdráv obyvateli Gaii z našeho rodu. Jsem Thor, syn Farida, toho, který odešel s pánem Inem do světa Gal-ah. Vracím se do míst, kde jsem se narodil, abych nyní, s ostatními obyvateli Gal-ahu, osvobodil oheň, který zde ukrýváte v podzemí. Společně ho vyneseme na povrch a ozáříme jím tento svět. Vždyť není proč skrývat jeho krásu, že mám pravdu?" Objal Vidara a plácal ho radostně po ramenou.

„Jak se jmenuješ, kde je Vidar a kde jsou ostatní Terefi?" vyptával se.

Thorovo chování a jeho doprovod Vidara mátlo. Mlčky pozoroval všechny příchozí. Výraz jeho tváře byl pokojný, přesto cítil, jak ho jeho vnitřní Světlo varuje. V hrozivé velikosti stáli návštěvníci z Gal-ahu kolem něho a čekali na odpověď.

„Já jsem Vidar!" řekl pevně a jasně. „Jsem ten, který neodešel jako tvůj otec, ale zůstal na Gaie, aby se zpovídal ze skutků, které zde byly učiněny. Já osobně jsem se zavázal našemu Stvořiteli, že nedovolím, aby oheň vystoupil na povrch Gaii. Protože, stane-li se tak, pán Io vyhubí náš rod z tohoto světa. A ty nyní přicházíš z Gal-ahu s plamenem, abys ho šířil po povrchu a podnítil tak pána Ioa vykonat jeho vůli. Doufal jsem, že obhájím věrnost Terefi před jeho tváří, ale váš čin je neomluvitelný." Uchopil Thorovy ruce, které ho stále držely za ramena a sundal je z nich. „Chtěl bych se radovat z tohoto setkání, ale poselství, které jste přinesli, je pro nás zkázou. Odejděte dřív, než přijde pán Io a zachraňte se na Gal-ahu!"

Nenávist k Vidarovi se rozhořela v srdci Thora a těch, kteří rozuměli jeho slovům. Avšak Thor ji potlačil, neboť si byl dobře vědom významu tohoto setkání. Teď a tady před ním stojí ten, který je může zavést do podzemí. Nasadil na tvář úsměv a promluvil:

„Vidare, slyšel jsem mnoho o tobě od mého otce. Ale teď se již nemusíš bát svého Pána. Pán Ine je mocnější! Jak by jinak mohl přijít

na Gaiu a šířit zde oheň bez toho, aby se mu pán Io postavil do cesty? Pán Io již nemá nad tebou a Terefi moc. Jsi svobodný! Tvým Pánem je Ine a vykonavatelem jeho vůle Said všemocný. - Zaveď nás do podzemí, ať poznáme tvé město a ostatní druhy," naléhal. „Aby i oni měli příležitost se dozvědět tuto radostnou novinu. Pak ty sám pojď s námi do sídla Elefi, abychom i jim vyřídili společně naše poselství. Podívej, kdo se k nám již připojil." A ukázal na obrova ramena, kde seděli další Terefi. „Sám velký Cedrik. Chceme zase spojit náš rod, aby byl jednotný, jako dřív. Moji přátelé obři nás všechny poberou a i vy uzříte celý svět jako na dlani."

„Žádáš něco, co nemohu vykonat. Nepůjdu s vámi!" odmítl Thorovo naléhání Vidar. „Rád bych však alespoň pozdravil svého dávného přítele Cedrika pokud, jak říkáš, je mezi vámi." Zadíval se přitom kamsi na obrova ramena a zahlédl, jak jedna z postav pomalu a opatrně slézá dolů. ‚Ano, je to on,' zaradoval se.

Thora Vidarova odpověď tak ohromila, že nebyl schopen přijít na to, co má nyní udělat. Zaraženě sledoval, spolu s ostatními členy skupiny, jak se Cedrik dostal na zem a došel k Vidarovi.

Objali se. „Je to už dávno, co jsem tě viděl, příteli," řekl Cedrik. „Oba jsme zestárli, ale když jsem tě poslouchal, pochopil jsem, že tvoje postoje zůstaly pořád stejné. Pán Io by byl s tebou spokojen."

„Nevím, zda by byl se mnou spokojen. Ale vím, že je moudrý a spravedlivý. Cesta, kterou jste se vydali, není mojí cestou ani cestou těch, kteří se tenkrát rozhodli se mnou zůstat. Nevěřím, že pán Io nebude účtovat. Možná, že nyní nemá takovou moc, ale vím, On se vrátí. Jemu jsem dal slib, že oheň nikdy nevyjde na povrch. Tehdy jsem se rozhodl a svoje rozhodnutí nezměním." Pak se obrátil k Thorovi.

„Podívejte se, co děláte. Ničíte vše krásné, co bylo na této zemi. Za sebou zanecháváte jen spáleniště a zkázu. Copak to nevidíš?" volal.

„Dost bylo řečí," zavrčel Meran, který vše poslouchal. „Zdá se mi, že se tvému kamarádovi nelíbí naše dílo. A ani nás nechce zavést do podzemí. Jen slyším o účtování někoho, kdo již v tomto světě nemá žádnou moc. Pan Said řekl jasně - kdo nejde s námi, nemá zde co dělat." Pak se sklonil tak, že se svou rozšklebenou hlavou dotýkal země a jeho oko zíralo na Vidara. „Rychle je zaveď dolů, čekáme tu již dost dlouho a ostatní jsou nervózní," procedil.

„Počkej Merane," klidnil obra Thor, neboť si začal uvědomovat, že jeho plán je v ohrožení a on potřebuje získat čas. „Vidar to nemyslel

tak vážně. A také umí pracovat s ohněm, kovy a kameny; jistě ti rád vyrobí něco hezkého."

„Nevyrobím, Thore," přerušil ho Vidar vlídně. „Naše výtvory jsou dělány z Lásky a radosti, jsou inspirované krásou přírody, zvířat a země kolem nás. Ale ta je díky vám zahalena ve tmě a spalována tím, co mělo zůstat v podzemí. Copak je život na Gal-ahu tak jiný? Copak neznáte úctu k životu, přátelství, lásku?"

„Ha, ha, ha," rozchechtal se Meran, když si narovnával tělo. „Život je krátký, přátelství vrtkavé a láska - ano, miluji oheň, drahé kameny a moc nad druhými." Najednou uchopil Vidara svojí rukou a vynesl ho do výše. Držel si ho pevně před svou tváří. „Bojíš se mne Vidare? Už máš strach ze svého konce, co? Doufal jsem, že budeme přátelé. Ale pokud nám rychle neukážeš cestu, jsi náš nepřítel. A to by byl tvůj konec." Odmlčel se.

„Co je to strach, co to znamená být nepřítelem?" ozval se z ničeho nic Cedrik.

„Copak ty nevíš, kdo je to nepřítel?" udivilo Merana. Postavil Vidara zpět na zem a zvolal: „Jaké to máš druhy, Thore, že neznají základní principy řádu."

„To bude tím, že nejsou z našeho světa," nejistě odpovídal Thor. „Ale vždyť proto jsme sem přišli. Naučit je našim zákonitostem."

„Tak je s nimi hezky rychle seznam, než mi dojde trpělivost," zaburácel Meran, čímž upoutal Farhetovu pozornost.

Ten k nim přistoupil a zasyčel: „Proč vám to tak dlouho trvá? Kde jsou ti Terefi, které máme osvobodit? A proč ti dochází trpělivost Merane? Vysvětli mi to." Byly to zlověstné otázky.

„Neznají naše zákony, Farhete," snažil se zlehčit situaci Meran. „Právě jsem pobízel Thora, aby si pospíšil s jejich vysvětlením tady těm dvěma, abychom mohli pokračovat v cestě," ukázal na Cedrika s Vidarem.

Farhetův plamen se zmenšil, aby se přiblížil Terefi. „A co vám není jasné, maličcí?" zeptal se přímo.

Od okamžiku, kdy Cedrik slyšel Vidarovu řeč, pochopil závažnost situace. Znal ho a věděl, že neustoupí. ‚Vidar raději přijme svůj konec, než aby nedodržel slib, který dal pánu Ioovi,' zvažoval. ‚On, Cedrik, tenkrát zklamal. Nechtěl se podřídit, zatímco Vidar vzal na sebe vinu celého rodu. Avšak namísto trestu byl odměněn Ioovou velkorysostí a láskou. A to je víc, než co nabízí pán Ine a jeho věrní. Nyní má

možnost napravit svoji chybu. Nebude tím, kdo jim pomůže ovládnout Gaiu. On ne! Vidara již nemůže pustit ke slovu!‘

„Jen jsme chtěli znát, co je to strach a jak definujete nepřítele,“ zareagoval okamžitě. „Co tyto pojmy znamenají. Tady na Gaie je nepoužíváme. Nevíme, jak se projevují a co máme v takovém případě dělat,“ vysvětloval za oba.

„Objasním vám to,“ úlisně pronesl Farhet. „Každý, kdo by se snad chtěl protivit vůli pána Saida, nejmocnějšího z mocných, se nazývá nepřítel. A pro nepřátele není místa na tomto světě. Pokud bychom tedy zjistili, že odmítáte plnit jeho příkazy, byl by to váš konec. Navěky bychom vás poslali do temnoty. A bude úplně jedno, jestli budete mít strach nebo ne.“ Farhet se zasmál.

„Chceš mi tím říct, že byste každého, kdo zrovna nesdílí váš názor, zničili?“ pochybovačně řekl Cedrik.

„Přesně jsi to vystihl!“

„Ale proč? Vždyť je to také živý tvor, jako vy. Byl zrozen z vůle svého Stvořitele, jak byste ho mohli zničit?“

„Tvá slova se mi nelíbí,“ potemněl Farhetův hlas a jeho oheň se zvedl do výše. „Náš zákon hovoří jasně. Nikdo, kdo nejde s námi, nesmí přežít. Měl jsem za to, že s námi jdete.“

„Samozřejmě, že jdou,“ vložil se do rozhovoru Thor, jenž dostal strach. ‚Pokud by tohle nevyšlo,…‘ Chvatně se obrátil na Vidara. „Že ano?“

Tentokrát už Cedrik nestačil zasáhnout.

„Já s vámi nejdu a je mi jedno, co uděláš,“ promluvil Vidar a obrátil se k Farhetovi. „Tvůj Pán mne nestvořil, tak ani nemá právo rozhodovat o mém životě,“ prohlásil rozhodně.

Na těle ohnivého muže vzplál plamen vzteku. „Potom jsi nepřítel!“ mohutně prskal. „Teď poznáš, co je to tvůj konec.“

„To přece nemůžeš!“ zakřičel na Farheta Cedrik. „Oheň má sloužit k dobru nás všech, ne k záhubě! Nesmíš to udělat!“

„Tak ty mi snad chceš bránit?“ rozchechtal se Farhet. „Slyšíte ho, moji druhové? On chce zakazovat mně, co mám dělat. To si nikdo nesmí dovolit. Jedině pán Said mi poroučí. Zmiz z povrchu tohoto světa odporný Terefi.“

Pak plivl ohnivou slinu na Cedrika, který v tu chvíli vzplál jasným plamenem a proměnil se v prach.

„A teď je na řadě ten druhý opovážlivec.“

Farhet chtěl vyslat slinu i na Vidara, ale místo, kde ještě před okamžikem Vidar stál, bylo prázdné.

„Kde je?“ ozvalo se mohutné praskání. Pak namířil svůj prst na Thora. „Za to můžeš ty! Ty jsi nás sem přivedl a zdržel z naší cesty. Zaplatíš místo něho.“

Ale ještě dříve, než Farhet stačil plivnout, Thor silným hlasem řekl:

„Pán Said tě za tento čin nepochválí, to mi věř! Ale jednej, jak myslíš.“

Said, to slovo bylo pro Farheta jako zaklínadlo. Bleskově otočil hlavu a plivnul do tmy nad sebou. Daleko letěla ohnivá slina a všichni ji mohli pozorovat jako rudou tečku v černém prostoru nad svými hlavami. „Rychle mi vysvětli, jaký by k tomu měl mít důvod?“

„Třeba ten, že by pak po tobě chtěl, abys mu dodělal na mé ohnivé kouli toho zlatého draka s rubínovými křídly, kterého si u mne objednal. Myslíš, že bys to dokázal? Byla to jedinečná práce a Saidovi na tomto doplňku velmi záleželo,“ navenek klidně vysvětloval Thor, i když uvnitř se silně chvěl hrůzou. Ohniví muži byli nevyzpytatelní.

Farhet se zlostně otočil. I on měl strach - ze Saida. Uvědomil si, že mu slíbil, že najdou vstup do podzemí a zatím ten, který je tam měl zavést, se ztratil. Kdyby ještě zničil toho, kdo pracuje na jeho vytouženém skvostu; dokázal si představit, jak by Said zuřil, pokud by nedostal to, co chtěl. A sám pracovat s kovy a kameny neumí.

„Tentokrát jsi unikl,“ procedil. „Ale netěš se. Budu si tě hlídat. Jakmile bude práce hotová, budeš mne mít v zádech. Kde je ale ten zatracený Terefi? Kdo nám ukáže cestu do podzemí? Hledejte! Rychle!“

Všichni Terefi se rozeběhli po okolí hledat Vidara či vstup do podzemí za svitu ohňů. Avšak Terefi z Cedrikova rodu, kteří tušili, kde se vstup do podzemí nachází, otřeseni koncem svého vůdce, záměrně odváděli ostatní do míst, kde si byli jistí, že nic nenajdou.

„Dost,“ rozkřikl se na všechny Farhet, když pochopil, že tady neuspějí. „Tvůj plán ztroskotal, Merane,“ řekl zlověstně. „Potom jsme ale změnili směr naprosto zbytečně. Ztratili jsme mnoho času.“

„Říkal jsi, že to pán Said odsouhlasil,“ namítnul Meran a dostal strach, když spatřil Farhetovu tvář.

„Ano, ale neřekl jsem ti vše. Pán Said mne pověřil dohlédnout na to, že vše proběhne úspěšně. Pán Said nezná neúspěch. A ty jsi ho zklamal. A vůdce, který zklame, není dobrý vůdce. Je to nula! A nulu pán Said nepotřebuje!“

Mohutný plamen zasáhl Merana a jeho kamenné tělo po chvíli puklo. Vyvolaný žár zároveň zachvátil mnoho Terefi a i dva z draků.

Ostatní obři a draci se zlověstně dívali na hrozivě vyhlížejícího Farheta.

„Má ještě někdo z vás chuť se ohřát?“ zvolal. Bylo ticho. Ukázal na obrovo tělo: „Toto bylo rozhodnutí pána Saida. Podle jeho vůle přebírám velení. Pokračujeme v plnění našeho úkolu. Zpátky na cestu!“

Zklamání, zloba a reptání provázely vykonání Farhetova příkazu. Skupina se otočila. Thor se vyšplhal se zbylými Terefi obrům na ramena a všichni vyrazili zpět k sídlům Elefi v oblasti Ka-naa.

Prach z Cedrikova těla zůstal na zemi a připomínal, že první obyvatel Gaii odešel ke Světlu násilným koncem.

2.

Vidar utíkal tmou. Schopnost vidět ve tmě teď byla pro něho výhodou. Chvíli přemítal, zda se nemá ukrýt v tunelu, ale raději zvolil tuto cestu. Neohlížel se. Neustále čekal, kdy za sebou uslyší praskat oheň či ucítí poryvy větru od křídel draků. Ale doba plynula a nic se nedělo. Běžel dlouho, než se rozhodl zastavit a otočit se. Ke svému překvapení zjistil, že ohnivá záře, která provázela skupinu vedenou Meranem, se začíná vzdalovat na opačnou stranu. ‚Vrací se, to je dobře.‘ ulevilo se mu. ‚Vlastně, proč by se zajímali o tak malého a pro ně nicotného tvora?‘ připustil. ‚Ledaže by měli nějaký hrozivější záměr. To ale probereme s Iltarem. Rychle za ním.‘

Opět se rozběhl. Netrvalo dlouho a dostal se na známou stezku, po které zamířil do Nannaru.

≈

Když se Iltar zjevil na planině, shromáždění Elefi se mlčky rozestoupili do kruhu kolem něho a uklonili se. V tom gestu bylo víc než jen poděkování za úkol, který na sebe vzal. Každý z nich jím vyjadřoval svůj obdiv a úctu k předsedovi rady.

Iltarova duše vnímala přítomné emoce a rozvibrovala se dojetím. Byl to záchvěv, který však bylo třeba potlačit.

„Děkuji vám, přátelé,“ řekl, „ale vězte, že vím, že každý z vás by jednal stejně, kdyby byl na mém místě. Navíc přichází chvíle, kdy bude třeba dokázat mnohem víc. Znáte vše o mém setkání se Saidem, který zde vystupuje jako vůdce návštěvníků ze světa Gal-ah. Znáte tedy

i obsah jejich poselství.“

Odmlčel se a hlavou mu prolétlo: ‚Nyní ode mne chtějí slyšet, co mají udělat, aby to, co se děje, skončilo tak rychle, jako začalo. Aby se návštěvníci vrátili tam, odkud přišli, aby vše bylo zase takové jako dřív. Ale já nevím, co říct, nevím co udělat. Ach, kdybych jen mohl mluvit s Ioem.‘

„Byli jsme stvořeni ve Světle,“ pokračoval, „a vedeni naším Stvořitelem k lásce, radosti a přátelství. Obyvatelé Gal-ahu toto neznají a lhostejně ničí naše dílo i ostatní tvory a prostředí kolem. Jejich duše jsou plné podivné energie, kterou přinesli na Gaiu. Chtěli bychom je milovat, ale když vidíme jejich činy, naše srdce jsou zasažena soucitem.“

„Iltare, Iltare, Vidar z rodu Terefi dorazil do Nannaru a hledá tě!“ přerušil náhle jeho řeč hlas jednoho Ela.

„Vidar, a v tuto chvíli tady?“ podivil se Iltar. „Pomoz mu, prosím, dostat se k nám na horu. Třeba má nějakou důležitou zprávu!“ požádal ho.

Pro Vidara to bylo, jako když pták mávne křídly a vznese se na oblohu. Rázem se ocitl vedle Iltara.

„Vítám tě Vidare,“ promluvil Iltar. „Rád tě vidím, zvlášť nyní, když stín dolehl na náš svět. Předpokládám, že to je i důvod proč přicházíš.“

„Děkuji ti Iltare. Ano, je to důvod toho, že spěchám za tebou. Neboť vy, Elefi, jste mocnější a jistě víte víc než my, ukrytí hluboko v podzemí. Slyšeli jsme velké otřesy a naše města jsou jimi ohrožena. Jsme znepokojeni a po mém osobním setkání s obyvateli světa Gal-ah mám obavy o svůj rod.“

Shromážděním to zahučelo - další z obyvatel Gaii, který se s nimi setkal.

Vidar mluvil dál: „Ale co mi nejvíc leží na srdci, je provolání, které chci před vámi, přede všemi, pronést: Terefi neporušili svůj slib daný pánu Ioovi a nedovolili vystoupit ohni z podzemí na povrch. Oheň, který se na Gaie šíří, je oheň Gal-ahu! Věřte mi!“ naléhavě je žádal.

Iltar cítil, že Elefi jsou zneklidněni Vidarovými slovy. Pozvedl tedy svoji pravou ruku do výše na znamení, aby se utišili a zvolal:

„Věřím ti, Vidare! A to nejen proto, že jsem viděl oheň, který obyvatelé Gal-ahu s sebou přinesli. Věřím ti proto, že vím, že tvoje duše je čistá jako každého z nás.“ Shromážděním to souhlasně zašumělo a on pokračoval:

„Sám jsem šel vstříc těm, kteří přišli do našeho světa s úmysly, jež jsou nám nepochopitelné, a osobně mluvil s jejich vůdcem. Nejlepší bude, když tě nyní seznámím se vším, co vím a ty nám pak budeš vyprávět o svém setkání. Souhlasíš?“

„Jistě, začni,“ přisvědčil Vidar.

„Usedněme tedy,“ vyzval všechny Iltar. „Není toho málo, co máme oba dva na srdci.“

Ačkoliv Elefi znali okolnosti setkání Iltara se Saidem, naslouchali pozorně Iltarovým slovům. Když domluvil, Vidar řekl:

„Ach Iltare, potvrzuješ mi moje veliké znepokojení nad tím, co Gaiu postihlo, neboť to, co jsem zažil, do důsledku provádějí ti, kteří kráčí po naší zemi. Cedrik již není mezi živými a stal se obětí zvůle obyvatel Gal-ahu.“

Jako hukot vodopádu, padajícího do hlubiny a narážejícího do zpěněných vod, tak se chvěla energie shromážděných Elefi.

„Cože? Co se přihodilo, příteli? Povídej!“ naléhal Iltar.

Věrně vylíčil Vidar, jak při svém putování do Nannaru narazil na obyvatele Gal-ahu a o čem hovořil s Thorem a Cedrikem.

„Jenom nerozumím tomu,“ dodal na závěr, „proč se po mém útěku skupina otočila nazpátek místo toho, aby postupovala směrem k Nannaru. Jedno je však jisté - upínají pozornost ke hledání vstupu do podzemí a objevení našeho ohně. A pokud se jim nepodřídíme, jsou připraveni náš svět zničit.“

Zachmuřená a vážná byla Iltarova tvář. „Asi měli jiný úkol,“ pronesl spíš k sobě než k Vidarovi. „K nám totiž míří jiná skupina, k nám míří sám Said.“ Pak se otočil ke shromáždění a zvolal:

„Drazí Elefi. To, co jsme slyšeli a to, co prožíváme, v nás vyvolává pocity, které jsou nám cizí. Stín a energie, která přišla s návštěvníky z Gal-ahu nás sice může napadnout, ale nikdy nás nemůže ovládnout. V našich duších je Láska, ale i odvaha a věrnost našemu Stvořiteli. Nepochybuji o tom, že tento svět stále patří pánu Ioovi, a když ne nyní, tak jednou přijde chvíle, kdy On projeví svoji vůli a opět uvidíme světlo. Nyní jsme jeho nositeli my. - Každý z vás nese kousek světla, které do nás vložil náš Stvořitel. Buďte mu oddaní při svých činech.“ Odmlčel se a po chvíli pokračoval:

„Nadešel čas, aby zasedla rada a s ní i představitelé všech sídel, které jsou na Gaie. Tímto je sem svolávám, abychom rozhodli, co dál.“

Jako záblesk myšlenky, rozdělené do několika paprsků mířících

k zástupcům jednotlivých sídel, působilo vyslovení tohoto pokynu.

„Vás žádám, abyste se rozešli do svých domovů a připravili se na cestu. Možná budeme muset na čas opustit své příbytky, abychom se jednou do nich mohli zase vrátit. Běžte; jakmile rada dojde k rozhodnutí, budu je vám tlumočit."

Méně a méně bylo Elefi na planině hory. Iltar je sledoval, jak postupně odcházejí. Pak se otočil k Vidarovi.

„Tobě se omlouvám Vidare, ale cítím, že není v tuto chvíli čas přivést ostatní zástupce rady z rodu Terefi. Přesto, pokud bys na tom trval…"

„Vážím si tě, Iltare, a rozumím tomu, co se děje. Doba, kdy Terefi činili něco jinak, než jak moudří Elefi radili, je však pryč. Za všechny Terefi zde prohlašuji, že vykonáme vše tak, jak rada rozhodne. A k tomu není potřeba prodlužovat zahájení zasedání čekáním na zbylé zástupce Terefi, neboť ti, co usilují o naši zkázu, jsou blízko. Sám vyřídím vše, co bude řečeno."

„Děkuji ti, Vidare," pravil Iltar a rozhlédl se kolem. „Pokud jsme již všichni, začněme!"

Byli všichni: Iltar s Rheou, Halavil s Phoebe, Kalé se Sárou, Ar-kaan s Ivannou, Marran s Ellain, Gawain a Vidar. V naprostém tichu zasedli k rokování a Iltar vytvořil clonu kolem jejich kruhu, aby nic z toho, co bude řečeno, neproniklo ven.

Ale právě ve chvíli, když chtěli zahájit jednání, obrovský plamen rozčísnul temnotu ve směru, kde leželo území Sinai, a zapálil lesy. Elefi z vrcholu hory zahlédli stíny obrů, kteří trhali skály a metali je do míst směrem k Nannaru. Po nich na obzoru spatřili obrovské draky a ohnivé muže. Elefi, v jejichž srdci byla Láska a harmonie, najednou uviděli zkázu. K jejich uším dolehlo sténání zvířat a rostlinstva, kteří umírali ohněm či silou návštěvníků z Gal-ahu při jejich postupu vpřed.

„Co to je za zrůdy, jež přišly do našeho světa?" vykřikl do nastalého ticha Halavil. „Kde je pán Io, aby nám všechno vysvětlil?"

Odpovědi se nedočkali. Stěna hory, na níž se zjevoval Io či někdo jiný z Vyvolených, byla prázdná. Neměli strach z toho, co viděli, ani nepochybovali o správnosti toho, jak si tyto činy vykládali, chtěli jen znát důvody, proč se to všechno děje.

„Je to neuvěřitelné," promluvil Kalé. „Ani v této pohnuté chvíli neznáme záměr Stvořitelů, stejně, jako jsme ho neznali v době, kdy jsme žili blaženě. Možná, že přichází čas změny." Odmlčel se a všichni ho

napjatě poslouchali. „Jelikož vidím, že síly ohně míří k nám, vypadá to, že jdou za námi, aby nám vnutily své poselství. My jsme však strážci řádu našeho Stvořitele, pána Ioa. Pojďme tedy spojit svoje myšlenky a volat Ho. Jestliže nás uslyší dřív, než k nám vyslanci ohně dorazí, On rozhodne, co bude dál. Pokud toto není Jeho dílo."

„Dobře mluvíš," souhlasil Iltar. „Zkusme to! Volejme našeho Pána společnou myšlenkou: My, Elefi ze světa Gaia volají tebe, pane Io, abys nám zjevil svoji vůli! Prosíme tě, přijď za námi."

A Elefi poklekli a začali vyzařovat svoji prosbu směrem do prostoru Orfea. Avšak stín, vytvořený Inem byl neprostupný. Volání Elefi bylo pohlceno jeho temnotou.

A Io spal.

3.

Skupina vedená Saidem se blížila k Nannaru. První kus skály vržený jedním z obrů dopadl na stavbu Elefi a rozdrtil ji.

Teprve v tomto okamžiku si Ine, pozorující celé dění na monitoru svojí konzole, uvědomil, že jeho záměrem není Gaiu zničit, ale podrobit si ji.

‚Tolik přece touží, aby Elefi uznali jeho, Ineho, za svého Pána a omluvili se mu za slepotu, díky níž nedokázali rozpoznat krásu a dokonalost ohně, a teprve nyní, v nastalé temnotě, oceňují jeho prospěch a jeho světlo. A protože Io nepřichází, žádají o pomoc Ineho. Tím potvrdí, že Io není tak mocný jako on. Tím uznají Ineho jako vládce Gaii.'

Usmál se. ‚Bude to velkolepé vítězství'.

≈

S uspokojením přihlížel Said postupu své skupiny, když tu, z jeho boku, vyšlehnul obrovský plamen. I zalekl se a jeho strach rostl, když uviděl v plameni slova:

„Tvůj Pán tě vidí a nařizuje ti: Zastav všechny skupiny Gal-ahu. Přišel čas, aby obyvatelé Gaii sami, před mojí tváří, uznali, že já jsem ten, který jim přináší nový život. V takovém případě se zjevím na hoře nad Nannarem a promluvím ke všem bytostem Gaii i Gal-ahu. Pokud by však místní tvorové měli jakékoli pochybnosti, půjdete dál, abyste dokončili svůj úkol."

‚Ó, můj Pán je tak mocný,' chvěl se Said, když dočetl zjevenou

zprávu a jeho odvaha opět postupně narůstala. I vyslal plamenný blesk ke všem skupinám:

„Stát!“

Čelo každé skupiny se zastavilo. Pak se obrátil k těm, které sám vedl a řekl:

„Pán Ine rozhodl - dříve než dojdeme do Nannaru, sám přinese těm, kteří zde žijí, své poselství. Pokud je místní tvorové přijmou a uznají našeho Stvořitele jako Pána na Gaie, zjeví se na nejvyšší hoře a promluví k nám. Pokud by poselství odmítli, budeme pokračovat v cestě. Toto je Jeho vůle.“

≈

„Iltare, Iltare, pohleď!“ zvolal z ničeho nic Kalé. „Plameny se přestaly šířit. Pán Io nás slyšel a zastavil je!“ Všichni se zadívali tím směrem. Oheň nepostupoval a jeho síla se jevila menší než kdykoli předtím.

„Opravdu se zastavili,“ potvrzoval Gawain Kalého slova.

Dívali se po sobě. Iltar zaměřil svoji pozornost na místo, kde Saidova skupina přerušila svůj postup. Ostatní to zpozorovali, zmlkli a čekali. Iltarova mysl však byla zmatena, nedařilo se mu porozumět stromům a jejich informacím. Obrátil se zpátky k ostatním a řekl:

„Obávám se, že jsou jiné důvody pro to, že se oheň zastavil, i když je neznám.“

Byl to světelný výboj, co je v tu chvíli ozářil a Elefi překvapeně otočili hlavu za jeho zdrojem. Stěna hory se rozsvítila.

„Pán Io přichází. Vyslyšel nás! Sláva!“ neslo se jim v myšlenkách a jejich pohledy s nadějí čekali na obraz. Naději však vystřídaly pocity zmatení, údivu i zklamání, když poznali, že ne Io, ale Ine je tím, kdo k nim přišel.

„Neznáš-li je ty, mohu ti je prozradit já, Iltare,“ objevilo se na stěně a Iltar pochopil, že Ine sleduje jejich činy.

„To já jsem zastavil bytosti z Gal-ahu, aby ušetřili váš svět,“ sděloval Ine. „Jako Pán ohně, jeho stvořitel a vládce, jehož nabídku jste vy, bláhoví Elefi, jednou odmítli, se nyní vracím na Gaiu, abych vám ukázal, že existují stvoření, která vyznávají svobodu ohně a jsou připravena pro ni ztratit i svůj život. Přišla sem, protože se dozvěděla, že oheň, který nade vše milují, je zde spoután a skrýván v podzemí, a mají touhu to změnit. Možná, že jsou zaslepena tím, čeho chtějí dosáhnout a nevidí tak, že prostředí kolem cest, jimiž procházejí a které

jejich plamen stravuje, může být něčím okouzlující. Ale právě proto jsem zasáhl. Chtěl bych jim ukázat i jiné podivuhodnosti, než na jaké jsou ve světě Gal-ah zvyklí.

Jako Pán ohně dokážu zkrotit jeho sílu a naučit svá stvoření chovat se na Gaie tak, abych zabránil zkáze, kterou zde působí. Musím jim však přinést zprávu o tom, že i místní obyvatelé uznávají krásu ohně, sami ho vyvedou z podzemí a ustaví za světlo tohoto světa. Pokud jim tuto zprávu nepřinesu, zanevřou na vás a tím i na celý váš svět. Půjdou, najdou ho a spojí jeho plamen s plamenem, který nesou v sobě. Jsou mocní. Nebudu je už moci zastavit.

Sami vidíte, jak nešťastně dokážou proměňovat tvář této země. Zbytečně. Vždyť stačí, když se mi omluvíte a uznáte svou chybu. Nikdo vás nebude trestat za to, že jste na první pohled nepoznali prospěšnost ohně, když nyní uznáte, že má své místo na Gaie. Pak zahladím ve své mysli vaše slova z posledního setkání a odpustím vám. Oznámím vše obyvatelům Gal-ahu a oni se zaradují. Jako vládce světů Gal-ahu a Gaii, ustanovím takový řád, ve kterém jejich obyvatelé budou žít vedle sebe, v pokoji."

Iltar mlčel. Jeho duše byla čistá a věrná Světlu, stejně tak, jako ostatních Elefi. Dobře se pamatoval na minulé setkání s Inem. Hledal ve svém nitru slova, která by mohl pronést, když tu povstal Halavil a řekl:

„Přinesl jsi nám zvláštní poselství, pane Ine. Ale my bychom rádi znali i slova našeho Stvořitele a jediného Pána, Ioa. Můžeš jej zavolat, aby se objevil a promluvil k nám i On?"

„Tak ty mi nevěříš, bláhový Elefi? Můj bratr již nemá takovou moc, aby sem vůbec přišel. Proto jsem zde já. Má slova jsou teď zákonem na tomto světě. Jaká je vaše odpověď?"

Iltar poznal, že tentokrát Ine neodejde v klidu jako posledně. ‚Svět je zahalen do tmy a několik skupin tvorů světa Gal-ah zde šíří oheň a s ním hubí vše, co je na Gaie. Pro odpověď je potřeba získat odklad,' dospěl k závěru. Nepřestal věřit, že se mu Io zjeví.

„Pane Ine," promluvil a postavil se vedle Halavila, „rozumíme tomu, co nám říkáš. Přesto nám zajisté dovolíš se poradit, abychom ti mohli odpovědět správně. Náš život zasáhly velké změny. Přišla tma a s ní bytosti z jiného světa. Ty bytosti začaly ničit náš svět a - jak jsi nám právě vyjevil - jedině ty jim v tom můžeš zabránit. Zároveň přicházíš se zprávou, že jsi naším Pánem a našeho Stvořitele již nikdy nebudeme

moci spatřit. Jsme zmatení z tolika změn a nenadálých sdělení. Rádi bychom vše v klidu probrali a poradili se."

Ine uvažoval. Svým napojením na Antisvětlo začal ztrácet schopnost vidět do duší bytostí Světla, což ho zneklidňovalo. Doufal, že vše proběhne hladce, se zdržením nepočítal. ‚Copak netuší, že nemají jinou volbu? Ale třeba to opravdu netuší, jsou tak nedokonalí. A dám-li jim možnost se poradit, ukážu, že s nimi počítám, že mi na nich záleží. Budou mne víc milovat! I když všechno má své meze,' probíral se úvahami, aby nakonec vyslal k Elefi zprávu:

„Dobrá. Dám vám čas na rozmyšlení. Ale stanovím jeho délku. Jdi, Iltare, a odděl od stěny kus hmoty o velikosti malého Terefi."

Iltar tedy šel, oddělil od stěny kus ledové hmoty podle velikosti Vidara a postavil ho do středu kruhu rady.

Byla to ohnivá kulička, co z ničeho nic přilétla a usadila se na horní ploše ledového kvádru. Objevila se kapka, po ní druhá a třetí. Led začal pomalu tát.

„Odpověď bude vyslovena poté, co hmota roztaje. Souhlasíte?"

Elefi se na sebe podívali. ‚Není jiné možnosti,' pomyslel si Iltar.

„Souhlasíme," oznámil Halavil.

Ineho obraz zmizel. Přítomní se sesedli zpátky do kruhu a začali se radit.

AIA ZASAHUJE

1.

Aia spala. Nebyl to však sen, co se jí nepřetržitě honilo hlavou. Anděl strážce se nezjevil, přesto jakoby slyšela opakující se vnitřní hlas: ‚Aio, v Orfeovi se šíří stín! Je potřeba pomoci! Probuď se! Navštiv Orfea! Aio!' Bylo to tak nutkavé, že se leknutím probudila a chvatně zaktivovala konzoli.

Svůj první pohled zaměřila na Phalae. Ale ochranný obal zářil neporušený ve světle kolem. Trochu se uklidnila.

‚Je povznášející vidět tak úžasné a bezstarostné bytosti, jak si hrají a smějí se,' zasnila se. ‚Neskutečně dlouho bych se na ně vydržela dívat. Neopakovatelné dojmy si odnáším odtud do svého života. A díky nim dokážu překonávat starosti a úskalí, které ke mně přicházejí v našem světě. Je to takový bezvadný únik.

Byly to jen hloupé hlasy,' zaháněla podivné pocity, jež jí nedovolily spát. ‚Možná to má souvislost s tím, jak mne trápí zjištění, že Ine přinesl do Orfea Antisvětlo,' uvažovala.

Bála se ho. Bála se, že napadne Phalae a ona ho nebude schopna ochránit. ‚Nyní se ještě podívám na Gaiu. Na vznešenost Elefi, svědomitost malých Terefi a snad i zaregistruji šumění stromů ve větru.'

Toužebně čekala na obraz, ale Gaia se jí nezjevila. Monitor byl tmavý. Udiveně na něj hleděla. ‚Co se to děje?'

Napadlo ji to v zápětí. Stejně, jak to viděla u Ioa, přepnula obraz do inverze a všechno se v ní sevřelo. Pozorovala nepočítané množství vláken Antisvětla táhnoucích se napříč temnotou.

Rychle si přepnula zpátky normální obraz a začala oddalovat nastavené zobrazení. V prostoru, kde měla být Gaia, spatřila pouhou tmavou skvrnu. Zamrazilo ji. ‚Stín obstoupil Gaiu, a kdo ví, co se děje za ním.'

Pak zahlédla tenoučká vlákna Světla pronikající do nitra skvrny. ‚Milí Elefi,' povzdechla si. ‚Jak jsou plní Lásky a bezbrannosti proti těm, jež k nim přišli. Copak oni, se svými vlastnostmi Světla, jsou schopni se sami ochránit?' došlo jí. ‚Gaia je v moci stínu a je potřeba ji bránit!'

Rozhodla se ihned. Nejdřív si důkladně prohlédla celou situaci a zjistila, že těleso je zahaleno do jakéhosi uzavřeného černého obalu. Přiblížila si jeho obraz. Byla to hustá temná bariéra. Aia přemýšlela. ‚Není přece možné, aby se stínem nedalo proniknout. Možná, že kdyby

vyslala paprsek světla s jistou dávkou energie, mohl by bariérou projít a ona by pak byla schopna spatřit, jaké události se odehrávají na Gaie.‘

Soustředila se a namodulovala v systému svoje požadavky tak, jak to znala od Ioa. A vskutku, objevil se záblesk, světelný paprsek se aktivoval a vydal se směrem k tělesu. Dorazil k černému obalu a postupně začal pronikat temnotou.

Byly to prosby Elefi, volající pána Ioa, co vytryskly z místa, kde paprsek vnikl do bariéry. A mezitím co se vydaly, uvolněny ze svého sevření, k tomu, komu byly určeny, světlo stále hlouběji prostupovalo obalem a zanechávalo za sebou vypálený otvor. A pak v jedné chvíli se stalo, že nepatrný proud světla dopadl na jakési údolí na Gaie a Aia pohlédla do prostoru za bariérou.

Uviděla je. Uviděla je v jejich velikosti a zrůdnosti. Ohnivé muže, obry, draky, jak stojí shromážděni ve skupinách a vypadají, že na něco čekají. Jasně pozorovala pravidelné linie ohraničené planoucími pochodněmi, které ukazovaly cesty, jimiž bytosti Gal-ahu prošly.

V místech, kde se rozkládala sídla Elefi, spatřila mnoho světýlek. Zářila do tmy a určovala jejich polohu. ‚Musím se s nimi spojit,‘ usmyslela si. ‚Elefi nepochopí, že existují síly, pro které ničit je víc než tvořit, které nic nezastaví v jejich konání a konec života těch, kteří stojí proti nim, posiluje jejich vlastní moc. Musí naučit Elefi se bránit? Ale jak?‘

Pak ji to napadlo. Připomněla si hry Ioa s Inem z dětství. Tehdy Io, v momentě, kdy Ineho oheň již vydával nebezpečný žár, hasil ho svojí vodou a mnohdy tak ukončil celou hru. ‚Ano, toto je cesta, jak zastavit nezvané hosty. Měla bych si pospíšit!‘

2.

V ten čas, kdy paprsek světla pronikl bariérou stínu, Ine netrpělivě vyčkával odpovědi Elefi a ničeho si nevšiml. S posledním kapkou roztálého ledu se objevil na stěně hory.

Povstal Halavil. Otočil se k Inemu a pravil:

„Věř, Pane, že jsme dlouho přemýšleli nad tvými slovy a tím, co jsi přinesl do našeho světa. Každý z nás měl možnost vyslovit svůj názor. Nyní poslyš rozhodnutí rady Elefi:

Elefi přišli na tuto zem z moci nejvyššího Stvořitele, který nám vdechl život a řídí naše kroky. Byli jsme nazváni bytostmi světla, a jak

jsme se mohli v nastalé temnotě přesvědčit, naše těla opravdu září ve tmě, aby tak oslavovala našeho Pána. Proto, kdybychom nepoznali díky tobě tmu, nepoznali bychom ani naše světlo. Za to ti děkujeme.

Přesto naším Stvořitelem a Pánem je pán Io. On jediný nám může ukládat, co můžeme nebo nesmíme dělat." Při těch slovech se Ine zamračil; začínal tušit problémy.

Halavil pokračoval. „On ustanovil, že do tohoto světa nemá oheň přístup, neboť se obával, že může přinést zkázu. Ale Terefi porušili toto nařízení a jedině díky pokorné omluvě Tera Vidara nebyl z Jeho milosti oheň z Gaii zcela vyhlazen. Aby mu však bylo zabráněno ohrozit dílo, které oslavuje našeho Stvořitele, byl umístěn do míst, kde může planout svobodně a přitom bezpečně pro všechna stvoření zde žijící.

Jak si teď máme vyložit, v souvislosti s tím, co se děje kolem nás, tvoje sdělení, že pokud se ti neomluvíme, neuznáme tě za svého Pána a nebudeme uctívat tvůj oheň, nebude ve tvé moci zabránit tvým služebníkům bezostyšně pustošit naši zemi.

Slyš, Elefi se nemají za co omlouvat!" zdůraznil. „Jsme věrni Světlu a se všemi tvory chceme žít v radosti a pokoji. Nerozhodujeme o tom, kdo je či není Pánem tohoto světa a které bytosti mají či nemají být na tomto světě. Toto je v moci Pánů. Naším zákonem je slovo našeho Stvořitele. Pokud tedy máš záměr změnit řád tohoto světa, budeš nás muset zničit."

„Vybrali jste si svůj konec!" četli Elefi na stěně a viděli temnou barvu kolem Ineho postavy, než zmizela.

„Co nás jen čeká?" povzdechla Rhea.

Loučili se, a ve svých srdcích měli klid a pokoj.

„Možná, že se už nikdy nesetkáme, přátelé," promluvil Iltar. „Přesto, velebme našeho Pána, neboť jsme prožili život plný Lásky, hojnosti a bezstarostnosti. Jak víte, jsou události, které se stanou, a my je neovlivníme. Netrapme se proto a raději se připravme na důsledky, jež přinese naše rozhodnutí."

Bylo to světlo, vycházející ze stěny hory, co je přimělo se otočit. ‚Copak asi ještě chce pán Ine?' zvažoval Halavil, dokud nespatřil obraz překrásné Stvořitelky, která se na ně usmívala.

„To je paní Aia!" vykřikla Phoebe a běžela ke stěně. „Ach Paní," volala k ní, vidíš-li nás, pomoz, poraď, co máme dělat?!"

„Moji nejdražší Elefi, i ty Vidare," zobrazovala Aia svoji zprávu.

„Jste stvořeni v Lásce a nejste připraveni čelit ničivým silám, které proti vám chystá Ine. Vše jsem viděla. Vaše odpověď byla správná! Není Pánem tohoto světa, i když Io stále ještě nepřichází. Ale objeví se a ocení vaši věrnost! Do chvíle jeho příchodu však musíte chránit Gaiu před těmi, kteří sem přinesli oheň a s ním i zkázu."

Její slova byla přílivem nové naděje a odhodlání do duší přítomných.

„Jak Paní, poraď, jak můžeme chránit náš svět?" poklekla z ničehož nic Rhea.

„Vstaň, nepřišla jsem proto, abyste přede mnou klečeli. - Vaše síla je ve vodě. Voda je tím, co miluje Io a je tím, co dokáže umlčet oheň. Jedna kapka je málo, ale mocný proud oheň uhasí, kámen podlomí, křídla promočí. Z ohně se stane pára, kámen spadne a roztříští se a mokrá křídla neunesou tíhu hmoty, kterou mají nést. Vaše schopnosti jsou s vodou pracovat, využijte jich. Postavte vodní stěny, vyzvedněte vodu z údolí a přeneste ji nad hlavy těch, kteří pustoší tento svět. Uhaste oheň a s ním i modlu poselstva Gal-ahu. Ukažte jim, že jejich život je pouze v jejich světě."

Phoebe se hluboce poklonila a s ní i ostatní Elefi. „Naše vděčnost nemůže být vůbec vyjádřena, jak je velká, paní Aio. Věřím, že přijde čas, kdy budou Elefi moci dát plně najevo, co právě teď cítí."

„Je milé slyšet tvoje slova, Phoebe. Považte však, Ine je hnán hněvem a tvorové Gal-ahu jsou blízko. Běžte za ostatními Elefi a ty, Vidare, k věrným Terefi, zvěstovat jim zprávu o naději. Je potřeba jednat! Rychle!"

3.

Velikým hněvem vzplál Ine po tom, co vyslechl řeč Elefi. ‚Já jsem je tvořil, já jsem s Ioem tyhle bytosti tvaroval a pomáhal jim dávat podobu a oni si dovolují mne neposlouchat, ba co víc, soudit mne a odmítat mé dary!' chrlil ze sebe Ine zlostné myšlenky. ‚Přetavím světlo na tmu a jejich světelná těla rozmetám na částečky po celé dimenzi!' A v prchlivosti sobě vlastní se sám zjevil Saidově skupině.

Intenzita plamene, který vyšlehl ze Saidova těla, na prach spálila draka, který zrovna nad ním kroužil. Strach sevřel duše všech bytostí Gal-ahu, kteří to uviděli. V mohutném plameni uviděli pána Ineho a četli jeho příkaz:

„Jděte moji věrní! Zničte obyvatele Gaii, všechny do jednoho. Ať poznají žár ohně. Vyraz se sebe plamen záhuby, věrný Incalo!“ vyzval nejmocnějšího draka.

A Incala překonal strach, zvedl se a vylétl do výše. Několika prudkými mávnutími křídel se bleskově přiblížil k nejbližšímu shluku světel, kterými zářili Elefi ve tmě. Jakmile se ocitl nad nimi, vyrazil ohlušující řev, při kterém vylétl z jeho tlamy mohutný sloupec smrtícího ohně.

Stalo se ovšem něco, co Ine nečekal. Proti ohni se ze země zdvihla obrovská vodní stěna, která ohnivý sloupec zcela pohltila. Z plamene se stal pouhý dým a pára. Drak však neváhal, nabral sílu a vzápětí vydal ze sebe druhý dech. Tentokrát se Elefi nepodařilo vystavět tak mohutnou stěnu, část ohně prošla a několik z nich zasáhla. Jejich světelná těla byla pohlcena energií plamene. Malé pohybující se kotoučky Světla se objevily v místech, kde stáli, jakožto důkaz jejich nesmrtelnosti. S úctou hleděli na tento úkaz zbylí Elefi.

Až teď si Ine uvědomil, že nemá v moci Světlo, a tím ani životy Elefi. Může zničit jejich těla, ale nezničí jejich život. Jeho srdce se však přece jen uspokojilo, když viděl, že se kotoučky Světla bezcílně a zmateně míhají kolem Elefi a ti sami nevědí, co s nimi mají dělat. ‚Udělám z nich bludičky,‘ pomyslel si. ‚A jestli se někdy Io dostane na Gaiu, najde jen tápající světélka,‘ smál se.

„Výborně Incalo!“ objevilo se v plameni nad Saidem. „Pokračuj, znič i ty zbývající!“ Incala zakroužil ve vzduchu a nabíral sílu na třetí, rozhodující úder.

≈

Iltar shledal, že situace je velmi vážná. Voda v jezeře, které se rozkládalo před Nannarem a kterou Elefi použili na svoji ochranu, docházela a k vytvoření další vodní stěny již nemohla stačit. Rozhodl se tedy k úhybnému manévru.

„Musíme opustit Nannar a přemístit se na druhou stranu hor, abychom získali více času!“ oznamoval ostatním. Proto na smluvené znamení opustíte svoje domovy a přenesete se na prostranství nejvyšší hory!“ přikazoval. „Odtud pak budeme pokračovat dál. Jste připraveni?“

Byl to jen záblesk, který stačil Elefi, aby zmizeli z Nannaru.

Na místě, kam ve vší síle dopadl Incalův třetí horký dech, zůstala jen dlouhá průrva spálené země po drakově plameni.

„Kde jsou? Kam zmizeli?“ vztekle mával kyjem obr Galldan, který

právě dorazil s celou skupinou, aby dokonal drakovo dílo.

„Zmizeli, ale nejsou daleko," řekl temně Said. „Tady nemají kam utéct. Najdeme si je a jejich sídla si přizpůsobíme pro náš život." Zasmál se. A všichni se smáli s ním.

„Kupředu! Nikdo nesmí zůstat naživu!" zavelel.

Všechny skupiny se daly do pohybu.

Nenasytně se služebníci plamene bavili ničením krajiny, kterou procházeli. A Said, spolu s Inem, který vše pozoroval, povzbuzovali své věrné.

Postupně vyčerpávali Elefi jednu vodní plochu za druhou na svoji ochranu, přesto se jim nedařilo šíření ohně zastavit. Ustupovali.

Tvář nádherného světa Gaia se měnila. Vše milé srdci Ioa mizelo v plamenech Gal-ahu.

4.

„Iltare, Iltare, malý Magg! Kde je? On tam někde zůstal!" volala starostlivá Rhea.

Až nyní si Iltar uvědomil, že Magga nenašel. „Ale vždyť snad již opustil svoji skrýš a je někde mezi ostatními," snažil se jí uklidnit Iltar.

„Není, vím to, hledala jsem ho všude. Musíš ho najít, musíme se pro něho vrátit! Neumí se ještě sám přemisťovat na tak velkou vzdálenost."

„To nemůžeme, Rheo, již nejde vrátit se zpátky. Zničí nás!"

„Ne Iltare, malého Magga chci zachránit, najdi ho, prosím tě!"

Celou svoji pozornost upřel Iltar na Magga a čekal. Konečně poznal místo, které se mu zjevilo v obrazu jeho mysli.

„Mám ho," zaradoval se, „je ukrytý v kořenech stromu Cytramonu v zahradě Nannaru, zkusím ho odtamtud dostat."

Na frekvenci tónu, pomocí které komunikoval se stromy, vyslal Iltar zprávu Cytramonu, aby uvolnil Magga z kořenů a sdělil mu, že se má připravit k přemístění. Sám, že jej pak přenese k ostatním Elefi.

Avšak v okamžiku, kdy zpráva ke stromu dorazila, jeden z obrů ho vyrval z kořenů a mrštil jím na zem. Iltar všechno ve své mysli sledoval a tak viděl, jak se malý Magg vykutálel z kořenů přímo před obrovu nohu. V Iltarově těle přestala proudit energie a jeho světlo pohaslo. Když to Rhea spatřila, okamžitě se na něho napojila a vstoupila do jeho

vědomí.

„Co se stalo Maggovi? Iltare, slyšíš mne?“

„Našli ho dřív,“ pronesl Iltar tiše. „Stojí před Saidem, který chce využít jeho dětské dobroty a nevinnosti a vyzvědět o nás co nejvíce. Obávám se o jeho osud. Ach,“ zaúpěl najednou, „Ine postavil mým myšlenkám stín. Nic nevidím!“

„Jdu si pro něho,“ prohlásila rozhodně Rhea.

„To tě nesmí ani napadnout,“ chtěl ji v tom zabránit. „Požádám Paní, vymyslíme něco, jak ho zachránit.“

„To už bude pozdě, Iltare,“ odvětila s takovým klidem a láskou v hlase, že se nezmohl na odpor.

≈

Ten prudký větrný vír, co se náhle zvedl, Said už znal. Nebyl to ale Iltar, kdo se objevil. Místo něho jakýsi jiný Elefi naráz stanul vedle malého Magga. Said, ani nikdo jiný z jeho družiny se nezmohl na žádnou akci, jak byli překvapeni. Byla to Rhea, která vzápětí Magga objala a vyslovila myšlenku přenosu. V ten moment obrovská tíha padla na její tělo a ona se nemohla pohnout. Přenos selhal.

Said se svou družinou se rozchechtal. Vychutnávali si ten okamžik, kdy Rhea s malým Maggem leželi bezvládně na zemi.

Byl to Ine, kdo zasáhl. S napětím pozoroval vše, co se odehrávalo na Gaie a to, jak obr lapil malého Ela, v něm vyvolalo nadšení. Pochopil, že žádný ze starších Elefi se mu nepodřídí, ale tenhle maličký, ten by mohl. Nejdřív však bylo potřeba mu zabránit komunikovat s ostatními Elefi. I vnesl kolem jeho myšlenek stín.

‚Nyní je potřeba toho malého přimět, aby přijal oheň. Stačí jeden, jediný Elefi. Nic víc. Tím, že ho přijme, dokáže Ineho vítězství,‘ radoval se.

„Cože?“ zakřičel, když spatřil Rheu, jak se objevila u Magga a chtěla ho odnést. „To se ti nepodaří,“ zvolal do prázdna svého pokoje a oddělil část stínu, kterým clonil Gaiu a mrštil ji na Rheu. Temná energie dopadla na její světelné tělo a zahltila je.

‚Vidíš, bláhová Eli. Nikdo nemá moc postavit se Inemu. Tebe zničím a malého si ponechám. Třeba přijdou i další.‘ Pobavilo ho to.

Chvíli ležela Rhea bezvládně na zemi v náručí s malým Maggem. A pak pocítila, jak se v jejím srdci vzedmula nesmírná Láska, která ji k němu poutala, a dodala jí obrovskou sílu. K údivu Saida a všech, kteří

ji obklopovali, se znenadání postavila a ze srdce jí vytryskl proud světla na frekvenci té nejčistší energie Lásky. Posadila Magga na tento proud a vyslovila slova potřebná k jeho přesunu.

Záblesk nejmocnější energie nesoucí Magga proniknul temným stínem a Magg se rázem ocitnul tváří tvář Iltarovi.

Said se vzchopil až v poslední chvíli. „To je tvůj konec!“ zařval a vyšlehl plamen směrem k Rhee.

Malé světélko se vzneslo z míst, kde stála.

A Iltar je spatřil.

≈

Zděšeně hleděl Ine na události, které se právě staly, a nebyl schopen další činnosti. Začal se třást a sesunul se na zem svého pokoje. Jakoby i jeho něco zasáhlo.

To Said jen potupně plivl za mizejícím Maggem. „Však my tě dostaneme příště.“

KONEC NEBO ZAČÁTEK?

1.

Ticho, pusto, snad jen doutnající či praskající oheň připomínal zaniklý život v místech, kde stávala sídla Elefi v jednotlivých krajích. Málokomu z tvorů se podařilo uprchnout či ustoupit spolu s Elefi do zatím nezasažených oblastí Gaii.

Jedině Vidarovi a jeho rodu se dařilo přečkávat dobu, kdy služebníci ohně pronásledovali Elefi. Ihned po svém návratu nechal shromáždit zásoby a uzavřít všechny vstupy do podzemí. Věděl, že jedinou nadějí pro přežití je příchod pána Ioa. Do té doby musí vydržet.

Marně Thorem vedení Terefi společně s ohnivými muži, draky a obry pátrali po vstupu do nitra země. Její povrch byl celistvý a nic nenaznačovalo, kde hledat. Navíc řady obyvatel Gal-ahu řídly. Síla vody, kterou Elefi na radu Aii použili, způsobila, že mnoho obrů skončilo svůj život v sutinách a několik ohnivých mužů vyhaslo docela. Opuštěné, vodou promočené draky nechávaly skupiny napospas jejich žalostnému konci. Malí Terefi pak tonuli v přívalech vod, kterými se Elefi bránili před zásahy svých pronásledovatelů. Said zuřil.

V průběhu událostí se naplnil i osud členů Cedrikova rodu. Jejich odpor k ničení životů a krajiny na Gaie, daný napojením na Světlo, jim bránil podílet se na šíření zkázy světa, z něhož pocházeli. Pro svoji neposlušnost byli proto postupně likvidováni tvory Gal-ahu. Sám Said zničil jejich podzemní město. Některým Terefi se přesto podařilo prchnout z dosahu Saidovy moci a sami se pokusili nalézt cestu k Vidarovu rodu, kde doufali, že najdou záchranu. Ale všichni zahynuli vysílením, neboť správný směr byl dokonale zastřen.

Ine nesl těžce ztráty svých věrných. Aby je znovu posílil, vypravil další přenašeče z Gal-ahu s novými služebníky ohně. Rozhodl se zasadit Elefi zničující úder.

≈

Am-mar bylo poslední sídlo, kam se uchýlili Elefi, když všechna ostatní obydlí byla zničena.

Vybudoval je Ellain na dlouhém rovném pobřeží obestírajícím nekonečnou vodní plochu sahající až k obzoru, u ústí řeky, jejíž proud se vinul širošírou plání rozkládající se v krajině Am-set. Ta své vody sbírala z přítoků, pramenících v horách, jež se táhly v dálce od jejího levého břehu.

Mnoho rozmanitých a pestrobarevných květin rostlo podél řeky, u pobřeží se pak tyčily monumentální stromy. Velcí bílí ptáci s dlouhými oranžovými zobáky si v korunách těchto stromů stavěli hnízda a častokrát se pokoušeli zaletět za obzor a zjistit, zda i tam se nerozkládá pevná zem, kde by mohli usednout. Ale vraceli se vždy vysílení. Co tedy bylo za obzorem, nikdo nevěděl. A jelikož nebylo záchytného bodu, na který by se mohli Elefi soustředit, aby se na něj přemístili, byl i pro ně břeh hladiny hranicí pro život, který zde vedli.

Ale nevadilo jim to. Mladí Elefi sice někdy snili o tom, že by překonali bájný horizont a našli nový svět, avšak v takovýchto chvílích jim staří Elefi říkávali:

‚Je vůlí Stvořitele, že jsme zde a až on uzná za vhodné, abychom spatřili to, co dnes nevidíme, prozřeme. Nyní se radujme z života, kterým nás obdařil, a nesnažme se proniknout za hranice toho, co nám nepřísluší.' A oni porozuměli a oslavovali Pána.

Jen krátce se těšili ustupující Elefi z pohostinnosti Am-maru, než zpozorovali blížící se služebníky ohně. Záhy pochopili, že ani toto místo je neuchrání, ba co víc, že jsou zde mnohem více ohroženi. Jakkoli se jim zdálo, že vody je zde dostatek, jednotlivé skupiny bytostí Gal-ahu se spojovaly, aby je sevřely ze všech stran a oni se neměli na nechráněném břehu kam skrýt. Budování vodních stěn a přemisťování masy vod zezadu před sebe je energeticky vyčerpávalo. Již dlouho odolávali a byli unavení. Bez účinné ochrany se z nich staly na otevřené rovině snadné terče. Cítili se v pasti. Z jedné strany se rozprostírala nekonečná vodní pláň a druhou obestíraly planoucí ohně obklopující Am-mar.

„Posledním útočištěm jsou nedaleké hory," pronesl Ellain před shromážděnými Elefi, které narychlo svolal Iltar, vidouc neudržitelnou situaci. „Navrhuji se tam ihned přemístit a vyčkat dalších událostí. Třeba je již blízko náš Stvořitel a zastaví služebníky ohně dřív, než se k nám dostanou."

Kolikrát si již takto dodávali naději. - Rozhodli se jednomyslně.

2.

Poslední oáza ve spálené zemi, tak viděl Iltar zbytky kraje Am-set. Z nejvyššího vrcholu místních hor pozoroval v dálce, jak hoří Am-mar. Zahlédl i plamen Saida, jež šlehal ve vzteku z toho, že Elefi jsou opět

pryč. Dříve by se usmál, nyní ale věděl, že až Said dorazí sem, nebude kam ustoupit. Spálená země doutnala a jejich zásoby se ztenčily.

Opustil tábor, který narychlo zřídili, a vydal se na malou procházku; jeho světlo mu svítilo na cestu. ‚Kdoví, možná je poslední,' přišlo mu na mysl. Hluboké lesy k němu promlouvaly a v jeho stopách šla poslední zvěř, která se také uchýlila na toto místo.

Zastavil se na okraji svahu, jenž vedl dolů do malého údolí. Vtom jej zaujal odlesk světla na vodní hladině, třpytící se pod ním. ‚Kde se tady bere světlo?' podivil se a pokusil se vysledovat zdroj, odkud přichází.

A pak zahlédl vysoko, v temném mraku, malý otvor, jímž procházel tenounký paprsek dopadající na hladinu jezírka.

‚Je to znamení, že přijde?' tázal se v duchu. ‚Ano, musí to být znamení!' ujišťoval se. ‚Elefi vydrží. Již tolik jich ztratili, již tolikrát ustupovali. Veliká je síla vod, avšak síla Gal-ahu je mocná. Plamen jejich pronásledovatelů, podporovaných pánem Inem, neutuchá, zatímco vody ubývá. Kde je jenom jejich Stvořitel?'

Všichni Elefi spoléhali na Iltara s Halavilem. Spoléhali na pána Ioa. Díky naději, kterou Iltar ve zbývajících Elefi neustále rozdmýchával, nalézali sílu se chránit a věřili, že jejich ochrana jim vydrží do chvíle, než přijde Ten, který zúčtuje s šiřiteli ohně.

Iltar již dávno nepřemýšlel o tom, co se děje, protože Said postupoval rychle a nenechával jim příliš času na vydechnutí. Vždyť i zde již bylo slyšet mírné otřesy země, jak se blížil. Ale to světlo ho povzbudilo.

Chvatně sestoupil do údolí k jezírku a zahleděl se do něho. ‚Voda,' pomyslel, ‚kolikrát je už zachránila. Kolik návštěvníků byla schopna zastavit. Ona je pokladem tohoto světa, který sem přinesl pán Io. Jedině díky ní jsou Elefi ještě tady.'

Sklonil se a nechal prostoupit svoji ruku hladinou. ‚Je tak průzračná a čistá. A to světlo ji rozsvěcuje k životu. K životu v lásce a radosti, který v tomto světě ještě donedávna prožívali. Vrátí se někdy?'

Vyjmul ruku z jezírka a pozoroval lesknoucí se hladinu. Vtom si všiml, že se na ní začíná formovat jakýsi obraz, podobně, jak tomu byl zvyklý na stěně hory.

„Ó Paní," zvolal nadšeně, když v něm rozpoznal Aiu. „Jaká kouzla dokážeš. Ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím."

„I já jsem ráda, že jste dosud nepodlehli síle a moci ohně, Iltare,"

objevilo se na hladině.

„Za to vděčíme tobě, Paní. Zachováváme Tvé moudré rady, přesto, jak sama vidíš, není už místo na Gaie, kam můžeme ustoupit," zasmušil se.

„Proto přicházím," zareagovala Aia, „abych vám ukázala směr cesty. Oslov vítr a vyšli ho směrem za horizont oblasti vod, oceánu, kam nikdo z vás nedohlédne. Tam se rozkládají ostrovy, na kterých budete v bezpečí. On vás k nim dovede. Nikdo z tvorů Gal-ahu nepřekoná oceán. Přemístěte se na ně a vyčkejte zásahu Ioa, jímž zjedná pořádek na Gaie."

„Děkuji ti z celého srdce, paní Aio. Víš, náš život na Gaie byl, do doby příchodu vetřelců z Gal-ahu, šťastný a bezstarostný. Ať půjdeme kamkoli, navěky zůstane v našich vzpomínkách a budeme ho oslavovat. Stejně jako tebe, za všechno, co pro nás děláš. Je mi potěšením, setkat se s tak okouzlující Stvořitelkou," obdivně mluvil Iltar.

„Je milé slyšet tvoje slova," usmála se Aia. „A Rhey je mi líto," dodala po chvíli.

Při zmínce o Rhee se Iltarovi sevřelo srdce v samotném nitru. Tak málo času uběhlo od té události. Věděl však, že Aiina slova měla jeho bolest zmírnit, ne rozjitřit.

„Byla to báječná Eli! Nejlepší, jakou jsem znal. A teď ani nevím, kde bloudí!"

Aia pokývala hlavou. „Teď je čas jít, ale třeba ještě přijde chvíle, kdy se setkáš s jejím Světlem."

≈

Neúnavně bytosti z Gal-ahu pronásledovaly Elefi. Avšak pokaždé, když jim byli na dosah, Elefi se přemístili jinam. Již se zdálo, že nemají kam ustoupit, neboť všude byla spálená a zpustošená země. Přesto zmizeli. Marně po nich Said pátral.

3.

Aia ukončila spojení a padla bezvládně do křesla. Byla unavená. Věděla ale, že je třeba udělat ještě dvě věci. Jednak se rozhodně musí spojit s Inem a vyzvat ho, aby okamžitě ukončil činnost tvorů Gal-ahu na Gaie a přemístil je zpátky, a potom konečně zjistit, co je s Ioem.

Usadila se u konzole a spatřila, jak poslové ohně bezradně stojí na břehu oceánu a nemohou dál. Elefi byli rozseti na deseti ostrovech

uprostřed vod. ‚Dobře,' zaradovala se.

Zaktivovala spojení s Ineho konzolí. Spojení bylo navázáno, ale Ine se nehlásil. Nechala spojení opakovat. Teprve při třetím pokusu se ozval Ine:

„Co chceš, Aio?" uslyšela nepříčetný tón, kterým vyjadřoval, že ho vyrušila. Zaváhala, pak ale pevně řekla:

„Ine, zastav to šílenství na Gaie! Vím, že je to tvoje práce."

‚Tak a vše je odhaleno,' pomyslel si Ine. ‚Jak se ale jenom dostala za můj stín?'

„Co to děláš?" přerušila Aia svým voláním jeho myšlenky. „Podívej, co všechno jsi už zničil. Vrať své bytosti tam, odkud přišly. Víš přece, že na Gaiu nemají přístup."

„Nevím, jak jsi na mne přišla, ale tvá snaha je marná," zareagoval pomalu. „Celá Gaia již za chvíli bude má a pak já budu rozhodovat o tom, co a kdo na ní bude nebo nebude. A po Gaie přijdou na řadu další světy. Pokud tedy chceš, aby tvoji tvorové na Phalae přežili, doporučuji ti, aby ses přidala ke mně."

Aia se zarazila. „Vzpamatuj se, Ine!" vykřikla s naléhavostí, jakou jen mohla. „Io zničí všechny tvoje výtvory i celý tvůj svět."

Při zmínce o Ioovi se Ine zachvěl. „Než se můj bratříček vzmůže na nějaký zásah, tak nic už nebude jako dřív. Ani tvůj svět, Aio!"

„Mýlíš se, Ine! Ještě jsi nevyhrál," pronesla ostře.

„Ale vítězství jsem podstatně blíž než kdokoli z vás," podotkl a odpojil se.

Aiino odhalení Ineho zaskočilo. ‚Copak jeho temná bariéra není tak neproniknutelná, jak tvrdil Stín?'

„Ne, to není možné!" rozkřičel se, jakmile zjistil, že v černém obalu Gaii je úzká štěrbina, jíž proniká světlo. „Kdo to udělal? To byla ona, ona!" vztekal se. „Ať tedy vidí, ať všichni vidí, jaký konec Gaiu postihne. Když ji nemohu získat v podobě, jakou ji utvořil Io, přetvořím ji. Přetvořím do podoby Gal-ahu! - Kdybych jen nebyl tak vyčerpaný."

Ineho vysiloval neustálý dohled nad postupem Saida a podpora jeho pronásledování Elefi. Navíc ta událost s Rheou jím otřásla. ‚Tohle že by dokázala Láska?' vtíralo se do jeho mysli. Jakoby slyšel Stínův hlas: ‚Musíš dokončit, co jsi započal. Nedopusť, aby ti bratr zabránil dokonat tvoje dílo.'

Sesbíral poslední zbytky sil, aby byl schopen se zjevit Saidovi,

jenž stál na břehu vod a nevěděl co dál.

„Saide, tvůj pán Ine tě volá!“ objevilo se v plameni, jenž se rozhořel přímo před ním. Said se mu poklonil a četl:

„Dost bylo marného pronásledování Elefi. Přemístili se na ostrovy uprostřed vod, odkud nemají již kam uniknout. I když to, že jste je nezničili dřív, si s tebou vyřídím později!“ Said se zalekl. Tušil, že hněv pána Ineho přijde. Text pokračoval:

„Dám ti však šanci vše napravit. Najdi podzemní oheň! Poruč obrům, ať dupotem svých nohou rozvibrují zemi. Její útroby se rozechvějí a skály začnou praskat. A Terefi, dosud skrytí v jejím nitru, se zaleknou a vyjdou na povrch. Pak ty se svými muži vniknete dovnitř s plamenem Gal-ahu a vyvoláte podzemní síly ohně a energii, která zde poklidně dřímá, aby vyšla na povrch a ozářila celý svět. To bude naše vítězství. Až povstanou spojené plameny Gal-ahu a Gaii, zmizí i poslední Elefi. Konej!“

≈

Netrvalo dlouho a obři se shlukli do skupin, aby podle pokynů Saida svým pravidelným dusotem začali rozechvívat zemi. A její povrch se třásl víc a víc. Skály začaly pukat a chodby pod zemí, které Terefi vybudovali, se začaly bortit.

„Vidare, Vidare,“ volali Terefi, kteří střežili jednotlivé vchody a nyní přibíhali do města, „země se otřásá, skály praskají, země se propadá, tunely se zavalují. Za chvíli vibrační vlna dorazí i k nám a celé město se zřítí. Zahyneme zde!“

A opravdu, zemětřesení, jež obři svým dupáním vyvolali, se blížilo.

„Není jiné volby než vyjít ven naproti bytostem Gal-ahu, pokud nechceme zahynout v útrobách Gaii,“ zahájil svoji řeč Vidar, když nechal svolat všechny Terefi na prostranství jejich sídla. „Možná, že jdeme vstříc zániku našeho rodu, ale vězte, že jsme dobře sloužili našemu Stvořiteli, pánu Io. Ať žije pán Io!“ zvolal na závěr.

„Ať žije pán Io!“ zaznělo několikrát sborově od shromážděných Terefi.

Pak vydal příkaz a Terefi se pustili do odstraňování zavalených vchodů v místech, kde ještě mohli vyjít z podzemí. Pomalu se dařilo uvolňovat kameny, tak dobře je předtím zabezpečili proti nezvaným návštěvníkům. A otřesy byly stále silnější.

První Terefi uviděli volný průchod a vyběhli na zem. Záhy však byli sežehnuti plameny draků, kteří létali nízko nad povrchem,

aby sledovali místa, kde se Terefi objeví.

Jako přelet ohnivé jiskry působilo přemístění Saida k prvnímu uvolněnému vstupu do podzemí, ze kterého vybíhali Terefi. Said nečekal a jako ohnivá koule se vrhl do podzemní chodby a spaloval vše, co mu přišlo do cesty. „Chachacha," ozval se jeho mocný řvavý smích, když stanul v podzemním městě a uviděl nitro Gaii i její oheň. Na jeho pokyn ustal dusot obrů a země se jen lehce chvěla.

Vidar, který chtěl město opustit poslední, stál s několika zbývajícími Terefi na prostranství shromaždiště a vyrovnaně čekal na svůj konec.

„Tak jsem tě přece jenom našel, maličký," zvolal Said, když si ho všiml. „No vidíš, a to sis myslel, že mi unikneš," smál se. „Před Saidem se nikdo neschová. Nikdo! Ani Elefi. Bláhoví!"

Zahleděl se do plamene. „Alespoň ještě dříve, než tě pošlu na věčnost," pokračoval, „sám spatříš, jaké to je, když se spojí plamen Gal-ahu s plamenem Gaii. Uvidíš nejmocnějšího z mocných. Uvidíš budoucího vládce všech světů. A žádný z jejích obyvatel mi v tom již nezabrání." Vychloubavá byla slova Saidova.

Přistoupil k místu, kde planul oheň a mohutným výdechem spojil plameny svého těla s plameny Gaii a rozdmýchal je. Vidar sledoval, jak oheň, žhnoucí z nitra země, v jakémsi krouživém víru začal pomalu vtahovat do hlubiny plamen samotného Saida a s ním i jeho tělo. Marně se mocný Said bránil síle, která ho pohlcovala. S hrůzným výkřikem padal do útrob Gaii.

Plameny ohnivých mužů, kteří jej předtím následovali a nyní sledovali jeho konec, se strachem zmenšily tak, že kdyby mohl, uhasil by je Vidar malým vědrem vody. Ale voda zde nebyla.

Vtom se ozvalo praskání kamene. Bleskurychle se Vidar se zbylými Terefi vrhli do prázdných chodeb a utíkali, co mohli, na povrch. Celá země se mohutně otřásla a její povrch se začal lámat. Do vzniklých průrv se propadalo vše, co ještě zbylo z kdysi tak nádherného světa. Pak se nitro Gaii roztrhlo.

Několika Terefi se podařilo vyběhnout z tunelu, ostatní byli vymrštěni silou energie metající kamení, žhavou lávu a obrovské plameny. Síla ohně Gal-ahu a Gaii, spojeného v jeden plamen, který se z nitra Gaii uvolnil, vytryskla a zahubila většinu z těch, co se v daný okamžik nacházeli v tomto světě. Sám velký Vidar padl do ohnivé propasti, která se vytvořila.

Gaia pukla v celé své šíři a do jejích útrob se začaly hrnout vody,

které ochraňovaly Elefi na ostrovech. Některé ostrovy se uvolnily a v divokém víru se přibližovaly ke vzniklému propadlišti. Elefi cítili svůj konec a Aia, neschopná jediného pohybu, v zoufalém transu hleděla na monitor a zděšeně pozorovala probíhající události. Srdce se jí sevřelo úzkostí.

4.

Bylo to jako dotek věčnosti, když nastal ten okamžik, ve kterém najednou všechno ztuhlo a co hořelo, nedohořelo, co teklo, nedoteklo, co se pohybovalo, zůstalo stát. Aia nevěřícně hleděla na monitor. Veškerý život na Gaie se zastavil a vše se naráz proměnilo ve statické obrazy. Uvědomila si, že jedině zásah vyšší moci mohl toto způsobit.

„Eia žádá o spojení," ozval se komunikátor."

‚Eia,' vydechla radostně. „Tady jsem, jsem na příjmu," zvolala.

„Aio, drahoušku! Jsi v pořádku?" ozvala se Eia starostlivě.

„Ach Eio, ani nevíš, jak ráda tě slyším. Měla jsem takový strach o Elefi."

„Ano, bylo to hrozné. Přijdeš za námi?"

„Určitě! Kde je Io?"

„Je ve své pracovně a zastavil celý program. To, co udělal Ine, je neodpustitelné. Musíme se všichni poradit, co s ním uděláme. Ale řeknu ti, že Io je nepříčetný."

Byla neskutečně slabá, když dorazila k Ioovi a Eie. Jak jí Eia spatřila, hned se jí ujala a uložila na pohovku. Držela její ruce ve svých a předávala jí svoji energii. Mezitím, co se Aia postupně zotavovala, přicházeli ostatní Vyvolení; vzrušené dohady doprovázely jejich setkání.

Jakmile se Aia vzpamatovala, Eia je požádala, aby se utišili a nechali Aiu vyprávět o tom, co viděla na Gaie. Usadili se v pokoji a napjatě poslouchali.

Dlouhé bylo Aiino vyprávění. Otřesné zážitky způsobily, že když skončila, nastalo hluboké ticho, ve kterém se Vyvolení vyrovnávali s tím, co se dozvěděli.

Vtom se prudce otevřely dveře a vešel rozzlobený Io. Chtěl něco říct, ale zachytil náladu v pokoji a zarazil se; mlčky je pozoroval.

„Aia jim pověděla o situaci na Gaie," ozvala se Eia. Pak vstala, šla k němu a zabořila svoji hlavu do jeho ramene. Rozplakala se. „Ach Io,

kdyby jí nebylo, všichni by byli ztraceni."

Io ji objal a pohladil. „Program je zastaven," promluvil klidným hlasem, ač jeho nitro bylo rozrušeno. „Bude čas dát všechno zase do pořádku."

Pak se otočil k ostatním. „Je neuvěřitelné, co se Inemu, během doby, co jsme spali, podařilo napáchat v prostoru Orfea. Sotva jsem po probuzení zaktivoval systém, volání Elefi úplně zahltilo překladač myšlenek, že jsem nestačil sledovat text, jak rychle letěl na monitoru. A zkáza, kterou jsem pak uviděl na Gaie Aiiným otvorem v bariéře stínu, mne na chvíli vážně ochromila. Naštěstí mě Eia vyburcovala. Bohužel trvalo ještě dost dlouho, než se mi podařilo celý systém zastavit," vysvětloval.

„Zkoušel jsem totiž nejdřív proniknout do Ineho programů, ale to se mi nepodařilo. Jedinou možností, jak zabránit zániku světa, bylo přerušit běh celého systému. To zafungovalo. V poslední chvíli. Ačkoli pouze díky Aie přečkala Gaia invazi z Gal-ahu." Otočil se k ní a pohlédl jí zpříma do očí. „Děkuji ti!"

Všichni mlčeli. Obrátil hlavu zpátky k ostatním a pokračoval:

„Díky tomu, že se Aie podařilo dostat za bariéru stínu a přispěchat na pomoc Elefi, nedokončil Ine svůj plán tak rychle, jak měl v úmyslu. Nedokážu si představit, že by zkáza byla dokonána." Ioova tvář začala nabývat hrozivých rysů.

„Jak se to jenom mohlo stát?" zvolal do místnosti. „Vlastní bratr se stane nástrojem sil Antisvětla a zajde až tak daleko, že chce zničit vše, co jsem vytvořil. A to měl být prosím začátek. Pak měly následovat další světy. Jak odporné!" rozkřičel se tak, že Eia sebou trhla a byla to tentokrát ona, kdo vzal jeho hlavu do dlaní a hladila ho. Všichni přítomní se při jeho křiku zachvěli.

Pod Eiinými doteky se Io pomalu uklidňoval a napětí v místnosti povolilo.

„Je strašné slyšet o zkáze Gaii. Navíc když za ní stojí jeden z nás. Tak krásný to byl svět," posteskl si Roy.

Io se zamračil. „Ani mi to nepřipomínej. Je mi hanba. Hanba za vlastního bratra; omlouvám se vám všem za to, co se stalo. Já jsem mu dal důvěru, já jsem mu dal příležitost, aby se u mne tolik naučil. Ale již nemohu omlouvat jeho činy. Tentokrát musí být potrestán!

Nechci však soudit někoho bez toho, abych ho vyslechl. Chci Vás požádat, abyste šli se mnou a společně jsme rozhodli, jaký trest mu

náleží. Ač se bojím tohoto setkání, je třeba je učinit. A čím dříve, tím lépe. Pojďme."

Po těch slovech všichni Vyvolení vyrazili k domu, kde Ine bydlel.

Iowane byla překvapena tak početnou návštěvou, ale Io jí žádal, aby se na nic neptala. Nechala je tedy vejít a čekala, co se bude dít.

Vyvolení došli ke dveřím Ineho pokoje a Io zvolal:

„Vyjdi Ine, hra skončila! Přišli jsme za tebou, aby ses před námi zodpovídal z toho, co jsi způsobil v dimenzi Orfeus!"

„Nikam nepůjdu! Zůstanu tady, jak dlouho budu chtít!" křičel Ine z pokoje. „Ty mi nemáš, co přikazovat. Okamžitě opusť tento dům a pusť celou hru dál!"

Iowane naslouchala. ‚Muselo se stát něco hrozného a způsobil to Ine, když to dovedlo všechny Vyvolené pod vedením Ioa až sem,' usoudila.

„Io i ostatní zůstanou v tomto domě tak dlouho, dokud budou chtít, jsou totiž mými hosty," zareagovala na Ineho odpověď.

Snad vlivem matčiných slov Io pokračoval smířlivějším tónem:

„Bratře, pro tebe hra skončila. Ale nechceš přece, abych ji zrušil úplně a aby všechno to, co bylo uděláno, bylo navždy ztraceno. Nebo snad ano?"

Ineho zasáhla Ioova slova. ‚Musel si přiznat, že je konec. Neboť právě, když jeho radost dostupovala vrcholu, když jeho energie chtěla jásat a letět místností, v ten moment vše ztuhlo. Marně v lítém vzteku vybíjel zbytky své energie do monitoru i konzole.

Všechno, co stvořil, co žilo, co se pohybovalo, bylo teď nehybné a prázdné. Výtvory byly plochým obrazem, tvorové byli nehmotnými sochami. Prohrál. On, který ovládal tolik bytostí Gal-ahu, on, jemuž jen krůček scházel, aby ovládnul Gaiu a s ní všechny světy v Orfeovi, prohrál. Zůstal sám. Kde je konec jeho stvořením, kde je konec Stína? Kde jsou ty velkolepé vyhlídky na moc, slávu, bohatství, úspěch? Skončily jediným povelem jeho bratra a mohou zmizet navždy. Již nikdy neuvidí ohnivé muže, draky, obry, zlato a drahé kameny.' Vyčerpaně se sesul do křesla.

Io cítil bratrovo hnutí a trpělivě čekal.

„Co ode mne chceš?" ozvalo se z Ineho pokoje. „Co mám udělat, abych se ještě jednou mohl vrátit do svého světa a rozloučit se se svými tvory, než je navěky zničíš?"

Ještě než stačil Io odpovědět, přistoupila k němu Iowane, uchopila ho za ruku a odtáhla ode dveří. „Nenič svět Gal-ah," žádala. „Převezmi jeho správu, ale nenič jej. Byla by to škoda, když už byl jednou stvořen."

Tázavě hleděl na matku. ‚Proč to říká? Proč se do toho plete?' neslo se mu hlavou. ‚Má nechat svět, ze kterého vzešly bytosti, jež se snažily zničit jeho milovanou Gaiu? Copak nechápe, že je už nikdy nebude mít rád. Že pokaždé, když uvidí nějakého draka, obra či ohnivého muže, vzpomene si, jak likvidovali jeho Elefi? Kolik jiných, lepších světů by mohlo být stvořeno místo zatraceného Gal-ahu. O co jí jde?'

Pojednou se přidávaly i hlasy Vyvolených, kteří se taktéž přimlouvaly za Iowanin návrh. Jen Aia s Eiou mlčely. Podíval se na ně.

A Eia řekla: „Pokud zničíš Antisvětlo, možná pak."

„Mám tedy na výběr?" otočil se Io k matce. „Dobrá."

Iowane se usmála.

Vrátil se zpátky ke dveřím Ineho pokoje.

„Ine?! Poslouchej!" vyzval ho. „Když mi předáš veškeré programy, přístupy a hesla, která používáš při své práci v Orfeovi a s jejichž pomocí jsi ustavil stín a Antisvětlo, na přímluvu ostatních Vyvolených a hlavně tvé matky, ponechám tvůj svět. Převezmu však osobně kontrolu nad jeho během. Další tvoje činnost v Orfeovi bude dále možná pouze za účasti některého z Vyvolených. Toto jsou moje podmínky. Pokud je přijímáš, vyjdi ven."

Bylo to, jakoby do Ineho srdce vypálili znamení potupy. ‚On, který měl vládnout nad Gaiou, bude nyní zbaven svého světa a vládu nad ním převezme ten, který měl být navždy vymazán ze všech programů.' Prázdný pohled upíral na konzoli, kde se nic nehýbalo.

‚Je to těžká volba,' přemítal. ‚Ale má na vybranou? Pokud nebude nyní spolupracovat, Io zničí všechno, co vytvořil. Nejen stín a Antisvětlo, ale i Gal-ah. Co mu bude platný nosič, když již v Orfeovi nezbude nic z toho, co má rád. Takhle by možná byla šance ještě něco zachránit. Ta hra ho nějak moc pohltila. A Stín. Kde asi je? Když ho potřebuje nejvíc, tak ho nechá na holičkách. Jak má být věrný někomu, kdo ani nepřijde, když volá. Do temnoty s ním! S učitelem!'

Zastřel svůj smutek i bolest, pomalu se zvedl, přešel ke dveřím a otevřel je.

Nebylo to milé přivítání. Vyvolení na něho vrhali pohledy a myšlenky sužující jeho mysl. Procházel kolem nich do společenského pokoje a prvotní příval výčitek a obvinění se přes něho přehnal jako

obrovská vlna.

„Sedni si tamhle," přikázal mu Io a ukázal na židli stojící v rohu místnosti. Ostatní se posadili proti němu do připravených křesel, Iowane zůstala stát u dveří.

„Bratře," začal Io, „nevím, zda dokážeš zdůvodnit svoje činy, avšak nyní ti dávám prostor, aby ses před námi hájil."

„Nechci se hájit," řekl klidně, ale důrazně Ine. „Sdělil jsi mi své podmínky a já je přijímám. Nebylo v nich nic o zdůvodňování mých činů. Přesto chci poznamenat - kdybys dovolil, aby má stvoření žila na Gaie v poklidu, nemusela přijít a získat si toto právo jiným způsobem. Navíc, kdyby se jim Elefi podřídili, ke zkáze vůbec nemuselo dojít."

„Ale Elefi správně hájili Gaiu!" zvolala Aia.

„Elefi, Elefi. Děláte, jako by byli jedni z nás. Ale oni jsou pouze naším nedokonalým obrazem. Oni musí poslouchat mne!" rozkřičel se Ine.

„A oni ti snad odmítli poslušnost?" zajímal se Roy.

„Odmítli? Vzdorovali mi a jejich zásahy bylo zničeno mnoho mých stvoření. To oni mohou za situaci, která je nyní na Gaie! Oni chtěli bojovat!" volal Ine.

„Ne, to není pravda!" zvolala Aia. „Oni se jenom chránili, museli se chránit, protože právě tvoji služebníci ohně je chtěli vyhubit. Všechno jsem viděla, Ine! Ty to víš!"

„Je to ten důvod?" zeptal se Roy důrazně.

„Důvod? Phe! Nesmysl. Hledali jenom záminku jak se mi postavit. Nenávidí oheň, a tak nenávidí i mne. Navedeni mým bratrem se mně odvážili postavit; tomu, který je tvořil."

„Přestaň!" zvolal Io. Pomáhal jsi mi při jejich ztvárnění, to je pravda, ale kdybys je byl stvořil, tak by ses k nim nemohl takto chovat. Pak ani oni by se k tobě takhle nechovali. A jestli důvodem jejich odporu byl fakt, že jsi na Gaiu přinesl znovu oheň, zachovali se skutečně správně. Zakázal jsem to a ty jsi opět porušil tento zákon.

Ale to není vše!" Ioův hlas se pozvedl. „Ty ses zapřisáhl, stejně jako každý z nás, že se vyvaruješ toho, abys zanesl do Orfea negativní energii," mluvil rozčileným tónem. „A cos udělal? Porušil jsi slib a umístil do naší harmonické dimenze Antisvětlo! Ba co víc, svoje bytosti Gal-ahu jsi na toto Antisvětlo napojil, aby byly schopny ničit druhé a rozsévat zlo na Gaie. Toto nezapřeš, bratře!

Proč jsi to ale udělal, ptám se? Kdo ovládl tvé činy a tvoji mysl? Ine,

vzpamatuj se! Podívej, co jsi dokázal. Zůstala po tobě spálená a zničená země. To má být dílo hodné velkého Vyvoleného?“

„Phe,“ odfrknul Ine. Jeho srdce se zatvrdilo Ioovými slovy. ‚Byla to hra a Ioovi se, byť na poslední chvíli, podařilo opět vyhrát. Ale bylo tomu někdy jinak?‘ tázal se v duchu. ‚Dřív s tím alespoň nenadělal tolik cavyků. Ať už toho nechá.‘ Mlčel a neodpovídal.

„Dobrá tedy. Myslím, že nemá cenu pokračovat v této debatě,“ prohlásil Io, když sledoval bratrovu reakci. „Já jsem své podmínky trestu již vyslovil a za zachování Gal-ahu jste se přimluvili. Má ještě někdo nějaký jiný požadavek?“

„Odebrat mu nosič s přístupem do Orfea a vyhostit ho tak ze společenství Vyvolených,“ ozvala se rozhodně Aia.

Zlý pohled upřel Ine na Aiu. ‚Vzít mu nosič! Taková opovážlivost! - Dobře si pamatoval na Stínova slova, že pokud bude mít nosič u sebe, nikdo mu nemůže v přístupu do Orfea zabránit. A tahle nesnesitelná Ona teď volá po tom, aby mu ho odebrali. Nejdřív mu kazí plány v Orfeovi a nyní tohle.‘ Byla to nenávist k Aie, co se rozhořela v Ineho srdci.

Io se zarazil. ‚Žádost Aii byla oprávněná, avšak Ine byl jeho bratr a Io k němu, přesto, co udělal, stále cítil bratrskou lásku. Pochybil a za to ponese trest, ale vzít mu nosič by znamenalo nadobro jej vyčlenit ze skupiny Vyvolených. Do konce svého času by ho Ine neměl rád a on by tak ztratil svého bratra. Ne, toto je pro něho nepřijatelné.‘

I ostatní Vyvolení zvážněli. Vnímali, že to, oč Aia žádá, ač se zdá být oprávněné, může mít dalekosáhlejší následky než podmínky, které stanovil Io. Navíc to byly podmínky mezi bratry. Všichni horečnatě přemýšleli. Nastalé ticho přerušil nečekaně Leo.

„Osobně si myslím, že je to příliš tvrdý požadavek, byť to, co se stalo, je neodpustitelné. Navrhuji ho změnit na dočasné odebrání nosiče a vyloučení ze společenství po dobu tří period. Pokud, po jejich uplynutí, Ine přijde, uzná, že pochybil a dokáže, že již není zastáncem ohně, opět se stane naším rovnoprávným členem a budou mu vráceny přístupy do Orfea v plné míře.“

Většině z přítomných se ulevilo. ‚Toto je mnohem snesitelnější řešení.‘ pomysleli si. I z Ioa jakoby spadl těžký kámen. „Má někdo jiný návrh?“ zeptal se.

Nikdo se nehlásil. „Dobře,“ souhlasil Io. „Budeme tedy o těchto dvou návrzích hlasovat. Nejdřív kdo je pro návrh Aii?“

Přihlásila se Aia a jenom Eia se k ní připojila.

„Dva, dobrá. Kdo je pro návrh Lea? Čtyři. Já sám nebudu hlasovat, neboť se jedná o mého bratra. Ale i tak je rozhodnutí jednoznačné."

Obrátil se k bratrovi: „Ine, jsi vyloučen z našeho kruhu na tři periody. Po jejich uplynutí budeš znovu předvolán, abychom posoudili tvoje jednání ve stanovené době a podle toho, jakou řeč si přineseš, zvážíme, zda budeš přijat zpět mezi nás. Nicméně měj na paměti, že jsi vázán slibem mlčenlivosti o všem, co toto společenství činilo a činí, a to do svého konce. Nyní jdi a přines mi svůj nosič. Pro programy a kódy se zastavím později."

S největším sebezapřením se Ine ztěžka zvedl a vydal se do svého pokoje, aby se po chvilce vrátil s nosičem. Chvějící se rukou ho podával Ioovi. ‚Tak tohle Aie nezapomene! Právě se rozhodl. Jednou se do Orfea vrátí a zničí Aiin svět. Nadobro!' Vrhl nelítostný pohled na Aiu, Eiu i Ioa a bez rozloučení opustil místnost.

„Bylo to moudré rozhodnutí," promluvila Iowane, když Ine odešel. Teprve nyní si všichni uvědomili její přítomnost. „Díky tobě, Leo. Takhle máte čas vše uvážit!"

„Nevím," namítla Aia. „Sami jste poznali, jak nás Ine dokázal zmást. Bojím se, že bude-li mít opět možnost vrátit se do Orfea, bude chtít za každou cenu zničit všechny Elefi a nyní i můj svět. I to mu bude ale málo. Zničí všechny. Nevím, zda dokážeme v budoucnu odhalit jeho úmysly. A on si jistě najde cestu, jak je uskutečnit. Vždyť už teď překonal mnoho obran a nikdo z nás si toho nevšiml."

„Udělám nové a daleko účinnější zabezpečení," reagoval Io.

„Přesto, známe všechny záměry našeho světa?"

5.

Trvalo dlouho, než byl Io opět připraven spustit systém Orfeus.

Ačkoli Ine splnil podmínky a předal Ioovi potřebné kódy a hesla k přístupu do svých systémů a ke svým programům, existenci tajného programu, jenž kdysi instaloval na Ioově konzoli, nepřiznal. A pokud se Io dotazoval na původ informací, s pomocí kterých pronikl do hlavních systémů, odkazoval se pokaždé na svého mistra. Přesto spolupracoval a z Ioa s postupem doby vyprchávalo jeho prvotní rozhořčení a vracela se mu důvěra v bratra.

Mnoho času strávil Io studiem Ineho programů. Provedené změny systému byly náročnější a složitější než si představoval; proto, aby jim porozuměl, musel opakovaně pronikat až k základní matrici svých a Ineho algoritmů. Čím víc se dobíral podstaty, tím víc ho tahle činnost začínala zase bavit.

A pak nastal moment, kdy se cítil být připraven zahájit obnovu toho, co bylo zničeno.

Nejprve odstranil stínovou bariéru. Opět bylo možné spatřit Gaiu v plném světle. Nebyl to však pěkný pohled na zkázu, kterou Ine a jeho tvorové způsobili. Nesmírné úsilí a čas stálo Vyvolené obnovit ji do původní podoby. - Znovu se na Gaie zazelenaly stromy a vykvetly květiny; k výšinám se zvedly vrcholy hor a v jejich údolích se objevila jezera plná vod, z nichž potůčky proudily do nížin a stékaly se v potoky, říčky, řeky, aby se i ty spojily do jednoho veletoku, který ústil do oceánu. Ve vodě byli připraveni ožít vodní živočichové, na zemi byla připravena rozeběhnout se zvířata a do ovzduší vylétnout ptáci.

Jediné, do čeho Io nezasáhl, byly životy Elefi, jež se zachránili na ostrovech, a životy několika Terefi, kteří, před zastavením systému, stačili vyběhnout na povrch země a nebyli zničeni bytostmi z Gal-ahu.

Ovšem nejzávažnější rozhodnutí neustále odkládali. Jaký úděl přisoudit ohni na Gaie?

Ioovým záměrem bylo ho nadobro odstranit, ale většina Vyvolených na něj naléhala, aby ho, s ohledem na skutečnost, že Terefi dostáli svému slibu, ponechal v podzemí.

‚Snad mají pravdu,' uznal jejich přímluvy. ‚I Ine bude mít radost, že přece jen to, čeho si cení nejvíc, zde zůstane.'

Ine byl vskutku potěšen jeho laskavostí, ačkoli ve skrytu jeho duše již dřímaly myšlenky stínu. ‚Ani nevíš, jak mi ulehčuješ mé plány, bratře. Oheň je totiž můj spojenec. Je dobře, že jsi na to zapomněl!'

Když dokončil úpravy na Gaie, upřel svoji pozornost na Gal-ah.

Pouze ohnivé muže, draky a obry ponechal v tomto světě a přeprogramoval jejich přijímací frekvenci zpět tak, aby zase byli spojeni se Světlem.

V okamžiku, kdy toto učinil, stáhla se vlákna Antisvětla ke svému Zdroji a zmizela. Kousek po kousku prohledávali Vyvolení celý jim dostupný prostor dimenze, aby ho našli. To se jim však nepodařilo.

„Dokud bude v Orfeovi Antisvětlo, bude mu hrozit nebezpečí," varovala Aia.

„A co s tím mám dělat?“ bránil se Io, „když jeho Zdroj nikdo z nás neumí nalézt. Sama víš, že i Zdroj Světla je skrytý kdesi v prostoru dimenze, kam nejsme schopni dohlédnout.“

„Vím, ale Světlo naše světy neohrožuje,“ poznamenala.

Aby tedy Io vyloučil možnost opětovného zneužití obyvatel Gal-ahu silami Antisvětla, rozhodl se Gal-ah zcela izolovat, aby se nikomu nemohlo podařit z tohoto světa uniknout. Těleso pak vybavil po celém obvodu speciální pojistkou, která, v případě, že by se někdo pokusil zvenku prolomit tuto izolaci, spustila program exploze a zhroucení světa Gal-ah.

≈

A nastala chvíle, kdy se Ioovi i Vyvoleným zdálo, že vše již bylo uděláno a je čas ukončit pauzu v běhu systému Orfeus.

I zasedli k monitorům svých konzolí a Io deaktivoval blokaci systému.

≈

Bylo to, jako kdyby se probudili ze zlého snu. Elefi se rozhlíželi kolem sebe a pátrali, odkud jim hrozí nebezpečí. Jejich poslední vzpomínky byly, že se s celým ostrovem řítí v divokém víru kamsi do hlubin země, ze které šlehá vysoký plamen. A nyní kolem nich září to překrásné čisté světlo, jsou na pevnině, stromy kolem se zelenají a květiny voní.

‚Takže takovýto je život v nesmrtelnosti,‘ neslo se jejich myslí. ‚Dostali se do jiného světa. Tohle znamená nový začátek.‘ Ta chvíle měla pro ně magickou moc.

„Podívejte,“ vykřikl náhle malý Magg. „Ptáci. A letí k nám!“

Všichni se zadívali k obzoru a jejich bystré oči pátraly ve světle, až uviděli hejno bílých ptáků, jak se k nim blíží. Uslyšeli jejich dorozumívání a zaradovali se. Z jejich řeči se dozvěděli o horách a údolích, potocích a řekách, stádech zvěře i kvetoucích stromech. Zdálo se jim to neuvěřitelné, ale začali chápat, že nenastal konec světa tak, jak se jim ukládalo do podvědomí, ale že zasáhl Stvořitel a oni žijí stále ve svém světě, jenž byl zachráněn a obnoven.

První promluvil Iltar: „Moji milí, všichni jsme tak trochu zmateni tím, co vidíme, neboť máme pořád v živé paměti to, co jsme viděli před nepatrným okamžikem. Nikdo z vás, ani já, si neumíme vysvětlit, co se odehrálo v tom záblesku času, který vše proměnil. Ale vypadá to, že to, co bylo, nevedlo k našemu konci. Pak ale ani toto,“ a rozpřáhl

ruce, aby ukázal na vše kolem, „není nový začátek. Žijeme dál naše životy a ptáci přilétají z krajin, které jsme viděli zpustošené a spálené.

Neuvěřím, dokud vše neuvidím na vlastní oči, přesto již nyní se skláním před dílem našeho Stvořitele, pána Ioa. Nikdo jiný by totiž nedokázal změnit sled událostí tak, že změní jejich následky. Pojďme se přesvědčit, že náš Pán se k nám vrátil a služebníci plamene se nenacházejí v tomto světě. Vydejme se do míst našich sídel, kde, jak věřím, opět nalezneme své domovy. Pak se sejdeme na hoře u Nannaru, kde vyčkáme Jeho poselství."

Když domluvil, Elefi zajásali. Jejich světelná těla se silou myšlenky rozletěla do všech koutů Gaii.

Na planinu hory postupně docházeli Elefi a podávali nové zprávy o tom, co viděli. Mnoho vzrušených debat bylo zahájeno a nedokončeno, jejich podstata však zůstávala stejná - návštěvníci z Gal-ahu jsou pryč a na místech bývalých sídel stojí nádherné stavby, jistě dílo Stvořitelů. Neutuchající radost letěla světem.

Iltar všemu pozorně naslouchal; jeho radost se ovšem mísila se smutkem. ‚Kdepak asi je moje milovaná Rhea?' trápilo ho. ‚Již nic z toho, co je zde, nespatří.' Srdce se mu sevřelo.

„To snad není možné!" zvolal najednou jeden El a ukazoval na blížící se skupinku. „Podívejte, koho k nám naši druhové přivedli. To jsou Terefi! Kolik vás je maličcí, jeden, dva, tři, čtyři, pět - oni to také přežili! Hurá!"

„Hurá, ať žijí Terefi!" ozvalo se nadšené skandování.

Iltar se zadíval na příchozí. Vidar mezi nimi nebyl. Povzdechl si: ‚I on.' Pak vstal a šel jim vstříc.

„Vítejte přátelé! Mé jméno je Iltar. Shledávám, že je vás málo a je mi upřímně líto těch, kteří již nejsou mezi námi. Jednoho z nich jsem si nesmírně vážil. Velký Terefi byl můj přítel Vidar." Po těch slovech vše ztichlo a mnozí vzpomínali na poslední setkání s Vidarem na planině hory.

„Ale co bylo, je za námi," pokračoval. „Zůstaňte a radujte se. Společně oslavme zásah našeho Stvořitele. Společně poděkujme za jeho dary."

„Děkujeme ti, Iltare, za přivítání," ozval se jeden z Terefi. „Jmenuji se Abram a jsem Vidarův syn. Můj otec nepřežil běsnění živlů a tato skutečnost je pro mne o to smutnější, když vidím, v jakém světě mohl

dál žít. Přišli jsme, abychom vyslechli poselství našeho Stvořitele, které, jak doufáme, zde nalezneme, a osobně stvrdili naše přátelství s vámi, Elefi."

„Vidar by byl na tebe pyšný, kdyby tě slyšel, Abrame. Těší mne, že mohu jednat s jeho synem. Pojďte, seznamte se s ostatními. Ať nadále sílí přátelství Elefi a Terefi po všechny věky."

≈

Vyvolení s uspokojením pozorovali činnost Elefi a radovali se s nimi.

„Jsou opět šťastní, Eio," poznamenala Aia. „Kdybys jen věděla, jak jsem se o ně bála."

Eia ji pohladila. „Také jsem se strachovala, že Io nenajde způsob, jak to včas zastavit. Ale nyní se již není čeho obávat. Vše bylo napraveno a nadešla chvíle přijít za nimi. Myslím, že nás čekají." Při poslední větě se otočila se k Ioovi.

„Pojďme," přisvědčil Io a zaktivoval snímací a vysílací zařízení.

Byl to Gawain, který právě sledoval ledovou stěnu hory, když zahlédl bodové světlo v jejím středu, které se rozšiřovalo. ‚Poznal ho, opět jsou zde. Oni.'

„Jsou zde Stvořitelé!" volal, „uklidněte se!"

Zářili jako nejjasnější světlo. Všechny je poznávali - Ioa, Eiu, Aiu, Miu s Leem, Zoé i Roya. Ine mezi nimi nebyl.

Ve chvíli kdy se na stěně objevila Aia, ozvaly se výkřiky díků a všichni se poklonili. Při té příležitosti na Iltara dolehla vzpomínka na setkání u jezírka a zármutek vstoupil do jeho srdce. Naklonil se k Halavilovi a zašeptal:

„Promluv ty Halavile, já nemohu, moje bolest je příliš čerstvá a nesluší se ji ukazovat našemu Stvořiteli."

Halavil položil svoji ruku na Iltarovu a přenesl tak na něho svůj pocit porozumění. Pak povstal. Postavil se čelem ke stěně a poklonil se Vyvoleným:

„Vítejte Vy, kteří jste stvořili prostor a svět, ve kterém žijeme. Vítej, pane Io.

Dlouho jsme tě volali, neboť ty jsi pro nás Jediný, kdo je oprávněn rozhodovat o osudu tohoto světa. Ač pronásledováni tvory ze světa Gal-ah, jež povolal pán Ine, ač sužováni jejich ohněm, přesto přese všechno, jsme byli odhodláni vydržet do konce konců a chránit tento

svět Lásky, radosti a pokoje. Nepodlehli jsme vábení a výhrůžkám pána Ineho, jenž si žádal naši poslušnost. Neboť my jsme poslušní jedině Tebe. Nevěřili jsme tedy jeho slovům, že již nikdy nepřijdeš a naše víra v Tebe nás držela při síle, i když jsme ustupovali a naše řady řídly. Byla to paní Aia, která nám až do posledního okamžiku, na který si pamatujeme, dodávala naději, že nás uslyšíš a zastavíš služebníky plamene.

A ty jsi přišel a zasáhl! Alespoň tak si vysvětlujeme to, co právě cítíme a prožíváme. Zachránil jsi nás, Pane. Chceme ti vyjádřit svoji hlubokou vděčnost."

Halavil domluvil, sklonil hlavu a poklekl a s ním i všichni přítomní.

„Není třeba, abyste klečeli!" zjevila se Ioova odpověď. Text pokračoval: „Vy jste chránili tento mnou milovaný svět před zlovůlí mého bratra a jeho šiřitelů ohně a jen díky vaší vytrvalosti, věrní Elefi a Terefi, se podařilo Gaiu zachovat. Prokázali jste, že Světlo ve vašich srdcích je Světlem Víry a Naděje. Já vám za to děkuji. Všem!"

Jakoby cítili obrovské objetí, jehož se jim dostalo od jejich Stvořitele, takový proud energie se rozlil po planině s jeho poselstvím. Po chvíli Io pokračoval:

„Mnoho vašich přátel odešlo ke Světlu. Rod Terefi byl málem zničen úplně.

Nyní nastává čas, aby vaše rody byly zase obnoveny. Každý z vás nese v sobě zárodek budoucího života na Gaie. A protože vás znám, vím, že se tohoto poslání zhostíte ve jménu té nejčistší Lásky, která je obsažena ve vašich srdcích. Jsem hrdý na obyvatele Gaii!" četli Elefi s Terefi v symbolech jeho zvolání.

„Vám, drazí Terefi, tímto stvrzuji, že jste splnili svůj úkol, jímž se mi Vidar zavázal a do posledního okamžiku věrně střežili oheň v podzemí. I proto jsem se rozhodl, že ho zachovám pro vaši další práci a potěšení, neboť jsem poznal, že je-li využíván v míře, která mu náleží, může pomáhat dobrému dílu."

Jak Elefi zaslechli, že oheň zůstane na Gaie, trochu se zalekli a Io to postřehl.

„Vy, Elefi, se nebojte tohoto ohně," vyzval je. „Až přijde doba, kdy vaše vzpomínky zastře bezstarostnost a pokoj, vypravte se do podzemí, abyste uzřeli, jak i ten, který sužoval tento svět, může sloužit.

Pokud ovšem tito Terefi a jejich pokolení budou chtít pokračovat v plnění závazku, který mi dal Vidar jménem jejich rodu," obrátil Io

svoji řeč k Terefi.

Ze skupiny vystoupil Abram a postavil se tváří tvář obrazu. „Jako syn svého otce, já, Abram, ti, Pane, slibuji stejně, jako on, že Terefi nedopustí, aby oheň spatřil světlo světa. V podzemí ho budeme střežit až do konce časů, který ty Jediný máš právo ustanovit. Jsme si plně vědomi, že jakékoliv naše pochybení znamená zánik rodu Terefi na tomto světě dle Tvé vůle," prohlásil slavnostně. „Zároveň ti chci poděkovat za šlechetnost, že jsi oheň zachoval i nadále k naší práci."

Io pokýval hlavou. „Všichni jste slyšeli Abramova slova. A já je tímto přijímám."

Pak obraz Vyvolených zmizel a přes celou stěnu rozzářilo světlo a s ním oslavné poselství: „Doba temnoty pominula! Proto pojďme a veselme se!"

Z ničeho nic přilétlo na horu hejno různobarevných ptáků a ti začali zpívat. Jako v transu naslouchali Elefi unášející symfonii, kterou Io složil v programu ‚Ptáci' a nyní ji spustil.

Celá Gaia byla jako omámená tím zpěvem. Rostliny se roztančily, zvěř ulehla a před očima Elefi i Terefi se zjevovaly okouzlující kompozice tvarů a barev navozující pocity štěstí a pokoje. Nikdo nevěděl, jak dlouho trvala rajská hudba, jež velebila nový čas, protože byla tak kouzelná, že když skončila, každý si ji v nastalém tichu přehrával znovu a znovu ve svém nitru.

Dlouhé ticho přerušil až Halavil. Povstal a sám začal zpívat tak, jak jej kdysi učila samotná Eia. K jeho tónům se připojil Iltar a postupně se k nim přidávali další Elefi. Vyvolení sledovali na monitoru obrazce, jež se formovaly při zpěvu Elefi a kochali se jejich osobitostí.

Mnoho radosti tehdy společně sdíleli Elefi a Terefi s Vyvolenými. Přišel však okamžik, kdy se na stěně objevila zpráva, že se Vyvolení chystají odejít.

Tu se zvednul Iltar a vyzval všechny, aby ztišili svoje slova a myšlenky. Obrátil se k Vyvoleným, uklonil se a promluvil:

„Vím, že vás překvapí moje slova. Vždyť ani nikdo z Elefi neví nic o tom, co mám na srdci. Přesto bych rád vyslovil svoji prosbu."

„Mluv a ničeho se neostýchej," řekl Io.

„Pane, jistě sis všiml bludných světélek, která se pohybovala naším světem v době temnoty," začal a Io si přitom uvědomil, že úplně zapomněl na duše zasažených Elefi, kteří, díky nesmrtelnosti, bloudí bezcílně světem. Pokýval hlavou a zvážněl.

Iltar pokračoval: „Tedy víš, že to jsou naši blízcí, ti, jejichž těla byla střetnutím s ohněm zmařena. Ve tmě, která nás obklopovala, jsme je mohli pozorovat, jak září kolem nás a vzpomínat na ně.

Tma pominula a jsme za to rádi. Co mne ovšem trápí, je to, že již nevidím tato světélka. Jako naši Stvořitelé jste nám, Elefi, dali neomezenou dobu života. Vážím si toho, ale situace, kdy naši blízcí nemohou získat zpět svoje těla, ani se nemohou vrátit ke Zdroji tak, jako ostatní, mne rmoutí.

Smutný život mne čeká, Pane, s vědomím, že duše mé milované Rhey se kdesi toulá bezcílně prostorem a já nemohu být s ní.“ Iltar se odmlčel. Vůkol bylo naprosté ticho. Aia s Eiou se na sebe podívaly a obě cítily velikou spoluúčast s Iltarem.

„Prosím tě tedy, Pane,“ zvolal Iltar, „pomoz našim Elefi, kteří již nejsou mezi námi, a vrať jejich Světlo ke Zdroji. Uvaž dál svoji vůli a dovol, aby i nám ostatním byla dána možnost odevzdat naše duše tam, odkud přišly. Aby všechno to, co vzešlo z Jednoty, tam bylo i navráceno.“

„Ano, Pane, prosím tě i já!“ ozvala se ze zástupu jedna z Eli.

„I já tě, Pane, prosím,“ ozývali se další a další.

Io pokynul rukou a všichni utichli.

„Tvá řeč je moudrá, Iltare,“ objevilo se na stěně. „Opravdu je hodná prozíravého a velkého Ela. Jsem rád, že tě zde mám. Uvážím vše, co jsi mi řekl a o co jste žádali. Pak vám dám svoji odpověď.“

„Děkuji ti, Pane! Kéž tě Láska a radost provází až do konce tvých časů, stejně tak jako všechny ostatní Stvořitele!“

Obraz na stěně zmizel. Io ukončil přenos a Vyvolení mlčky seděli v jeho pracovně. Žádost Elefi byla závažná.

„Pravdou je, že se situací, kdy jeden z nás začne svévolně hnát bytosti jednoho světa proti bytostem druhého světa, aby je ničil, nikdo z nás nepočítal,“ ozval se Leo.

„Je to tak,“ podpořil jeho slova Roy, „vpád Ineho na Gaiu a vlastně celé jeho chování nikdo nečekal. Nedokázali jsme ani jen pomyslet, že by se mohlo stát, že něco bude jinak, než jak jsme si společně domluvili, naprogramovali a uvedli v život. A i když si říkáme, že se to již nikdy nemůže opakovat, můžeme si tím být jistí? Dosud jsme si mysleli, že jsme všemocní a vševědoucí, ale ukázalo se, že tomu tak není. Myslím, že toto je širší otázka než jen omezit život Elefi.“

„Máš plnou pravdu Royi," přidala se Zoé. „Tohle není jen o délce života. Ukazuje se, že tím, že jsme ze statického Orfea udělali dynamický prostor s životem, který má své vlastní Světlo, bude potřeba se neustále starat o světy, jež se v prostoru nacházejí, sledovat co se na nich děje a umět zasáhnout. Ty světy se vyvíjejí a my máme odpovědnost za tento vývoj."

Otočila se k Ioovi. „Vím, Io, že jsi udělal maximum pro ochranu Orfea. Ale třeba kdybychom měli systém kontroly, který by byl napojen na naši řídící jednotku, dozvěděli bychom se dřív o odchylkách v našich programech událostí, a mohli tak předejít nepředvídatelným skutečnostem."

„Dobrá," připustil Io, „ale na jakém principu chceš takovýto systém kontroly zřídit?"

„To ještě nevím," pokývala hlavou Zoé.

Úvahy Vyvolených přeskakovaly jako drobné energetické impulsy od jednoho k druhému. Byla to Aia, která promluvila jako první.

„Co byste řekli na tohle?" Všichni se k ní otočili.

„Elefi se osvědčili jako naši věrní služebníci, jsou nejvyspělejší, jsou vedeni Láskou a jsou obdařeni mnohými z našich schopností," začala.

„A jsou nám nejpodobnější," připomněla Eia.

„No právě," pokračovala. „Když jsem s nimi stála proti temnotě a ohni, poznala jsem, jak dobrá a velice schopná jsou to stvoření.

Činnosti každého z nás v našem Národu jsou tak náročné, že nevěřím, že bychom byli schopni dlouhodobě zvládnout trvale dohlížet na vývoj událostí v Orfeovi. Co kdybychom tedy přenesli tento úkol na bytosti, které nás ctí a řídí se našimi řády? Co kdybychom Elefi pověřili správou a dohledem nad světy v Orfeovi? Věřím, že budou těmi nejpovolanějšími, kteří by to zvládli."

„To je závažná a zásadní změna v systému," poznamenal rozpačitý Io. „Jak to vidí ostatní?"

Rozpoutala se dlouhá debata nad Aiiným návrhem, ve které Vyvolení probírali jeho nároky a možnosti jeho proveditelnosti.

„Pokud ovšem Elefi dáme takovou moc, měli bychom stanovit hierarchii celé dimenze," upozorňoval Leo.

Nápadů přibývalo. Io ale viděl složitost zásahu do systému v celé jeho provázanosti a spletitosti. Proto, když se nachýlila doba, vstal a řekl:

„Děkuji vám za vaše podněty. Opět mám o čem přemýšlet. Nyní mi dovolte toto sezení ukončit. Rozhodneme-li se toto vše uskutečnit, jsme zase na jakémsi začátku.“

HOMIDI

1.

Io spal neklidně, neboť Iltarova prosba a nápady Vyvolených se mu honily ustavičně hlavou. Opět pročítal dědečkovu knihu a hledal možnosti, jak je uskutečnit. A často pozoroval Gaiu. Sledoval její obyvatele, pátral po nepatrných světélkách a zabýval se jejich pohybem v ovzduší.

Když viděl, jak jeho milovaná voda stéká z hor do údolí, shromažďuje se v jezerech, proměňuje se v lehkou páru zvolna stoupající vzhůru nad hory, aby se jako déšť zase snesla na zem, uvědomil si tu cyklickou závislost jedné události na druhé. ‚Tak to mám nastaveno ve svých programech. Opakující se cykly. Někdy krátké, někdy dlouhé, některé jednoduché, jiné složité.'

A pak se to stalo. Při dešti jedno ze světélek ve svém letu narazilo na kapku vody. Spojilo se s ní a v jejím vodním obalu dopadlo na zem. Pro Ioa to byl neskutečný úkaz, když sledoval, že místo toho, aby se kapka rozstříkla a světélko se opět vzneslo vzhůru, kapka celistvě a nehybně ležela na místě, kam dopadla, zatímco uvnitř jejího obalu cosi pulzovalo.

Vyvolal si největší detail celé situace a nevěřil svým očím.

„Eio, pojď sem, rychle!" volal. „To je neuvěřitelné! Pospěš si! Pojď se na něco podívat."

„No copak je?" ptala se Eia, když dorazila.

„Podívej," řekl a ukázal jí kapku. V kapce pulzovalo světélko a v jejím vodním obalu se odrážel obraz Elefi, jehož tělo bylo zničeno.

Eia vydechla. „To znamená…," nedopověděla.

„Že spojením světélka, jako částicí Světla, a vody, může vzniknout nový život," dokončil Io.

„To je úžasné!" zvolala nadšeně.

„Ano, podívám se do knih, jestli tam nenajdu něco, co by mne přivedlo na nápad, jak tohoto poznání využít!"

„Udělal bys Elefi nesmírnou radost, kdybys jim vrátil jejich ztracené přátele," přisvědčila Eia a láskyplně ho objala.

Obraz bytosti v kapce vody Ioa uchvátil. Intenzivně procházel jednotlivé svazky, a čím víc informací z nich čerpal, tím konkrétnější rysy dostával jeho záměr.

‚To je ono,' radoval se, když si dokola pohrával s novou myšlenkou. ‚Jestliže k tekuté a energetické substanci přidám zhmotněnou energii, mohl bych tak stvořit novou bytost.' uvažoval. ‚Bytost země, ze které pochází. To by mohlo fungovat. Ale energie hlíny, písku či kamene bude těžká, je třeba najít lehčí formu.'

„No to je nápad!" vykřikl znenadání. „Mám to! Přišel jsem na to!"

Jeho nadšené výkřiky přiměli Eiu i Rona ihned všeho nechat a spěchat do pracovny. Srazili se přímo v jejích dveřích a společně upřeli na Ioa tázavé pohledy.

„Stvořím bytosti z vody, částečky Světla a prachu země," vysvětloval jim, sotva je uviděl." Vznikne tak nový život na Gaie. Ty bytosti nebudou tak dokonalé, jako Elefi, ale budou dětmi země, na které se narodí. Budou k ní připoutány celou její silou. Budou z ní čerpat energii k životu a svoji energii jí budou zase dávat zpátky. Budou jí milovány, stejně tak, jako ony budou milovat ji. Budou mít krátký život, neboť energie jejich těl bude procházet rychlým postupným vývojem od zrodu do konce, kdy se opět změní na prach a vodu. Ale budou mít možnost se zrodit znovu, aby mohly opakovaně zakoušet spojení Lásky mezi nimi a zemí. A nazvu je Hom-i-dus, bytosti stvořené z vody a prachu."

Když skončil, řekl Ron uznale: „Tedy táto, ty jsi génius!"

≈

Když Io vyprávěl Vyvoleným o své myšlence stvořit Homidi, všichni byli uneseni.

„Znamená to tedy, že na Gaie budou jak Elefi a Terefi, tak i Homidi?" ujasňovala si situaci Zoé.

„Ano, přesně. Myslím, že právě myšlenka o stvoření Homidi mi otevřela pohled na návrh, se kterým přišla posledně Aia. Nezdá se mi vůbec špatný!" prohlásil a podíval se na Aiu, která se skromně pousmála.

„Pokud ovšem svěříme kontrolu a dohled nad jednotlivými světy Orfea do rukou Elefi, bude to znamenat, že jim umožníme přístup do všech světů. Zároveň tím vezmeme na sebe závazek, že se vědomě zřekneme části pravomocí zasahovat do jejich běhu ve prospěch Elefi. Osobně se domnívám, že toto bude nejtěžší úkol pro každého z nás. Uvědomujete si to a jste k tomu svolní, přátelé?"

„Já s tím problém nemám," ozval se Roy. „Důvěřuji jim."

„Já také ne, Io," připojila se Zoé. „Přemýšlela jsem nad Aiiným návrhem a líbí se mi."

„Víš Io," vzala si slovo Aia, „já budu ráda, pokud správu mého světa budou vykonávat bytosti, o jejichž oddanosti a schopnostech nemám sebemenší pochybnost. Jak jsem říkala, když jsem s tímto návrhem přišla, nebudu mít tolik času pro své povinnosti vůči Národu, navštěvovat Orfea tak, abych mohla s určitostí říct, že mám vše pod kontrolou. Zatímco, pokud tam budou Elefi, se kterými budu ve spojení, a tedy v případě, kdyby se něco stalo, budu vědět, že mne ihned informují, budu klidná.

Vím, že je to jen hra, ale rozměry této hry přesáhly prostor, ve kterém se hraje a situace s Inem je toho důkazem. Proto by mne zneklidňovalo, kdybych si nemohla být jistá, že moje stvoření na Phalae žijí v bezpečí a v lásce."

I ostatní potvrdili Ioovi svoji důvěru v Elefi.

„Rád slyším vaše slova," řekl Io. „Protože v takovémto případě vám mohu představit následující plán, při jehož realizaci uvítám vaši pomoc." Všichni ho pozorně sledovali.

„Určitě si vzpomínáte, jak na minulém setkání Leo poznamenal, že v případě nového uspořádání bude potřeba stanovit hierarchii. Byla to dobrá připomínka.

Navrhuji společně vytvořit systém, kde Elefi rozdělíme na skupiny se strukturním uspořádáním. V jejich čele bude stát rada Orfea vedená Iltarem. Určené skupiny Elefi budou pověřeny konkrétními úkoly zahrnujícími vše, co je dnes v prostoru obsaženo, to znamená od dohledu nad prostorem či jednotlivými světy po specifickou odpovědnost za určená stvoření v daném světě. Část z nich se stane správci a část průvodci. Další detaily rozebereme později. Co tomu říkáte?"

„Ten nápad se mi líbí," ozvala se Aia. „Už teď jsem zvědavá, jak si v nové roli povedou."

„Znamenitě vymyšlené," pochválil Ioa Roy.

„Děkuji, přátelé," řekl Io. „Pochvalná slova vždy potěší."

„Počkej, počkej, chválí se, chválí, ale přitom pořád nevíme, jak to tedy bude s těmi Homidi na Gaie," vrátila se k původnímu tématu Zoé.

„Jistě Zoé, tobě nic neunikne," zažertoval Io a všichni se zasmáli.

„Totiž," pokračoval už vážněji, „pokud Elefi převezmou správu světů v Orfeovi, otevírá se na Gaie prostor pro existenci nových bytostí. A těmi budou právě Homidi.

Elefi se stanou jejich učiteli a přáteli. S jejich pomocí a pod jejich péčí budou rozvíjet svůj život. Nás nikdy nespatří; pro ně zůstaneme

navždy neviditelní a nedostupní. Pouze z vyprávění Elefi se dozví o stvořitelích světa a prostoru, kde žijí."

„A co bude s Terefi?" ozvala se Aia.

„Pro Terefi se v novém uspořádání nic nezmění, dál zůstanou zodpovědní za střežení ohně a správu podzemí Gaii."

„A už jsi uvažoval o podmínkách pro jejich život? Jak se budou rozmnožovat, stravovat, a tak?" dotazoval se Leo. „Pamatuješ, co to stálo úsilí dát vše dohromady pro ostatní tvory," připomínal.

Io pokyvoval hlavou. „Přiznávám, že o tom jsem zatím nepřemýšlel," připustil. „Ten nápad mne tak zaujal, že jsem se jím nechal unést, aniž bych rozpracovával další podrobnosti."

„To nevadí," volali ostatní. „My ti s tím zase rádi pomůžeme!"

„Ani nevíte, jak se mi ulevilo."

≈

Připadali si, že se přenesli do doby, kdy společně vytvářeli první díla v Orfeovi. Opět byli plni energie a elánu, smáli se a s neutuchající vytrvalostí se po své práci pro Národ pouštěli do činností, které se pojily k nové koncepci života na Gaie. Schůzky Vyvolených se opět staly pravidelným rituálem, jenom s tou změnou, že se jich neúčastnil Ine. Bylo to jednomyslné rozhodnutí nezasvěcovat ho zatím to těchto záležitostí.

Setkání se konala v Ioově domě, kde Eia byla vždy vynikající hostitelkou a někdy, když to Io dovolil, se jich účastnil i Ron, aby poslouchal a učil se.

≈

„Byl to stejně báječný nápad s tím způsobem rozmnožování, Eio!" řekl Io, když přišel z pracovny do společenského pokoje po jedné z těch nekonečně dlouhých schůzek a díval se na ni, jak dává věci do pořádku. ‚Je tak pečlivá a tak krásná,' pomyslel si. „Moc ti to sluší," dodal.

„Vážně miláčku?" reagovala laškovně. „A co kdybys mi s tím trochu pomohl? Abychom si mohli v klidu popovídat třeba o tom rozmnožování," dodala roztomile.

Io se usmíval. ‚Tohle přesně očekával. Ach, jak ji miluje.' Jeho energetické pole se ihned zbarvilo do růžova a Eia poznala, co si myslí. Potěšilo ji to.

Když skončili s úklidem, posadili se vedle sebe na sedačku v pokoji a Eia mu položila hlavu na rameno.

„Jak tě, prosím tě, napadlo, že by se mohli rozmnožovat spojením

semene a vajíčka? To byla originální myšlenka," navázal Io na načaté téma.

„Ani ti nevím," řekla Eia. „Víš, pozorovala jsem nějaký čas život na světech Orfea a uvědomila si, že tělo Homidi bude hmotné. Nebudou se proto moci rozmnožovat principem energetického splynutí a dělení. A najednou mi přišlo líto, že nezažijí ten neopakovatelný pocit vzájemného prostoupení těl, jako Elefi či Terefi. Uvažovala jsem tedy, jak je, byť jen nepatrnou částí těla, spojit dohromady."

Io jí pohladil. „Ten nápad s tím falem byl skvělý."

„Udělalo mi to radost, že se vám líbil."

„Pak už jen stačilo připojit myšlenku Zoé, aby zárodek nové bytosti byl chráněn obalem…"

„Nazvala ho moc hezky - vajíčko."

„A myšlenku Lea s tím semenem…"

„ A systém rozmnožování byl na světě."

„Ale kdo ví, co bychom vymysleli, nebýt tvého falu."

Rozesmáli se.

„Opět stvoříme dva typy - jeho, Homa, ten bude obdařen falem a ji, Homi, jež ponese vajíčko."

„Bude to pro ně mimořádný zážitek, když dojde k jejich vzájemnému fyzickému spojení a falus Homa vnikne do lůna Homi," nechala se Eia unášet svojí představou. „Vnitřní energie každého z nich, které Aia tak hezky pojmenovala u Homi Jin a u Homa Jang, začnou jimi prostupovat, až se propojí v kruhu a utvoří kolem nich pro ně neviditelné energetické pole. V něm se pak rozzáří posvátný symbol Lásky."

„A v tom okamžiku falus Homa vyroní semeno, které pronikne obalem k zárodku a spustí aktivaci růstu těla nového Homidi. Víš, že se těším, až to uvidím?"

„Já se zase nemohu dočkat chvíle, až spatřím, jak nový Homidi, co doroste dané velikosti, vyjde lůnem ven z těla Homi. S prvním nadechnutím přijme Světlo a to jej oživí. Bude to něco výjimečného pro každého tvora na Gaie."

„Než si na to zvyknou," poznamenal Io.

„Možná, přesto to bude posvátné. Zajistí to zachování jejich rodu."

„To ano, neboť jejich život nebude dlouhý. Sice delší než u ostatních tvorů, ale jejich těla se po čase, který bude automaticky předem generován jejich řídícím programem, rozpadnou zpátky na prach

a vodu."

„A jejich Světlo se s posledním výdechem vrátí ke Zdroji," připomněla Eia.

„Ano, takový bude koloběh jejich života."

„Víš, ta myšlenka s tím, že jejich vnímání a možnosti budou silně omezené, se mi ze začátku moc nelíbila, ale je pravda, že pokud svěříme dozor nad světem do rukou Elefi, bylo by správné, aby i zde fungovala hierarchie."

„Navíc jejich spojení s hmotou jim ze samé podstaty znemožňuje ovládat mnohé z toho, co umí Elefi. Svůj řídicí systém budou schopni využít na pět až deset procent jeho kapacity."

„Přesto budou mít s Elefi tolik společného," zasnila se.

„A budou jim i podobní; tak, jako Elefi jsou podobní nám. Obraz svých předků v kapce vody si ponesou navěky. A s ním i dar, který dostanou Elefi na základě Iltarovy prosby. Jako oni se budou moci kdykoliv dobrovolně rozhodnout pro ukončení svého života.

„Ale kdo by chtěl opouštět předčasně tak nádherný svět, jakým je Gaia," povzdechla Eia.

2.

Iltar měl sen. Pán Io jej navštívil.

„Až se probudíš, svolej Elefi na horu, přinesu vám odpověď na vaši žádost," znělo mu v hlavě poté, co procitnul.

‚Tak je to tady,' pomyslel si. ‚Co ho čeká? Jakou odpověď má pro něho jeho Stvořitel?'

Byly to vzácné chvíle, ale někdy, když sedával na zápraží svého nového příbytku, jakoby odkudsi zdálky přicházela teskná táhlá melodie, v jejíchž tónech poznával hlas Rhey. Cítil prchavou, velejemnou energii, která provázela její světélko. ‚Tolik si přeje, aby byla šťastná.'

Byl trochu nesvůj, snad i netrpělivý, když oznamoval ostatním zprávu, kterou obdržel. Elefi ji vyslechli a s nadějí v duši se přemístili na vrchol hory, kde očekávali Jeho příchod.

Jakmile Io viděl, že Elefi jsou připraveni, usedl s Eiou před snímací a komunikační systém a zaktivoval ho.

„Přinesl jsem vám odpověď na vaši žádost," zobrazovala se jeho slova. „Váš smutek za těmi, kteří vám byli blízcí a již nejsou mezi vámi, je i naším smutkem. Vaše trápení s tím, že jejich duše bloudí bezcílně

prostorem bez toho, aby došly klidu, je i naším trápením. Vaše nejistota, zda vaši vlastní duši nepotká podobný osud, je i naší nejistotou. Neboť tak jako každá vaše radost je naší radostí, stejně i každá vaše starost je naší starostí. Proto slyšte:

Vaše životy vkládám do vašich rukou. Je to dar, který si zasloužíte za oddanost a věrnost mým zákonům. Nabudete-li tedy přesvědčení, že váš čas již vypršel a vaše úkoly jsou splněny, pak upřete svoji myšlenku k odchodu z tohoto světa. A stane se, že pohasne vaše světelné tělo a Světlo života se navrátí ke Zdroji. Stejně tomu bude i v případech, kdy z jakéhokoli důvodu bude vaše tělo poškozeno. Toto je má vůle."

Bylo ticho a Elefi vstřebávali poselství svého Stvořitele. Pak zvolal Halavil:

„Ó, skláníme se před tvou moudrostí a velkomyslností, pane Io." Shromáždění Elefi se po těch slovech zhluboka poklonili Ioovi a Eie a Halavil pokračoval:

„Děkujeme ti z celého srdce! Můžeme tedy doufat, že světélka našich bližních odvedeš ke Zdroji a my tak nabudeme klidu a pokoje?"

„Ne Halavile, všechna světélka nebudou odvedena. Mám s nimi jiný záměr," pronesl Io a mezi Elefi to zašumělo. „Viděl jsem jejich život v kapce vody a byl to úžasný pohled. Proto jsem se rozhodl, že část z nich do těchto kapek pochytám a spojím se zemí. Zrodí se nové bytosti na světě Gaia, stvořené z vody, prachu země a energie Světla, světélka Elefi - Homidi.

Vy pak, Elefi, budete pro tyto bytosti tím, čím my jsme pro vás. Budete je milovat, učit je, hrát si s nimi a radovat se z jejich života. Budete je obdarovávat, ale i pomáhat jim ve chvílích nouze. Přesto je necháte samotné, aby poznávali život a zemi, která je zrodila. Ačkoli budou schopni vás vidět a mluvit s vámi, vaše životy budou oddělené. Vy jste spojeni s energií prostoru, zatímco oni budou spojeni se zemí. Jejich život bude z vašeho pohledu velmi krátký a setkáte se tak s mnoha jejich generacemi. Zažijete s nimi konce a začátky, projdete s každým z nich opakované cykly vývoje.

Doufám, že se vám tento koloběh bude líbit, že si je zamilujete a stanou se z vás nejlepší přátelé, byť vždy jen na krátkou dobu. Ale vězte, že pokaždé, když povstanou z prachu, v prach se zas navrátí, aby z něj opět povstali."

Elefi projela vlna obdivu. Nové bytosti na Gaie, zrozené z energie jejich rodu. A oni se stanou jejich učiteli a rádci. Neuměli si vše

představit, ale byli tím ohromeni. Io viděl jejich pozitivní reakci a nechal jim čas na její vstřebání. Pak pokračoval:

„Ale to není vše. Rozhodli jsme se vás pověřit mnohem důležitějším úkolem. Nastane doba, kdy vás seznámíme s novým řádem a během událostí nejen na Gaie, ale i v celé dimenzi, kterou budeme nazývat Universum. Budete to vy, moji nejvěrnější, jejichž posláním bude dohlížet na tento řád a běh ve jménu Lásky tak, aby se již nemohla opakovat situace, že se vrátí temnota, aniž bychom se o tom včas dozvěděli. Stanete se strážci všech světů, které se nacházejí v tomto prostoru.

Doufám, že svůj úkol přijmete a zhostíte se ho se stejnou ryzostí, s jakou jste hájili Gaiu proti silám Gal-ahu."

„Ach, Pane," promluvil překvapený Iltar, „bude to pro nás veliká čest, chránit prostor Orfea před těmi, kdo by ho chtěli napadnout. Ze všech našich sil se budeme snažit dostát tomuto poslání se ctí.

Jsme zároveň potěšeni tvou zvěstí, že světélko života některých našich blízkých, kteří nyní tápou v neznámu, se stane zdrojem pro základ života nových bytostí. Přesto nám dovol pochybovat o tom, že jsme schopni a hodni být těm, kteří přijdou, takovými učiteli a rádci, jakými jsi ty, paní Eia a ostatní Stvořitelé pro nás? Nemůžeme být přece těmi, jimiž nejsme."

Io se usmál. „Rozumím ti, Iltare, a říkám ti: Nebudete před nimi činit ze sebe jejich stvořitele, nicméně i vy budete jednou schopni se podílet na tvoření. Stanete se jejich průvodci a včas budete připraveni na role, pro které jsem vás vyvolil. Chápu tvé obavy, ale sám poznáš, že se nemáš čeho obávat víc než své lehkomyslnosti."

„Věřím ti, pane Io, jako každý Elefi, neboť ty jsi náš Stvořitel a Pán. Ochraňuješ nás a vedeš naše životy. Z celého srdce ti za to děkuji, Pane, a také paní Eie a všem ostatním Stvořitelům. Až ty řekneš, budeme připravení být ti k službám k plnění Tvých úkolů. Dovol mi ještě otázku."

„Povídej."

„Doposud jsi mluvil, Pane, pouze o nás a nových bytostech. Ale máme zde ještě naše přátele Terefi. Co bude s nimi?"

„Líbí se mi, že se zajímáš o své přátele. Nemluvil jsem o nich záměrně, neboť chci být první, kdo se s nimi setká a přinese jim zprávu o jejich dalších úkolech na Gaie. Proto ti nyní neodpovím. Za to tě, až přijde čas, pozvu na své setkání s nimi, abys mohl předat ostatním

Elefi zprávu o všem, co bude řečeno."

„Děkuji ti, Pane," zvolal Iltar.

Elefi se na pozdrav poklonili a stěna hory se opět proměnila v průzračný led.

≈

Dlouho čekali Elefi na příchod Stvořitelů. Často Iltar usínal s přáním, aby se mu ve spánku zjevil Io. Ale čas plynul a On mlčel.

I byla ustavena nová desetičlenná rada na Gaie. Zasedlo v ní pět Terefi vedených Abramem a pět Elefi - Iltar, Halavil, Phoebe, Gawain a Leona.

Rod Elefi se pomalu rozrůstal a opět byla osídlena původní území. Na jednom z ostrovů, který se stal jejich útočištěm před silami Gal-ahu, bylo vybudováno nové sídlo a na památku pojmenováno Te-e-kel, neboli ‚ten, co nás zachránil'.

I Terefi v podzemí množili svůj rod a rozšiřovali domy, jež dostali od Stvořitelů. Opět rostlo umění práce s kovem a drahými kameny za pomocí ohně. Každý nově narozený Terefi se učil slib, který dal Abram jménem jejich rodu Stvořiteli. Aby však všichni, kdo žijí v podzemí či do něho zavítají, měli na svých cestách tento závazek ustavičně na paměti, nechal Abram vytesat jeho znění do skal chodeb podzemního města.

Mnohem víc než dřív udržovali vzájemné kontakty Terefi s Elefi. Často se navštěvovali a někteří z Elefi vyjádřili zájem naučit se pracovat s ohněm. A tak se stalo, že bylo vybráno deset Elů, kteří se učili zpracovávat kovy a drahé kameny. Sami se, po nějaké době, stali mistry v těchto činnostech.

Život na Gaie plynul v lásce a harmonii a již jen ve vzpomínkách a písních zůstaly příběhy o vpádu bytostí z Gal-ahu na Gaiu a o jejím pustošení, jež málem skončilo zničením světa nebýt pomoci paní Aii a zásahu pána Io.

≈

Soustředěně a odhodlaně postupovali Vyvolení kupředu ve svém díle. Myšlenek, které bylo potřeba realizovat v Orfeovi, se však objevilo tolik, že se často ztráceli v různých vazbách a souvislostech, jež bylo potřeba úzce propojit a stanovit jim vlastní zákonitosti. Práce s energií neznala hranice a limity a Io nad vším bděl a koordinoval činnosti tak, aby jednotlivé aspekty nově budovaného systému měly všechny potřebné návaznosti. Jejich úsilí spělo k závěru.

I stalo se, že všechny úpravy systému, včetně programu, který Io nazval Homidus, byly dokončeny a nastal čas připravit obyvatele světů Orfea na jejich instalaci.

3.

Iltar se probudil a uvědomil si, že se dočkal. Pán Io ho ve spánku navštívil s pokynem, aby shromáždil zástupce Terefi a vyzvedl je na vrchol hory, kde měli vyčkat na jeho příchod.

‚Toto se nedá odkládat,' usoudil a vyrazil splnit svůj úkol.

Ve stanovený čas pomohl vybraným Terefi pod vedením Abrama shromáždit se na planině. Společně vyhlíželi Jeho obraz.

„Milý Abrame," objevilo se na stěně, když Io zaktivoval systém a vzájemně se pozdravili. „Jsem rád, že jsi přivedl s sebou ty nejlepší členy svého rodu, kteří budou nositeli věcí příštích. Sleduji váš růst a všechnu vaši práci a musím konstatovat, že nejen mně děláte velikou radost. Jste vynalézavý, pracovitý a houževnatý národ." Io se na chvíli odmlčel a Terefi se po sobě s uspokojením podívali.

„Svolal jsem vás, abych vás seznámil s novým uspořádáním tohoto světa a prostoru, v němž se tento svět nachází, a jejž budu dál nazývat Universum.

Cílem nového uspořádání je zajistit všem tvorům na Gaie klidný a radostný život vedený v lásce a pokoji. Aby již nikdy nenastala temnota." Po těch slovech Terefi zvážněli a zpozorněli. Io pokračoval:

„Z prachu země vzejdou nové bytosti tohoto světa, Homidi. Budou svázány se zemí a jejich schopnosti budou omezené. Jejich životy budou odlišné od životů vašich i života, který jste dosud znali. Budete se s nimi potkávat, budete se umět dorozumět. Přesto vaše cesty povedou jiným směrem, podobně, jako tomu bylo u Elefi. Vaše schopnosti budou vyšší než jejich; nepodceňujte je však. Buďte jim pomocníky, ne ochránci.

Se změnou uspořádání to nebudu již já, ale Elefi, kteří převezmou správu a dohled nad během událostí na Gaie. Přestaneme se tedy setkávat tady na této planině, rada Gaii bude zrušena. Ale neznepokojujte se! Se svými přáteli budete ve styku i nadále.

Úlohou Elefi bude strážit bezpečí a harmonii života na zemi, od vás pak očekávám, že budete pečovat o vše, co se nalézá v podzemí.

Zejména střežit oheň podle slibu, který jste mi dali, a pro jehož plnění není v celém Universu úctyhodnějších bytostí, než jste vy, Terefi!

Ale přijdou i další úkoly, kterými budete pověřeni, či které se stanou součástí nového pořádku. A mohou vyvstat otázky, na které nebudete znát odpověď. V takovýchto případech se obracejte na zde přítomného Ela Iltara. On bude oprávněn rozhodovat vaše záležitosti."

Ioova řeč hluboce působila do duší Terefi, kteří poslouchali a uvědomovali si, že přijde něco nového, něco, co změní jejich život. Nebyli skleslí ani rozpačití. V poselství, které jim Io přenášel, byl zakódován klid a pokoj, radost i těšení se na to, co nastane.

Dlouho po úvodních slovech odpovídal Io na jejich dotazy a vysvětloval jim principy nového řádu. Když bylo vše odpovězeno, ozval se Abram.

„Děkujeme ti, pane Io, za zprávy, které jsi nám přinesl. Jsme v očekávání věcí příštích a slibujeme ti, jako svému Stvořiteli, že ve jménu Lásky budeme stát vždy věrně při Tobě a plnit tvoje úkoly. Buď pochváleno Tvé dílo! - Přesto bych byl rád, kdybys nás mohl ještě někdy navštívit, Pane."

„Děkuji za tvá upřímná slova, Abrame," odpověděl Io. „Věřím, že budeme mít ještě příležitost se setkat před koncem tvých časů, abychom se spolu rozloučili." Pak vyzval Iltara:

„Tobě, Iltare, ukládám: jdi a odpočiň si. Až vstaneš, svolej na toto místo Elefi, kteří jsou členy rady, a vyčkejte mého příchodu. Seznámím i vás s tím, co nastane."

≈

V určený čas se Elefi shromáždili na planině. Ve stejnou dobu Io, Eia, Aia a Leo byli připraveni zahájit komunikaci.

Stěna se rozzářila a všichni zpozorněli.

„Moji drazí Elefi," zahájil svůj proslov Io. „To, co jste zažili s bytostmi Gal-ahu má vážnější a hlubší příčinu, než která vám byla dosud zjevena." Mezi Elefi to zašumělo.

„Do prostoru Universa vstoupilo Antisvětlo, ovládlo obyvatele Gal-ahu a způsobilo změnu v jejich chování. Neboť vlastnosti, které Antisvětlo nese ve své podstatě, podněcuje ovládané tvory jednat a uvažovat zcela opačně k tomu, jak jednáte a myslíte vy. Nikdy jsme o těchto vlastnostech s vámi nemluvili, neboť jsme doufali, že se s nimi nikdy nesetkáte. A ačkoli jsme již podnikli taková opatření, abychom ochránili obyvatele všech světů před jeho působením, otevřeně

vám říkáme, že existují neprobádané hlubiny prostoru, kde se zdroj Antisvětla může stále ukrývat. Proto se v jedné z lekcí, kterou vám dáme, naučíte rozpoznat jeho působení a reagovat na jeho projevy.

Je to totiž základ pro úkol, kterým budete pověřeni. Stanete se Strážci Světla v celé dimenzi!

Jako Strážci budete dohlížet nejen na běh a řád věcí na Gaie, ale poznáte dalších sedm světů, které se v prostoru kolem Gaii nacházejí. Seznámíte se s jejich obyvateli i Stvořiteli. Stanete se vykonavateli našich pokynů a budete to vy, kdo je bude přinášet obyvatelům světů Universa. Díky tomu si vás někteří z obyvatel začnou s námi plést a budou ve vás vidět své stvořitele. Buďte na to připraveni."

Elefi na sebe významně pohlédli.

„Vaše poslání vás zavede daleko od domova. Proto dostanete speciální přenašeče, které vám umožní přemisťovat se v prostoru dimenze a plnit svěřené úkoly. A aby již nikdy nedošlo k tomu, že ačkoli nás budete volat, nikdo z nás to neuslyší, naučíme vás, jak se s námi budete moci spolehlivě spojit.

To vše ve jménu Lásky a radosti. Učte se zacházet s energií celé dimenze, tvořte a bavte se. My pak budeme tuto zábavu s vámi sdílet, čas od času vás navštěvovat a těšit se z naší i vaší práce.

Přesto bděte! Pamatujte, že Antisvětlo je mocné a může se vrátit. Dojde-li k tomu, zachovejte se jako Strážci. Nepodlehněte mu a braňte Universum do chvíle, než nás přivoláte a my vám přijdeme na pomoc." Io udělal dlouhou pauzu, po které pokračoval:

„Jak již víte, na Gaiu přibudou nové bytosti, Homidi. Ujmete se jich a stanete se jejich Průvodci. Budete je učit tak, jako my učíme vás, přitom je ale necháte, aby sami poznali, co dokáží. Bude-li to však zapotřebí, pomozte jim. Pamatujte, že to jsou vaši příbuzní.

Vždyť i jejich tělo bude vašemu na první pohled velmi podobné. Ale je to jen klam. Oni vzejdou z energie hmoty země a tak jejich život bude podléhat jejím zákonům. Budou s ní natolik svázáni, že omezí jejich schopnosti. Nedovolí jim se přemisťovat z místa na místo jinak než prostřednictvím svých nohou; jedině svýma rukama budou schopni něco vytvořit. Veškeré jejich smysly budou nedokonalé. Ačkoli se budou umět domluvit přenosem myšlenky, a vy jim tyto myšlenky budete umět číst, hlavním sdělovacím prostředkem se pro ně stane upravený souhrn tónů vydávaný ústy, kterému jsme dali název ‚řeč'. Naučíme vás tuto řeč, abyste ji mohli Homidi předat.

Avšak jejich ústa nebudou sloužit pouze pro dorozumívání, ale stanou se i otvorem na přijímání potravy. Pro jejich obživu bude mnohé rostlinstvo, které jste dosud znali v energetické podobě, zhmotněno, aby je nasytilo. Tím že budou stvořeni z vody, na vodě bude záviset i jejich život.

Abychom novým bytostem zachovávali energii, kterou budou potřebovat k životu, rozhodli jsme zavést pravidelný cyklus bdění a spánku.

Opravdovým uměním, které jsme vytvořili, je pak celý vnitřní systém jejich těla. S jeho strukturou a funkcemi budete podrobně seznámeni při učení se o zákonitostech Nového řádu.

Je před námi období, kdy se budeme pravidelně setkávat, abyste byli zasvěceni do záležitostí Universa. Jednotlivá pokolení Elefi se rozdělí a osídlí jeho světy, kde převezmou své role Strážců nebo Průvodců. Vyvolili jsme vás pro toto poslání a věříme, že je to správná volba."

Když Io skončil, povstal Iltar.

„Je mi ctí, že mohu stát právě zde a číst slova, která pronesl můj Stvořitel. Nebude Elefi, který by nectil Světlo jako posvátné a neuznával svého Pána jako toho, kdo je mu ochráncem. S příchodem Nového řádu dojde k velkolepému přechodu od něčeho, co bylo, k něčemu, co bude. K něčemu, co nám, Elefi, přinese nové úkoly a nové výzvy. Jsem šťastný, že mám takového Stvořitele!

Pane Io, promluvím ke všem Elefi, abych jim předal tvoje poselství. Nyní dovol, abychom ti položili naše dotazy, které by nám lépe ozřejmily tvé záměry."

Mnohem delší rozmluva než při návštěvě Terefi, čekala na Ioa a ostatní Vyvolené, když hovořili s Elefi o činnostech, které na ně čekají, o uspořádání Universa, o vazbách mezi Homidi a ostatními tvory, o vzájemné pomoci a dorozumívání, o vzniku a zániku.

Když byla všechna témata pro tuto návštěvu vyčerpána, bylo dohodnuto, že po šest následujících období budou Vyvolení navštěvovat Elefi a předávat jim své učení. Že se, kromě planiny hory, budou setkávat na různých místech Gaii, kde s nimi budou Vyvolení komunikovat prostřednictvím vodní hladiny. Teprve pak se rozloučili.

4.

Pravidelně přicházeli Vyvolení, aby učili Elefi. A ti pochopili, že to, co dosud znali, byl jen nepatrný zlomek vědění o světě a prostoru, kde žili.

Vybraným Elefi pod vedením Iltara pak bylo umožněno nahlédnout do některých z tajemství Stvořitelů.

„Vyber osm," řekl při jednom setkání Io Iltarovi, „kteří s tebou zasednou v radě Universa. Oni, jako jediní, pod tvým dohledem poznají vyšší principy fungování světů. Jejich úkoly budou vyžadovat mnoho odvahy, moudrosti a lásky. Proto se sami musí rozhodnout, zda jsou připraveni obětovat svůj život pro blaho všech bytostí Universa. Rozhodnou-li se tak, zavaž je slibem věrnosti Světlu a svému Stvořiteli. Pak já je učiním nejvyššími dohlížiteli nad děním v celé dimenzi."

A Iltar šel, aby přivedl na planinu ty, kteří vyslovili slib, jak přikázal Io - Halavila s Phoebe, Kala se Sárou, Arcuse s Helene a Gawaina s Leonou.

Tak byla ustavena Rada Universa.

≈

Čím více Iltar poznával, tím více ctil Ioa. Byly chvíle, kdy byl nešťastný z toho, že nemůže být v Jeho přítomnosti. A Io to poznal a v takových okamžicích přicházel za Iltarem v jeho spánku a rozmlouval s ním.

„Prozraď mi, Pane," ptal se Iltar při jedné z Ioových návštěv, „jak se tě dovolám, budu-li potřebovat tvoji radu? Nedovolil bych si tě žádat o malichernosti, nerad bych ale, v případě potřeby, jednal bez Tvé vůle."

„Máš moji bezmeznou důvěru, Iltare. Stvořil jsem tě ke své podobě a vložil do tebe to nejlepší, co jsem mohl.

Jistě si vzpomínáš, jak jste vysílali svoje myšlenky do prostoru Orfea v době, kdy jste mne volali. Tyto myšlenky utvořily podobné obrazce, pomocí kterých k vám promlouvám a tak, jakmile se uvolnily z temného stínu, šířily se prostorem a byly zachyceny zařízením, jež je převedlo do nám srozumitelné řeči. Nemysli si, energie vašich myšlenek má veliký potenciál a šíří-li se na správné frekvenční hladině, dokáže vyvolat i pěkné vibrace.

Ukázalo se však, že abych se dozvěděl o vaší zprávě, musel jsem mít spuštěný systém a sledovat ho. To v Novém řádu bude napraveno. Veškeré vaše myšlenky, které budete adresovat některému ze stvořitelů, budou kódovány. Pokud systém zachytí určité kódy, znamenající

naléhavé volání, okamžitě budeme na takovouto zprávu upozorněni zvukovou signalizací.

Ale věz, že každé tvoje rozhodnutí, udělané ve jménu Světla a vedené Láskou, je správné!"

„Jsi velkomyslný, Pane. Škoda jen, že to nezažívá i Rhea," povzdechl si z ničeho nic Iltar.

„Možná bych Iltare věděl o způsobu, jak bys ji mohl mít na Gaie přítomnou, i když v jiné podobě," poznamenal Io.

Iltar na něho překvapeně pohlédl. „Ach, Pane Io, buď milostiv, učiň mi k vůli moci zase slyšet její hlas."

„Dobrá tedy," pokýval hlavou Io, „vysvětlím ti to. Jedním ze součástí nového uspořádání bude i to, že vyberu osm světélek, z nichž každé se stane duší jednoho ze světů. Tělem takovéto duše bude celé těleso se vším, co k němu patří, kromě živých tvorů. Pokud bys chtěl, vezmu světélko Rhey a udělám z něho duši Gaii. V její moci pak bude tě navštěvovat a promlouvat k tobě skrze zemi, kameny, vodu, ale i rostlinstvo. Přeješ si to?"

Iltarovi se při Ioových slovech rozzářila tvář. „Vykonej tak, ó Pane. Ať díky mé zní celým prostorem všech světů. Velký je Io a jeho moudrost nade všemi září!" Iltar se hluboce sklonil a blahořečil Ioovi.

„Dobře, dobře, Iltare, děkuji ti, ale prosím tě, narovnej se. Známe se již dlouho a po všem, co jsme spolu zažili, si nepřeji, aby ses přede mnou skláněl. Čtyři Elefi jsem stvořil v samém prvopočátku. Ale jen jeden může být správcem Všehomíra, to je všeho, co bude Elefi svěřeno do správy v Universu. Tebe jsem vyvolil, Iltare, a spolu se budeme potkávat a řešit věci, které ostatním Elefi a všem tvorům budou skryté. I proto bych rád, abys přehodnotil svoje přání zbavit se života věčného. Tvé rozhodnutí budu respektovat, ale já přicházím za tebou s žádostí: zůstaň se mnou do konce mých časů nebo do konce Universa, Iltare, Strážce Světla a správce Všehomíra."

Iltar se při Ioově řeči narovnal a naplňoval svoje energetické pole jeho slovy. Pak řekl:

„Je to největší pocta, které se mi od tebe, Pane, dostalo. Sám víš, že ti chci sloužit do konce časů věrně. Důvod, pro který jsem si přál mít možnost ukončit svůj život, byl ten, že teskná byla má duše a mé srdce po té, kterou jsem miloval jako sebe samého, po Rhee. Bez radosti se nedá dlouho putovat světem.

Ale jsi to Ty, kdo mi dává opět naději, že uslyším její hlas,

že při každé návštěvě Gaii budu s ní, že budu opět uléhat v její náruči, a i když to nebude její energetické tělo, které mne neustále vábilo, bude to tělo Gaii, kde v každém kousku země, každém kameni, každé kapce vody, každé květině, ji budu moci hladit a těšit se z její přítomnosti. Neumím vyjádřit, co k tobě cítím, Pane, tak je to veliké a hluboké. Jsem nedokonalý tvor proti Tobě, avšak tvoje Vůle bude mou vůlí, tvé Slovo se stane mým slovem a tvé rozhodnutí bude mými činy naplněno, dokud ty nerozhodneš, že vše skončilo."

„Děkuji ti Iltare," řekl v dojetí z Iltarových slov Io. „Kéž tedy naše společné dílo přetrvá věky a není ničím nebo nikým zkaleno. Aby tvorové, zde žijící, vždy oslavovali život v Lásce a radosti. Haleluja!"

A Iltar ve svém hlubokém spánku pojednou uslyšel nádherný zpěv, který se linul od Ioa a připojil se k tomuto zpěvu svým vlastním tónem. V nebývalé symfonii se loučil Io s Iltarem a jeho obraz se rozplynul.

Naplněn radostnou energií se Iltar probudil a hbitě vyskočil ze svého lože.

Když vyšel před dům, Elefi ho nepoznávali. Již nebyl posmutnělý a vážný, ale byl to opět ten veselý a zábavný El, který měl vždy pro každého slovo pochopení, pohlazení, podpory, lásky.

Neptali se. Postihli, že se stalo něco, co vrátilo radost do duše velkého Iltara. Cítili ji a oslavovali. Zpívali, tančili a hráli, a po celé Gaie se šířila tato zvěst.

≈

„Podívejte," zvolal El Arcus a všichni, co byli v tu chvíli kolem, se s neskrývaným údivem zahleděli do prostoru nad jejich hlavami. Sledovali malé tečky, které se přibližovaly a zvětšovaly, až se vykreslily v ploché disky.

Zastavily se nízko nad zemí a překvapení Elefi uviděli, jak se ze stran disků vyklápí ploché nosníky, pomocí kterých se disky ukotvily k povrchu. Potom se z jejich středu vysunul úzký tubus, a když pozvolna dosáhl na zem, spatřili v jedné jeho části dveře. Ačkoli věděli, že přistanou, nedokázali si představit, co je čeká.

Disků bylo pět. Opatrně k nim přistupovali, když tu se dveře jednoho z nich otevřely a v nich se objevil Iltar. Usmíval se a volal:

„Přátelé! Jak jsem vás již informoval, pán Io nám posílá objekty, které nás donesou kamkoli budeme chtít v prostoru Universa. Neuvěřitelné se stává skutečností. Vejděte tedy a jako já, s nesmírnou

vděčností, přijměte Jeho dary."

Dveře zbývajících tubusů se poté také otevřely a Elefi postupně vcházeli dovnitř. Obdivovali tvar, druh materiálů i dokonalost provedení. Konstrukce přenašeče byla tak jiná, než vše, co znali z Gaii. Líbilo se jim jednoduché uspořádání interiéru a pozorně si všimli nevídaných zařízení, o kterých tušili, že slouží k ovládání disku. Na jedné stěně pak spatřili plochou desku s textem:

‚Vítáme vás věrní Elefi. Jsme rádi, že vám můžeme představit přenašeč, který vám ukáže svět z jiné perspektivy. V klidu si ho prohlédněte, bude však ještě mnoho příležitostí, jak se s ním blíže seznámit a naučit se ho používat. Hodně štěstí vám přejí Io, Eia, Aia, Roy, Leo, Zoé a Mia.'

Velebili své Stvořitele a děkovali jim.

≈

Krátce potom, co Io vyslal první disky na Gaiu, přišel za Iltarem s pokynem, že výcvik členů rady v prostoru Universa může začít.

Po dvojicích obsadili členové rady připravené přenašeče.

Jediný Iltar byl sám. Doléhaly na něho smíšené pocity obdivu, úcty, obavy i touhy. ‚Tohle všechno, co má kolem sebe, je dílem někoho, kdo ho má rád, kdo si jej vyvolil, kdo mu důvěřuje a přitom je to někdo, kdo stojí za hranicí všeho jeho poznání a chápání a on vidí pouze jeho obraz. Tolik by si přál před ním pokleknout a poděkovat mu tváří v tvář. Ale On není ani zachytitelná energie v prostoru. A přece je schopen jim dát takovéto věci, jako je tento přenašeč, aby jemu a ostatním Elefi rozšířil pohled na jejich svět.' S rozechvěním čekal, až se disk odpoutá od povrchu a zamíří kamsi do neznáma.

I ostatní členové rady měli podobné dojmy. Seděli mlčky a jejich myšlenky byly soustředěny na Stvořitele a jeho dílo.

Ačkoli nic necítili, sledovali, jak se přenašeče odpoutaly od země a spatřili mávající Elefi. Také jim mávali, přestože věděli, že je nemohou zahlédnout. Rychle se jim vzdalovali. Poprvé uviděli zaoblenou Gaiu, tu krásnou zelenou a modrou kouli - to podle toho, kde rostla vegetace a kde byly vodní plochy. Teprve nyní poznali, že jsou schopni ji celou obejít a vrátit se z druhé strany na místo, odkud předtím vyšli opačným směrem. Byli ohromeni. Uvědomili si, jak málo znali ze svého vlastního světa a nyní začínají objevovat nekonečný prostor celého Universa.

Přenašeče pomalu oblétávaly Gaiu. Byla to úchvatná podívaná.

Najednou ale zamířily dál a oni pocítili, že se ztrácí v jakémsi tunelu, aby se na jeho konci objevila před nimi jiná koule, zbarvená do nevídané fialové barvy.

„Vítám tě, Iltare, na Phalae," objevilo se na monitoru Iltarova disku vedle Aiina obrazu. „Málokdo by v době, kdy přítomnost byla temná a budoucnost zahalena, uvěřil, že tě jednou budu provázet po svém světě. Naštěstí se běh událostí nezastavil a tak nastal čas, abys i ty vstoupil do světa Phalae. Podívej, všichni jeho obyvatelé tě srdečně zdraví. Přistaň a pozdrav se s nimi," vyzvala ho Aia.

Přenašeče lehce dosedly na povrch a Iltar spolu s Elefi vystoupili. Vstřícné a vřelé bylo setkání s místními bytostmi. Dlouho by společně vyprávěli, kdyby je Aia nevyzvala, aby pokračovali v cestě.

„Děkuji ti, paní Aio, za toto setkání," promluvil Iltar poté, co se opět usadil do křesla v přenašeči. „Byl to jedinečný zážitek. Máš báječné obyvatele ve svém světě. Pokud mi dovolíš, rád bych se sem opět vrátil."

„Iltare," objevilo se na monitoru, „ty budeš pánem Všehomíra, ochráncem Universa, ty přece budeš moci vše. Věř, že pokaždé, když tě tady uvidím, budu mnohem klidnější."

„Děkuji ti za důvěru, Paní."

Těleso za tělesem navštěvovali Elefi v přenašečích a Io jim pokaždé předem zobrazoval na monitoru informace o jednotlivých světech, aby je poznali dřív, než vkročí na jejich povrch. Zároveň vždy jmenoval jednoho z členů rady správcem daného světa.

A tak Helene převzala kontrolu nad Phalae, Arcus nad Styxem, Elnur nad Hyperionem, Gawain nad Gaiou, Sára nad Giomou, Kalé nad Vestou a Leona nad světem Niobé. Io si byl jistý, že všichni se budou těšit ze svého pověření kromě jednoho. Reakce toho, kdo dostane pod dohled Gal-ah, se obával.

Byla to vnitřní bolest, kterou v Elefi vyvolal pohled na oheň a bytosti Gal-ahu, jakmile je spatřili. Io jim však nedal prostor k jejímu rozjitření.

„Halavile," objevilo se na monitorech všech přenašečů. „Tebe jsem vybral jako správce tohoto světa. Vím, že není pro tebe snadné přijmout toto mé rozhodnutí, ale vybral jsem tě právě proto, že jsi jedním z prvních zrozených, setkal ses s Inem a máš moji naprostou důvěru. Až přijde čas, projdeme spolu všechna opatření, která jsem na Gal-ahu provedl, abych ochránil celou dimenzi pro případ, že by snad malý

záblesk Antisvětla chtěl oživit něco z toho, co se na něm nachází. I ty jsi tím chráněn, přesto bude potřeba, abys byl bdělý! Věřím ti Halavile!"

A Halavil odpověděl: „Vážím si, Pane, tvé důvěry a přijímám své pověření. Vím, jaká zkáza z Gal-ahu přišla a budu ho střežit tak, jako ty střežíš naše činy. Je příjemné vidět obyvatele tohoto světa v radostné a mírumilovné náladě. Díky tobě, pane Io, z nich mohou být bytosti, které prospějí Universu, neboť ty jsi zastoupil toho, kdo je stvořil a použil proti tvým záměrům."

„Děkuji ti Halavile. Je to od tebe ušlechtilý čin a věř, že jsem tvým ochráncem."

≈

Aby se naplnily představy Vyvolených o ustavení Nového řádu, každému z Elefi bylo svěřeno poslání, pro které byl vybrán. V jednotlivých světech byly ustaveny skupiny, které byly pověřeny dohledem nad určitou sférou života. Jedny se staraly o tvory z říše zvířat a ptáků, jiné o rostlinstvo, další měly na starosti vodstvo, některé pečovaly o ovzduší. Vybraná část Elefi převzala dozor nad bytostmi. Skupiny měly stanovenu svoji hierarchickou strukturu, přičemž ten Elefi, který organizoval činnosti celé skupiny, podléhal pokynům správce daného světa.

Postupný sled událostí dovršil první, druhé, třetí, čtvrté i páté učební období, a nastalo období šesté, v němž přišly na řadu praktické zkoušky a ověřování si fungování nového uspořádání.

≈

Ter Abram ležel na měkkém lůžku vystlaném nejkrásnějšími květinami celé Gaii a jeho oči se upíraly na hladinu jezera v podzemním městě, která se před chvílí rozzářila a on spatřil svého Stvořitele, pána Ioa.

Čas jeho života se naplnil a on to věděl. Rozloučil se se všemi radostně, a s klidem v duši čekal na Jeho příchod. Věřil, že Ho spatří.

„Přišel jsem, jelikož vím, že se tvůj čas nachýlil," objevilo se na hladině, „a já jsem se ještě naposledy chtěl setkat s potomkem mých věrných Terefi, kteří hájili, hájí a budou hájit Světlo tohoto světa. Tvůj rod je velký, Abrame a s potěšením sleduji vaši práci. Vedete si výborně a tvůj syn bude jistě důstojným nástupcem svého otce i v nových časech. Děkuji ti za vše, co jsi pro Gaiu udělal. Z celého srdce!"

„Ó pane Io," pomalu a ztěžka odpovídal Abram s oddaným výrazem ve tváři. „Jsem poctěn tvou návštěvou a se mnou i všichni

Terefi. Ale čím by byly naše životy bez tvé milosti a tvé jasnozřivosti? Díky tobě bude nastolen Nový řád a přijdou jeho noví obyvatelé. Přiznávám se, opravdu mne mrzí, že je již nespatřím, ale vím, že co jednou bylo vymezeno, nejde prodloužit či se tomu vyhnout a musí být dokonáno.

Byl to skvělý život, Pane, který jsem prožil, i když jeho část byla temná. A to vše jen díky Tobě. Chci ti tedy poděkovat za vše, co jsi mne naučil, a těším se, že přijde okamžik, kdy tě znovu spatřím ve tvé velikosti, i když to již nebude v těle Abrama. Buď zdráv!"

S pohnutím Io sledoval, jak Světlo opustilo Abramovo tělo a jeho nitka, spojující je se Zdrojem, se vytratila. Samo se pak energeticky rozložilo a rozplynulo.

Io se uklonil a obraz zmizel.

Jen ve vzpomínkách Terefi, kteří to viděli, zůstalo jejich setkání a slova, která byla vyslovena.

≈

„Ach ano, vypadá to tak dokonale harmonicky," pronesla Eia, když pozorovala spolu s Ioem dění v Orfeovi. Z ničeho nic se k němu otočila a objala ho. „Miluji tě. Víš, když vidím takovou nádheru, jsem šťastná."

A Io pocítil tu nevyčerpatelnou energii lásky, která z ní vyzařovala a která ho vždy tak naplňovala. Zanechal sledování programu a něžně ji uchopil do náruče. „Vzpomínáš, když jsme ztvárnili první statickou kompozici, jak jsme byli nadšení a v jaké jsme byli euforii? A dnes se zde pohybuje tolik živých tvorů, jejichž podobu či vlastnosti jsme si v té době ani nedokázali představit."

„A to již brzy stvoříme Homidi …."

Odmlčeli se.

„Život a energie budou samy proudit v Orfeovi a my ho budeme pouze navštěvovat a čerpat z něho pozitivní vibrace pro náš vlastní život. To je ono, Eio!" zvolal Io a jeho energetické tělo se najednou rozzářilo. „Je to dar, který nám byl dán pro růst nás samotných. Tento svět nám ukáže všechno, co si budeme přát. Je naším obrazem a v novém pořádku i naše role převezmou naše stvoření. Stane se tedy pro nás jakýmsi živým představením, jehož děj od počátku do konce budeme režírovat. Máme napsaný scénář, máme postavy, máme jeviště. Je to naše divadlo pro to, abychom z něho čerpali pozitivní energii a radost, kterou pak v sobě poneseme v našem světě, v našich životech.

„Vidíš, jak nás tahle hra může neuvěřitelně ovlivňovat!“ zajásala.

„Dříve jsem si to neuvědomoval, ale teď mne to prostoupilo. Jakoby ta změna, která tam probíhá, ve mně vyvolala novou kvalitu vnímání. Těším se na to, co přijde!“

„Já také,“ zašeptala.

5.

Od chvíle, kdy Ine musel vrátit Ioovi disk a ztratil tak kontakt s Orfeem, stranil se Vyvolených, včetně svého bratra. Iowana čas od času uspořádala rodinné setkání, neboť byla smutná z toho, že se její synové rozešli ve zlém a snažila se je dát opět dohromady, ale uzavřenost Ineho a jeho odmítání nepřekonala.

Marně Ine čekal na to, že za ním přijde Stín, aby mu dal nějakou naději. Bál se sice tohoto setkání a jeho slov, ba co víc, jeho temného sevření, přesto by jeho příchod znamenal pro něho naději. Naději na radu, co má dál dělat. Tolik mu chyběl někdo, komu by se mohl svěřit se svým trápením.

Vždyť ani nevěděl, kde udělal chybu. ‚Jak to, že se Ioovi podařilo překazit mu jeho záměr? A co to bylo, co ho tak ranilo, když Rhea zachraňovala toho malého Ela?‘ vzpomínal na svoji náhlou slabost, když ten šílený paprsek proniknul kusem jeho stínu a odnesl malého Magga. ‚Co to bylo za energii? Že by Láska? Ta, před kterou ho Stín varoval? Ta, která jediná by mohla být silnější než síla temnoty? Mistr by znal odpověď. On mu byl opravdovým přítelem. On mu daroval Antisvětlo a ukázal možnost, jak něčeho dosáhnout.‘

Byly chvíle, kdy byl zoufalý. Uzavíral se víc a víc do sebe. Odmítal komunikovat se svým okolím kromě práce a úkolů, které musel plnit v rámci Národa. Jeho zášť k Vyvoleným, zejména pak Aie, byla stále živá. Vliv Antisvětla, pod kterým byl, ustavičně, byť nyní skrytě, dřímal v jeho nitru.

≈

Opuštěný zůstal Ine ve svém pokoji po jedné z dalších rodinných oslav. Nebyla to nenávist nebo nepřátelství, co sídlilo v jeho srdci vůči bratrovi a jeho ženě, bratrské pouto ho k Ioovi poutalo víc než by sám chtěl, přesto cítil jako obrovskou křivdu vše, co bylo vůči němu učiněno. Křivdu, pramenící z hlubokého nepochopení jeho myšlenek, přání, snů a tužeb. Matka, otec, bratr - nikdo mu nerozuměl. Byl tak

sám, tak sám na všechno. Bavil se s kamarády, ale všechno bylo povrchní. Chvílemi pochyboval, zda je schopen nějakého hlubšího citu. Zda je schopen opravdu milovat.

‚Ale byl to právě Stín, kdo mi ukázal, že mám v sobě tuto schopnost,' přesvědčoval se. ‚Miluji přece svůj svět, Gal-ah, své bytosti. Jsou to moje děti, moje radost. Ano, nebylo správné, co udělali,' připouštěl, ‚jenže, kdyby nebylo těch zatvrzelých Elefi, tak to všechno mohlo dopadnout úplně jinak!' Vzpomínka na Elefi v něm probudila nenávist. Odvrátil se od svých úvah.

‚Kdybych se tak mohl podívat na Gal-ah, jak žijí ohniví muži, obři či draci,' posteskl si. ‚Ale bratra se doprošovat nebudu.'

Rozhodl se proto raději zapomenout. Doma trávil co nejméně času a snažil se rozptýlit se. Práce pro Národ ho uklidňovala a společnost kolegů či jiných osob jeho Národa ho vytrhávala z letargie a osamění. Spřátelil se i s jednou nositelkou energie Ona, Sanyou, a vzpomínky na události doby minulé byly nahrazovány novými zážitky.

≈

Krátce poté, co se naplnila první perioda Ineho trestu, Tamoi slavil narozeniny. Celá rodina se sešla a Ine při té příležitosti poprvé přivedl Sanyu. Její přítomnost měla na Ineho chování příznivý vliv. Jeho nálada byla výborná, opět se ukazoval, jak zábavný umí být společník. I s Ioem se dali do družného rozhovoru.

Snad to způsobila nebývalá Ineho otevřenost, že Io, jen tak mezi řečí, nadhodil: „Kdybys chtěl, ukázal bych ti nové změny v Orfeovi, co ty na to?"

Po těch slovech Ineho vnitřní energie zpomalila svůj tok do té míry, až se Io, při pohledu na něj, polekal.

„Ine, co je ti?" vzrušeně šeptal.

„To nic, to nic," zareagoval hned Ine a energie opět začala volně proudit.

„Jen si mne překvapil svým návrhem. Nějak mne to rozrušilo. No doufám, že se nedivíš." Odmlčel se. „Teď ti na to nedokážu odpovědět, ale než půjdete, stav se u mne v pokoji, probereme to," dodal.

Io se ustaraně usmál. Ineho reakce jej trochu zneklidnila. ‚Možná, že to neměl dělat.'

Ine byl od té chvíle nemluvný. Občas se usmál na Sanyu, ale jinak se mu v hlavě honily zmatené myšlenky. Byl rád, že se mu dařilo na Orfea myslet méně a méně, a najednou je tady možnost ho navštívit.

Dřív by vyskočil radostí, dřív by se tak těšil, ale dnes?

Sanya ho přitáhla zpět do reálného světa a křivda, která dříve proudila na jeho aktuální energetické hladině, se propadala kamsi hloub do zapomnění. Ale nyní prudce vystoupila zpět na povrch. Tak prudce, že málem způsobila jeho kolaps. ‚Orfeus,' dumal. ‚Jaképak změny tam milý bratr provedl? Ne, že by nebyl zvědavý, ale má to cenu se k tomu zase vracet? Nějaký fiktivní svět, o kterém ani nemůže s nikým mluvit.'

Při vhodné příležitosti se zvedl a zašel do svého pokoje. Za chvíli se objevil Io.

„Co to, že sis najednou na mne vzpomněl, bratře?" řekl kousavě.

„Ale Ine," reagoval Io. „Nech toho. Dobře víš, že jsem na tebe nikdy nezapomněl. Jenom ty ses poslední dobou všech stranil. Když jsem tě po dlouhé době viděl zase v dobré náladě…"

„Tak jsi mi ji přispěchal zkazit."

„Netušil jsem, že ti moje pozvání zkazí náladu. Tvoje reakce mne vážně zaskočila."

„I mne," zadumaně přisvědčil Ine. Chvíli bylo ticho. Pak pokračoval: „Dlouho jsem se snažil zbavit závislosti na Orfeovi a Gal-ahu. A nyní, když jsem si myslel, že se mi to podařilo, přijdeš a chceš mne tam vzít. Bojím se, že se to všechno zase vrátí. Ty nekonečné sny, výčitky, strach, lítost, tápání v bezvýchodnosti, přání uchopit do ruky svůj svět, dívat se na něho a radovat se z tvoření, aby se to všechno nakonec proměnilo v nepřátelství vůči tobě a ostatním Vyvoleným. Chtěl jsem zapomenout na Orfea a vymazat ho ze svého života. Přestal jsem mít touhu se ti rovnat. Přestal jsem mít touhu být jako ty. Vnuknul jsem si představu, že můj život má být naplněn reálným životem tady a teď, ve světě Národa. Právě práce pro Národ mne zachránila, jedině díky ní jsem se vzchopil.

Pak jsem poznal Sanyu a můj smysl života se začal jistojistě odpoutávat od vlivu dimenze s názvem Orfeus. Již jsem o ní nechtěl vůbec slyšet. A ty si teď přijdeš a zeptáš se, jestli se nechci jít podívat, co je v Orfeovi nového. Nevím."

„Promiň Ine," promluvil po chvíli Io. „Dobře. Nebudu se k tomu všemu už vracet, pokud chceš zapomenout. Jsem rád, že jsi mi kdysi pomáhal, i když to vše nedopadlo tak, jak jsme si asi oba představovali. Byla by škoda, kdyby nás prostá hra, byť tak jedinečná, jakou v dimenzi Orfeus hrajeme, měla rozdělit v našem reálném světě. Rád s tebou jednou zavzpomínám na dobu, kdy jsme začínali, až tvé vzpomínky

na Orfea již nebudou mít takovou moc tě ovlivňovat. Jsem rád, že zase žiješ a raduješ se. Slibuji ti, že ode mne již nikdy neuslyšíš nic o Orfeovi, pokud se mne sám nezeptáš. Platí?“

„Děkuji ti, bratře,“ řekl Ine. Objali se.

6.

Šesté období učení o novém řádu Universa bylo zakončeno.

Ve stanovený čas se shromáždili Elefi a Terefi na dlouhém břehu oceánu poblíž Am-maru a Io, za dohledu ostatních Vyvolených, spustil aktivaci nového systému. Nový řád se začal utvářet v dimenzi Orfeus. Něco zanikalo, jiné povstávalo. A Elefi vše sledovali a čekali.

A pak, v jasném světle ovzduší nad Am-marem, se zjevila dlouhá průhledná trubice, do níž Io zachytil a uschoval všechny kapky, obsahující světélka zničených Elefi, jež vybral. Ostatní odvedl ke Zdroji.

Ozval se výkřik. To jeden z Elefi postřehl uvnitř trubice jakýsi pohyb a upozornil na něj ostatní. Společně pozorovali malé pohybující se blýskající kapky v jejím nitru. Dychtivě očekávali, co se bude dít.

Najednou se zvedl od pevniny vítr a pořád sílil. V sílícím větru hleděli na černý mrak, jak se k nim přibližuje velikou rychlostí. Byl to prach země, který se zvedl z planiny kraje Am-set a větrem unášen letěl k pobřeží.

V okamžiku, kdy byl dostatečně blízko, Io mrak zastavil a vydělil z něho část prachu, přičemž současně zvedl z vodní hladiny proud vody. A stal se div, na který všichni hleděli s úžasem. Prach země vlétl do vodního proudu, kde se jednotlivé jeho částečky s ním spojovaly v levotočivém víru. Pomalé otáčky se postupně zrychlovaly, až vystoupaly do vysokých obrátek. A právě v okamžiku toho vrcholného otáčení se stalo, že od země se pojednou začal formovat jakýsi útvar ve tvaru postavy několikrát vyšší než Terefi. A jak se postava formovala, otáčení víru se zpomalovalo, až skončilo úplně.

Udiveně hleděli na to, co vzešlo z prachu země a proudu vody. Stála před nimi nová bytost. Byla v něčem podobná Elefi a přece byla jiná. To hmota jejího těla ji poutala k místu, kde se nacházela a tím se odlišovala od těch, kteří ji obklopovali.

Elefi i Terefi obcházeli vytvořenou bytost a prohlíželi si ji. Tu se z vodní hladiny zvedla stěna a s ní obraz Ioa a ostatních Vyvolených.

„Toto je Homidus, nový obyvatel tohoto světa,“ objevilo se na stě-

ně. Text pak pokračoval: „Jak již víte, tyto bytosti jsou spojeny se zemí, a proto jsou hmotné. Vy jste dobře obeznámeni s jejich stavbou a možnostmi jejich chování. Jakmile poslední z nich stane na této zemi, vložím každému do úst jednu z kapek, která pulzuje v trubici. - Ano, v těch kapkách se ukrývají světélka, která zůstala po zničených Elefi a jsou stále napojena na Zdroj.

Ve chvíli, kdy vodní obal kapky praskne, Homidus s prvním nadechnutím přijme uvolněné světélko do svého těla a ožije. Tím bude proces zrození Homidi na Gaie dovršen.

Drazí Elefi a Terefi, staňte se novým obyvatelům druhy v čase jejich zrození."

A pak opět vydělil část prachu z mraku a spojil s proudem vody, aby stvořil dalšího Homida. Po něm třetího, čtvrtého, až k poslednímu, který byl třicátý druhý. Tolik světélek určil Io pro zrození Homidi.

„Podívejte, oni jsou každý jiný," zvolala mladá Eli, když byl stvořen čtvrtý Homidus.

Byla to pravda. Každý Homidus byl jiný, některý byl menší, jiný vyšší, některý silnější, jiný hubenější; a polovina z nich nesla znaky bytostí s energií Jin a polovina s energií Jang.

‚Jak ohromující je skutečnost, když se setkáme s prací Stvořitelů tváří v tvář oproti pouhé představě, kterou máme z jejich vyprávění.' pomyslel si Halavil, když viděl Ioovo dílo.

Vyvolení, kteří celý proces pozorovali na monitorech, nebyli vzezřením Homidi o nic méně překvapeni než Elefi.

„Pozoruhodné," řekla Aia. „Tak toto bych opravdu nečekala. Čím to může být, Io?"

Io mlčel a pozoroval děj. Usilovně přitom přemýšlel a pátral v programech, aby našel něco, co by jej přivedlo na příčinu tohoto stavu. Pak ho něco napadlo. Nechal ostatní Vyvolené sledovat další proces a vytáhl z kapsy přenosnou konzoli, na které se pustil do hledání záznamů, aby si svoji myšlenku ověřil. „Už to mám," zajásal nakonec. Ostatní se na něho otočili.

„Příčiny budou dvě. Jednak nestejné poměry prachu a vody, které jsem přesně nenadávkoval, a dále rychlost otáčení víru. Jak víte, všem Homidi se vytvoří stejná základní matrice, ale jednotlivé genotypy se ustavují ve hmotě v okamžiku jejího zatuhnutí. No a v tomto případě je důležitou veličinou rychlost otáčení spirály, která tyto genotypy nese. Pokud je totiž otáčení rychlejší, je i vyšší frekvence

v okamžiku zatuhnutí. No, a jelikož se tato frekvence následně přenáší do hmoty těla a tím ovlivňuje celou matrici, má to za následek jeho rozdílnou stavbu a vzezření. Jak pozoruhodné. Mysleli jsme, že tím, že umíme sestavit programy, víme, jak bude vypadat realita. Ale ukazuje se, že se máme ustavičně čemu učit."

„To jsi vystihl přesně, Io," přisvědčil Leo a ostatní pokyvovali hlavami.

≈

Třicet dva Homidi stáli nehnutě na břehu vod, obstoupeni Elefi a Terefi.

‚Kdepak asi je moje Rhea?' honilo se hlavou Iltarovi, který s napětím sledoval dílo Stvořitelů. Po celou tu dobu upřeně hleděl na trubici. ‚Tam někde by mělo být i její světélko!'

Io zachytil jeho neklid a rozhodl se neprodlužovat dál muka jeho čekání. Rozsvítil na vodní stěně obraz symbolizující srdce. Všichni umlkli, otočili se tím směrem a četli:

„Třicet dva Homidi byli stvořeni a budou oživeni. Na vás už bude, co je naučíte a jak je vychováte. Ačkoli jsou jejich schopnosti omezené, jejich možnosti jsou neomezené. Od svého zrození do svého konce jsou připraveni svobodně přijímat a dávat radost a Lásku, laskavost a otevřenost, odvahu a upřímnost, pracovitost a trpělivost, víru i pokoj. Jejich srdce i duše jsou jako drahokamy. Můžete se na ně jen dívat a být jimi uneseni, nebo je můžete pomalu a pečlivě obrušovat, abyste z nich vybrousili mnohem krásnější a dokonalejší kameny. Tak, jako já jsem brousil vás, staňte se nyní vy těmi, co tříbí jiné. Jako když Terefi pracují s démanty. Učte je všemu ve své moudrosti," nabádal je.

A Elefi s Terefi na důkaz přijetí Ioova poselství položili své ruce na místo svého srdce a poklonili se.

Io vyčkal, až energie, vyvolaná jejich gestem prostoupí jejich těla. Pak pokračoval:

„Ale to není všechno! Osm světélek jsem vybral, abych jim svěřil důležitější úkol. Každé z nich se stane duší jednomu ze světů Universa a oživí tak jeho hmotu. Každé zrnku prachu, každý kámen, každá kapka vody, každý proud vzduchu, každá rostlina bude touto duší prostoupena. Prostřednictvím těchto elementů pak s ní můžete hovořit, žádat od ní radu či pomoc. Zároveň však jí můžete i ublížit.

Učte o tom všem Homidi. Vložte do jejich paměti, že jedině se svolením duše Gaii mohou lámat kámen, pracovat se zemí, trhat

květiny, kácet stromy. Aby si pokaždé uvědomili, že co činí zemi, jako by sobě činili, neboť pocházejí z jejího prachu a vody. Budou-li jí prospívat, budou prospívat i oni, budou-li jí škodit, budou škodit i sobě.“ Io se odmlčel a Elefi s Terefi napjatě pozorovali, co bude dál.

„Dávám vám toto na vědomí zejména proto, že těmito dušemi jednotlivých světů se stávají vybraná světélka těch, kteří vám byli nejdražší a díky tomuto oživení můžete být s nimi ve spojení.

Abych poděkoval Iltarovi za jeho věrnost, rozhodl jsem se, že právě Gaiu svěřím do péče jeho věrné Eli, Rhey.“

Jakmile toto Iltar uslyšel, tiše se rozplakal dojetím. ‚Opět uslyším její hlas a snad ucítím i její pohlazení ve větru.‘

Ostatní Elefi hlasitě oslavovali Ioovo rozhodnutí.

„Zanechme ale slov, nadešel čas pro skutky,“ objevilo se na stěně. Ovace ustaly.

Trubice se otevřela a kapka po kapce se vydala na předem určenou dráhu.

Třicet dva kapek dolétlo do otevřených úst jednotlivých Homidi, kde dosedly na jejich jazyk.

Sedm kapek se vydalo k jednotlivým světům Universa.

Poslední kapka se pak pozvolna snášela Iltarovi k nohám. V okamžiku, kdy dopadla na zem, proměnila se v oslnivé bílé světlo, které se zvětšovalo v ploše do všech stran, aby v mžiku pokrylo celou zemi. Proniklo do všech kamenů, vody i rostlinstva a vytvořilo kolem nich tenkou ochrannou vrstvu.

Tak Gaia získala od Ioa život, duši Rhey. A Elefi začali používat pro Gaiu pojmenování Rhea, aby si při každém vyslovení jejího jména připomínali, že je jednou z nich, tou, která se obětovala pro život někoho jiného.

A byl to malý Magg, kdo jako první pokleknul a políbil ji. Rhea se zachvěla. Všichni cítili ty jemné vibrace. Bylo to, jakoby se země probudila z hlubokého, snad nikdy nekončícího spánku a otevřela oči. Šumění větru neslo do všech myslí rajskou píseň, nesoucí se odkudsi z dálky a přece to vypadalo, jako by ji kdosi zpíval přímo v jejich středu:

Hladím tě a líbám tě, má lásko,
objímám tě stejně jako všechny tvory, co nosím,
už navždy zůstanu s vámi, se všemi,
milujte mne takovou, jaká jsem, vás prosím.

Najdete mne v každém kousku země,
můžeme si spolu povídat v okamžiku vaší bdělosti.
Ve spánku vás pak budu držet ve svém náručí
tak jak Stvořitel nám určil do časů věčnosti.

Zrnko prachu se usadilo Maggovi na tváři a tom zrnku byla ukryta myšlenka: ‚Ach, jak jsem ráda, že jsi v pořádku Maggu. Měla jsem o tebe opravdu vážné obavy.'

„Rhea se nám vrátila!" vykřikl Magg a rozplakal se.

Iltar pohnutě pozoroval vše kolem sebe. Tolik si vždycky přál, aby zase mohl pocítit Rheino chvění a její něžnou energii, aby mohl naslouchat tónům jejích písní, které tak miloval, a nyní, v okamžiku, kdy se vše projevilo, stál mlčky, neschopen slova či nějaké reakce.

Její přítomnost byla všude kolem něho. Bylo to, jako by přes něho někdo přehodil neviditelný závoj a objal ho, tak, jako kdysi, když ho objímala ona. Obrovská prázdnota se otevřela v Iltarově duši. Hluboké dojetí zmrazilo jeho energii a on hleděl do teskné hlubiny. Nedohlédl však konce, přesto se mu v jednu chvíli zdálo, že spatřil kdesi v dáli záblesk světla. Ještě jednou pohlédl do těch míst a opravdu. Paprsek světélka se k němu blížil a čím byl blíž, tím více osvětloval jeho duši. A do Iltarových pocitů přicházel mír a pokoj.

Vtom ji uslyšel: „Iltare, můj milovaný Iltare! Doba trápení je u konce. Jsem tady a zůstanu s tebou! Ať budeš kdekoli na Gaie, budeme spolu spojeni v doteku přítomnosti."

„Tolik, ach tolik, si tě přeji obejmout, má milovaná Rheo! Jak to jen mohu dokázat? Kde najít tvoje tělo?" vydral se hluboký povzdech z Iltarovy mysli.

„Obejmeš mne v každé květině či stromu," opět slyšel její něžný hlas, „obejmeš mne v každém kameni. V každé kapce vody, kterou budeš držet v dlaních, budeš držet kousek mne. - Rozumím ti, nebude to již má původní podoba, ale jsem to stále já. Tvoje Rhea."

„Ach Rheo, budu objímat každou květinu, každý strom, který budu míjet!" zvolal Iltar.

„Ale jdi," pokračovala Rhea. „Máš přece ještě jiné poslání, a to nejen na Gaie. I když se to hezky poslouchá. Věz však, že ať tě tvé úkoly zavedou kamkoli v širošírém prostoru, vždy se máš kam vracet, sem, ke mně domů, na Gaiu. Tady tě budu vždy čekat s otevřenou náručí."

„Iltar se sklonil k zemi a celým svým energetickým tělem ji objal.

Pak se rozplakal.

Plakali i ostatní Elefi a Terefi, když viděli Iltarovo pohnutí. Stejně jako k Iltarovi, promlouvala Rhea ke svým dětem, Gawainovi, Sáře, Arcusovi. Dlouhé a dojemné bylo setkání Elefi s tou, která vždy stávala po boku moudrého Iltara.

Vzpomínky však postupně odcházely a byly nahrazovány přítomností vedoucí k radosti ze shledání. Smích a zpěv obyvatel Gaii oslavoval stvoření Homidi, příchod duše Rhey i veškeré dílo Stvořitelů.

Io s Vyvolenými spokojeně přihlíželi veselosti Elefi a Terefi.

„Jsem tak ráda, že jsi našel způsob, jak jim vrátit jejich druhy, Io," řekla Aia. „A to, že Rhea je od této chvíle duší celé Gaii..." Nedopověděla.

Io se usmál. „Děkuji! Snažil jsem se, abych se Iltarovi alespoň něčím odvděčil za jeho věrnost."

„Bravo!" zvolal Leo.

„Není již ale čas na oživení Homidi, co říkáte?" poznamenal Roy.

„Vidím, že jsi netrpělivý, Royi," usmál se Io, „ale máš pravdu. Pojďme na to."

Byl to světelný výboj nad vodní hladinou, co způsobil, že pozornost všech přítomných se obrátila zpět k vodní stěně s Vyvolenými.

„Nadešel čas, aby ti, kteří byli stvořeni pro zrození na Gaie, byli oživeni a vaše role v novém uspořádání světa se naplnila," vyslal zprávu Io.

Elefi zvážněli. Teprve nyní si naplno uvědomili, že je to naposledy, co takto vidí své Stvořitele, neboť v Novém řádu budou Vyvolení komunikovat pouze se členy rady. Oni, Elefi, nyní převezmou jejich roli vůči obyvatelům světů Universa. V mžiku si promítli vše, čemu se naučili a co si vyzkoušeli. - Ano, jsou připraveni.

Io sledoval jejich myšlenky, i proto prohlásil: „Pokud jste tedy připraveni, nadešel čas se rozloučit. Byli jste výbornými žáky a máme z vás radost. Věříme, že tak jako jsme my učili vás, i vy dokážete učit Homidi, a že i oni vás budou milovat stejně, jako vy milujete nás. Buďte šťastní!" A všichni Stvořitelé jim začali mávat a Elefi s Terefi mávali jim.

Pak obraz blednul, až se ztratil docela. Io ukončil spojení a vodní stěna zmizela ve vodách oceánu.

Kdyby stav, který nastal, trval jen o trochu déle, možná by u mnohých Elefi vznikl pocit osamění. Ale Io najel na pokyn start a spustil program ‚Homidi'. V okamžiku jeho aktivace se stalo to, na co všichni netrpělivě čekali - vodní obal kapek praskl a světélka, doposud v něm uzavřená, prosvítila obličeje třiceti dvou nově stvořených bytostí.

A pak se Homidi nadechli.

Byl to pro všechny neuvěřitelný zážitek pozorovat, jak v momentu nádechu se jejich celá těla rozjasnila, a kolem každého se vytvořil zářivý barevný obal. Postavy se zachvěly a otevřely oči. Homidi začali žít.

ZLATÝ VĚK

1.

„Vítáme vás na planetě Rhea!“ byla první slova, která Homidi zaznamenali ve svých řídících mozkových centrech. Rozhlíželi se kolem sebe a spatřili světelné bytosti, jak jim kynou, usmívají se na ně a zdraví je. A jejich programy vyhodnotily tento pozdrav a Homidi sklonili svá těla, aby pozdravili Elefi a také jim pokynuli. Kdesi ve svých nitrech cítili, že jsou s těmito světelnými bytostmi nějak spřízněni.

Pak vybraní jedinci z řad Elefi vyšli Homidům vstříc. Každému Homu vybrali vhodnou Homi a vybídli je, aby je společně následovali k připraveným příbytkům.

Homidi byli uneseni jednoduchými kruhovými stavbami s kopulovitou střechou, zbudovanými ze dřeva stromů, které tyto domy prorůstaly svými kmeny a větvemi, a vytvářely v nich působivé siluety a vzory.

Navenek se každý dům něčím odlišoval - to podle toho, který z Elefi měl na starosti jeho stavbu; vnitřek byl však velmi podobný. Tvořilo ho pět místností: první místností byla chodba, kterou se do domu vcházelo a ze které se dále vstupovalo do ostatních částí domu - kuchyně, sloužící pro přípravu potravy a její konzumaci, společenského pokoje, kde se měli obyvatelé domu shromažďovat ke společné zábavě, a dvou ložnic, jež byly určeny k odpočinku. Všechny místnosti byly vkusně zařízeny pro svůj účel: v kuchyni byly připravené nástroje na zpracovávání bylin, jež se staly základním zdrojem potravy Homidů; v pokoji byla připravena křesla na odpočinek; ložnice měly pohodlné postele, uzpůsobené jejich vzrůstu. Stěny zkrášlovala výzdoba z přírodních materiálů Gaii.

Homidi byli omámeni tou útulností a pro ně nepochopitelnou skutečností kolem. Společně se svými průvodci zasedli u jednoho stolu a Elefi je začali učit. Rozuměli a chápali každou myšlenku svých učitelů, která k nim proudila a stejně tak brali za samozřejmé, že jejich učitelé rozumí jejich myšlenkám. Ale Elefi je učili používat ústa, a tak se Homidi naučili jíst a mluvit.

Elefi je seznamovali se vším, co uměli a co se Homidi byli schopni naučit. Z potravy čerpali energii pro pohyby svého těla, které byly úzce spojeny s aktivitami, jež činili, a když byli unaveni, odpočívali.

≈

V průběhu událostí poznávali Homidi postupně sami sebe, zem, na které žili a tvory, kteří s nimi sdíleli jejich svět. Uměli se smát a jejich smích se nesl široko daleko, uměli zpívat, a i když nikdy nebyli schopni dosáhnout kvality melodií Elefi, přesto i pro ně se stal zpěv čímsi posvátným. Jejich schopnosti a dovednosti se zdokonalovaly, jejich pocity a vnímání byly stále bohatší, jejich myšlení přesnější a hloubavější. A nade vším učením vládla harmonie života tak, jak ji znali Elefi a Terefi z časů počátku.

Byla to oslava Lásky, to prvotní spojení Homa s Homi, kdy falus Homa proniknul do lůna Homi. Sami Elefi pozorovali, že sice nedochází k tak intenzivnímu výboji energie, jaké oni zažívali při svých milostných aktech, ale že místo toho Homidi prožívají nějakou, pro ně nepoznanou, rozkoš právě z fyzického spojení. Radovali se z toho, neboť ctili výtvory Stvořitelů a obdivovali je.

Ve jménu Lásky se začali rodit noví Homidi. Byl to velkolepý proces, kdy z malého zárodku se stal plod, který zrál a rostl v těle matky, aby v daném okamžiku se od ní oddělil a vyšel z jejího lůna. Ve chvíli pak, kdy se poprvé nadechl, vstoupilo do něho Světlo a on se začal smát tím krásným zvonivým smíchem, který dokázaly vydávat jen takto nově narozené bytosti. Ten smích oslavoval Světlo a život v jeho nejčistší podobě. Se zalíbením hleděli Elefi a Terefi na Homidy a v jejich řeči je nazvali lidmi, to jest těmi, co chodí po zemi.

2.

Když si Ine přečetl tu zprávu, bylo to, jako by se mu zhroutil smysl života. ‚Víš, Ine, já už tě nemiluji. Je mezi námi konec. Sanya.' stálo v ní.

Nevěřil! Nemohl uvěřit tomu, co se právě dozvídal. Snažil se s ní navázat spojení. Chce vysvětlení! ‚Jaký konec? Jak to, že už ho nemiluje? To musí být omyl!'

Byl zoufalý. Sanya mu však svoji zprávu potvrdila:

„Nemá to cenu Ine. Potkala jsem někoho, s kým je mi lépe a vím, že s ním budu šťastná. Tebe mám ráda, ale nemiluji tě. Přece jsi to musel poznat!"

Teprve teď si uvědomil svoje skryté pocity, že poslední dobou se k němu Sanya chovala odtažitěji než dřív, že už se nesmála tak bezstarostně, jako když byli spolu šťastní. Nepoznal to, protože ji tak miloval, tolik se na ni upnul. Byla pro něho spásou v jeho situaci,

když ztratil přátelství Vyvolených.

Jeho srdce se chvělo, jeho duše se trýznila. ‚Je sám, je tak sám. Má matku i otce, ale copak si s nimi rozumí? Má bratra, ale ten má šťastné manželství a nebude se jeho problémy zabývat. Co ostatní kamarádi?' Nikdo nebyl tím, ke komu by mohl přijít a svěřit se, poradit se s ním.

Byl prázdný. Jeho životní energie se vytratila neznámo kam a Ine ulehl a čekal na konec. Plakal bolestí, samotou, zradou i zklamáním. Nevěděl, koho má volat na pomoc, neměl již sil a tak upadl do spánku.

„Na mne jsi už zapomněl?" zaslechl znenadání známý hlas. „Mne nezavoláš? A přitom já vím nejlépe, co tě tak trápí!"

„Stín!? Jsi to opravdu ty? Kde se tu bereš?" zapochyboval Ine o své vidině.

„Sleduji, jak se soužíš, a tak přicházím za tebou, jako za svým žákem, abych ti pomohl. Mně se můžeš svěřit. Víš, že ti vždycky pomohu."

Ine si však náhle uvědomil, co všechno se stalo od jejich posledního setkání a vyrazil rozmrzele:

„Když jsem tě potřeboval nejvíc - ty dobře víš, kdy - tak ses ani nezjevil, ani jsi mi nepomohl! Tak jak můžeš tohle říct?!"

„Ale žáku Ine, ty se snad na mne zlobíš?!" zvolal Stín. „Když ale uvážím tvoji situaci, ve které jsi byl, tak se ti možná ani nedivím. Máš pravdu!

Ale copak učitel musí přijít na žákovo zavolání?" zaburácel najednou. „Jak se opovažuješ se mnou takto mluvit? Jako bys zapomněl na to, v jakém jsme postavení. Ty jsi žák! Ty se musíš vždy dostavit na pokyn svého učitele, ty musíš poslechnout jeho příkazů, ty jsi ten nedokonalý, o kterého se snažím pečovat. Ale jednou musíš dospět! Nebudu ti věčně stát za zády a hlídat tvoje činy! Je na tobě, abys prokázal, že jsi připraven pracovat samostatně a poradit si se zkouškami a problémy sám!

Ty mi ale dokazuješ, že ještě zdaleka nejsi schopen samostatně vládnout a ovládat! Že jsi jen nula, která při prvním problému všechno vzdá a čeká na pomoc svého učitele; a když pomoc nepřijde, předá svoje dílo do rukou protivníků! Zklamal jsi mne, žáku Ine! A nakonec ses snad ještě spolčil s tím svým bratrem. Fuj!"

Ine se vnitřně třásl a plakal. Ač ve spánku, jeho energetické tělo vibrovalo na frekvenci marnosti a chaosu, pocitu bezmocnosti,

hlubokého smutku a nicotnosti.

„Přesto, jak vidíš, jsem za tebou přišel ve tvé těžké chvíli, kdy tě opustila ta, kterou jsi snad miloval," pokračoval Stín.

„Já ji doopravdy miloval a pořád miluji," naříkal Ine. „Již znám ten pocit, který prožívá Io s Eiou, neboť jsem jej také zažíval! A chci ho vrátit. Tolik si přeji ho vrátit."

„Ubožáku!" pronesl tvrdě Stín. „Chceš vrátit přelud, který tě samotného drásá a sužuje. Chceš vrátit pomíjivost okamžiku. Nevaroval jsem tě snad? Vzpomínáš? Láska," zasyčel. „Ano, byla to ona, co ti vyrvala malého Magga z pout temnoty. Chceš snad, aby ti překazila tvé další plány!? Sám poznáváš, jak dokáže být nelítostná. Hraje si s tebou, svádí tě, zahrnuje tě milostnou energií. Ale proč? Ptal ses sám sebe na to, proč to všechno dělá? Chce tě ovládat, mít tě v hrsti, aby tě mohla srazit ve chvíli, kdy to nejméně čekáš, na kolena! Jako ta tvoje Sanya!"

„Nech ji na pokoji!" zvolal Ine.

Stín se zasmál. „Ještě jsi neprocitnul! Ještě nejsi připraven na úkoly, které přijdou! Sbohem žáku Ine. Zavolej, až budeš připraven."

Bylo ticho. Ine spal neklidným spánkem a jeho nitro bylo rozpolcené. Jedna jeho část hledala Sanyu, volala po lásce, zatímco ta druhá vzpomínala na chvíle opojení z moci a přátelství se Stínem. Hádaly se, ty dvě části se hádaly a napadaly. Ale zatím bylo příliš brzy na to, aby jedna z nich získala převahu.

3.

Každou volnou chvíli chodívala Eia pozorovat nové dění v Orfeovi, zejména pak na Gaie. Sledovala, jak Elefi s Terefi učí Homidy a jak narůstá přátelství mezi nimi. Sledovala, jak samotní Elefi se stávají mistry v ovládání jim svěřených technologií a jak obratně řídí a dohlížejí na dění v prostoru. Radovala se z toho.

„Io, jsou úžasní," poznamenala jednou, když seděli s Ioem a Ronem u jídla.

„Také je pozoruji," přisvědčil Io. „Gaia se jim stala opravdovým domovem."

„Ale já teď nemyslela Homidy, ale Elefi," poznamenala Eia.

„Ach tak."

„Víš, vzpomínám na to, jaké jsme měli se vším problémy my sami, když jsme začínali a teď se dívám, jak Elefi plní naše úkoly s takovou

lehkostí a samozřejmostí, že mi přijde až neskutečné, že nám to dělalo někdy takové obtíže."

„Ale Eio, nezapomeň, že jsem jim to ulehčil, když jsem toho tolik naprogramoval automaticky. Vždyť víš, že ustavičně všechno vylepšuji na základě vašich připomínek, anebo když se ukáže, že něco nefunguje."

„Já vím, přesto mne u toho přepadá taková nostalgie."

„Snad by ses tam nechtěla vrátit?" zeptal se jí.

„Možná," odpověděla zasněně.

„Pojeďme na výlet do Orfea," připojil se Ron.

„Nejde to!" zasáhl Io. „Vážně to nejde. Jednou jsme se s Orfeem rozloučili a svěřili ho do rukou jeho obyvatel. Dali jsme jim nástroje k tomu, aby si ho sami dotvořili podle svých představ. Naše cesty se rozešly.

„Já vím," přisvědčila posmutnělá Eia a Io pohladil její ruku.

≈

Hom Theodorik vyšel na zápraží svého domu a uviděl syna Celestina, jak sedí na trávě a hraje si s malou ještěrkou. Byla zbarvená do žluta a podél celého těla se jí táhly tenké červené a zelené linie. Proplétala se mu mezi prsty, lezla po těle a po očku ho pozorovala. Z ničeho nic ale mrskla ocáskem, seskočila na zem a zmizela v trávě. Celestin ještě stačil vykřiknout, ať se zase brzy ukáže a začal si hledat jinou zábavu. Vtom spatřil otce, jak jej pozoruje.

„Ahoj tatí," zvolal a rozběhl se k němu.

„Ahoj, Celestínku," odpověděl zvesela Theodorik a rozpřáhl náruč, aby chlapce chytil a vyhodil do výšky. Když jej položil na zem, zeptal se:

„Už jsi měl něco k jídlu?"

„Ještě ne, mám hlad."

„Já také, tak pojďme něco zakousnout."

Vešli do domu. Procházeli chodbou, aby se dostali do kuchyně a Theodorikovi proběhlo hlavou, jaké to bylo, když sem poprvé vstoupili se ženou, doprovázeni Elefi. Jeden z nich, El Filemion, jim vše ukazoval. Rozpomínal se, jak jim tenkrát řekl:

„Jste lidé a byli jste stvořeni pro život na této zemi, jejíž jméno je Rhea. Ty, Theodoriku, jsi muž, dárce života, tvoje energie se nazývá Jang a tvé tělo nese jeho znaky. Ty, Sarah, jsi žena, nositelka života, tvá energie se nazývá Jin a tvé tělo nese její znaky. Spolu uzavřete svazek manželství a budete milovat jeden druhého za účasti Lásky, aby se

energie Jin a Jang mohly sjednotit v kruhu, který nikdo a nic nerozdělí do vašeho konce. Znaky svého těla se pak spojíte a z tohoto spojení se zrodí potomci, vaši synové či dcery, kteří budou dál šířit poslání celého vašeho pokolení.

Vaše těla však nevydrží dlouho. Postupně budou slábnout, až přijde chvíle, kdy se Světlo vaší duše oddělí od těla a vrátí se zpět ke Zdroji. Tělo pak se rozpadne v prach, neboť, jak řekl Stvořitel, co z prachu této země pochází, opět se do něho navrátí. Ale nebudete se rmoutit, neboť budete mít následovníky vašeho konání.

A to vše bude probíhat v radosti, lásce a pokoji se všemi tvory, kteří zde žijí a budou žít vedle vás. Budete putovat zemí, abyste ji poznali, ale sem, do tohoto domu, se budete pokaždé vracet ze sebevzdálenější cesty, jako do místa, které bude vaším domovem."

‚Jak je to už dávno,' přemýšlel. ‚Kolik cyklů spánku a bdění minulo. Pět dětí se mi za tu dobu narodilo; první byl Patrik, po něm Jovana, pak synové Dani-il a Celestin, a nakonec malá, roztomilá dceruška Zeja.' Usmál se svým vzpomínkám, během kterých došel s Celestinem do kuchyně. Ranní nápoj a jídlo z bylin, které Sarah chystala k rodinné snídani, už byly na stole. Posadili se a Theodorik se rozhlédl po místnosti. ‚Jak to tady vlastně původně vypadalo?' zauvažoval. Sarah si všimla jeho zkoumavého pohledu a zeptala se:

„Pročpak si to tady prohlížíš, Theo? Chceš snad něco upravit?"

„Ne, to ne, jen jsem si vzpomněl na náš první okamžik zde, a tak se dívám, co všechno se tu od té doby změnilo."

Sarah se také rozhlédla. „Všechno a v podstatě nic," usmála se.

‚Měla pravdu,' souhlasil s ní v duchu. ‚Všechno, co bylo v domě, zde zůstalo, i když si to uspořádali trochu podle svého. Některé věci přemístili, některé pozměnili tak, aby jim byly pohodlné a praktické. Za pomoci nástrojů, které jim přinesli Elefi, se naučili formovat hmotu, dřevo, hlínu země, kámen. Bylo to pro ně ohromující, když zjistili, že jsou schopni si zhotovit vlastní doplňky do svého domova z darů Rhey či předělat stávající. Vyzdobili a zútulnili jimi své obydlí.

Ctili Rheu za její dary a důsledně dbali na dodržování toho, o co je žádala. Na radu Filemiona ji vždy předem oznamovali, že si budou brát část jejího těla.

Upamatovával se na to, jak poprvé poklekl na zem a položil na ni ruku, aby ji požádal o možnost natrhat si rostliny pro svoji obživu. Jakmile vyslovil své přání, ucítil příval láskyplné energie a květiny samy

se mu nabízely. Natrhal je, a když byl hotov, poděkoval jim i Rhee. Kolikrát v cyklu bdění vykonává takovýto rituál a ač by se mohlo zdát, že mu zevšední, pokaždé zažívá ten nevyslovitelný pocit vděčnosti.‘

„Dobrou chuť,“ přerušila jeho další myšlenky Sarah.

Celá rodina seděla u stolu a jedla. Nebyli tu už ale všichni; nejstarší z dětí, Patrik a Jovana, již měli svoje rodiny a svoje domy. Bydleli však nedaleko, takže se hojně navštěvovali, a když se něco slavilo, sešli se všichni na prostranství před domy, hráli hry a pořádali společnou zábavu.

„Jdu na shromáždění. Keř Dictamnie vykvetl,“ oznámil jim po jídle Thedorik, neboť to ráno spatřil na zahradě jeho velké bílé květy.

„Jé, to až přijdeš, to nám zase budeš vyprávět, co je kde nového, že ano?“ ozval se hned Dani-il.

„To víš, že ano,“ přisvědčil.

„Tak se brzy vrať, už teď jsme všichni moc zvědaví,“ domlouvala mu Sarah.

„Kdybych se uměl přemisťovat z místa na místo jako Elefi, byl bych tu hned. Takhle budete muset vydržet, nohy mi už tak neslouží.“

„Ale jdi,“ nesouhlasila Sarah. „Tvoje nohy šlapou moc pěkně, jenom se jim nechce chodit.“

„To je od té doby, co tatínek přinesl ze zahrádky ten moc dobrý kořen Rebarbury a tak místo na procházku do lesa chodí raději do spíže,“ oznamoval Celestin.

Všichni se rozesmáli.

„I vy jedni,“ zlobil se naoko Theodorik, „čeho vy si hned nevšimnete.“

„Tatínku, a jak to ten keř ví, kdy se máte sejít?“ zeptala se z ničeho nic Zeja.

„To sama velká Rhea činí,“ zvážněl Theodorik. „Víš, když jsme měli první zasedání, ptali jsme se Elefi, kdy se opět sejdeme. A tehdy pán Gawain řekl: ‚Sama Rhea vám dá znamení, neboť jste jako její děti. Nosí vás na své zemi, stejně jako zvěř, rostlinstvo či vodstvo. Bude s vámi komunikovat vánkem, který vám přivane nebo odvane myšlenku, co dělat. Bude vám pomáhat na vašich cestách, dávat vám potravu a vodu pro váš život. Milujte ji tak, jako milujete své bližní, jako milujete vše, co vidíte. Vždyť i to, co nejste schopni spatřit, je hodno, abyste milovali, neboť vám říkám, že to existuje.

Tento váš svět pro vás ukrývá mnohá tajemství, která vám nejsou a nebudou nikdy zjevena. Přesto se jich můžete dotknout alespoň ve své mysli, ve svých snech, v šumění větru. Naučíme vás mnohému. Budeme vašimi průvodci a učiteli, avšak vaše životy jsou ve vašich tělech.

Jste součástí společenství, kde jednota znamená vše a vše znamená jednotu. Svět, ve kterém žijete, pulzuje v harmonii celku a porušení této harmonie, byť jen u jediného stvoření, zasáhne všechny. Náš Stvořitel nám ve svém Světlu daroval život v Lásce a radosti a vy, my, všichni tvorové, rostlinstvo, země jsme jeho součástí. Ale i harmonie má určité zákonitosti. A jednou z nich je, že ve stanovené době vykvete keř Dictamnie. Proto pokaždé, když uvidíte jeho květy, vězte, že máte přijít sem.'"

„To řekl krásně ten Gawain." mínila Zeja. „A ta Rhea také chodí na to vaše shromáždění?"

„Ty moje lásko, Rhea je přece celá naše země. Ta je pořád s námi."

„I teď a tady?"

„Ano, i teď a tady. Vždyť stojíš přímo na ní."

Zeja se zaradovala. „Rheo, Rheo, slyšíš mne? Ozvi se!" volala. „Jak se máš? Pojď si se mnou hrát."

Vtom se odkudsi z venku zvedl lehounký vánek, proletěl domem a načechral Zeje vlásky. Malý drobný vírek se jí točil kolem hlavy a jednou i fouknul do nosu. Zeja se smála, tleskala ručičkama, běhala kolem stolu a volala:

„Že mne nechytíš? Rheinko, Rheinko!"

Trvalo by dlouho, než by Zeju přestala hra bavit, kdyby Theodorikovi nedošlo, že je potřeba vyrazit. A tak, když běžela kolem něho, chytil ji do náručí a vtiskl dvě pusy na tváře. „Musím vyrazit drahoušku, ale nezapomeň, že mne bude zajímat, kdo vyhrál. Až přijdu, všechno mi vylíčíš."

Všichni se smáli.

Rozloučil se i s nimi a vydal se na cestu.

Shromáždění se stalo, na pokyn Elefi, nejvyšším rozhodovacím orgánem u Homidů. Skládalo se z šestnácti vybraných členů, vždy jednoho z každé dvojice třiceti dvou Homidů, jež stvořil Io. Členové tak zastupovali svoje rodiny a jejich budoucí potomstvo.

Jak stárli, cítili, že je potřeba ustavit systém jejich nástupnictví. Dohodli se tedy, že v okamžiku, kdy život člena bude dovršen, jeho

rodina vybere nástupce. Tak bude ve shromáždění zachována rodová posloupnost.

Cesta od Theodorikova domu na místo nebyla daleká, přesto mu jeho věk již nedovoloval jít tak rychle jako dřív. Kráčel pomalu a o to víc si uvědomoval všechno kolem. ‚Dřív tudy prolétl jako vítr,' usmál se. Tentokrát jeho nohy vnímaly každý kamínek, každou větévku.

‚Za chvíli se opět setká s ostatními. Co vlastně má pro ně připraveno tentokrát?' přemítal.

Nebyly to pouze důležité otázky, které se na shromáždění probíraly. V jeho závěru totiž jednotliví členové vyprávěli příhody, které zažili od posledního setkání a ostatním tak, jejich prostřednictvím, přinášeli nové poznatky, nebo je alespoň pobavili. Tím se rokování vždy protáhlo, neboť každého zajímalo, s čím se setkal ten druhý a sám se chtěl také pochlubit něčím zajímavým.

Theodorik si uvědomoval, že tentokrát má připraven jeden obzvlášť silný zážitek.

‚Kdyby se jednalo o běžné setkání s Terefi, nebylo by to nic mimořádného. Terefi často chodívali k lidem na návštěvu a pomáhali jim. - Právě od nich se naučili zpracovávat kámen,' uvažoval a na jeho tváři se objevil veliký úsměv, když si přitom vzpomněl na Zeju, jak se ho jednou starostlivě ptala:

„A tatínku, opravdu ti skřítci žijí pod zemí? A není jim tam smutno?"

‚Skřítci, jak zdařilé pojmenování. Zůstalo jim. Ostatní děti je roznesly po okolí a pak je začali užívat i dospělí. A Terefi se zalíbilo. - Malí kouzelní skřítci. Ano, kouzelní; vždyť je mnohdy až k neuvěření to, co dokáží.'

Theodorik ale najednou zvážněl a jeho mysl se vrátila k původním úvahám. To nedávné setkání s jedním ze skřítků bylo velmi neobvyklé a pro něho významné - jako první z lidí se totiž dostal do podzemí. ‚Je to vůbec možné?' přemýšlel. ‚Tak dlouho jsme již na Rhee a nikdo z lidí ještě nezavítal do světa skřítků. Hm. Zvláštní.'

Začal si přehrávat v hlavě celou událost, aby ji mohl co nejlépe popsat ostatním.

Stalo se to, když nedávno vyrazil do hor. Jeho nohy sice zeslábly - tušil, že se blíží konec jeho života tak, jak o tom hovořil Filemion - ale hory jej vždy lákaly. Tentokrát ho však slabost opravdu přemohla

a on zůstal na jejich úpatí. Sedl si na kus skály a odpočíval, když tu se z ničeho nic objevil malý skřítek. Avšak místo toho, aby ho jen pozdravil a šel dál svou cestou, zastavil se a promluvil:

„Zdravím tě Theodoriku! Já jsem Hugo. Jakpak se máš?"

Theodorik byl udiven. Skřítka Huga nikdy neviděl, zarazilo ho tedy, že jej oslovil jménem.

„Buď zdráv i ty, milý Hugo," odpověděl. „Mám se výborně, i když mne již nohy nedonesly tam, kam jsem měl původně namířeno. Ale prozraď mi, jak to, že znáš mé jméno?"

Hugo se usmál. „Znám tě od tvého stvoření."

„Ach ano, úplně jsem zapomněl, že jste byli při tom."

„Elefi na nás ve svém vyprávění poněkud zapomínají. Ale nám to nevadí."

„Když už ale o vás vypráví, mluví oslavně o vašem podzemním světě," namítal Theodorik. „Máte tam prý vybudované nádherné město, ozdobené barevnými kameny a kovy, je to pravda?" ptal se.

„Ó, ano!" nadšeně souhlasil Hugo. „Chceš se tam podívat?" nabídl mu nečekaně.

Theodorik, do této chvíle poněkud zemdlený, ožil. „Podívat se do podzemí? Do vašeho města?"

„No ano, přímo tam!"

„To by bylo úžasné. Ale myslíš, že to zvládnu? Vaše chodby asi nebudou uzpůsobeny pro to, aby jimi prošel někdo z lidí, a mé nohy už také daleko nedojdou."

„Nesmysl," prohlásil Hugo. „Bude stačit, když se skrčíš; ostatně, není to daleko. Pojď za mnou."

Vyrazili. Hugo dovedl Theodorika k místu, kde byla pod převisem skály úzká průrva, a zmizel ve skalním masivu. Theodorik chvíli zkoumal, zda i on dokáže projít úzkým otvorem. Klekl si přitom na kolena a strčil hlavu do průrvy. Jaké bylo jeho překvapení, když uviděl čistou, krystaly osvětlenou, dlouhou chodbu vedoucí kamsi do nitra země. Podsoukal se tedy pod skalní římsou a zjistil, že se v chodbě může i postavit na nohy. Hugo počkal, až Theodorik přivykne podmínkám v podzemí a teprve potom ho pobídnul, aby jej následoval.

S ohnutými zády kráčel Theodorik svižně chodbou, když vtom se cesta začala prudce svažovat a stávat se krkolomnější. Zpomalil. Nebylo pro něho snadné držet Hugovo tempo a cítil, jak mu ubývají síly. Hugo postřehl, že Theodorika chůze obtížným terénem vyčerpává

a zastavil. „Odpočiň si, není kam pospíchat, ostatně jsme již nedaleko," povzbuzoval ho. Odpočinek Theodorikovi pomohl; znovu se postavil na nohy a pokračovali dál.

Cesta však nebrala konce a tak museli ještě několikrát zastavit, aby si Theodorik mohl odpočinout. Vydržel však.

To, co spatřil na konci chodby, několikanásobně odměnilo jeho úsilí - ve zdvihajících se skalních stěnách kolem dokola obrovského jezera byly vytesány paláce s rozlehlými nádvořími či domy se zahradami, vše zdobené skvostnými barevnými kovy a kameny. Na volných prostranstvích pak stály obrovité sochy, zobrazující život skřítků. Lesk a nádhera ho ohromily. Obdivně si všechno prohlížel a Hugo ho s potěšením pozoroval.

„Velkolepé!" volal Theodorik.

„Jsem rád, že se ti tu líbí," řekl Hugo. Pak ukázal napravo od místa, kde stáli, směrem ke sloupové stavbě, vybudované vysoko ve skále nad jezerem. „Pojď, tamhle si sedneme, odtamtud nejlépe uvidíš celé naše město. A navíc tam připravují výborný ovocný nápoj z plodů stromu Bara-Rara. Když plody dozrají, pořádáme výpravy na povrch, abychom je natrhali. Mají jedinečnou chuť!"

Theodorik moc neposlouchal. Při pohledu na dílo skřítků si totiž uvědomil ten veliký rozdíl mezi jejich obydlími a domy, ve kterých žijí Elefi. Příbytky Elefi působily prostě a jejich krásu vytvářely zejména květiny, doplněné bublajícími potůčky a vodotrysky. Veškeré zařízení i výzdoba byly ze dřeva, a ačkoli Elefi dostávali od skřítků dary z kovu či drahých kamenů, málokdy si je oblíbili. Snad jen nějaký ten surový zelený, žlutý, či modrý kámen měli umístěný uprostřed fontány, aby obarvoval stékající vodu.

Dlouho stoupali úzkou cestičkou vytesanou ve skalní stěně k jednoduché, přesto obdivuhodné stavbě stojící na plošině vysoko nad jezerem. Kovovou, ručně tepanou, branou vstoupili do prostorné síně, jejíž strop byl po obvodu podepřen dvanácti kamennými sloupy. Uvnitř síně byly rozmístěny dřevěné stoly s lavicemi, u kterých posedávaly skupinky skřítků, kteří zde jedli, pili a živě diskutovali.

Jakmile skřítci spatřili Huga s Theodorikem, zmlkli; vzápětí se však po celé síni rozlehlo bouřlivé vítání. Hugo s Theodorikem je pozdravili a zamířili k zadní části síně, oddělené od zbytku prostoru masivními dřevěnými posuvnými dveřmi. Když k nim došli, Hugo je zlehka odsunul a Theodorik spatřil místnost, ve které stálo několik

honosně vyhlížejících stolů s dovedně tvarovanými křesly vystlanými mechem. Nikdo v nich ale neseděl; bylo zřejmé, že tato část slouží pouze pro výjimečné příležitosti.

V levé části místnosti, jejíž okraj končil přímo nad srázem kolmo se svažujícím dolů k jezeru, stály dva stoly, jež svojí velikostí odpovídaly vzrůstu Homidů. Na jeden z nich Hugo ukázal. „Tam si sedneme. Jak vidíš, i pro návštěvy lidí máme přichystáno posezení."

Theodorik dosedl do mechového křesla a jako omámený hleděl na město, které leželo pod ním. Se zaujetím pozoroval život skřítků tak, jak se mu odehrával před očima. Zejména se podivoval červeno-žluté záři, jež osvětlovala celé město. A pak ucítil, jak mu na čele vyrazila malá kapka. A za chvíli druhá, a další. Nedokázal si to vysvětlit.

Hugo zahlédl na jeho tváři zmatek. „Vidím, že by ses rád na něco zeptal, Theodoriku. Ptej se," vyzval ho.

„Jsem v údivu nad tím vším, co je tady kolem," osmělil se Theodorik.

Hugo se usmál. „To je v pořádku. Můžeš mne navštěvovat častěji a ptát se na vše, čemu nebudeš rozumět. Budu-li umět, odpovím, nebudu-li umět, požádáš Elefi."

‚Čím jen začít?' honilo se Theodorikovi rychle hlavou. ‚Ta záře, ano, ta ho zajímá nejvíc!'

„Dívám se a pozoruji ten nezvyklý druh světla, které tady máte," ozval se. „Světlu krystalů se nepodobá… Co je to za světlo?"

„Jsi všímavý Theodoriku," uznale pokýval hlavou Hugo. „Není to světlo krystalů, neboť to se musí pravidelně dobíjet a není tedy vhodné pro život v podzemí. I když naši dávní předkové zde žili i bez světla.

„Vážně? To jsem nevěděl."

„Skřítci odpradávna žijí v podzemí, je to náš domov. Pro tento život jsme byli stvořeni. Ale přišel Nový řád a s ním i nové úkoly, jež nás přivádí více na povrch. Přesto naše obydlí zůstala zde." Na chvíli se odmlčel a rozhlížel se po okolí. „Světlo, které vidíš, je světlo plamene, jež vyvěrá ze samotného nitra Rhey. Neuhasne a bez přestání tak ozařuje naše město."

„Drahý Hugo, to světlo je úchvatné. Prozraď mi však, to ono také způsobuje, že se mé tělo rosí a hůř se mi dýchá?"

„Vážně?" zadumal se Hugo. „Plamen, který hoří v hlubinách země, vytváří současně energii tepla - to by mohlo být příčinou toho, že se tvoje tělo rosí; ztrácí vodu, ze které je utvořeno. Promiň mi to,

ale netušil jsem, že nesnesete jeho žár. Nezbývá, než tvému tělu znovu dodat, co ztratilo. Pijme tedy!“ zvolal a uchopil misku, kterou právě přinesli s nápojem Bara-Rara. Vyprázdnil ji jedním douškem.

Theodorik se pokusil o totéž, ale při prvním polknutí se mu stáhlo hrdlo, tak byl nápoj hořký.

„Oh, je to nezvyklá chuť, co pijete,“ zasípal.

„Ach inu, opravdu. Opět se ti omlouvám, Theodoriku, jak vidím, ještě nejsme na návštěvy lidí dostatečně připraveni.“ Pak se otočil na skřítka, co jim přinesl misky s nápojem a zvolal:

„Vodu, rychle, čistou vodu!“

Jakmile se Theodorik napil čisté vody, ulevilo se mu. Setřel si pot z čela a usmál se. „Budu se muset vypravit zpátky na povrch. Přece jen, místní prostředí působí mému tělu drobné obtíže. Copak vám nic není?“ divil se.

„Můj milý Theo,“ naklonil se Hugo se širokým úsměvem přes stůl a poplácal ho po rameni, „naše těla jsou přizpůsobena pro tento život. Ale pravdou je, že v plameni je obsažena obrovská energie.“

„Je dobře, že je ukrytý pod zemí, nechtěl bych ho mít na povrchu.“

Hugo zvážněl. „Moudrá slova. Vždyť proto jsou na Rhee skřítci. Aby chránili ty, co žijí na její zemi, před tím, co plane v jejím nitru. Dokud jsme tady my, můžeš klidně spát.“

„Tak to jsi mne uklidnil. Teď se ale už těším na čerstvý vánek.“

Vrátili se stejnou cestou ke skalní průrvě, kde se rozloučili.

„Nechoď sem však sám, Theodoriku,“ žádal ho Hugo. „Pokud budeš chtít navštívit naše město, stačí, když zaboucháš rukou do skalní římsy a někdo ze skřítků se objeví.“

„Udělám to tak, jak říkáš, drahý Hugo. Jsem rád, že mám nového přítele.“

„I já.“

‚Takhle nějak se to odehrálo,‘ přemítal Theodorik. ‚A tak nějak to vylíčím ostatním.‘ Uspokojeně přidal do kroku a zanedlouho dorazil na místo.

Kolem prostranství, na kterém se zasedání konala, se vypínaly rozložité stromy, jež vytvářely tomuto místu přírodní ochranu. Pod nimi pak kvetlo mnoho druhů květin, vydávajících opojné vůně, snad aby jimi byli přítomní dostatečně omámeni, ale přitom drženi v bdělosti bez známky únavy po celý čas rokování. Uprostřed pro-

stranství stál kamenný kruh obehnaný kruhovou lavicí, jež byla zhotovena z mimořádně měkkého dřeva tak, aby sezení bylo každému příjemné.

Další a další členové shromáždění postupně přicházeli na místo a lavice kolem kamenného kruhu se pomalu zaplňovala. Nikdo z přítomných už nepočítal, po kolikáté se tady sešli. To jen jejich tváře a únava těl vyjadřovaly, že sled událostí dospívá u každého z nich k okamžiku konce a jeho místo zaujme jiný člen rodiny.

„Podívej, sám El Gawain přišel," upozornil Theodorika vedle něho sedící Baldrián, který zastupoval rodinu z oblasti Thessala. „To má pro nás jistě nějakou důležitou zprávu."

Gawain stál uprostřed kruhu a sledoval, jak se lidé scházejí. Velmi dobře znal každého z nich, věděl o všem, co činí a čím se zabývají. Tedy i o tom, že Theodorik byl na návštěvě u Terefi a že bude o této návštěvě hovořit. Viděl do jejich duší. Proto usoudil, že je potřeba, aby byl zde. Neboť zprávu o světle plamene bude potřeba vysvětlit. A navíc přišel čas vyslat je na cesty.

Jakmile byli všichni členové na svých místech, byl to právě Baldrián, na kterého přišla řada, aby zahájil rokování. Shromáždění totiž nemělo ustanoveného jednoho předsedajícího, ale členové se dohodli, že se budou v řízení jednotlivých zasedání jeden po druhém střídat.

„Moji nejmilejší přátelé!" promluvil Baldrián. „Jsem rád, že jsme se tu opět sešli a že jsme tu ještě všichni, kdo pamatujeme okamžik našeho zrození v tomto světě. Tentokrát však máme tu čest přivítat zde hosta nejváženějšího, samotného nejvyššího našeho učitele, pana Gawaina. Tímto ho co nejsrdečněji vítám a předávám mu slovo." Prostranstvím se rozlehl bouřlivý potlesk.

„Děkuji ti, Baldriáne, za milé přivítání," začal svoji řeč Gawain. Postavil se doprostřed kruhu, a když mluvil, otáčel se zvolna zprava doleva.

„Sleduji vaše učení a vaši práci, sleduji vaše životy a raduji se. Opravdu se raduji z celého srdce, neboť jako stvoření jste, vy lidé, nádherné bytosti. Našemu Stvořiteli se podařilo nevídané dílo.

Jelikož vidím to, co vy nevidíte a Rheu znám v její celé velikosti, mám za to, že je škoda, že vaše možnosti ji poznat v plné kráse končí kdesi na hranici toho, kam až jste schopni dojít a ochotni se vypravit. Proto jsem vám obstaral tyto pomocníky."

Zvedl pravou ruku a pokynul. Jako na povel se z jedné cesty vedoucí na prostranství mihl bílý stín, aby se zastavil v jeho středu a oni spatřili bělostné zvíře ušlechtilého vzezření. Jeho protáhlé silné, ladné tělo vznešeně a pevně stálo na čtyřech dlouhých nohách a prodloužený krk nesl souměrně stavěnou rovnou hlavu, ze které se na ně dívaly hluboké oči; na opačném konci těla mu vlál vysoko nasazený dlouhý ocas. Nejnápadnějším znakem zvířete byl uprostřed čela umístěný veliký přímý roh. Bez hnutí ho pozorovali.

„Toto je jednorožec, který vás donese na vzdálená místa tohoto světa, abyste se dozvěděli o jeho rozlehlosti a rozmanitosti. Rozumí vaší řeči a jistě i vy najdete způsob, jak mu porozumět. Na každého z vás bude po konci shromáždění čekat jeden pár těchto jednorožců. Až se spáří, budou mít potomky. Chovejte je, starejte se o ně, a vychovejte si jich tolik, aby sloužili vám a vašim rodinám."

„Je to úchvatná podívaná, Pane, a jsme ti neskonale vděčni za tento dar," promluvil Baldrián. „Děkujeme, děkujeme," ozývalo se ze všech stran.

„Pojď sem a pohlaď si ho, Baldriáne," vyzval ho Gawain.

Opatrně přistoupil Baldrián k jednorožci a svojí starou rukou ho pohladil. Jeho srst byla tak hebká, že nic z toho, co dosud znal, se jí nemohlo rovnat. Jednorožec naklonil hlavu a svojí tváří se otřel o jeho tvář. V tom momentu se Baldriánovi zastavilo srdce a zatočila hlava.

„Ó," zahučelo shromážděním. Baldrián se však ihned vzpamatoval a zvolal:

„Ne, ne, ne, nemějte obavy přátelé! Sami poznáte ten pocit nesmírné lásky a věrnosti, kterou vám toto zvíře tímto vyjadřuje. Úplně se mi z toho zamotala hlava," pronesl zvesela. „Těšte se!" Pak ještě jednou pohladil jednorožce a na pokyn Gawaina usedl zpět na své místo. Gawain pokračoval:

„Jsem rád, že jste se okamžitě spřátelili. Toto budou vaši pomocníci při budování nových sídel, což je úkol, který jsem vám přišel oznámit. Vyšlete své syny a dcery všemi směry na území, která znáte i neznáte, vyšlete je do hor i na pobřeží nedohlédnutelných vodních hladin, které nazýváme oceány. Podle znamení, jež vám tato zvířata na určitých místech dají, pak vybudujte nové osady. Umíte to již sami, přesto vám místní Elefi i Terefi budou nápomocni. Ať vás zdar a štěstí provází na vašich cestách."

V myslích shromážděných se objevily obrazy dálav, jejichž krásy

je omámily. Zřeli místa, kde se usidlují jejich děti a děti jejich dětí. Myšlenky vděčnosti zachytával Gawain.

„Vím, co mi vyjadřujete, a jsem potěšen. Nyní ale předávám zpět slovo Baldriánovi, abyste mohli pokračovat ve svém rokování," domluvil a usadil se do křesla připraveného pro hosty.

Jeden po druhém hovořili přítomní o důležitých záležitostech, se kterými chtěli seznámit ostatní a probrat je s nimi. Teprve poté se pustili do vyprávění veselých či napínavých historek, jež prožili od posledního setkání.

Snad shodou okolností se až jako poslední dostal na řadu Theodorik. Poutavě vylíčil své zážitky ze setkání se skřítkem Hugem a ze své návštěvy podzemí. Povídal o světle, které viděl, a teple, které přinášelo. Ostatní byli při jeho slovech u vytržení. Nikomu se zatím nepodařilo dostat se do města skřítků a to, o čem mluvil Theodorik, je uchvátilo. Zvláště zpráva o světle plamene.

Sotva Theodorik skončil a ze všech stran kruhu se ozývaly vzrušené hlasy, probírající to, co bylo právě vysloveno, povstal z ničeho nic Gawain a všichni umlkli.

„Slyšel jsem tu velmi zajímavou a poutavou příhodu," promluvil. „Využiji toho, že jsem zde, abych vám řekl trochu víc, neboť je potřeba, abyste věděli vše o tom, co se skrývá v podzemí, zvláště pokud by se tam někdo z vás chystal na další návštěvu." Při těch slovech se významně podíval na Theodorika.

A Theodorik v tom pohledu postřehl ten letmý náznak myšlenky, kterou mu Gawain sděloval. ‚Tak proto je tady,' uvědomil si. ‚O všem věděl.'

„Světlo plamene," pokračoval Gawain, „je světlem, které, v éře dávno minulé, přinesly na tento svět bytosti, jež s ním byly spojené, a způsobily tak málem jeho zkázu." Shromážděním to zašumělo.

„Ale Nejvyšší Stvořitel nedopustil, aby byl zničen tento svět! Neboť je to On, kdo rozhoduje o bytí a nebytí všeho, co jest stvořeno v prostoru Universa. Tedy i o bytí či nebytí světla plamene. A jeho plné právo bylo se rozhodnout odstranit navždy toto světlo z tohoto světa.

Avšak Jeho milost je všeobjímající. Proto, když viděl, jak Terefi dokáží mistrně využít jeho energii, ponechal jim světlo plamene - ovšem pouze za podmínky, že je budou střežit v podzemí tak, aby se je nikomu nepodařilo vynést na povrch, a tím ohrozit život na zemi.

Správně jsi, Theodoriku, usoudil, že by ti mohlo ublížit," obrátil se k místu, kde seděl. „Ano, jeho teplo má schopnost zničit nebo poškodit tvoje tělo. A nejen je!"

Otočil se zpět k ostatním. „To teplo je nebezpečné a nazývá se oheň." Udělal dlouhou pauzu, během které lidé dychtivě čekali na další slova.

„Musím vás proto požádat, abyste vaše rodiny zpravili o tom, co jste zde slyšeli. Je totiž potřeba, abyste i vy chránili Rheu před tímto ohněm. Kdyby jeho plamen pronikl na povrch, mohl by uchvátit vše, co se na něm nachází. Tak je mocný.

Chtěl jsem, abyste to věděli! Ačkoliv řídíme vaše kroky, nejsme schopni dohlédnout důsledků vašich činů dřív, než nastanou. A byla by škoda, kdyby se nevědomost měla stát hrozbou pro tento svět. To je vše, co jsem vám chtěl říct."

Mluvil vážně a všichni to cítili. Rozuměli, že jim bylo svěřeno cosi významného a každý si v duchu slíbil, že bude chránit Rheu před ohněm a pověří všechny členy své rodiny stejným závazkem.

Nebylo víc co dodat. Zasedání bylo u konce.

Theodorik s Baldriánem, po rozloučení s ostatními, vyšli z prostranství na cestu, na které je již čekali jejich jednorožci. Jedním z nich byl i ten, kterého Baldrián hladil na shromáždění.

„Podívej, již tě vítá jako starého známého," vesele poznamenal Theodorik.

„Jsem rád, že mi zůstal. Jen počkej, až si pohladíš jednoho z těch svých."

Nemýlil se. I pro Theodorika, ostatně jako pro každého z lidí, to byl unášející zážitek pohladit to ušlechtilé zvíře. S každým dotekem přecházela do jednotlivce síla, klid a pokoj.

Rozloučili se. Jednorožec jemně sklonil hlavu a Theodorik pochopil, že si má sednout na jeho roh. Lehkým zhoupnutím si ho jednorožec posadil na svůj hřbet a pak se, společně s druhým jednorožcem, vznesli.

Theodorik si ani nestačil vychutnat ten pocit, jaké to je vznášet se v povětří a už se snášeli před jeho dům. Lehkým krokem se jednorožci dotkli země a zastavili se. Potom ten, který nesl Theodorika, si lehl, aby Theodorik mohl sesednout. Nikdo ho nevítal, neboť ho nikdo tak brzy nečekal; všichni byli zaměstnáni svými činnostmi.

První, kdo si všiml jednorožců, byla Zeja, která si právě šla hrát ven. Zůstala stát ve dveřích jako omámená a vykulila na ně oči. Musela si je několikrát promnout, aby se ujistila, že to, co vidí, není sen. Pomalu se k nim vydala. Byli pro ni tak výjimeční, že stále nevěřila, že jsou živí. Jeden z nich si musel odfrknout na znamení, že je opravdu skutečný. Avšak teprve dotekem Zeja procitla. Objala jednorožci nohu a svůj obličej vtiskla do jeho jemné srsti. Byla to láska na první dotek. Jednorožec sklonil hlavu a svým uchem ji hladil po vlasech.

„Tatínku, ti jsou úžasní!" zvolala. „Jak se jmenují?"

Theodorik se zarazil. „Víš, že ti ani nevím. O jménech jsme nemluvili."

„Budou se jmenovat …"

„Počkej, počkej, dceruško," ozvala se Sarah, která slyšela hlasy a vyšla ven. „Také bych byla ráda u toho, až se jim bude vybírat jméno."

Hluk přitahoval postupně i ostatní, kteří byli doma. Nevěřícně a obdivně vzhlíželi k jednorožcům, kteří, naprosto klidní, stáli před domem, nechali se hladit, a seznamovali se tak s celou Theodorikovou rodinou.

I sesedli se venku, kam Sarah přinesla jídlo a pití, a Theodorik začal vyprávět. Dychtivě naslouchali a na závěr vyprávění přijali závazek, který jim Theodorik uložil stran ohně.

„A nyní přišel čas na pojmenování našich nových členů rodiny," prohlásil Theodorik. „Tak co koho napadá?"

Jeden přes druhého vykřikovali různá jména a jednorožci na ně rozdílně reagovali. Někdy vrtěli hlavou, že ne, jindy pofrkávali, mručeli, kouleli očima nebo pusou. Byla to legrace. Při vyslovení dvou jmen však stáli klidně a tvářili se vážně. Bylo rozhodnuto. Sírius a Lyra - to jsou ta správná jména. Celá rodina je obstoupila a společně je objali. Potom tančili, zpívali a veselili se.

≈

Na pokyn Gawaina a za přispění jednorožců začali lidé prozkoumávat Rheu. Neměli obavy pronikat do neznámých končin, neboť žili v době pokoje, dobroty a mírumilovnosti, kdy všichni tvorové si byli rovni, všichni měli úctu k druhým a všechno sdíleli s ostatními.

V průběhu času lidé vybudovali nedaleko Nannaru město Elize, na břehu oceánu město Ninive a na úpatí hor město Gran Sihan. Ve všech krajích vznikaly větší či menší osady, které se po dlouhý čas staly lidem spolehlivými domovy.

A když jedna generace lidí odešla, na její místo přišla nová; i ta ale po čase dokonala svoje dílo, které po ní převzala generace následující - tak, jak stanovil Io v koloběhu dění Universa.

V Lásce, radosti a bezstarostnosti plynul život na Rhee a všichni její obyvatelé prožívali každý okamžik v pocitu štěstí a blaženosti.

INE SE ROZHODUJE

1.

Pro Vyvolené bylo potěšením pozorovat obyvatele jednotlivých světů. Bavili se tím a někdy někteří z nich potajmu, aby o tom Io nevěděl, zasahovali do programů svých stvoření; zejména tehdy, když si přáli, aby se něco uskutečnilo tak, jak chtějí.

≈

„Je to neuvěřitelné Io," ozvala se Eia krátce poté, co skončilo milování Homa s Homi na Rhee, které se zájmem společně sledovali, „jaké množství pozitivní energie vzniká při tomto aktu Lásky!"

„Ano, je to neuvěřitelné," přisvědčil. „Když vidím, jak se uvolňuje, chvíli tak jemná, chvíli tak explosivní. Přiznám se, že je mi někdy líto, že Homidi, díky svým omezením, nemohou využít všechnu její sílu, co jsme do ní vložili. Naštěstí jsou zde Elefi, kteří přišli na to, že takto vyvolaná energie má schopnost působit na jejich energetická těla nebývalým regeneračním procesem. Úplně mne fascinují."

„A myslíš, že si Homidi někdy sami uvědomí, že vyzařují energii Lásky a budou ji schopni využít pro svůj růst?"

„Ač jsem jejich stvořitel, dnes ti neumím odpovědět. Sám se ustavičně obohacuji o poznání, jaké mocné pouto vytváří Láska mezi jednotlivými bytostmi a podle jakých algoritmů či matric je možné s ní pracovat.

Víš, pozorně si všímám jejich milostných her. Jeví se jako jednotvárné a neustále se opakující. A přece je v každém doteku něco jedinečného, výjimečného. Vzájemně si těmito doteky předávají svoji Lásku a současně tím propojují vazbu Jin a Jang. A čím déle jsou spolu, tím je toto propojení pevnější. Nevidí je, ale cítí. A ten pocit je naplňuje touhou prožít tento stav zas a znovu. Nic už je nemůže rozdělit."

„Úžasné. A myslíš, že totéž prožíváme i my dva? A prožívali to i Ine se Sanyou?"

„Kdybych vycházel z poznání, které nabýváme od našich stvoření a které jsem právě popsal, řekl bych, že ano. Ale myslím, že to nebudeme mít tak jednoduché. Sanyin rozchod s Inem je toho důkazem. Jak tě to napadlo?"

„Víš, uvědomila jsem si, že Ine je teď tak sám, potom, co ho Sanya opustila. Zase se uzavřel do sebe. Kdybychom mu třeba ukázali Homidy s jejich Láskou a všechno to dění v Orfeovi, mohli bychom ho přivést

na jiné myšlenky.“

„Když jsem mu to kdysi nabízel, odmítl mne. Tehdy jsem mu slíbil, že s ním o tom z vlastního popudu nebudu mluvit.“

„Když nemůžeš ty, zkusím se ho nenápadně zeptat já,“ usmála se Eia. „Třeba si to rozmyslel. Ostatně, jsme pozvaní k tvým rodičům.“

≈

Bylo po jídle a celá rodina se přesunula do společenského pokoje. Povídali si o všem, co se událo během doby, co se neviděli a i Ine se občas zapojil do hovoru, zejména pokud se probíraly změny na domě, které rodiče plánovali v blízké době realizovat. Když se však rozhovor stočil na témata, která jej nezajímala, přestal v takové chvíli naslouchat a ponořil se do vlastních myšlenek.

„Poslyš, Ine, jak vlastně trávíš volno poslední dobou?“ vyrušila ho z ničeho nic Eia. „Nechceš k nám někdy přijít? Můžeme si něco zahrát, Ron se na tebe také ptá.“

„Sám vlastně ani nevím,“ odpověděl. Nechtělo se mu hovořit o tom, že vlastně nic nedělá. Že pouze dokola přemýšlí o tom, co by mohl dělat. Třeba se podívat do Orfea.

„A nechtěl by ses zase třeba podívat do Orfea?“

Trhl sebou a upřeně se na ni podíval. ‚Fuj,‘ pomyslel si, ‚jakoby mi četla myšlenky.‘ „Myslíš?“ odpověděl.

„Nevím, jak chceš. Prostě mne to napadlo. V Orfeovi je dnes skoro všechno jiné. A na Gaie jsou Homidi, taková roztomilá stvoření. To stojí za vidění. Co ty na to?“

„Možná, ještě si to nechám projít hlavou.“

„Nezáleží na tom, jak se rozhodneš, stejně přijď, rádi tě uvidíme,“ usmála se na něho.

„Dobře, přijdu,“ souhlasil.

≈

Ine spal neklidně. Tok vlastních myšlenek byl prudký jako oheň, který tak obdivoval, když se jeho dvě polovice přely o to, zda vůbec oživovat vzpomínky na Orfea. Z jedné strany ho lákala možnost podívat se, jaký řád vládne v dimenzi, z druhé strany se bál. I proto se budil, aby zase upadal do jakéhosi polosnu, ze kterého byl znovu vytržen svým strachem.

‚Bojím se,‘ přicházelo mu na mysl, ‚bojím se toho, že až uvidím dílo Vyvolených, budu ohromen jeho úchvatností. Znám jejich schopnosti, takže vím, že tam jistě vytvořili mnoho krásného a dosud nevídaného.

Jejich nové bytosti, ti Homidi nebo jak jim říkají, budou dokonalí, Gaia bude nádherná, ne taková, jakou jsem ji zanechal a vůbec, všechny světy budou zářit. Jistě i Gal-ah bude změněný, jenže to je právě ono! Bude změněný podle jejich vůle. Bojím se, že až ho uvidím, dojde mi, že moje práce je ztracena. Až uvidím všude tu veselost, lásku a pospolitost, dojde mi má vlastní osamocenost, to, že jsem všechno v tomto světě ztratil a to mne zasáhne u srdce.

Vzpomenu si na bratrova slova, na to, jak potupně jsem musel odejít z Orfea i na to, jak mnou Stín pohrdl. Opravdu mám chtít vidět něco, co ve mě oživí mé zoufalství a bolest. Mám strach z toho všeho a možná i z něčeho většího. Ta Stínova návštěva, co to jen ve mně zanechala?

Již jen jedno období bude trvat můj trest a pak se bude rozhodovat o mém opětovném přístupu do Orfea. Tolik ho toužím vidět, ale zároveň se bojím ho zažít. Tak jak se mám rozhodnout?‘

Kdyby někdo poslouchal, snad by i zaslechl výkřiky z tohoto blouznivého spánku.

‚Ach bratře, proč jen není všechno jako dřív, když jsme byli malí a s tím vším začínali? Když jsem mohl tvořit podle svých představ, když jsme si pomáhali a byla mezi námi důvěra. Proč jsi pak odmítl mé dílo? Proč jsi neuznal má stvoření? Místo toho, abys mi poskytl podporu a pochopení, zničil jsi mne. To se již nedá napravit.‘

Ine se probudil. Najednou měl jasno. ‚Navštívím Orfea. Navštívím Gal-ah. Chci vidět, v jakém stavu je to, co jsem miloval. Rozloučím se s těmi, které jsem stvořil a kteří mi věrně sloužili. S draky, obry, ohnivými muži. Ano, půjdu je naposledy pozdravit.‘

≈

A tak se stalo, že Ine jednou po své práci nešel domů, ale zamířil k Ioovu domu. Byl trochu nesvůj. Vztah k bratrovi, jeho ženě i Ronovi spolu s možností se opět podívat do Orfea mu tolik připomínalo dobu, kdy sem chodíval a spřádal plány na ovládnutí Gaii.

Celá rodina ho však vřele přivítala a tak prvotní neklid byl zažehnán. Eia byla výborná hostitelka a každý dostal něco dobrého k jídlu a pití.

Hned jak dojedli a posedali si do křesel v obývacím pokoji, Eia nevydržela skryté napětí a rovnou se zeptala:

„Tak jak ses rozhodl stran Orfea?“

Zahleděli se na něho a čekali na odpověď. Ine zaváhal.

„Bylo to trochu delší přemítání," začal. „Možná vám připadám unavený, ale poslední dobou jsem toho moc nenaspal. Nakonec jsem se rozhodl, že bych se do Orfea rád podíval. Možná je to naposledy, nevím totiž, zda unesu to, co spatřím. Avšak alespoň ještě jednou bych chtěl vidět svůj svět a svoje bytosti."

Usmáli se.

„Snad se ti bude líbit," prohlásil Io.

„Neboj se, strýčku, co bylo, je již za námi," připojil se Ron. „Byl bych rád, kdyby sis se mnou zase hrál, a třeba právě v Orfeovi. Z konzole můžeš totiž řídit řadu událostí a sledovat, jak se projeví v realitě. Třeba bychom spolu mohli nechat obry vybudovat na Gal-ahu jednu osadu, sledovat, jak žijí a tu a tam je nasměrovat k tomu, aby udělali, co chceme. Co ty na to?"

Ine se usmál. „Nevím, ještě jsem je neviděl."

„Ale Rone," napomenul ho Io. „Víš, že jsem řekl, že zasahovat do dění v Orfeovi budeme jen ve výjimečných případech, a ne pro zábavu. Tak neslibuj Inemu něco, co nejsi schopen splnit."

„Já vím, tati, ale strýčkův návrat je přece mimořádný případ, nebo ne?"

„Pokud si už nic nedáte, navrhuji zajít do pracovny a zaktivovat systém," vložila se do hovoru Eia, aby přerušila dohadování otce se synem. „Ať si Ine udělá představu, o čem tady hovoříme."

Souhlasili.

Pozorně Ine sledoval Ioa při aktivaci systému a připomínal si, jak se do něho vstupuje a jak se s ním zachází. Opět spatřil celý osvětlený prostor dimenze bez jediné známky stínu. A potom ho spatřil - svět Gal-ah.

‚Je to on, i když trochu jiný, než jak jsem ho vytvořil,' zauvažoval. ‚Méně ohně, více zeleně; přesto zde zůstali ohniví muži, draci i obři. Jen po Terefi jakoby se slehla zem. Asi byli odstraněni,' pomyslel si, ale nahlas se nezeptal. ‚Vedou tak poklidné životy. Jakoby je život ani nebavil.' Pak si náhle povšiml dalších bytostí.

„Cože? Elefi? Tady?" vyhrkl.

„Elefi nyní převzali správu a dohled nad všemi světy, tedy i nad tím tvým," oznamoval mu Io.

Ine cítil, jak jeho tělo ztuhlo napětím. ‚Elefi kontrolují můj svět?' hučelo mu v hlavě. A pak kdesi z dálky ve své mysli zachytil tu myšlenku.

Myšlenku Stína. ‚Ovládej se! Musíš se ovládnout Ine!‘

‚Ano, musí se ovládnout.‘ „Zajímavé,“ pronesl. „A jak to zvládají?“

Čím podrobněji mu Io vysvětloval nové uspořádání Orfea, tím víc mu připomínal minulost. Avšak s přibývajícími informacemi Ineho zájem o fungování celého nového systému sílil. Náhle Ioa přerušil:

„Není to tamhle Halavil?“

„Ano. Vybral jsem ho jako strážce Gal-ahu. Kdyby se snad Antisvětlo vrátilo, tvůj svět by se jako první mohl stát nástrojem pro jeho záměry. A Halavilova oddanost Světlu je bezmezná.“

„Antisvětlo jste tedy ještě nenašli?“

„Ne, nepodařilo se nám to,“ ustaraně pronesl Io. „Ale nevzdáváme to. Třeba je najdeme s tvou pomocí, vrátíš-li se mezi nás.“

Ine mlčel, a pod maskou vážné tváře se neznatelně pousmál.

Mezitím Io změnil souřadnice systému a na monitoru se objevil další svět. - A po něm další. - A další. - A pak se dostali ke Gaie.

Homidi Ineho nadchli. „Zajímaví tvorové,“ chválil je. „A co všechno už neumí. Nejsou ovšem nějací pomalí?“

„Nejsou, podívej,“ zvolal Ron. „Tamhle, jak letí, to je jednorožec. Že je nádherný? Nosí Homidy na hřbetu.“

„Kdysi jsi obdivoval mé draky,“ suše poznamenal Ine. Eia s Ioem se na něho podívali.

Ron si však nevšiml výrazu v Ineho řeči a pokračoval. „Já vím, strýčku, tvoji draci jsou krásní, ale jednorožec má tak ladné pohyby, vidíš?“ volal.

Ine se nechtěl dívat, alespoň se tedy usmál. Byl to křečovitý úsměv a Eia poznala, že to, co Ron řekl, jej zasáhlo.

„Jsem už nějaká unavená, co kdybychom si zbývající světy nechali na jindy?“ navrhla.

„Budu jenom rád; je toho tolik nového, a tak najednou,“ souhlasil Ine.

„Jsem také pro,“ přidal se i Io. - Opustil Gaiu a zavřel dveře Orfea.

Jen co Ine dorazil z návštěvy domů, zavřel se do svého pokoje a ulehl. Tolik čekal, že se objeví Stín. ‚Určitě ví, že jsem byl v Orfeovi,‘ vřelo v něm. ‚Tak na co ještě čeká?‘

Volal ho, ale Stín nepřišel.

Když se probudil, přemýšlel proč. ‚Jestli to nebude tím, že ještě pořád nejsem rozhodnut co dál,‘ soudil.

Návštěva Orfea v něm zanechala silné dojmy. Změny, jež Vyvolení provedli v jednotlivých světech, včetně jeho, mu až tolik nevadily, ale fakt, že správu Gal-ahu převzali Elefi, byl pro Ineho zdrcující.

‚Převzali správu nad všemi světy, tak je logické, že převzali správu i nad Gal-ahem,' uvažoval. ‚Ale proč Elefi - služebníci Světla, které chtěl do jednoho vyhubit, a málem se mu to povedlo? A zrovna Halavil!' soužil se.

‚Možná, že to nakonec není tak špatný nápad vrátit se zpátky a opět převzít kontrolu nad mým světem. Zkusím to Ioovi navrhnout.'

≈

Poté, co byla završena třetí perioda Ineho trestu, byl stanoven čas, kdy se Vyvolení s Inem sejdou, aby posoudili a rozhodli, zda mu bude přístup do Orfea obnoven či nikoli.

Vyvolení, uspokojení bezstarostným a hravým vývojem v Orfeovi, už skoro zapomněli na minulost - na zkázu Gaii i okolnosti, které vedly k tomu, že byl Inemu přístup odebrán. Jen Aia si velmi dobře pamatovala na Antisvětlo a neustále pátrala po jeho Zdroji. Ale Antisvětlo bylo skryté, schované hluboko ve stínu.

≈

Dlouhé, předlouhé chvíle trávil Ine úvahami o tom, jak se rozhodnout a co říct na shromáždění před Vyvolenými.

Obě poloviny jeho osobnosti pokračovaly ve svém vzájemně zničujícím boji. Na jedné straně stálo vše, co jej utvrzovalo, že má odmítnout se vrátit, na straně druhé, se mu promítaly veškeré křivdy, které na něm byly spáchány a které on těžce nesl, a podněcovaly ho k touze pomsty. Jeho spojení s Antisvětlem zůstalo, byť bylo skryté. A polovina podporující Antisvětlo nyní to skryté probouzela, aby s pomocí těchto sil převážila vítězství na svoji stranu.

Stále tu však byla Láska, která bránila neprojeveným silám Antisvětla ukázat svoji plnou moc. Ine si dobře uvědomoval, že pokud zvolí Stínovu cestu, odmítne tím Lásku v její nejčistší podobě. Poznal ji. Poznal její dotek, její polibek, její objetí, její spojení. Bylo to něco nádherného, i když to pro něj znamenalo bolestivou vzpomínku. Tušil však, že by mohla přijít znovu a pokud ji dnes zavrhne, zřekne se jí tím navždy. Myšlenky na Lásku se k němu ustavičně vracely a toužebně ho táhly zpátky do života v míru a pokoji, neboť přinášely naději, že se objeví nová Ona, se kterou ji bude moci opět plně prožít.

Ale pokaždé, když byl na vrcholu svého láskyplného rozjímání,

odkudsi z té druhé poloviny jeho nitra se začal ozývat hlas: „Už tě nemiluje, nikdy tě už žádná nebude milovat, je to všechno jenom iluze, která tě má spoutat a učinit nesvobodným. Copak ty někdy můžeš mít takové štěstí jako tvůj bratr? Nikdy nenajdeš takovou lásku, se kterou budeš šťastný. Zato moc a bohatství, to ti zajistí štěstí navěky.

Podívej, jak jsi sám. A víš proč? Protože nic nemáš. Ale až budeš mít moc, budeš vládnout, najednou budou za tebou všichni chodit, budou tě potřebovat. A ty, pak ty si budeš vybírat. I tvoje Sanya přijde. Teď tě zradila. Chtěl jsi s ní, s tou svojí láskou, začít nový život. Kvůli ní ses všeho zřekl a co udělala ona? Nechala tě, opustila tě! Ty zoufalče. Tohle je pravá podoba lásky. Chvilka radovánek a nekonečná věčnost v soužení! To si chceš vybrat?

Každému je souzena určitá cesta. Tvůj bratr má možná jít po cestě Lásky, ale kdo ví, kam jej nakonec zavede. Nebudeš-li to ty, najdou se jiní, kteří mu dokážou, že Láska a radost jsou jen přeludy. Třeba to máš být ale právě ty, třeba na tvojí cestě je úkol mu toto dokázat. Aby procitl, aby ti dal za pravdu, aby tě uznával, aby pochopil, že ne jeho, ale tvoje pravda je tou pravou, skutečnou pravdou.

Ine, vzpamatuj se! Zapomeň na Lásku, dokaž její pomíjivost. Jenom síla, moc a bohatství jsou stálé a neměnné. Jedině ten, kdo tímto vším vládne, kdo ovládá druhé, jedině ten je skutečně šťastný! A Láska - ta přijde sama, přileze po kolenou za mocí, přileze za tím, kdo panuje, neboť se také bude chtít hřát v jeho stínu.

Výhradně veliký Stín vládne všemu a všem a ty jsi jeho služebník. Jak můžeš tedy pochybovat o tom, co udělat? Jdi po své cestě! To je tvá správná volba!“

„Ano. Snad. Kdybych si jen mohl být tím vším jistý!“ zvolal do prázdna svého pokoje.

2.

„Víš Ine, když jsme měnili řád Orfea, řekli jsme si, že již nechceme dohlížet na jeho chod a aktivně zasahovat do jeho dění,“ vysvětloval Io Inemu důvod, proč, pokud Vyvolení odsouhlasí Ineho návrat do Orfea, mu nemůže předat správu Gal-ahu, jak jej o to žádá. „Proto jsme tímto dohledem pověřili Elefi a my sami děláme pouze drobné úpravy systému potřebné k jeho bezproblémovému fungování. Orfeus se pro nás stal zábavou, kterou máme místo filmů či her. Již ani do něho

nevstupujeme. Je pro nás šťastnou dimenzí, při jejímž sledování si vždy odpočineme, odreagujeme se a vytvoříme si alespoň nepatrnou iluzi o tom, že může takováto dimenze reálně existovat. Myslím, že by tedy nebylo moudré měnit tento fungující systém a opět do něho zasahovat."

Ine pokýval hlavou. „Jistě bratře. - Nedá se tedy nic dělat."

Byl zklamaný. Rozuměl Ioovým důvodům, jenže na mysli mu vytanula Stínova slova: ‚Všechno jsi jim přenechal…'

‚Vždyť on má pravdu, opravdu jsem Ioovi všechno přenechal. Ale měl jsem tehdy na výběr? Ano, mohl jsem odmítnout vydat přístupy a kódy. Ale co by bylo pak? Možná se Stín plete, možná by bylo ztraceno všechno a navždy, kdybych to neudělal. Už nikdy bych se nedostal do Orfea. Ale takhle mám ještě jednu šanci.'

V Ineho srdci a mysli se začal rodit strhující záměr.

≈

„Jsem rád, že jsme se tu všichni setkali, tak jako kdysi," zahájil svoji řeč Io.

Stál uprostřed společenského pokoje svého domu a mluvil k Vyvoleným. Ti byli rozsazeni v křeslech v jakémsi půlkruhu, na jehož jednom konci seděl Ine.

„Naposledy jsme se takto viděli za velmi pohnutých událostí, které vyvrcholily naším rozhodnutím odepřít právo vstupu do Orfea mému bratru Inemu," pokračoval, „neboť jeho přičiněním málem došlo ke zničení světa Gaia. Protože jsme však nevěřili, že jeho záměr byl úmyslný a vycházel pouze z chybného uvažování, které v něm navíc vyvolaly a podporovaly negativní vyšší síly, dali jsme mu čas na to, aby zhodnotil své minulé činy a posoudil, zda má nadále zájem o společnou práci v Orfeovi, chce se do něho vrátit a chce se podřídit jeho novým pravidlům a řádu, který jsme vybudovali. Proto jsme stanovili tři periody, aby měl čas zamyslet se nad tím, co se stalo a jakou roli chce dále zaujmout v našem společenství. Stanovený čas vypršel.

Obracím tedy na tebe, Ine," mluvil dál Io a otočil se k bratrovi. „Řekni nám, jak dnes pohlížíš na svoje předešlé jednání a zda jsi přehodnotil svůj přístup ke svým činům? Zda si přeješ s láskou a čistotou srdce i duše opět, s námi všemi, působit v Orfeovi?

Vždyť tento okamžik je okamžikem, který byl stanoven k tomu, abys mohl očistit své minulé konání. Proto tě vyzývám za všechny, kteří tu jsou, abys přednesl svoji řeč. Poté bude rozhodnuto o tvém setrvání či nesetrvání mezi námi."

Io domluvil a odebral se na své místo, zatímco Ine se pomalu zvednul a předstoupil před shromážděné. Uklonil se a začal:

„Děkuji ti, Io, i vám ostatním za to, že jste ochotni mne vyslechnout přesto, že jsem vás v minulosti tolik zklamal. Zejména si vážím toho, že jste mne, v té době, neodsoudili na věky." Při těch slovech se podíval na Aiu tak tajemně, až ji zamrazilo. Ale Ine ihned odvrátil pohled a pokračoval:

„Bylo to dlouhé období, které mi vskutku přineslo mnoho zajímavých zážitků a změn v mém životě. Jak jistě víte, poznal jsem velkou lásku, ale také ji ztratil, navštívil mnoho míst, seznámil se s mnoha lidmi, ve své práci pro Národ dosáhl jistých úspěchů. Dá se tedy říct, že můj život po toto období byl šťastný i smutný, prostě ode všeho trochu, tak, jak to již v našem reálném životě chodí.

I proto jste mne mohli zastihnout ve stádiu, kdy mi virtuální svět Orfea nechyběl a jak Io dobře ví, dokonce jsem i odmítl, v tomto údobí, podívat se na velkolepou práci, kterou jste tam udělali.

Mnohokrát jsem po tu dobu přemýšlel o svých činech a později, v době klidného pokojného rozjímání, jsem usoudil, že jsem se opravdu nezachoval správně. Že, ačkoli jsem znal důsledky činnosti ohně, chtěl jsem za každou cenu dostat své ohnivé bytosti na Gaiu. Že jsem, popuzen chováním Elefi, zbrkle zaujal vůči nim negativní postoj a vedl obyvatele Gal-ahu do boje proti nim. Dnes se obdivuji jejich statečnosti a říkám, že byli naprosto v právu, když hájili Gaiu. Mrzí mne, že jsem v té době zastával tak nekompromisní stanovisko, že jsem byl tvrdohlavý a lpěl na ohni jako nejdokonalejším výtvoru v celém Orfeu. Nyní před vámi uznávám, že jsem velmi pochybil.

O to víc si cením bratrovy šlechetnosti, že nezničil můj svět, moje bytosti, ba co víc, že ponechal, byť v podzemí, oheň na Gaie. Chtěl bych se mu tady přede všemi hluboce omluvit a omluvit se i vám všem za moje konání, jež málem uvrhlo svět Gaia do zkázy. Pokud najdete pro mne jen kousek pochopení za moji nerozvážnost a unáhlenost, budu rád, když mi odpustíte."

Udělal dlouhou pauzu, během níž nikdo z Vyvolených nepromluvil. Myšlenky, které Ine vyjevil, byly pro ně tak překvapivé. Potěšily je, ale nikdo je nečekal. Doufali, že Ine uzná své činy za špatné, ale jeho slova toto vše přesáhla.

Na Aiině tváři byl strnulý výraz. Nevěřila mu. Nevěřila ani jednomu

z Ineho slov. Pamatovala si, jak dlouho dokázal dovedně maskovat svoji náklonnost k Ioovi a Eie a přitom tajně připravoval plán na ovládnutí Gaii. Sledovala velmi pozorně jeho energetické pole a svým velmi jemným citem vnímala, že má nepatrné trhliny.

Byl to její výkřik, co protrhl nastalé ticho. Všichni se k ní polekaně obrátili. Aia seděla v křesle a držela se za krk.

„Aio, co se ti stalo?" vykřikla Eia, jež seděla vedle ní a vyděšeně na ni hleděla. Chtěla jí nějak pomoci, ale nevěděla jak. Aia se zmítala v podivných křečích; znenadání chytila Eiu za ruku, přitáhla si ji k sobě a zašeptala:

„Nevěřte mu, mám zlé tušení. Toto je znamení! Pamatujte, co způsobil! Zavolej domů, ať pro mne přijedou, budu v pořádku." Pak upadla do mdlob.

Položili ji na lůžko. Kdyby se v tu chvíli někdo díval na Ineho, viděl by v jeho tváři němou hrůzu. Důvodem ovšem nebyl strach o Aiino zdraví, jako u ostatních, ale obava z Aiiných slov.

Poté, co Aiu odvezl její manžel domů, a vzrušení kolem této události opadlo, chystal se Ine opět ujmout slova. Po celou dobu sledoval Eiino chování a poznal, že, naštěstí pro něho, si Eia, v rozrušení z Aiina stavu, nebyla schopna vybavit její slova. Ulevilo se mu. ‚Někde jsou zde přítomny síly, které mi pomáhají,' pomyslel si. ‚Kdyby Aia měla možnost promluvit, mohla by někoho zviklat. Takhle to vypadá, že mému záměru je přáno. Jen je ještě potřeba dokončit moji řeč.'

„Doufejme, že to není nic vážného," ozval se, „a Aia se brzy vrátí mezi nás." Nastalo ticho a všichni přikyvovali. „Nevím, zda je vhodné nyní pokračovat," řekl opatrně.

„Jen mluv. Dobře si pamatujeme na tvá předešlá slova," povzbudil ho Roy.

„Děkuji," pronesl a pokračoval: „Díky Ioovi a Eie jsem měl po velmi dlouhé době možnost se opět podívat do Orfea a viděl jsem celou vaši neobyčejnou práci, kterou jste tam udělali. Koncepce nového systému, ve kterém je Orfeus hrou, z níž čerpáte pozitivní energii a radost do vašeho života, bez toho aniž byste tam vstupovali či jakkoli náročně zasahovali, mne nadchla. A to, že jste vybrali Elefi pro dohlížení na běh událostí, musím uznat jako skvělé řešení. Na druhou stranu jsem si uvědomil, že jsem se ničeho z toho, co jste vybudovali, již neúčastnil a nemám tedy jakýkoli nárok či právo podílet se na prospěchu, který

vám tato hra přináší. Takže, i když bych si moc přál se vrátit, nemohu. Je to vaše dílo, do kterého jsem nikterak nepřispěl, navíc jsem v něm v minulosti nadělal víc škody než užitku."

„Ine, přestaň," volala Zoé, ještě citově otřesena Aiiným stavem.

„Takto nemůžeš uvažovat," přidal se Roy.

„Byl jsi jedním z jeho tvůrců a to, že jsi udělal chybu, tě nezbavuje možnosti dimenzi navštěvovat," připojila se Mia.

„Samozřejmě, že máš právo a my budeme jen rádi, když se k nám zase připojíš," potvrzoval Leo. „Stejně tam, čas od času, děláme nějaké úpravy, tak ti je přenecháme," zvolal Leo.

Io s Eiou byli udiveni reakcemi ostatních.

„A co Antisvětlo, bratře? Kde je ukryté a co skrývá?" zmohl se alespoň na doplňující otázku Io.

„Milý bratře, světlo, které jsem přinesl do Orfea, obsahovalo moji touhu postavit oheň nade vše, co kdy bylo v této dimenzi stvořeno," vymýšlel řeč Ine a rychle hledal slova pro svoje lži. „Avšak jelikož dnes jsem očištěn od této touhy, stejně tak toto světlo, pokud by snad ještě někde existovalo, zcela jistě ztratilo vlastnosti, které v něm byly prostřednictvím této mé touhy obsažené. A pokud snad cosi z toho, co jsem mu předal, v něm zůstalo, jak bych já, který tak dlouho nebyl v Orfeovi, mohl vědět, co skrývá? Stejně tak nevím, kde se nachází. Jestliže jste je do této doby neobjevili, může to znamenat, že třeba zaniklo během změn, které jste v Orfeovi provedli."

Po krátké poradě Vyvolených oznámil Io jednoznačné rozhodnutí - všichni, kromě Eii, která se zdržela hlasování s odvoláním na nepozornost a šok, utrpěný z Aiina zdravotního stavu, byli pro to, aby se Ine vrátil do Orfea.

Na závěr Io předal slavnostně Inemu zpátky jeho nosič: „Buď vítán opět mezi námi, bratře!"

3.

„Překvapil jsi mne!" byla první Stínova slova, poté, co se zjevil hned, jak Ine usnul.

Ine se usmál. ‚Ano, snažil se. A povedlo se mu to! I Stín to potvrdil.'

„Musím tě pochválit," pokračoval. „Je vidět, že ses již konečně rozhodl a udělal první krok. Je ale potřeba vydržet!" řekl důrazně.

Toho si byl Ine vědom nejvíc. Tohle byl totiž teprve začátek jeho záměru. Nyní musí získat plnou důvěru všech. ‚Opravdu všech? I Aii?' problesklo mu.

„S Aiou si nedělej starosti," zachytil jeho myšlenku Stín. „Její důvěru si nezískáš již nikdy. Ale s tím tě naučím pracovat. Pokud někoho nemůžeš oklamat, a tak ho získat na svoji stranu, je potřeba najít cestu, jak jej izolovat. Pokud zůstane sám, ztratí schopnost ti uškodit. A my Aiu izolujeme. Ode všech a ode všeho," rozesmál se.

„Cože?" vyhrkl Ine. „Tak to byla tvoje práce při mé řeči k Vyvoleným?" pronesl obdivně.

„Neustále tě sleduji, žáku Ine. Potřeboval jsi v tu chvíli moji pomoc, to nepopřeš. Kdyby promluvila, možná bys teď svůj nosič neměl."

‚Má pravdu,' připustil. ‚Opravdu se bál jejího slova; má velké schopnosti.'„A jak chceš učinit, aby mlčela napořád?"

„Uvidíš," uklidňoval ho Stín. „Již brzy. Ty zatím najdi všechna data od tajného programu, nauč se pracovat s pozměněným systémem a nepozorovaně oživ programy Antisvětla. Ale pozor, Ine! Antisvětlo přivoláš, až budeš připraven, pamatuj si to!"

„Ano, Mistře!"

≈

Byla to podivná nemoc, kterou Aia trpěla.

Od osudné události nemohla komunikovat. Ačkoli se doma probrala a křeče pominuly, přesto nebyla schopna vyslat jediný srozumitelný zvuk či myšlenku. Vše bylo zmatené, zpřeházené. Bylo to, jakoby ochrnulo její komunikační centrum. Nerozuměli jí.

Po důkladné kontrole jejího zdravotního stavu lékaři konstatovali doživotní pomatenost bez možnosti uzdravení. Všichni Vyvolení nesli těžce tuto zprávu, nejvíc však Eia. Tolik si přála vzpomenout si na její poslední slova.

Aiin stav se v jednu chvíli nakrátko zlepšil, ale právě v okamžiku, kdy ji Eia přišla navštívit a ona ji chtěla upozornit na své podezření, že Ine v Orfeovi něco připravuje, se jí nemoc prudce zhoršila. Nikdo neuměl pomoci, nikdo si to nedokázal vysvětlit.

≈

Trpělivost byla nejmocnější silou dalšího Ineho období. Čekal na svoji příležitost a dočkal se. Io s Eiou, potěšeni vývojem událostí v Orfeovi a naplněni vlastnostmi Světla - vírou v čistotu a dobrotu srdce i duše a touhou odpouštět - nepoznali Ineho záměry a Io tak stále častěji

přibíral Ineho ke své práci a ukazoval mu některé úpravy v systému.

I ostatní Vyvolení Ineho zvali, když prováděli zásahy do programů, neboť věděli, že Ine tyto změny uskutečnit neumí a cítili potřebu mu tento kontakt zprostředkovat. A Ine mlčel a poslouchal se zájmem, byl ke všem milý a přátelský. Ohně se opakovaně zřekl a častokrát při rozhovorech zdůrazňoval, jakou udělal chybu, že s ním pracoval a způsobil tolik neštěstí.

A tak Vyvolení pozvolna zapomínali na minulost a těšili se z dokonalého fungování nového systému. Jakoby jejich paměť byla zahalována mlhou, ve které se původní Ineho činy postupně ztrácely.

Střípek po střípku sbíral Ine informace o Novém řádu v Orfeovi a jeho fungování, o Gaie, postavení a činnosti Elefi, životě Homidů, Terefi, i dalších bytostí ve všech světech. Vždy se zajímal a bylo-li potřeba, pomáhal.

A jakmile měl dostatek informací, začal skrytě, když ostatní odpočívali nebo se věnovali jiným činnostem, opatrně prozkoumávat možnost přístupu ke svému tajnému programu a hledal způsoby, jak ho nepozorovaně oživit. Trpělivě pracoval a jeho úsilí bylo korunováno úspěchem. Opět se mu dařilo dostávat do některých přístupových úrovní a spřádat nové plány podporující jeho záměr. Krok za krokem postupoval vpřed, a když si nevěděl rady, přicházel Stín.

4.

Na Rhee spěl vývoj kupředu a počet jejích obyvatel pomalu narůstal.

Elefi naučili lidi všem základním dovednostem, vedli je k neustálému rozvíjení myšlení a přispívali k novým objevům v jejich životě. Lidé si osvojili sběr a zpracování rostlin či využití přírodních materiálů pro svůj život. Rozšiřovali osady, z nichž některé se rozrostly do velikých měst. Kromě jednorožců se naučili starat i o další zvířata, která jim na oplátku pomáhala při jejich práci. Žili v souladu s přírodou a Rheou, Matkou země, pečovali o ni a ona jim za to dávala obživu a chránila je.

Postupně se zdokonalovali ve svých činnostech, prohlubovali si znalosti v oblasti poznávání světa a dívali se ke světlu, které zářilo kolem nich. I když některé z nich daleko více přitahovalo světlo planoucí v podzemí a dovednost skřítků pracovat s kovy a drahými kameny. Ti pak skřítky v podzemí často navštěvovali a časem se naučili zacházet

s ohněm a zpracovávat kov, byť zdaleka nebyli schopni dosáhnout umění svých učitelů. Skřítci jim však museli vyrobit speciální obleky, aby jejich těla byla chráněna před žárem plamene.

Část svého aktivního času trávili lidé prací a část zábavou. Vymýšleli různé hry, zpívali, tancovali, malovali. A také se milovali a množili své rody.

Ačkoli věděli, že doba jejich fyzické přítomnosti na zemi je krátká, radovali se z toho, že jejich potomci naváží na dosavadní dílo a budou v něm pokračovat tam, kde je zanechali při svém konci.

O nic neusilovali, neboť se jim dostávalo všeho, co potřebovali k životu. Milovali ho, milovali své bližní, milovali všechna stvoření. Elefi a skřítky měli za své nejlepší přátele a učitele.

≈

Pravidelně se scházeli obyvatelé Rhey při různých příležitostech, aby se veselili. Nejstarší Elefi při nich často vyprávěli příběhy o stvoření světa a událostech, které nikdo z přítomných nemohl zažít. O dávných předcích, o jednom ze Stvořitelů, který se oddělil od ostatních a stvořil draky, obry a ohnivé muže, se kterými chtěl ovládnout Rheu, a o statečném odporu Elefi při její ochraně.

Na závěr vždy zpívali dávné i nové písně a lidé se skřítky nadšeně naslouchali tónům Elefi, kteří svými písněmi oslavovali život a Lásku. A začali jim říkat elfové, to jest v jejich řeči, ‚ti, kteří nádherně zpívají'.

Dlouho, předlouho se konaly takovéto slavnosti a život plynul v mírumilovnosti a hojnosti a nikoho ani nenapadlo, že by tomu mohlo být někdy jinak.

5.

Ineho práce s podporou Stína postupovala jistě vpřed. Jeho záměr byl velkolepý a jeho duše byla rozhodnuta. Zanevřel na Lásku a jeho odpor k ní byl tím větší, čím víc byl spojen se Stínem. Jeho duši ovládly vlastnosti a touhy Antisvětla a potlačily vše pozitivní, co vyvolala Sanya svým vztahem k němu. První polovina Ineho duše tak byla umlčena. Z velké lásky se v jeho srdci začala rodit velká nenávist. Denně pozoroval dění na Gaie a byl znechucen tou obrovskou vlnou harmonie, která tam vládla. Jakýkoliv pohled na zamilované nebo milující v něm probouzel vzpomínku na odmítnutí.

„Nechci, nechci o ní už nic vědět," křičel, zachvácen myšlenkou

na Sanyu a vše hezké. „Zničila mi život, a to jsem ji tak miloval," lkal a jeho vztek odnášely některé předměty, jejichž energie nevydržela nápor výboje, který vyvolal, a roztříštily se.

„Nenechávej se unést svými vzpomínkami, žáku Ine," domlouval mu Stín. „Takovéto reakce nejsou hodny budoucího vládce Orfea. Uvědom si, že až budeš vládnout této dimenzi, budeš zde moct nastolit pořádek, jaký zvolíš. Třeba si uvědom, jak úžasně mohou trpět všichni ti, kteří jsou uchváceni tou svojí Láskou. A jak to jejich utrpení bude tobě přinášet úlevu a radost. Naplní tě uspokojením. No tak, zanech svých bolestí a pracuj," promlouval k Inemu.

Stínova slova byla pro Ineho vždy posilou. Pokaždé uměl najít povzbuzení či útěchu, pokaždé měl pro něho radu, když byl v koncích. ‚Je to opravdový přítel,' říkal si.

A to mu opakovaně dodávalo energii k další činnosti. V místě, které leželo v hlubině dimenze, a jež Stín zahalil stínem, zhustil Ine přítomnou energii tak, že byla schopna stát se základem nového světa - tak temného jako tvorové, kteří z něho měli vzejít.

„Netrap se, Ine, že nemáš své ohnivé bytosti," uklidňoval ho Stín. „Oheň se pro naše záměry tentokrát nehodí. Avšak neboj se, jakmile se nám podaří ovládnout Gaiu, opět povstanou a zazáří v plné síle plamene," zasmál se.

„Tvorové temnoty jsou důstojnějšími soupeři nynějším Elefi. Přinesou do jejich duší hrůzu a děs. Chachachacha," rozesmál se burácivým hrozivým smíchem, až Ine ztuhl.

„Ty ale budeš jejich Pánem. Tebe budou poslouchat na slovo! Již brzy bude vše připraveno, abychom zahájili jejich oživení. Ale nejdřív musíme dokonat izolaci tvé kamarádky Aii. Aby nám už nikdy nepřekážela."

≈

Stín se Aii bál. Bál se jí tak moc, že se nemohl spokojit s tím, že pouze zatemnil její komunikační centrum, neboť věděl, že může přijít někdo jiný, jemu rovný a pomoci jí.

‚Musí zničit Aiu nadobro! Kdyby to tak bylo v jeho moci. Ale ono není!' zuřil. ‚Potřebuje, aby se ona sama rozhodla zbavit svého života.'

Byl to smělý plán, ale Stínovi vycházel. Sotva Aia usnula, přicházely k ní ponuré myšlenky produkující temné obrazy. Zdálo se jí o stínech, které ji pronásledují, mučí a energeticky svazují. Příšerné výkřiky budily jejího manžela či ošetřovatele, kteří u ní dleli.

Aia vnímala okolí. Věděla, co se kolem ní děje, kdo kolem chodí, jak jí pomáhají a co říkají. Bála se usnout, neboť to, co prožívala ve spánku, bylo děsivé. Tušila, že to nemusí být jen tak, ale nechápala jak to, že jí Anděl strážce nepřijde na pomoc. Prosila vyšší síly, ale situace se zhoršovala.

Bojovala dlouho, neboť tušila ohrožení Orfea, ale nakonec podlehla. Její myšlenky se začaly ubírat ke konci, k tomu, že již nikdy nepromluví se svými dětmi, že již neuvidí svoji zahrádku, krásnou přírodu svého světa. Byla na konci svých sil. Jenom nevěděla, jak přesně a kdy vybrat ten vhodný okamžik, aby propustila životodárnou energii a svoje tělo nechala rozplynout v energii prostoru.

Stín viděl do jejích myšlenek a zachytil tento okamžik. A byla to jeho osudová chvíle, neboť udělal chybu. Uspokojen vývojem událostí, zanechal Aiu jejímu údělu, který, jak věřil, již brzy skončí a odvrátil od ní svoji pozornost k zahájení operace převzetí kontroly nad systémy dimenze Orfeus.

≈

„Přišel čas, abys oživil svoje bytosti, Ine. Přišel čas, abys povolal Antisvětlo," zvolal Stín, když vstoupil do Ineho mysli. „Sled událostí, které nás mají dovést ke zdárnému konci, se završuje!"

„A Aia?" zeptal se opatrně Ine, který sledoval celou situaci z povzdálí a soustrastně přede všemi vyjadřoval svoji účast na neštěstí, jež se jí přihodilo.

„V krátké době bude vše dokonáno."

Ine pochopil - znamená to tedy, že Aia ukončí život. ‚Stejně je mi jí trochu líto,' tiše si posteskl.

„Žáku Ine!" zaburácel Stín, který poznal jeho myšlenky. „Ty bys byl snad raději, kdyby ti opět překazila tvé záměry? Copak už jsi zapomněl?!"

„Ne, Pane. Jistě, je to to nejlepší, k čemu mohlo dojít. Pro všechny."

„To jsou lepší slova," uklidnil se Stín.

„Ale jak mám přivolat Antisvětlo, když nevím, kde se nachází? Jak je najdu? Jak je probudím k činnosti?"

„Vzpomínáš, jak jsi do svého tajného programu ukládal jeho frekvenci? Tou pulzuje i jeho pole. Vytvoř vyhledávací paprsek s touto frekvencí a ulož do něho zprávu, ze které pochopí, že ho volá jeho Pán. Stejně, jako tys předal jemu svoje touhy, tak i Antisvětlo zanechalo v tobě část sebe. Jde jen o to, abys to v sobě našel a vyvolal. Oznam mu,

že přišel čas, aby se znovu zjevilo, neboť existují bytosti, které na ně čekají."

Ine sebou trhl. Tušil, že to bude nezbytné, ale když ta chvíle nadešla, zaváhal. „Nepoznají to?"

„Stín se pousmál. „Ty snad máš strach? Milý žáku, oni mají mít strach, ne ty. Jak by mohli cokoli poznat? Vždyť ani nevědí, co jim tam narůstá. Najdi v sobě část Antisvětla a předej paprsku svoji zprávu!" poručil. „Pošli ji do prostoru dimenze a nepochybuj! To, co ponese tvoje poselství, samo si vyhledá, co je mu nejbližší."

A Ine šel a vyvolal ze svého nitra emoce, jež kdysi vložil do Antisvětla a v jeho mysli vytanulo přání - prosté a zároveň tajemné. Byl to podivný obrazec, jejž vložil do programu a připojil k paprsku. Pak zvolil ‚start'.

Jako tenkou nitku ho mohl na zlomek okamžiku postřehnout, když prostupoval viditelnou částí dimenze, než bylo vše zahaleno stínem. A tak žádný z Elefi nezpozoroval, co se šíří prostorem a hledá Antisvětlo.

Dlouho Ine čekal, zda nespatří reakci svého konání, ale nic se nedělo. Zneklidnilo ho to. Až uslyšel hlas Stína:

„Zdroj Antisvětla je daleko. Nikdo neví, kde se nachází, ani já ne. Ale na tvoji zprávu určitě zareaguje. Vyčkej a uvidíš."

Dvakrát Ine ulehl a dvakrát se probudil. Bez výsledku mezitím pátral po Antisvětlu. ‚Je to jeho záměr nebo se to nepovedlo?' přemítal.

Až pak se najednou odkudsi z hlubiny prostoru vynořil tenký pramen temného vlákna a Ine vytušil, že na jeho druhém konci je Zdroj. Zaradoval se.

„Podařilo se to," vykřikl.

Nasměroval svůj pohled na temný svět. Pramen Antisvětla se k němu pomalu přibližoval, aby jej několikrát obtočil kolem dokola a potom nasytil hladové tvory.

Temná těla bytostí byla oživována vlastnostmi touhy po moci a po bohatství, zloby a strachu, závisti a nenávisti, zmaru a boje. A bytosti rostly, živeny vším negativním, co bylo v Antisvětle uloženo a Ine pochopil, že nyní má podstatně větší sílu, než měl předtím. Tvorové temnoty byli zrozeni.

‚Nastal čas, aby Světlo bylo úplně zničeno,' těšil se. ‚Tvorové temnoty zahalí a pohltí světelnou kouli a celý Orfeus se propadne

do tmy. A až se tak stane, přijde na řadu můj geniální nápad, jak rozšířit oheň,‘ povznesl se.

‚Když se nemohu dostat nepozorovaně na svoji planetu, aniž by explodovala, zničím ji já sám. Připravím všem mohutný ohňostroj. Z Gal-ahu se stane ohnivý svět, jenž bude zářit v celém prostoru tak, že se nikdo k němu nebude moci přiblížit. Potom budu mít ohně, kolik budu chtít. Z něho vzejdou mí noví ohniví muži.

A nikdo, nikdo z těch pyšných Elefi nebo těch naivních Vyvolených, včetně mého bratra, nepozná, že za tím vším opět stojím já. Ten, kterého tak ponížili. Už se nestane, aby se situace opakovala. Aia je odstraněna a mne nezastaví,‘ pochvaloval si.

Byl hrdý a pyšný na to, jak dokonale a mistrovsky ovládl schopnost zastřít své úmysly. Denně cvičil, aby jej nic nezradilo. Svoji pravou tvář skrýval za maskou, kterou si vytvořil pro reálný svět kolem sebe. Při svých setkáních s Vyvolenými se vydával za Ioova pokorného služebníka, jejich kamaráda, a obdivovatele a příznivce Elefi, Homidů i ostatních tvorů jak na Gaie, tak v ostatních světech. Byl příjemný, milý společník a vytvářel zdání, že by mohl navázat i nějaký nový vztah.

Kdyby nebylo Aiina neutěšeného stavu, zavládl by u Vyvolených pocit, že pohoda a štěstí se přelily z Orfea k nim, do jejich světa. Netušili, že ve chvílích, kdy odpočívali, Ine pracoval na svém záměru. Záměru ovládnout Orfea, zničit Světlo a nahradit je Antisvětlem.

KONEC ZLATÉHO VĚKU

1.

Byl právě čas jídla, když jeden z lidí zvedl oči k nebi a v dáli uviděl něco tmavého. ‚Asi přichází nějací elfové,' pomyslel si zprvu, ale temná tečka se začala rozšiřovat a jak se rozšiřovala, světla ubývalo a on viděl hůř a hůř.

Pojednou spatřil jasnou postavu velkého elfa a zachytil jeho volání: „Lidé, slyšte! Zanechte všech činností a poslouchejte!"

Zastavil se, stejně jako ostatní kolem.

„Slyšeli jste nespočet příběhů o temnotě, která chtěla ovládnout tuto zemi. Dosud jsme věřili tomu, že byla nadobro zničena, nyní však, jak se zdá, opět přichází. Přichází, aby zastínila krásy tohoto světa. Ale pokud je to ona, nepřichází sama. Za ní přijdou bytosti, jejichž úmysly neznáme, přesto je tušíme. Vyzývám vás proto k opatrnosti. Jděte do svých domovů, aktivujte světelné krystaly a buďte klidní, ať se venku bude dít cokoliv. Ochránit vás je náš úkol! Jděte!" poručil.

A lidé uposlechli a uzavřeli se ve svých domovech.

Byl to Gawain, kdo k nim takto mluvil a pozoroval rychle ubývající světlo. Pamatoval si, co nastane. Temnota, kde pouze světlo Elefi spolu s krystaly bude ozařovat Rheu a ostatní světy. ‚Co se ale skrývá za ní?' tázal se v duchu. ‚Naštěstí již byli Stvořitelé upozorněni.'

≈

Ine dělal, že poklidně sedí v pokoji na pohovce a čte si. Uvnitř byl však silně napjatý a čekal, kdy se začne něco dít.

Netrvalo dlouho a uslyšel vzrušené hlasy v chodbě. Vtom se prudce rozlétly dveře a s obrovským rozčilením se do pokoje vřítil Io.

„Co jsi to zase udělal v Orfeovi?" zlostným hlasem zvolal na Ineho, který se ovšem tvářil překvapeně, což Ioa mírně zarazilo.

„Co se děje?" zeptal se s polekaným výrazem. „O ničem nevím."

„Neříkej mi, že nevíš, co se děje v Orfeovi?" mluvil stále rozzlobeným, ale už umírněnějším tónem Io.

„Opravdu, nevím, bratře," tvrdil s udivenou tváří Ine. „Nebyl jsem tam nějakou dobu; zato tvoje slova mne znepokojují. Sám víš, že mám nyní náročnou činnost pro Národ a nemám tolik času navštěvovat Orfea. Nakonec poslední dobou se tam stejně nic zvláštního nedělo. Je to jinak? A jestli se tam ale něco stalo, proč z toho obviňuješ mne?"

dokončil svoji řeč uraženě.

V tu chvíli začali přicházet další Vyvolení.

„Tak jak mi pak vysvětlíš tu tmu? Běž se na ni podívat!“

Ine se účastně zvedl a zaktivoval konzoli. Dlouho cvičil přetvářku; jeho zastření nemělo slabinu.

„To není možné?!“ vykřikl, aby vyjádřil hluboké zděšení.

Světelný zdroj Orfea byl pohlcován jakousi temnou hmotou a v celé dimenzi se postupně rozsvěcovala světýlka, kterými zářili buď Elefi, jednorožci nebo krystaly.

Ine hrál svoji hru dokonale. „Myslel jsem, že jsi moji temnotu všechnu vymazal. Kde se tam najednou vzala?“

Io zaváhal. I ostatní Vyvolení. Jejich přesvědčení, že za vším opět stojí Ine, že je zradil a že se v něm zmýlili, dostalo vážné trhliny. Ine nepracoval na konzoli a choval se tak, že to vypadalo, jako by do této doby vůbec o ničem nevěděl.

Io se zhroutil do křesla, které stálo opodál. ‚Aia měla pravdu, když se obávala Antisvětla, které neobjevili a přestali mu věnovat pozornost. Vždyť je opravdu možné, že bez Ineho účasti se samo aktivovalo a nyní proniká do prostoru. A tohle je důsledek.‘

„Opravdu to vypadá, že s tím nemáš nic společného,“ připustil.

„Bratře,“ vyčítavě se zahleděl Ine na Ioa a ostatní. „Tak ty mi pořád nevěříš, pořád mne podezříváš z něčeho špatného! A vy také!“ zvolal zoufale. „Vidím, že nemám opravdové přátele. Protože opravdový přítel by věděl, kdo je čistý a kdo ne. Dělejte si tu, co chcete. Klidně si vezměte můj nosič, klidně si vezměte moji konzoli. Je to hrozné, z čeho jste mne přišli obvinit! Uvolněte mi cestu, potřebuji ven!“

Rozestoupili se, aby mohl vyjít.

„Počkej,“ volal na něho Io. „Mrzí mne to, nechtěl jsem se tě dotknout, jen to bylo tak podobné tomu, co se stalo v minulosti,“ omlouval se. I ostatní se přidávali s omluvami.

Ale Ine se neotočil, jenom poznamenal: „To, že je něco podobné, ještě neznamená, že je to stejné. A že za to mohu já!“

Byli zaražení. Ineho jednání je zaskočilo. Avšak nebezpečí, které hrozilo Orfeovi, je nutilo jednat.

„Pokud to nebyl Ine, kdo tedy?“ ozval se Leo.

„Je možné, že se Antisvětlo samo aktivovalo a díky tomu se probudila k činnosti nějaká s ním spojená temná energie,“ uvažoval nahlas Io.

„Dobře, ale podívej se, jak se chová," upozorňoval Roy. „Jde cíleně na světelný zdroj, aby ho zničila. To bude odněkud řízené."

„Ale odkud?"

„To nevím, ale když to dáš zase do pauzy, budeme mít čas na to přijít," navrhl Leo. „Vymažeš stín jako minule a společně důkladně prozkoumáme celou dimenzi, dokud nenajdeme, kdo nebo co za tím stojí. Teď alespoň zabráníme dalším škodám. Nechce se mi zase všechno předělávat."

Io ožil. „Máš pravdu. Je to jediná možnost, jak zachovat naše světy nezasažené. Jiná řešení by nebyla tak účinná. Přemístěme se rychle ke mně do pracovny."

Jejich přesun proběhl vzápětí. Na své konzoli spustil Io řídící program, kterým ovládal veškeré změny v Orfeovi. Když bylo vše připraveno, povzdechl si. ‚Není zbytí. Opět musí dát program do generální pauzy, aby se zastavil a oni měli možnost zasáhnout.'

Vyvolení napjatě čekali.

„Jdu na to," prohlásil a zvolil příkaz „Pause".

Možná to byl nepostřehnutelný okamžik, kdy se zdálo, že veškerý život znehybněl. Program však běžel dál a světla ubývalo. Smutné pokývávání hlavou nad osudem tvorů se změnilo ve zděšení.

„Jak to, že se nic nestalo?" pronesla potichu Eia. Io na ní vrhl zoufalý pohled a příkaz opakoval. Program se nezastavil ani tentokrát a Vyvolení sledovali, jak světelná koule byla pohlcena temnou energií.

„To není možné!" Io se vrhl ke konzoli a prováděl programové zásahy do systému, aby identifikoval závadu. Na nic ale nepřicházel. Všichni nevěřícně hleděli na monitor. Nikdo Ioovi nedokázal pomoci. Věděli, že pokud na to nepřijde on, není jiné síly, která by to zvrátila.

Io odpojil destičku od konzole a nasadil si ji na čelo. Dveře Orfea se otevřely a všichni se zahleděli do prostoru, tak jako poprvé. Ale nic neviděli. Jen blikající světýlka.

Pak všechny zamrazilo. Znělo to jako ozvěna slabé a přitom tesklivé myšlenky. A Io poznal ten hlas, poznal volání samotného Orfea:

„Milý Io, ty, jenž jsi otevřel první tyto dveře, ty, jenž jsi mne nazval jménem. Již není ve tvé moci zastavit běh událostí v této dimenzi. Kdysi ses rozhodl, pamatuješ? A tak přišli jiní a rozehráli vyšší hru, než na jakou jsi jen dokázal pomyslet. Ale pamatuj. Navždy zůstaneš tím, kdo jediný bude moci tyto dveře nadobro uzavřít! Nic víc, ale také

nic méně. Jen na tobě bude přijmout toto rozhodnutí, když bude potřeba, a také je vykonat."

Do nastalého ticha se jako první ozvala Zoé:

„Co budeme dělat?" zašeptala.

„Přesně to nevím," povzdechl si Io. „Uvědomuji si jen, že jsme zklamali všechny Elefi a s nimi všechny bytosti v Orfeovi. Tuto dimenzi již nemáme pod kontrolou a nevíme, zda budeme schopni ochránit naše stvoření."

„Počkej, je pravda, že to nevíme, ale to neznamená, že se o to nepokusíme! Jsme přece ti, kteří všechno stvořili!" vyzýval ostatní Roy.

„Ano, jsme stvořitelé světů Orfea," zareagoval Io. „A doposud jsme si i mysleli, že ho ovládáme a nikdo nemůže zasáhnout do našich programů a záměrů. Teď jsme ale zjistili, že je to jinak. Něco se změnilo a my nevíme co. Nevíme, co je to za energii, která zatemnila náš prostor, nevíme, jak ji odstranit, nevíme, kdo nebo co se za ní skrývá a odkud přichází.

Opravdu si, Royi, myslíš, že kdybych znal způsob, jak se s tím vším vypořádat, že bych tu teď jen tak seděl? Jsem raněn víc, než si kdokoliv z vás dokáže představit. Moji duši v její největší hlubině sžírá prudká bolest. Vždyť to, co mně, po mé rodině, bylo nejdražší, se nyní propadá do temnoty. A nejhorší je zjištění, že já, já, který mám mít vše pod kontrolou, neumím proti tomu zakročit.

Ano, Royi, jsem ten, co objevil tuto dimenzi a dal vzniknout jejím světům. Jsem ten, který sem přinesl Světlo a oživil bytosti, jsem ten, co by měl nejlépe znát, co se děje v jejím prostoru. Sám ale vidíš, že to v tuto chvíli nestačí. Nikdo z nás nepochybuje o tom, že pro záchranu situace uděláme maximum, ale je otázkou, zda na to budeme mít dostatek času."

„Promiň, Io, nechtěl jsem prohlubovat tvoji bolest," řekl Roy.

Io pokýval hlavou. „Rozumím ti příteli, ale věř, že není pro mne lehké přijmout fakt, že nejsem tak všemocný, jak jsem si myslel. Že ačkoli jsem stvořitel, neumím jednoduše a účinně pomoci těm, které miluji."

Vyvolení chápali Ioova slova a vnímali jeho vnitřní rozpoložení. Avšak bylo třeba jednat. Právě nyní.

Roy vstal, postavil se před Ioa a položil mu ruku na rameno.

„Ty nejsi ale sám, drahý příteli. Máš nás! Jsme tu s tebou, abychom ti pomohli chránit vše, co jsme společně budovali a sdíleli, a co nyní

chce někdo přeměnit nebo dokonce zničit.

Již jednou jsme něco podobného zažili a znovu je před námi další zkouška. Zkouška, zda obstojíme všichni, nejenom ty. A tak jako jsi mnohokrát pomohl ty mně, jsem nyní připraven pomoci já tobě. Nemám takové schopnosti či možnosti, neznám tak důkladně celý systém, ale jsem rozhodnut bránit Orfea. Vzpomeň si, kolikrát jsme spolu stáli před náročnými problémy a vždy se nějaké řešení našlo."

„A je tu přece Světlo!" zvolala Eia. „Světlo nikdo zničit nemůže. A dokud bude Světlo působit v Orfeovi, vždycky je naděje! Zkus otevřít přístup do systému i na konzoli, ať můžeme pozorovat, co se děje zároveň v inverzním režimu," navrhovala. „Budeme tak moci vidět probíhající děj z obou pohledů. A třeba to, co není patrné z našeho běžného pohledu, bude zřejmé z pohledu inverzního a naopak. Tím můžeme přijít na něco, co nám dosud unikalo."

Ta slova je povzbudila.

„Děkuji ti, Royi," řekl pevně. „Eia má pravdu. Pojďme se podívat na události z obou pohledů současně."

Spustil systém na konzoli ze záložního nosiče a zraky všech se střídavě upíraly na otevřené dveře a na monitor.

V inverzním obrazu spatřili desítky propletených vláken Antisvětla, jak mohutně pulzují v prostoru dimenze napojeny na měnící se podivné útvary temné hmoty, která pomalu pohlcovala světelnou kouli. Chvílemi se jim i zdálo, že v útvarech rozeznávají zkřivené obličeje, zdeformovaná těla či různě znetvořené rysy, vzdáleně připomínající normální bytosti. A pak se stalo to, že některé z těchto útvarů se najednou odpoutaly od celku a putovaly bezcílně prostorem.

„Co je to za monstra?" zašeptala Mia. „Na tohle nejsou Elefi připraveni. Musíme jim jít na pomoc!"

„Máš pravdu," ozvalo se za jejich zády. Otočili se a uviděli Ineho, který již nějakou chvíli stál za nimi a sledoval je. Uvědomili si, že to on kdysi přinesl Antisvětlo do Orfea a jejich duše sevřela tíseň.

„Ty ses vrátil? Dobře!" zvolal Roy. „Pomoz nám tedy. Dokaž, že jsi na naší straně. Antisvětlo a stín jsi přece umístil do Orfea ty!"

„Ale přátelé," bránil se Ine, „nepopírám, že jsem kdysi využíval stín a Antisvětlo pro své záměry, ale je to již tak dávno. Všechny programy byly smazány. A navíc, tohle se stínu vůbec nepodobá. Stín světlo pouze zastínil, zato temná energie, která je nyní napadla, ho kousek po kousku vstřebává kamsi do sebe.

„A nemáš alespoň nějaký nápad?“

‚Nápad? Tak tohle by chtěli,‘ pomyslel si Ine. „Takhle narychlo vážně nevím. Možná až Io analyzuje situaci a vyhodnotí všechny programy.“

„To už ale může být pozdě,“ povzdechla si Zoé.

‚Pozdě, ano, pozdě,‘ radoval se ve skrytu svojí duše Ine. ‚To je právě to, o co mi jde. To, že díky mým změnám v programu už nikdy nebude možné bez mého zásahu zastavit běh událostí v systému, je jenom začátek. Ale až dojde k té explozi, to bude teprve pro Vyvolené překvapení. Musí je zdržet co nejdéle. Čím později zasáhnou, tím lépe.‘

„Bude potřeba zvolit jiný způsob řešení!“ probral se Io. „Pokusím se změnit sled událostí v rámci běhu hlavního programu. Hlavně je třeba ochránit stvoření.“

„To je ono!“ zvolal Roy. „Můj nejlepší přítel se opět probudil k životu. Zkus to, zkus to přes konzoli. A mně dovol vyrazit do Orfea. Elefi na nás čekají, čekají na naše pokyny! Musí se dozvědět, že jsme s nimi! Přistav mi svůj přenašeč,“ žádal ho.

„Počkej, vždyť to není bezpečné,“ volali na něho ostatní.

„Vím, ale v tuto chvíli nemáme jinou možnost!“

„Dobře, Royi,“ souhlasil po krátkém váhání Io. „Cením si tvé nabídky. Přenašeč právě přistává. Můžeš vyrazit.“

A opravdu, otevřenými dveřmi již nebylo vidět do prostoru, ale objevila se známá chodba. Odhodlaně do ní Roy vstoupil.

„Buď opatrný a informuj Iltara,“ volali za ním Vyvolení. „Budeme tě sledovat.“

2.

Iltar čekal na zprávy nebo na zásah Stvořitelů. Ale jejich mlčení ho znepokojovalo.

‚Tehdy také trvalo, než přišli.‘ uklidňoval se. ‚Dlouhá byla doba temnoty. Kdo ví, kdy přijdou tentokrát.‘

Proplouval v přenašeči kolem jednotlivých světů a pozoroval, jak jasná světla Elefi září v prostoru. Halavil, Leona, Sára, Kalé, Gawain a další - všichni byli na svých místech, kontrolovali situaci a čekali na jeho pokyny.

‚Těch světel krystalů! Tolik sídel už bylo vystavěno, tolik obyvatel v nich žije,‘ uvědomil si. ‚A všichni spoléhají na členy rady. A na něho.

Kolik přátelství navázal, kolik báječných zážitků si odnesl ze svých návštěv světů, jež jsou nyní ponořeny do tmy, a on z nich vidí pouze ta mihotající se světla. Nikdy ho nenapadlo, že by to mohlo být někdy jinak.

Znal celý prostor, který střežil. Byly i chvíle, kdy se vydal za jeho hranice, ale brzy se otočil nazpátek. Neproniknutelná prázdnota ho pokaždé přiměla k návratu. Častokrát přemýšlel o tom, co je v ní. Jednou se zeptal i Ioa. „Volná energie, připravená ke stvoření dalších světů," dostal tehdy odpověď. Jen jestli bude ale kdy tvořit,' zauvažoval a bezděčně pohlédl směrem do tmy. ‚Možná v ní působí už někdo jiný.'

Měl tušení, že jedině odtamtud, z onoho nekonečného, neprozkoumaného prostoru, mohlo přijít cosi, co pohltilo zdroj světla a uvrhlo Universum do temnoty. ‚Co bude následovat?'

Ačkoli dosud nezaznamenal žádný příznak napadení či proniknutí jiných energií do kontrolované části dimenze, jeho vnitřní napětí přesto rostlo. ‚Co když se Stvořitelé neobjeví, co když Io žádnou zprávu nepošle? Co pak?'

≈

Gawain čekal. Posledním Iltarovým pokynem bylo, aby do ničeho nezasahoval. Žádný další nepřicházel. Kroužil tedy kolem Rhey a bedlivě sledoval, jak se její obyvatelé vyrovnávají s nenadálou situací.

Skřítci se uchýlili do podzemí a lidé trávili čas ve svých domovech. Ožila dávná vyprávění o tmě a ohni a lidé opakovaně prosili elfy o zprávu, co mají dělat.

Ale ani elf Valoi, jenž zastupoval Gawaina na Rhee v době jeho nepřítomnosti, neměl pro ně odpověď. Dobře si pamatoval poslední Gawainova slova, aby nic nepodnikal do doby, než se vrátí s dalšími pokyny a vysvětlením. A stále nepřichází.

Napadlo ho to, až když uviděl svoji dceru Noemi.

„Zaleť, prosím tě, za Gawainem," žádal ji, „a zeptej se ho, zda nemá nějaké nové zprávy či pokyny. Máme být před lidmi těmi, co všechno vědí a řídí, a já neumím na jejich otázky odpovědět."

Noemi chápala svého otce. Byla ráda, že jí svěřil tak důležitý úkol. Navíc, vydat se do temného prostoru pro ni znamenalo dobrodružství. Nasedla proto ihned do jednoho z přenašečů a zamířila ke Gawainovi.

Gawain zahlédl světlo disku, který se odpoutal od Rhey.

‚Kdo to jen může být?' pomyslel si a vydal se mu vstříc. Vzdálenost

mezi disky se rychle zkracovala.

„Noemi, co ty tady děláš?“ zareagoval, jakmile mu naskočil její obraz na monitoru.

„Gawaine, Gawaine, hledám tě,“ volala Noemi. „Skřítci, lidé i zvířata se ptají. A my neznáme odpovědi. Nevíme, co máme dělat. Máš pro nás nějaké pokyny?“

„Nemám,“ řekl zarmouceně Gawain. „ Stále čekám na nějaký signál, na zprávu od otce či třeba přímo od někoho ze Stvořitelů. Ale nic nepřichází.“

„Ach Gawaine, vím, že tu již něco podobného bylo, a je mi z toho nějak úzko. Co myslíš, jak to všechno dopadne?“

Pozoroval její obraz na monitoru v přenašeči. „Vše je v rukou našeho Pána. Byl jsem mladý, když přinesl Ine oheň na Rheu a my jsme se mu postavili. Byla to pro nás předlouhá a těžká zkouška, než přišel Io a Rheu zachránil. Kdo ví, jak obtížnou zkoušku nám přichystal nyní. Ale my obstojíme, protože jsme Elefi, Strážci Universa.“

Díval se, jak na ni zapůsobila jeho řeč. Její pohled vyjadřoval obdiv. Oči jí svítily smaragdově zeleně a Gawain vnímal, že jsou hluboké jako nekonečný prostor kolem nich. Najednou mu připadala tak přitažlivá. Tmavé vlasy splývající až na ramena se jí třpytily od světla v disku. Dobře si všiml, že má tělo zbarvené osobitými ornamenty se symbolem, jenž zobrazoval, že ještě nemá partnera.

Jiskřička okouzlení v něm zableskla, když tu jeho rozjímání přerušil odněkud z daleka vycházející, pro Gawaina i Noemi příšerný, ostrý pískavý tón.

Jeho intenzita postupně sílila a Gawain měl pocit, že se jeho tělo rozkládá na jednotlivé částečky. Nastalé ticho bylo stejně nečekané jako mohutná exploze, která následovala. Celé Universum se zachvělo.

V dálce, ve směru, kam se cestovalo k ostatním světům, uviděli rudou záři, jež se pozvolna zvětšovala. V momentu, kdy se její růst zastavil, zřetelně rozeznávali obrovské plameny, jak vyšlehávají ze žhnoucího kotouče.

„Ach Gawaine, co to je za pocit, který ke mně přistupuje z té záře a svírá moji duši i srdce?“ promluvila potichu Noemi a rozplakala se.

„Noemi, co je ti?“ volal na ni. Chtěl ji nějak potěšit, když vtom si všiml obrovského kusu hmoty, jak se k nim blíží neskutečnou rychlostí.

„Pozor!“ zakřičel a rychlým manévrem namířil svůj přenašeč pod Noemin, aby ho pak v krátkém sledu nechal usadit na svůj a vytlačil

z dráhy letícího tělesa. To se mihlo kolem, ale Gawain spatřil, že za ním jsou další.

Jeho manévr naštěstí vytrhl Noemi ze stavu sklíčenosti. Vrhla se k řízení. Přenašeče se oddělily a nyní již oba dva kličkovali letícími kusy hmoty, které se odněkud valily Universem po explozi, která tomu předcházela. Přitom pozorovali, že jsou unášeni tlakovou vlnou kamsi pryč do prostoru; jejich disky nebyly schopny se této vlně postavit.

≈

Iltarův pohled bedlivě zkoumal prostory Universa, aby v jednu chvíli ustrnul. V daleké prázdnotě, odkud nikdy nic nepřicházelo, se objevil disk. Nechápavě na něho hleděl.

Otočil se směrem ke konzoli, aby se ujistil, že systém nehlásí nějaké varování, když tu mu na monitoru naskočil text: „Zdravím tě, Iltare, jménem Ioa a ostatních stvořitelů."

Byl to Roy.

Iltar překvapením dosedl do řídícího křesla. Znal své Stvořitele z nehmotných obrazů, náhle se objevujících a zase mizejících, proto setkání s jejich přenašečem bylo pro něho ohromující.

„Iltare, jsi připraven se mnou navázat spojení?" objevila se zpráva znovu s vysokou naléhavostí.

„Ano, Pane. Jsem zde. I já tebe co nejsrdečněji zdravím. Omlouvám se, že jsem hned neodpověděl, ale jsem zmaten tvým diskem. Je to pro mne tak překvapivé a zároveň radostné setkání. Jistě víš, že čekám na jakékoli poselství od Ioa."

„Vím, a proto jsem přišel. Důvodem, proč jsem zvolil tuto formu, je skutečnost, že situace je vážná. Io v tomto okamžiku zjišťuje, jaké nebezpečí z ní plyne, aby mohl účinně zasáhnout. Mluvím k tobě otevřeně, protože vím, že tě můžeme považovat za věrného."

„Vážím si této důvěry z celého srdce," vzkazoval Iltar. „Co mám ale oznámit svým druhům? Co oni mají oznámit bytostem jednotlivých světů? Všichni čekají na pokyny."

„Svolej radu Universa!" rozhodl Roy. „Ať se tady co nejdříve objeví ve svých přenašečích, já jim předám naše poselství."

‚Halavil a Phoebe, Gawain a Leona, Arcus a ….' Iltar myšlenku přenosu pokynu nedokončil. Ostrý byl zvuk, který ji přerušil, když procházel skrz jeho energetické tělo. Zasáhl i Royův přenašeč, ale Roy ho neslyšel. Jen pozoroval, že se s Iltarem cosi děje.

„Iltare, Iltare, stalo se něco?" blikalo na monitoru. Ale Iltar nebyl

schopen reagovat. Byl by to udělal ve chvíli, kdy zvuk náhle ustal, ale to by nesmělo dojít k té explozi. A to už i Roy poznal, že je zle.

Průhlednou stěnou disku Roy uviděl v dálce malé rudé kolečko, které se počalo rychle zvětšovat. Nevěřícně hleděl na to, co se děje. V místech, kde donedávna byl umístěn svět Gal-ah, zářila podivná rudá koule, jejíž energie se hnala celým prostorem s takovou silou, že ničila vše, co zasáhla. Uvědomil si, že světy Universa jsou v ohrožení.

Ten náraz ho vykolejil. Cosi narazilo do přenašeče a odmrštilo ho kamsi do prostoru, aby do něho vzápětí narazilo něco jiného. Roy se několikrát prolétl po interiéru disku, ale rychle se zkoncentroval. Zaujal místo v ovládacím křesle a zkontroloval systémy.

‚Ještě, že to nezničilo přenašeč,' oddychl si. Byl tak zaujat svým pozorováním, že úplně zapomněl na to, že nesleduje prostor ze své konzole, ale je s diskem přímo v zasažené dimenzi. Náraz ho uvedl do reality.

Ve zlomku okamžiku, potřebného pro přenos a uskutečnění Royovy myšlenky, se kolem disku postavila ochranná energetická zeď, jež pohlcovala a odrážela části hmoty, které na ní dopadaly. Poloha přenašeče se stabilizovala a Roy znovu převzal kontrolu nad řízením.

Ze všeho nejdřív začal pátrat po Iltarovi. Zahlédl ho, jak se svým přenašečem dovedně kličkuje mezi prolétávajícími kusy, současně je však unášen pryč do prostoru. Okamžitě k němu zamířil, aby i jeho disk skryl pod ochrannou zeď. Dorazil k němu na poslední chvíli, neboť roji letící hmoty, který se blížil, by Iltarův disk jen stěží dokázal odolat bez úhony. Takhle se roj rozbil o vybudovanou bariéru a Iltarův přenašeč se zastavil.

„Ó, děkuji, Pane, bez tvé pomoci bych byl asi ztracen."

„Jsem rád, že se nám podařilo toto ustát, je však potřeba ochránit ostatní," volal Roy.

„Určitě, ale podívej se na ten vír před námi a ty ohnivé jazyky. Myslím, že je spíš čas ustoupit."

„Ustoupit?" V Royovi se probudila bojovnost.

„Nikdy! Patřím ke stvořitelům těchto světů a neznám důvod ustupovat něčemu, čemu mohu čelit!" prohlásil rozhodně a na důkaz svých slov postavil před oba přenašeče nepropustný štít, jehož silové pole již z dálky odklánělo vše, co se blížilo do vymezeného prostoru.

Ve vlnách procházely prostorem Universa jednotlivé výrony energie z rudé koule, která se nepřetržitě zvětšovala, a to až do oka-

mžiku, než její termonukleární energie vstoupila do rovnováhy. Teprve v tomto bodě se její růst zastavil.

3.

Io pracoval na programech a zároveň hledal, zda se mu nepodaří objevit cosi, co by objasnilo napadení systému Antisvětlem. Ostatní Vyvolení mezitím pozorovali dění v Orfeovi. Sledovali, jak Roy vstoupil se svým přenašečem do prostoru a míří k Iltarovi.

„Roy je statečný," řekla Zoé. „Jistě najde správná slova, aby povzbudil a potěšil Elefi."

„Určitě," souhlasil s ní Leo. „Ale slova stačit nebudou, je zapotřebí dokázat zasáhnout do systému tak, aby byl schopen plnit naše příkazy i v této nové situaci. Objevil jsi něco, Io?"

„Myslím, že ano," ozval se zadumaně Io. „Po pravdě řečeno, vypadá to, že vedle mého systému pracuje v dimenzi jiný, skrytý, paralelní systém, jenž řídí pohyby temné energie a s ní spojených útvarů. A za nimi se táhne Antisvětlo. Vše vyvěrá odkudsi z prázdného dalekého prostoru Orfea, který se nám nikdy nepodařilo prozkoumat," povzdechl si. „Nedaří se mi najít ani základní matrici tohoto parazitního systému. Bude to trvat mnoho, mnoho času, než zjistím víc."

„Ale ten my teď nemáme," připomněla Mia.

„Ano, nemáme, přátelé," souhlasil Io. „Proto nezbývá než zabránit těm podivným monstrům v jejich dalším pohybu, pokusit se nahlodat jejich hmotu a tu zničit. Stvořit nové světlo a …"

„Né!" Bylo to víc zaúpění než výkřik, co se vydralo z Eii.

„Pro smilování, Io. To je hrůza. To je …. konec," zašeptala vyděšená Mia.

S úzkostí Vyvolení sledovali výbuch Gal-ahu, jenž se roztrhl na tisíce kusů a z jeho nitra vytryskl obrovský plamen. Současně s tím se v programech, se kterými Io pracoval, začaly některé příkazy samy od sebe mazat a místo nich se objevovaly jiné, měnící dosavadní uspořádání.

„Io, udělej s tím něco, slyšíš!" volala Eia zoufale.

Byl to ten šok, Eiina reakce nebo už byl připraven? Sám nevěděl. Postavil se a přehlédl přítomné, až se jeho pohled zastavil u Ineho.

„Nevím ještě, kdo za tím stojí, a je mi to jedno!" řekl pevně. „Najdu-li jej a já ho najdu, zničím ho nadobro. Možná jsem rozehrál

vyšší hru, ale světy v Orfeovi jsem vytvořil pro naše potěšení a zábavu a nikdo, opakuji nikdo, nemá právo měnit řád, který jsem já určil." Byl to výhrůžný tón, kterým pronesl svoji řeč, přičemž se ustavičně díval na bratra.

„Jestli jsi už domluvil," reagoval podrážděně Ine, „dovol, abych tě upozornil, že je to můj Gal-ah, co explodoval. A byl jsi to ty, kdo nastavil jeho destrukci. Toto je jen tvoje práce! Z tohoto mne jen tak neobviníš!"

„Moje destrukce ale měla být jiná. Gal-ah se měl zhroutit a zničit jen sám sebe. Pokud ovšem vidím dobře, jeho objem narůstá. Pracuje zde jaderná energie, kterou jsi do jejího nitra kdysi uložil a teď ničí vše, co jí stojí v cestě."

„Můžu za to, že jsi jadernou energii neodstranil?"

„Netušil jsem, že může přinést takovouto zkázu. Ale ty jsi mne na to mohl upozornit!"

„Nechte toho, vaše dohadování nemá cenu," volal Leo. „Je potřeba jednat! Podívejte se, co se děje. Naše světy jsou v ohrožení!"

Hrůzná podívaná se odehrávala před jejich zraky - termoeruptická exploze spálila vše, co bylo v její blízkosti. Světy Niobé a Vesta byly rozmetány. Povrch Giomy se změnil na spáleniště. Tlaková vlna, která se po výbuchu šířila do všech stran dimenze, nesla s sebou části zničených světů. Příval kamení a kovu, žhnoucí a planoucí kusy hmoty ve vlnách letěly k ostatním světům, aby při svém dopadu na ně zanechávaly po sobě podivné obrovské krátery.

Samotný výbuch pak uvedl do pohybu celou energii v prostoru Orfea. To, co bylo statické, se pohnulo. Vše do sebe naráželo, odráželo se a vznikal jakýsi prapodivný vír. I temná hmota, která pohltila světelnou kouli, se rozpadla na desítky kusů, které byly rozptýleny po prostoru. Některé její části pak při střetu s ohnivými úlomky podivně vzplály a zmizely.

A pak jednotlivé světy začaly rotovat.

„Gaia, zachraň alespoň Gaiu!" vykřikla Eia, když sledovala, jak vlna zasáhla její svět.

„Nejen Gaiu, zachráním i ostatní," rozhodně prohlásil Io. Hádka s Inem ho zdržela. ‚Proč se jen nechal tak unést?' blesklo mu hlavou.

Vrhl se ke konzoli a aktivoval operační programy. ‚Proč to naskakuje tak pomalu,' zlobil se v duchu. Přestože měl jednu z nejvýkonnějších konzolí v Národě, každý okamžik mu teď připadal jako věčnost. A mezitím proud hmoty letěl závratnou rychlostí prostorem a blížil

se ke Gaie.

„Ještě aktivace a start," zvolal, sotva měl vše připraveno. Jeho zvolání splynulo s výkřikem Eii, že vlna sebrala Gawaina a Noemi.

Ale pak to nastalo - před Gaiou se začala vrstvit stěna, která jí vytvořila ochranný štít, na který ve zlomku okamžiku začaly dopadat kusy hmoty a tříštit se o něj. Její úlomky pak byly unášeny dál do prostoru, přesto se stávalo, že některé z nich se vířením stáčely a snášely za okraje štítu na povrch Gaii.

Další Ioovy operace byly již snadné - stejným způsobem postavil štíty před světy, které ještě nebyly zasaženy - Phalae, Styx a Hyperion. Všichni si oddechli a Ioovi se dostalo povzbuzujícího potlesku.

„Možná jsme získali trochu času, využijme ho," vyzval ostatní. „Běžte domů a aktivujte své konzole. Prohlédněte svoje světy a pokuste se udělat maximum pro záchranu toho, co zbylo. A informujte mne. Já vám na oplátku budu dávat zprávy, jaká opatření provádím. Přátelé, bojím se, že ještě není konec a Roy je v Orfeovi."

≈

Když Ine dorazil do svého pokoje, poprvé po dlouhé době nechal průchod radosti, kterou po celou dobu, co byl s Vyvolenými zadržoval a skrýval. Smál se a smál na celé kolo. ‚Povedlo se, ono se to povedlo, daří se mu to, všechno, co připravil, se daří, jeho plány tentokrát vycházejí. Jedině škoda, že se Io vzpamatoval tak rychle a vystavěl ty ochranné zdi. Ale to nevadí, ještě přijde čas temných stínů, a kdo ví, možná že ti, kteří jsou zničeni ohněm, mají štěstí.'

≈

Hodně z daleka vycházel hlas, který Aia zaslechla:

„Aio, Aio, světélko naděje ještě žije!" volal. „Přišel jsem za tebou, abych tě varoval, a zatím vidím, že stoupenci Antisvětla tě pronásledují. Ale ty jsi veliká bojovnice a nevzdáváš se snadno, ačkoli čtu ve tvé duši, že ses již smířila se svým koncem. Naštěstí jsem dorazil včas. Jed, který tě stravuje, už nebude mít k tobě moci. Otevři oči a pohleď na mne!"

‚Je to již hlas Zdroje, kam odchází moje duše,' pomyslela si, ale hlas sílil a opakovaně naléhal, aby otevřela oči. Bylo to pro ni nepředstavitelné, ale povedlo se jí to.

Spala hluboce, když ho spatřila. Byl to on, její Anděl strážce. Stál tam a usmíval se na ni. Jak často a úpěnlivě na něho myslívala a volala jej. Ale nepřicházel. Nyní je zde. Chce ji doprovodit ke Zdroji. Úlevně oči zase zavřela.

„Aio, já tu nejsem proto, abych tě doprovodil ke Zdroji," namítal hlas. „Jsou zde úkoly, které na tebe čekají."

„Opravdu? Opravdu jsi mne nepřišel vyprovodit? Jaké ještě mohou být mé úkoly ve stavu, v jakém se nacházím. Kdo by mne jimi pověřil?"

„Miluji tě Aio, víš to?"

„Cítím to, můj anděli."

„To jsem rád. Protože tě miluji z celého svého srdce. Ale nejsem tvůj stvořitel. Proto nevím, jaké má on s tebou záměry. Přesto ti odhalím jedno veliké tajemství. Pověřil mne, abych tě opět navštívil, neboť nechce, aby vše krásné, co jsi vytvořila v dimenzi Orfeus, bylo zničeno."

„Tak jsem se nemýlila?"

„Ne, tvoje schopnosti jsou veliké. Proto se tě bojí i ti, kteří by nemuseli. Temnota se vždycky bojí světla. A ty jsi světlem."

Aia znovu otevřela oči. „Jsem tak ráda, že tě zase vidím. Tolik jsem tě volala."

„Byl jsem daleko a nebylo určeno, abych přišel. Ale teď poslyš. Až se probudíš, vstaneš. Na zahradě najdeš bílou lilii, tu utrhneš a připravíš si z jejího květu nápoj. Ten vypiješ a opět ulehneš. Až se zase probudíš, budeš zdravá.

Pak jdi a konej, co uznáš za vhodné! A neboj se! Ten, jehož záměrem je vyvolat strach u druhých, bude mít strach z tebe. Protože tvoje slovo může ohrozit jeho plány!

A pamatuj, je to lilie, která tě bude chránit před úklady a mocí temnoty."

„Děkuji ti, anděli. Jsi okouzlující."

„Anděl se usmál. Jistě, ale ne tak jako ty. Spi a odpočívej."

Aia usnula. Kdyby se posléze neprobudila a nepostavila na nohy, myslela by si, že se jí to všechno jenom zdálo.

4.

Magg stál na břehu oceánu a tóny jeho písně pozvolna běžely po hladině. A voda je přijímala do sebe a ony jí prostupovaly a pronikaly do každé její kapky. A když už byly všude, narazily na pevninu. Tu se kapky spojily do vlny, která se vzedmula a vystoupala do výše. Jako hustý mrak letěla hnána větrem krajem, aby ve formě deště opět padala dolů. S každou dopadající kapkou se rozezněla Maggova píseň a všichni

obyvatelé Rhey jí byli zasaženi.

Znám překrásnou zemi, je mým domovem.
Tam všichni ve světle se milují,
společně kráčí, každý za svým snem,
své Stvořitele, život oslavují.
Znám překrásnou zemi a tu, co je jí duší,
to ona mne kdysi vytrhla z chapadel stínu.
Chci věrně jí sloužit, snad to i tuší,
až do konce svých časů, kdy v Jednotě splynu.
Opět se setmělo a vzpomínky se vrací
na chvíle, kdy stáli jsme v jednotném šiku
proti nám ohniví muži, obři a draci,
a my se drželi v naději okamžiku,
že přijde Stvořitel a přinese svou Vůli,
světlo zas rozzáří a ustaví řád,
jediným úderem zasáhne temnou zvůli
a zůstane tady s námi, napořád.

Rhea poslouchala. A pak i ona, v šumění stromů a květin, svistotem větru, vyslala své poselství:

„Ó slyšte, slyšte obyvatelé tohoto světa, poselství Rhey, té, která vás nosí a poskytuje vám vše, co potřebujete k životu:

Jsem vaší Matkou, vaším domovem i vaším útočištěm.

Setmělo se a vy jste neklidní, cítím to. Vězte však, že pokud nastane chvíle, kdy byste museli opustit své příbytky, neneklidňujte se. Vždyť ke mně můžete kdykoli přijít odkudkoli a já vás utěším, nasytím i uložím. Moje náruč je vám otevřena."

≈

Ergín s Viktorií seděli na zápraží domu a naslouchali šumění kapek, co dopadaly na zem. Vyprávěli si o svých dávných předcích; Ergín o pradědovi Theodorikovi a Viktorie o lidech z kraje Sinai, odkud pocházela.

Poprvé se potkali při jedné ze slavností na shromaždišti. Viktorie zaujala Ergína svým neodolatelným úsměvem a zvláštním kouzlem, jež ho k ní přitahovalo pokaždé, když byl v její blízkosti.

Vzpomínali na to, jak se spolu přeli o tom, zda je možné vyšplhat do koruny vysokého stromu Taraxis. Jeho kmen byl totiž hladký a měl

u země obrovitý průměr, který se postupně zužoval do tenké špičky, přičemž první větve, které mohly sloužit jako opěrný bod tomu, kdo by se o to pokusil, začínaly až v jeho horní třetině. Viktorii se zdálo nemožné, že by někdo z lidí - a Ergín už teprve ne - byl schopen takovéhoto výkonu. Jenže Ergín znal trik od elfa Dilmunda, se kterým se přátelil od svého dětství, a díky němuž to pro něho nebylo nic těžkého. Podařilo se mu tedy vylézt až do vrcholu stromu, což Viktorii ohromilo. Ale tím to nebylo, že si ji získal. Zamilovala se do něho na první pohled. Oba tehdy ve svém srdci pocítili, že je zasáhla Láska.

„Slyšíš, jak ten déšť zpívá," upozornila ho.

Ergín se zaposlouchal. „Víš, že máš pravdu. Je to krásná píseň, i když trochu smutná."

„Není smutná," namítala Viktorie. „Poslouchej jí pozorně. Je o naději. Je o tom, že přijde Stvořitel a v jediném okamžiku zažene tmu a obnoví světlo."

„Stejně z ní na mne padá trochu smutek. Jak dlouho to ještě může trvat, co myslíš?"

„Nevím, kolikrát jsme to již ulehli? Šestkrát, sedmkrát? Přestala jsem to počítat. A stále je tma, stále nepřichází žádný elf, aby nám řekl, co se děje. Je to zvláštní, když nic kolem sebe nevidíš, jen to světlo krystalů či elfů a jednorožců."

„Jednorožci ale dokážou tak jasně zářit, když letí po obloze, že ano?"

„Jsou nádherní."

„Ale elfy také občas zahlédnu."

„Já vím."

„Víš, někdy mi přijde, jestli by nebylo lepší bydlet u skřítků. Pro ně se vůbec nic nezměnilo. Žijí si jako doposud."

„Ba ne, Ergíne. Mluvila jsem s jednou malou skřítkou a říkala, že i oni cítí jakési napětí. Vždyť podle legendy v době, kdy na Rheu poprvé dolehla tma, část z nich stála na její straně. Myslím, že mají trochu pochybnosti. Ale teď poslouchej," přerušila náhle svoje povídání.

Déšť mezitím ustal a začaly šumět stromy. A v šumění stromů se neslo volání Rhey.

„To je samotná Rhea, Matka země. Pojď, pospěš, řekneme to ostatním, aby to také slyšeli," volala. A už běžela do domu, aby je vyburcovala.

Za chvíli již všichni obyvatelé domu stáli na zápraží, hleděli

do tmy a naslouchali Rheinu poselství. Jejich duše pookřála. I poklekli na zem a pohladili ji. „Děkujeme ti," šeptali.

Povzbuzeni se pomalu vraceli dovnitř. A na prahu dveří se ještě někteří z nich otočili a vzhlédli k temné obloze v očekávání, zda nezahlédnou letícího jednorožce. Ke svému překvapení spatřili podivně zářící a pulzující mrak, který narůstal a hrozivě se k nim blížil.

Oči lidí však nebyly schopny zachytit to, co oči elfů.

≈

Valoi jasně pozoroval části letící hmoty a vír, který je strhával. Hořící kusy, které mezi ostatní hmotou jasně zářily, vyšlehávaly své plameny a způsobovaly zdání podivných pulzů. ‚Noemi,' pomyslel najednou. Ale neměl čas na úvahy, na něm bylo, aby rozhodl, co udělat.

„Utíkejte, lidé, skryjte se do podzemí! Běžte! Terefi ať vám poskytnou bezpečný úkryt!" volal naléhavě a jeho volání bylo pokynem pro jednorožce, jež ho zachytili v okamžiku jeho vyslovení. Okamžitě nabírali své pány s jejich rodinami a vyrazili na zběsilý let ke vstupům do podzemí. A cestou vysílali všem tvorům zprávu: „Skryjte se, země je ohrožena."

Lidé prchali a Valoi čekal. Upřeně sledoval hrozivý mrak a v srdci měl úzkost. Vždyť vstříc této neznámé energii vyslal svoji dceru. V jediné, co mohl doufat, bylo, že našla Gawaina a ten ji ochránil. ‚Ale jak, jak by ji mohl ochránit?'

Mrak se zlověstně blížil, když vtom naráz zmizel a on uslyšel obrovské exploze, které rvaly jeho jemná sluchová vlákna. Čekal zánik, ale nic ho nezasáhlo.

Teprve při pozornějším zkoumání si všiml, že přímo nad ním, z ničeho nic, vyrostl podivný krunýř. ‚Tak proto.' oddychl si.

Bleskovou myšlenkou se přemístil k místu, kde byly postaveny přenašeče. Urychleně do jednoho z nich nastoupil a vznesl se k vytvořenému krytu. Čím byl výš nad zemí, tím lépe viděl, v jakém rozsahu chrání Rheu. ‚Je to zázrak,' pomyslel si. ‚Konečně. Stvořitel je s námi.'

Vydal se s přenašečem na cestu pod krunýřem. Jak se vzdaloval od místa, které bylo vystaveno přímému zásahu, intenzita nárazů slábla. Náhle zpozorněl. Spatřil totiž, že krunýř náhle končí a některé z odražených kusů rozbité letící hmoty se s vířením stáčí a dopadají na povrch Rhey.

„Ó, to ne," zahořekoval. Věděl, že musí jednat rychle. Stočil svůj přenašeč směrem k zemi a vyslal všem elfům stručnou informaci o stavu, který zjistil, s výzvou, aby se přemístili do oblasti, kde země již není chráněna.

„Proveďte vše, co můžete k záchraně bytostí a výtvorů v postižených oblastech," vydával příkazy. „O všem mne pravidelně informujte. Stvořitelé jsou s námi. Jistě nám budou v naší práci pomáhat. Vytrvejte!"

Vystoupal opět do výše a nastavil vyšší rychlost. Nyní musí prozkoumat jak rozsáhlá oblast Rhey je zasažena. V hlavě mu přitom nepřetržitě ulpívala myšlenka na Noemi a Gawaina. Snad je Stvořitelé objevili a také jim pomohli. V srdci mu vzklíčila naděje.

≈

Roy s Iltarem, chráněni ochranným štítem, přečkali průlet hmoty i dotek ohnivého jazyku, který na ně Gal-ah vyplázl a sledovali dění v prostoru.

Byly to tíživé zprávy, které měl Roy pro Iltara. Halavil, Strážce Gal-ahu, spolu s Elefi, kteří byli pověřeni činnostmi na tomto světě, byli explozí zničeni. Stejně dopadli Kalé, Strážce Vesty a Leona, Strážkyně Niobé, neboť i tyto světy výbuch Gal-ahu rozmetal. Mnoho Elefi zahynulo.

‚Proč Leona?' stýskal si Iltar, když se to dozvěděl. ‚Jak to jen řeknu Gawainovi? Přišel o matku a nyní i o manželku.'

„Netrap se, Iltare," řekl Roy, jenž postřehl Iltarův smutek. „Sám víš nejlépe, že ti, kteří odešli ke Světlu, se opět vrátí. A kdoví, co na Gawaina čeká."

„Máš pravdu, Pane. Vím, že Láska a Světlo jsou pro nás symboly věčné blaženosti. Přesto je mi někdy teskno za těmi, které jsem měl vedle sebe, držel je za ruku, znal jejich smích i radost ve tváři."

„Rozumím ti, Iltare. Sám mám mnohdy podobný pocit, když někdo z našeho Národa skončí svůj život. A vy jste nám tak podobní." Usmál se. Pak však zvážněl:

„Nyní je ale čas dát se do práce. Jdi ke svým Elefi a koordinuj jejich činnost. Chybíš jim! Řekni všem, že ses setkal se mnou a že Stvořitelé pracují na ochraně toho, co zůstalo. Pán Io postavil štíty před světy, jiní pomohou s nápravou toho, co bylo poškozeno.

Já sám mám jiný cíl. Vydám se za tím, co se tak náhle zjevilo, zasáhlo nás a zase zmizelo. Nemohu se déle zdržet. Sbohem Iltare."

„Děkuji ti, Pane, že jsi mne zachránil. A přeji zdar tvému dílu."

Po těch slovech Roy vyrazil. Rozhodl se dostihnout letící kusy hmoty a přetransformovat jejich rychlost tak, aby samy zpomalily a ukotvily se v určitém místě dimenze.

Jeho přenašeč nabral rychlost a zmizel z viditelného pole, aby se za chvíli objevil v místě, kde před sebou sledoval unikající tlakovou vlnu.

5.

Exploze Gal-ahu způsobila, že systém a řád Orfea se otřásl v základech a rovnovážné systémy se zhroutily. Celá dimenze se dala nečekaně do pohybu a jednotlivé světy, uchváceny vlnou a zasaženy vírem, se začaly otáčet. Vyvolení pozorovali, že se mění jejich teplotní a klimatické podmínky, které dosud byly v Orfeovi neměnné, a začínají ohrožovat bytosti v jednotlivých světech. A přitom ani oni, ani Io, nebyli schopni tyto změny zastavit.

Všichni zádumčivě seděli u konzolí a sledovali chaos, který nastal. V prostoru, do kterého Gal-ah pulzoval svoji vražednou tepelnou energii, rotovaly úlomky zničených světů. Zachráněné světy pak vlivem vyvolaných energetických, magnetických a tlakových polí zmateně kroužily kolem sebe. Do toho, čas od času, kus tělesa, doposud volně plující, dostal odkudsi nepozorovaný impuls a ohromnou rychlostí se rozletěl neřízeně prostorem, kde buď do něčeho narazil a zhroutil se, nebo se jeho impulzní energie vyčerpala a on se upoutal v novém místě.

Io byl znepokojen. To, že exploze rozbila systémy, chápal, ale nedokázal si vyložit vznik chaosu. Jediné vysvětlení, které ho napadalo, bylo, že exploze byla tak destruktivní, že narušila Orfeovu mateřskou nukleonovou stabilitu a způsobila, že se rozbila jeho energetická paměť. Orfeus začal fungovat sám o sobě. A Io musel uznat, že tohle neumí vrátit do původního stavu nikdo. Alespoň nikdo, koho zná on.

‚Co se dá v takovéto situaci dělat?' uvažoval. ‚Ale kdo jiný by to měl vědět než já? Já jsem stvořil tyto světy a mám, ač již omezené, nejvyšší pravomoci v Orfeovi. Je to na mně,' přiznával si.

‚Zjednám pořádek,' rozhodl se. ‚Přišel čas na to, naučit se být tvrdý a nesmlouvavý. Ale dokážu to vůbec?' zapochyboval vzápětí. ‚Vždyť jsem spojen se Světlem, do něhož jsem vložil to nejlepší, co znám: lásku, naději, víru v život. Jsem tak svázán s tím, co je v něm,' povzdechl si.

‚Někdy je ovšem potřeba se oprostit od toho, s čím jsme svázáni,' ozvalo se cosi z jeho nitra. ‚Zejména pak, pokud nechceme ztratit to, co je nám nejdražší.'

Io se zarazil, když si to uvědomil. ‚Ano, je to stále moje dimenze, kterou kdosi napadl a já nechci bezmocně přihlížet, jak z ní postupně mizí vše krásné, na čem jsme já a moji blízcí pracovali a vydali ze sebe to nejlepší, co v nás je. Uzavřít dveře je snadné. Ale na to je pořád dost času.

Zatracené Antisvětlo. Chce soupeřit? Dobrá. Začalo dobře, ale ještě nezvítězilo. Nyní to budu já, velký Io, objevitel a vládce Orfea, kdo je na tahu této velkolepé hry. A já ten tah udělám. Nejdřív si však pro něj připravím pozice. Protože až jej provedu, bude muset ten, kdo stojí za Antisvětlem, vyjít z temnoty na světlo. Teprve potom začneme hrát doopravdy.

Vzhůru do práce!'

Narychlo svolal Vyvolené do své pracovny, aby probrali další postup.

„Přátelé," oznamoval jim, „pečlivě jsem zvažoval, co můžeme se současným stavem dělat a jako prvotní cíl jsem si stanovil naprogramovat nové podsystémy a nastavit taková opatření, aby byl zachován život v jednotlivých světech."

„Co to tedy znamená pro nás?" ptala se Eia.

„Složitou a ustavičnou práci. A fakt, že si přitom nemůžeme být ničím jistí."

Byl to záblesk úsměvu, co se mihl na Ineho tváři při těchto slovech. Ale zmizel tak rychle, jak se objevil a nikdo ho nezaznamenal.

„Že vše, co jsme vybudovali, už nebude takové jako dřív a že již nekontrolujeme tuto dimenzi. Přesto se postavíme neznámým silám a já svými programy nastavím takové parametry pro život, aby naše bytosti přežily i za těchto podmínek. Nevíme ovšem, jak dlouho budou tyto podmínky platit."

Mlčeli. Ticho přerušil až Leo: „A hlavně nevíme, kdo stojí za tím parazitním systémem, který vyvolal tu explozi a přitáhl temné útvary s Antisvětlem. Jak dopadly? Vidíš je? Zničilo je to?"

„Vidím vlákna Antisvětla pohybující se v prostoru. Na jejich koncích nic není. - Ba ne, počkejte. Jsou tam jakési malé koule."

„Že by zárodky?" poznamenala Eia.

„Možná, Eio, možná, že máš pravdu. Měli bychom je pořádně prozkoumat."

„Nejdřív je ale potřeba pomoci našim bytostem, nemyslíš?!" naléhavě mluvil Ine, aby odvedl Ioovu pozornost od tvorů temnoty. „I když mému světu již nikdo nepomůže!"

„Takových je nás víc," povzdechla si Eia a zadívala se na Zoé a Miu.

„Podívej, Eio, Sára, právě přistála na povrchu tvého světa," upozornila ji jemně Zoé.

Společně sledovali, jak se pohybuje po zuhelnatělé, rozbité a pusté planině. Když to Io viděl, přistoupil k Eie, pohladil ji a políbil. „Netrap se, znovu ho obnovíš v plné kráse. Do té doby můj svět je i tvým světem."

„Ach, Io, nevím, zda se mi bude chtít obnovovat něco, co mi bude bolestnou vzpomínkou. Ale ráda ti pomohu s obnovou Gaii. Stejně bude potřeba se tam vypravit a promluvit s Elefi."

„Brzy tam spolu vyrazíme, jen co budu mít současný vývoj pod kontrolou." Pak se otočil k ostatním. „Rozdělme si úkoly. Já stabilizuji celý systém a nastavím podmínky pro život v jednotlivých světech. Vy jděte a pomáhejte lokálně.

Mimochodem, teď jsem si vzpomněl, víte, že jsem dostal zprávu od Aiina manžela, že se Aia na chvíli probrala a vstala? Nyní prý sice zase spí, ale vypadá to, že to nejhorší má za sebou."

Ta zpráva zasáhla Ineho jako prudký energetický výboj. Kdyby v té chvíli neseděl, jistě by se pole jeho těla zhroutilo. Takhle měl možnost se vzchopit a do nadšených výkřiků ostatních Vyvolených přidat své „výborně, výborně, jak nečekané."

„Ale víte, co je s Royem?" zvolal z ničeho nic Leo.

Všichni se zarazili. Uvědomili si, že Roy je stále v Orfeovi a oni nevědí kde.

„Nemohlo se mu něco stát?" začala se znepokojovat Zoé, když prohledávání Orfea nepřinášelo žádný výsledek. „Kam to vlastně vyrazil?"

„Naposledy jsem ho viděl, jak rozmlouval s Iltarem a pak se vydal směrem, kterým letěl proud hmoty s tlakovou vlnou. Musel proniknout hodně daleko," mínil Leo.

Prázdný a neprohlédnutelný se jevil prostor Orfea v místech, kam dříve ani světlo nedosáhlo.

„Pokaždé mne udivuje ta nekonečnost této dimenze. Pronikám

stále hloub a hloub a nikde nic nevidím. Ani letící hmotu, ani jakýkoli přenašeč, prostě nic. A navíc nejsem schopen jistojistě říct, kde se nacházím," posteskl si Io.

„Tak se vraťme na začátek a hledejme jiným směrem," navrhl Leo.

„Počkejte, tamhle něco je!" vykřikla najednou Zoé.

Zahleděli se do prostoru, kam ukazovala.

„Vypadá to na dvě tenká vlákna Světla!" dodala po chvíli.

„A to znamená, že tam jsou dvě živé bytosti!" zvolala Eia.

„Přesně tak," zareagoval Io. „Bude ale lepší, když celou situaci prozkoumáme na konzoli," prohlásil a rovnou se k ní přemístil.

Opustil inverzní režim a vyhledávačem lokalizoval místo, kde zachytili obraz vláken. Čím víc je přibližoval, tím zřetelněji viděli, že vlákna směřují ke dvěma diskům.

„Co je to za přenašeče?" zajímal se Leo.

„To se hned dozvíme," poznamenal Io a najel na detail.

Údivem strnuli. V naprosté nehybnosti stály v prostoru disky dvou Elefi - Gawaina a Noemi, jakoby je někdo znehybnil. Ale nebyly samy. Nedaleko stál třetí disk - Royův. Jakási neznámá síla je poutala k danému místu.

„Co se to jen s nimi děje?" divila se Mia.

„Neumím si to vysvětlit," reagoval Io. „Kromě vláken Světla nic nevidím."

„K Royovu přenašeči však žádné vlákno nevede! To znamená, že Roy…," zachvěla se Zoé.

„Ale ne, Zoé! Tak to není!" uklidňoval ji Io. „Naše Světlo přece nemůžeš v Orfeovi zahlédnout. Uvaž ale - pokud žijí Elefi, není důvod nevěřit, že žije i Roy! Jenom nevíme, co jeho disk nutí setrvávat na tak hrozném místě a proč s ním nemůžeme navázat spojení.

Zkusím se na to podívat v inverzi."

Jakmile to udělal, všichni hleděli na cosi dlouhého a temného, co bylo obtočeno kolem každého z přenašečů.

„Támhle, vidíte?!" náhle zvolala Eia. „Támhle je hlava. To je nemožné! Co to je za netvora?!"

„Je to had!" odpověděl klidně Io.

„Had?"

Všichni na něho upřeli své tázavé pohledy.

„Nebo je mu to alespoň velmi podobné," řekl. „Když jsem před časem studoval jednu knihu pojednávající o tvorech spojených

s pradávnými silami Antisvětla, byla v ní o něm zmínka. Má mimořádné schopnosti. Dokáže pozřít hmotu nebo svým tělem obtočit vyhlédnutý objekt a tak ho paralyzovat."

„Kde se ale vzal v našem prostoru?" zeptala se Mia.

„Nevím. Pokud se sám nevydělil z Antisvětla, a o tom jsem nic nečetl, tak ho někdo musel stvořit."

Zavládlo ticho a Ine cítil, že někteří z Vyvolených myslí právě na něho.

„Jak by ale had dokázal takhle spoutat Royův přenašeč?" reagoval rychle, aby zaplašil jejich myšlenky.

Io chvíli operoval se systémem.

„Podívejte," zvolal a ukazoval na vyvolané parametry místa. „Hladina energie je na nule. Něco vysálo veškerou energii, kterou měl Roy k dispozici. Proto se s ním ani nemůžeme spojit. Ale co to mohlo způsobit?"

Bylo to pro všechny naprosto nepochopitelné.

„Dobře," zauvažoval nahlas, „zkusím nejdřív dostat novou energii k Royovi. Třeba to pomůže a navážeme alespoň spojení."

„Výborný nápad," volali ostatní. „Zkus to!"

Mohutný záblesk nakumulované energie rozzářil temnotu a zamířil směrem k Royovu disku. Vyvolení vzrušeně pozorovali letící paprsek. Byl již blízko, když tu se pojednou začala jeho rychlost snižovat, jakoby prostupoval přehuštěným elektromagnetickým polem, které ho jednak brzdilo a současně odsávalo energii potřebnou k dalšímu průniku. Přesto se mu podařilo dorazit až k přenašečům.

Událo se to ve zlomku nepostihnutelnosti, kdy všichni očekávali, že dojde ke spojení paprsku s přenašečem. Místo toho z temné hlavy hada vystřelil dlouhý jazyk, který obalil pronikající paprsek a vtáhnul ho do hadovy rozevřené tlamy. Vyvolení ještě stačili zahlédnout, jak mu postupně prochází tělem, aby v něm byl nadobro pohlcen a ztracen.

„Ta bestie!" vykřikl Io tak silně, že Ron, který byl ve vedlejším pokoji, se lekl a objevil se v otcově pracovně se znepokojivým výrazem ve tváři.

„Co se děje tati?"

Chvíli vládlo napjaté ticho.

„Ale, ani se mi o tom nechce mluvit," odvětil rozmrzele Io. „Omlouvám se vám, ale až já zjistím, kde se tam ta zrůda vzala, až já zjistím, co je zač a kdo za tím vším stojí, já snad poprvé v životě budu

vážně zlý!“

„Nemusíš se omlouvat, chápeme tě,“ ubezpečil ho Leo a v krátkosti Rona informoval o tom, co se stalo.

„Tak zkus toho hada zničit,“ navrhl nekompromisně Ron.

Energetické pole kolem Ineho těla, který byl s dosavadním vývojem událostí více než spokojen, náhle zbledlo a jen s vypětím posledních sil je Ine dokázal vyladit tak, aby na něm nebylo znát jeho rozpoložení. Byl to vztek smíchaný s bezmocí, která v něm vřela, a chtělo se mu zakřičet: ‚To nedopustím!‘ Nemohl.

„Dobrá rada, synu, ale máš nějaký úžasný nápad, jak to udělat?“ zeptal se rozpačitý Io.

„Pokud přežil tu dávku energie, cos tam poslal, pošli jí tam krapánek víc. Uzavři ji ale do neviditelného obalu společně s paralyzujícím paprskem a navigátorem. Jakmile had spolkne energetickou návnadu, paralyzátor ho znehybní, navigátorem ho vytáhneme pryč od přenašečů a tam odpálíme uzavřenou energii. Dostatek volné energie pak snad zaktivuje i Royův disk.“

„Hm, synu, ty se nezdáš,“ uznale pokyvoval Io. „To bychom mohli vyzkoušet. Co vy na to?“

Ostatní nadšeně souhlasili a Ine pod maskou souhlasu mumlal ošklivá slova. Představa, že had, na kterého byl tak pyšný, bude zničen, byla pro něho úděsná.

Io ihned zformuloval příslušné pokyny do systému a spustil celý proces.

Ronův záměr vyšel dokonale.

Had pozřel vyslanou návnadu, jež se zachytila v jeho těle a paralyzátor se zaktivoval. Hadí tělo sebou několikrát zaškubalo, než had zeslábl. Io uvedl do činnosti navigátor a začal vytahovat hada ven do prostoru. Jeho tělo bylo neskutečně dlouhé. Rozvinovalo se pomalu a přitom zprošťovalo přenašeče svého sevření. V dostatečné vzdálenosti od disků Io uvolnil energii návnady a její exploze rozmetala hadí tělo do okolí. Část volné energie zasáhla i přenašeče.

Oproštěný od hadího sevření a nabitý energetickým impulzem se Roy probral. Chvíli se rozpačitě rozhlížel kolem sebe, než si uvědomil, kde je a co se stalo. Pak mu rázem všechno došlo. Zaktivoval konzoli v disku a uvedl do chodu jeho řídicí systémy. Jakmile mu naskočil obraz na monitoru, spatřil Ioa a ostatní Vyvolené.

„Ó díky vám, přátelé!“ zvolal, sotva je uviděl. „Opravdu jsem se bál, že zde skončí můj život. I když jsem tak trochu doufal, že vám budu chybět.“

„Nedělej si legraci z vážných věcí. Víš, jaký jsme měli o tebe strach. Navíc, když jsme viděli tu obludu,“ ozvala se Zoé.

„Promiň, ale moc se těším tam k nám. Domů. Do našeho světa.“

„My se na tebe také těšíme, kamaráde!“ zvesela prohodil Io. „Trochu ti ten návrat urychlím. Přemístím tě povelem z řídicího systému,“ dodal.

„To bude skvělé, ale jsou tu ještě další dva přenašeče,“ upozorňoval Roy.

„Vím o nich. Již se také zaktivovaly. Je to Gawain a Noemi. Přemístím vás všechny najednou. Je nasměruji na Gaiu a tebe odvezu až ke dveřím. Pak nám ale budeš muset o všem vyprávět,“ upozorňoval ho.

„Tak to si rychle utíkejte pročistit přijímací kanály. Bude to totiž hodně zajímavé.“

„Roy, Roy, Roy!“ provolávali Vyvolení, když prošel dveřmi Orfea, které se za ním zavřely a zmizely. Uklonil se na všechny strany a vyčerpaně dopadl na nejbližší křeslo, ve kterém se uvelebil. Díval se z jednoho na druhého a byl šťastný. Regeneroval.

„Už jsme se o tebe vážně strachovali!“ povídala radostně Zoé.

„A jestli se probudí Aia, budeme opět v plné sestavě!“

„Počkej, opravdu?“

„No ano, ty to nevíš. Představ si. Stal se zázrak! Aia vstala a uzdravuje se!“

„Tak to je báječná zpráva!“ zajásal Roy.

„Těším se, až budeme opět všichni pohromadě. Zejména v této době. Obyvatelé světů Orfea čekají na naši pomoc,“ poznamenal Io.

„Vím to, poznal jsem to na vlastní kůži. Myslím, že situace je horší, než jsme si mysleli.“

„Tak povídej, posloucháme tě,“ vyzval ho Io.

Roy se posilnil kousky ovoce a připravenou šťávou, které mu mezitím donesla Eia.

„Víte, rozhodl jsem se vydat za letící hmotou, abych ji zabrzdil a zastavil. Chtěl jsem ji prozkoumat. Letěla ale nepředstavitelnou rychlostí, takže jak jsem se ji snažil dohnat, dostal jsem se s ní příliš

hluboko do neprobádané části Orfea, kde jsme nikdy nebyli a mysleli si, že zde nemůže nic existovat. Jsou tam ale skrytá tajemství."

„Vážně, co jsi viděl?" vyzvídala Mia.

„Viděl jsem, že hmota začala postupně zpomalovat, až se nakonec zastavila. Domníval jsem se nejdřív, že je to moje práce, ale pak jsem si všiml, že některé kusy znenadání nadobro zmizely. Řekl jsem si tedy, že to prozkoumám zblízka a opatrně jsem se vydal k místu, kde se ztrácely. Pojednou jsem ale cítil, jak mi ubývá energie. Bylo mi to divné, ale protože mi ani na okamžik nepřišlo na mysl, že by mně mohlo něco jakkoli ohrozit, udělal jsem si protienergetický štít a pokračoval dál. Vůbec mi při tom nedošlo, že bych si měl odčerpanou energii znovu doplnit.

A pak jsem spatřil před sebou dva světlé objekty. Dřív jsem si jich nevšiml, protože byly schované za velikým kusem hmoty. Přiblížil jsem se k nim a zjistil, že to jsou dva přenašeče Elefi. Ale s nikým se mi nepodařilo navázat spojení. Usoudil jsem tedy, že jsou prázdné, a byly asi smeteny tlakovou vlnou a doneseny až sem.

No, a představte si tu bláhovost, co mne popadla. Bylo mi líto je tam nechat! Tak místo toho, abych se věnoval podivnému mizení hmoty, jsem se rozhodl, že se k nim přiblížím, zkusím je připojit je svému přenašeči a odvést odtamtud pryč. Jenže v momentu, kdy jsem si je chtěl přitáhnout, jsem zpozoroval, že mi můj protienergetický štít praská a mizí v jakési černé díře. Než jsem si stačil udělat nový, obkroužil mne nekonečný svazek jakési neidentifikovatelné hmoty a obemkl můj disk tak pevně, že jsem nemohl myslet na nic jiného, než na to, jak odolám tomuto sevření. Pak na mne začalo působit cosi, co mou mysl paralyzovalo, prostě mne to omračovalo zpomalováním energetického toku myšlenek, až jsem upadl do hlubokého spánku. Od té chvíle si nic nepamatuji do okamžiku, kdy jsem dostal elektrický šok a probral se. No, a to jste byli vy."

Bylo ticho a všem se promítala vzpomínka na podivného hada a jeho neobvyklé schopnosti. Odkud se vzal a není jich víc?

Ticho přerušila Eia: „Milý Royi, jsi určitě unavený. Využij našeho pokoje pro hosty a běž si odpočinout."

„Děkuji ti Eio, rád si u vás odpočinu. Vážně se cítím úplně vyčerpaný."

„Roy potřebuje nabrat energii a na nás čeká práce." promluvil Io. „Vraťte se domů a budete-li moci, pokračujte ve své činnosti.

Já se pustím do složitějšího úkolu. V nastalém chaosu ustavit systém. Ze zpráv, které přinesl Roy a z toho, co jsme sami viděli, lze vyvozovat, že existují síly, které tomu budou bránit. Antisvětlo nás překvapilo, ale my jsme první úder přečkali. Nyní odpovíme! To, co bylo zničeno, opět povstane. I když to může chvíli trvat.

A potom se vypravíme na místa, kam se dostal i Roy. Vstříc nepříteli. Abychom s ním skoncovali, jednou provždy."

Ineho návrat domů nebyl radostný. Lítost a vztek z něho vytryskly, jakmile zavřel dveře pokoje a ponechal průchod svým emocím. Ztráta mocného hada byla pro něho velmi bolestná.

„Za tohleto mi zaplatí," mumlal s pocitem zloby. „A zrovna Ron, zrovna ten musel být tím, kdo to všechno vymyslel. Ale jaký otec, takový syn," vztekle si ulevil. „Co mi to jen dalo práce vyvolat hada z temné energie. Ale nyní již vím, jak se to dělá. Další bude na světě mnohem dřív. A mnohem mocnější," zajásal.

„Pozře celou tu odpornou krásu, kterou vystavují na jednotlivých světech. Já jsem svůj svět musel obětovat. Nejvyšší oběť jsem podstoupil, abych pozdvihl svoje dílo. Nikomu se už nepodaří vrátit zpátky, co bylo. Ani Ioovi. Tentokrát mu to nevyjde. Nezastaví hru, neobnoví světlo.

Jednou provždy jsme se Stínem provedli nevratné změny v systému. To, co vzniklo, zůstane. A dříve než stačí přijít za mnou, přijdu já za nimi. Vyvolám takové síly, jaké si nikdo ze vznešených Elefi nedokáže ani představit! Zničím je všechny. Do jednoho!"

Plná nepřátelství a touhy po boji a odplatě byla slova Ineho, která vykřikoval do prázdného pokoje a zuřivě po něm přecházel. Každou chvíli vzteklým pohybem vysílal energetické výboje do míst kolem sebe.

Náhle se však uklidnil a tajemně se usmál. „Nadešel čas skoncovat s nadvládou radosti a lásky v Orfeovi. A nikdo a nic mne nezastaví," zvolal. Vzápětí se ale zarazil.

‚Ještě je tu ta komplikace s tou zatracenou Aiou.' To pomyšlení sevřelo jeho tělo mučivou trýzní. Dostal podivný záchvat strachu z prozrazení a možných následků.

‚Jak dalece může Aia ohrozit můj záměr?' ptal se sám sebe. ‚Jak to, že vstala? I když…' jakýsi soucit se probudil v jeho nitru, ‚možná je to tak lepší. Nechtěl bych kvůli nějaké hře nést spoluvinu za život jedné ze svých bývalých skutečných kamarádek. Tohleto byla Stínova práce.

Co ale teď s tím? Copak mu Mistr poradí nyní?'

„Stíne, Stíne, přijď!“ zvolal, aby v nastalém okamžiku upadl do křečovitého spánku.

A Stín přišel.

„Mistře, Aia! Aia žije!“ křičel na něho, sotva ho spatřil. Stín se na něho zlověstně díval a mlčel.

„Proč? Řekni mi, jak je to možné? Sám jsi prohlašoval, že je to její konec. Že nás již nic nemůže ohrozit,“ vyčítavě dorážel.

„Dost!“ rozkřikl se Stín. „Dost těchhle otázek. Dost těch výčitek, žáku!“

Ine se zalekl a zachmuřil. Na to Stín náhle změnil výraz. S vážnou, ale přátelskou, tváří klidným hlasem pokračoval:

„Již kdysi jsem tě upozorňoval, že jsou zde vyšší síly, které se budou snažit překazit naše činy. Bohužel přišly dřív, než byla část mého díla dokonána. Její anděl se vrátil a dokázal změnit moje úmysly. Je potřeba, žáku Ine, abys byl lepší než já!“ řekl důrazně. „A já ti věřím. Naučím tě mnohem víc, než znáš, aby tvoji vůli a tvůj záměr nikdo nemohl zvrátit. Sám vidíš, jak velkým úspěchem je skutečnost, že ani tvůj bratr si neví rady s tím, co jsi provedl v Orfeovi. Co mne však znepokojuje, je to, že energie Orfea se sama dala do pohybu. Znamená to, že je v ní cosi skryto. Co to je, tvůj bratr nezná, ale neznáš to ani ty. Bude potřeba se s tím naučit pracovat.

To, že se Aia probrala, není příznivá zpráva, ale tvůj plán to zatím neohrožuje.“

„To není pravda!“ zvolal Ine. „Sám víš, že jakmile vstane, půjde a všem oznámí, že je to všechno moje práce, obviní mne a oni jí uvěří. Navždy přijdu o nosič a přístup do Orfea! Celé úsilí bude ztraceno. A já jim chci dokázat, že je tu někdo, kdo dokáže něco víc, než si oni dokáží představit. Nejsem jen jeden z několika, jsem jedinečný, neopakovatelný a oni se musí přede mnou a mými bytostmi sklonit.

Ne, já to nedokážu, nejsem tak silný,“ zhroutil se najednou.

„To nedopustím!“ prohlásil důrazně Stín. „Jsi mým žákem a takovéto poraženecké řeči si žádný služebník Antisvětla nemůže dovolit. Takovéto chování a jednání je nepřípustné, rozumíš, žáku Ine? Nebo mi snad chceš naznačit, že jsem si tě špatně vybral?“

Ine mlčel.

„Vzchop se! Aia nemá proti tobě žádné důkazy, kromě slov svého anděla. Ale její anděl nepřijde mezi Vyvolené a neukáže na tebe prstem. Musíš se připravit na obranu. A to ty umíš! Také bude potřeba odložit

další krok realizace tvého záměru. Žádné ohnivé bytosti, žádní obři, draci, hadi či temné stíny. Necháš Ioa pracovat a vyzvíš co nejvíc o chaosu, který nastal. Vyčkej ve stínu a sleduj práci svého bratra. A až zavládne v novém uspořádání Orfea pořádek, přijdeš a udeříš." Zasmál se.

„A co když na mne do té doby přijdou? Budou mít podezření!"

„Uděláš všechno proto, aby se tak nestalo. A pokud by ses snad cítil v ohrožení, můžeš se uchýlit do Orfea. Tam máš svůj svět a odtud je všechny zničíš, Ine!" vztekle odpověděl Stín. „Dost bylo pochybností! Jak jsem řekl na začátku. Naučím tě vše, abys byl lepší než já. Tak jsem se rozhodl. Zahajuji první lekci."

6.

Bylo ticho, to neskutečné mrazivé ticho, kdy bylo slyšet jen oheň, jak plápolal z nitra Rhey a osvětloval podzemní město. Skřítci spolu s lidmi napjatě pozorovali nepřetržitě se sypající kousky kamínků z puklin ve skále, které dosvědčovaly, že ještě před chvílí se země otřásala. Nepokojně vyčkávali, co nastane.

„Slyšíš to?" zašeptala Viktorie Ergínovi.

„Co jako?"

„To ticho. Je plné napětí. Jako když se milujeme."

„Nech toho, Viky," odbyl ji šeptem Ergín. „Jak teď můžeš myslet na milování?"

„Nemyslím na ně, jen mám stejný pocit napětí. I když, možná, že to je to, co bych teď potřebovala, abych se uvolnila."

„Podívej se kolem sebe. Víš přece, že naše milování je posvátné spojení pouze mezi tebou a mnou."

„Ale chodby jsou prázdné," namítla Viky.

Ergín se zadíval do té nejbližší. Byla temná a hluboká. Jistě tam nikdo nebyl. Uvědomil si, jak moc mu chybí její blízkost. Také pocítil touhu teď a tady se s ní spojit, zažít ten pocit Lásky, ten pocit, který by ho rázem oprostil od současných starostí a uvolnil jeho mozek, aby mohl uvažovat co dál.

Ticho kolem začalo přerušovat šeptání. Hlasy se zesilovaly a za chvíli už všichni vzrušeně diskutovali o dění na povrchu.

„Poslyšte, přátelé!" ozval se zvučný hlas jednoho z vůdců skřítků. „Abychom zjistili, zda to, co ohrožovalo zemi, již pominulo, několik

z nás vyrazí prozkoumat situaci. Potom se rozhodneme, co dál."

Odpovědí mu bylo souhlasné volání. Vybral tedy pět skřítků a ihned se vydali na průzkum.

„Hm a je pozdě," povzdechla si Viky a položila svoji hlavu na Ergínovo rameno. Pohladil ji po vlasech a objal.

„Nebolí tě noha?" zeptal se.

Viděl, jak s ní zkouší hýbat. „Vůbec ne," odpověděla mu. „Pěkně se to zahojilo."

„Stejně je to divné, že nás na to elfové neupozornili," zauvažoval.

„Na co myslíš?"

„Na to, že naše těla jsou tak lehce zranitelná. Vždyť to překvapilo i toho skřítka, který tě léčil."

„Třeba nechtěli, abychom se tím nějak znepokojovali. Nebo s tím vůbec nepočítali. Lidé zde žijí už tolik generací a do včerejška se nikomu z nás nic nestalo. Já jsem vlastně v tomhle ohledu ojedinělá."

„Miláčku, v tomto případě bych byl ale raději, abys byla jako ostatní."

„Tak tobě se snad nelíbí, že jsem výjimečná. No podívejme se!" pošťuchovala ho Viky.

Ergín se místo odpovědi sklonil nad její nohu a pohladil ji. Opravdu, byla hladká jako dřív, po zranění ani památky. ‚Jak se to vlastně stalo?' vzpomínal. ‚Tolik pospíchali, když se dozvěděli o ohrožení země, že stačili popadnout jen nějaké jídlo na cestu a už je jednorožci nesli k nedaleké jeskyni, o které věděli, že ji v dávných dobách objevil jejich prapředek Theodorik. Tam na ně čekali dva skřítci a ukázali jim cestu do podzemí. A pak jim začala praskat skála pod nohama. Viky do jedné z puklin zapadla noha. Když ji vyškubla, pálilo jí to, ale bylo potřeba běžet dát. Teprve když se posadila na lavici ve skalním městě, Ergín pod dopadajícím světlem ohně zpozoroval, že jí z rány pomalu stéká nějaká tmavá tekutina. Olízl ji. Byla podivně sladká a lepkavá.

Viky ale vypískla. „Au!" a ti, co byli kolem ní, se otočili a zadívali se na její nohu. Udiveně si ji prohlíželi. A pak přišel on, starý skřítek.

„Jsem Kúrma. Ta noha je zraněná," řekl. „Ale já ji ošetřím a ona se opět zahojí a bude jako dřív." Pak odešel a za chvíli se vrátil s listem jakéhosi stromu. List přiložil Viktorii na ránu a ovázal zvláštní látkou.

„Až se list rozpustí a látka zmizí, rána bude zahojená," usmál se.'

„Také bych chtěl umět uzdravovat jako on," řekl z ničeho nic.

Viktorie pochopila. „Kdo ví, třeba budeš mít příležitost. Jsme

přece mladí.“

≈

Valoi s několika vybranými elfy byli shromážděni na planině hory, kde probírali nastalou situaci a byli bezradní. Marně čekali na Gawaina, marně vzhlíželi k ledové stěně, zda se nerozjasní a oni spatří některého ze Stvořitelů.

Náhle zpozorovali na obloze blížící se přenašeč. ‚Konečně,‘ zajásali a vydali se mu vstříc k místu, kde disky přistávaly.

Přenašeč se ukotvil k zemi a k jejich velkému překvapení z něho vystoupil sám Iltar. Zamířil přímo k nim.

„Ó Iltare, jsi mým zachráncem. Přicházíš v pravý čas, neboť jsem v koncích,“ úpěl Valoi. Ale Iltar ho neposlouchal. Místo toho se znepokojeně rozhlížel po jednotlivých přítomných.

„Kde je Gawain?“ zeptal se.

Valoi sklonil hlavu. „Nevíme, Iltare. Naposledy jsme ho viděli, když nastala tma a on slíbil, že jakmile zjistí důvod tohoto stavu, vrátí se nás informovat. Jelikož dlouho nepřicházel, vyslal jsem za ním svou dceru Noemi. A pak se rozpoutala ta smršť. Nikdo z nich se dosud neobjevil. Ty jsi první, kdo přišel, odtamtud,“ a ukázal směrem k obloze.

Iltar si levou rukou zakryl obličej. ‚Proč jsou moje myšlenky takové prázdné?‘ ptal se sám sebe. ‚Je to temnotou, která zde zavládla? Ach synu, synu, kde tě mám hledat? Tvoje manželka již není mezi námi, ale jak to vypadá, Světlo si přišlo pro vás společně. Drahá Rheo, také to cítíš?‘

A Rhea zachytila jeho rozpoložení a zachvěla se: „Ach můj nejdražší! O čem to uvažuješ? Má země je poničená a poškozená. Nosím na sobě velikou bolest. Mnoho cizích těles dopadlo na můj povrch a způsobilo mnoho škod. Lidé, ale i elfové byli jimi zasaženi. A pak nastala zima. Krutý mráz způsobil, že zamrzla voda; rostliny, zvěř i část lidí zahynula. Velikou, převelikou bolest snáším, neboť mnohé z toho je součástí mého těla a mne se dotýká.

A nyní slyším, že mne chceš zarmoutit ještě víc, že mi chceš říct, že můj syn se již nikdy neprojde po mém povrchu. Mám srdce země, ale duši matky. Každé dítě je mi drahé, avšak myšlenka, že bych již nikdy nespatřila Gawaina, jenž první ode mne vyšel, je jak nesnesitelný tón, který štěpí moji duši v temnotě, která nastala.

Ach, Iltare, byl porušen řád a já cítím nesmírnou bolest a neumím ji vyléčit. Jdi a pros pána Ioa, pros Stvořitele o pomoc.“

„Stvořitelé již o nás vědí, drahá Rheo, vždyť přišli a tuto zemi ochránili před úplnou zkázou. Bez jejich zásahu by i ona, jako některé jiné, byla roztříštěna na miliony kousků a tyto kusy by odletěly prostorem neznámo kam. A duše všech bytostí tohoto světa by byly u Zdroje. Ačkoli Jednota by byla zachována, vše krásné by bylo zničeno."

Pak obrátil svoji mysl ke všem přítomným a zvolal:

„Přináším od Stvořitelů tuto zprávu: Víme o tom, co se stalo v Universu, a podnikáme takové zásahy, aby jeho obyvatelé byli ochráněni. Vydržte. Buďte trpěliví!"

Lehký vánek se omotal kolem Iltara na důkaz pohlazení a políbení. Iltar se sklonil a pohladil zemi, pohladil Rheu.

Potom se napřímil a otočil ke skupině elfů. „Přátelé, mám pro vás povzbuzující zprávy, ale nejdřív bych rád navštívil postižená území. Pojďme. Veďte mne."

Vyrazili. Přemisťovali se z místa na místo a Valoi ukazoval Iltarovi způsobené škody. Na polovině Rhey, tam, kde již nebyla chráněna krunýřem, nacházeli obrovské krátery způsobené dopadem částí jiných světů a území země spálené od hořících úlomků. Byla zničena jak mnohá města lidí, tak mnohá sídla elfů. Město Ninive bylo zasaženo obrovským kusem ohnivé hmoty a většina z těch, kteří nebyli schopni se rychle dostat do podzemí, zahynula. Podobný osud postihl nedaleké sídlo elfů Am-mar.

Mnohem horší postižení však přišlo na Rheu s porušením klimatických podmínek. Nastala krutá zima, a tak ti z lidí či zvířat, kteří přežili přelet tlakové vlny, ale přitom se jim nepodařilo dostat včas do podzemí, znenadání pocítili silný chlad. Nikdo z nich nebyl na takovéto klima připraven.

„Také jsme zjistili, pane," informoval cestou Iltara jeden z elfů, „že u lidí dochází ke zraněním. Že harmonie, která zde vládla, byla narušena a jejich těla tak již nejsou chráněna před vlivem okolního prostředí. Naštěstí si mnozí z nás vzpomněli na učení našich Stvořitelů o možnostech dávat těla lidí do pořádku prostřednictvím působení léčivých energií a rostlinstva. Rostlinstvo je však zmrzlé a naše zásoby malé. Nepočítali jsme s tím. A se zraněními poznali lidé bolest."

„Opravdu?" podivil se Iltar. „Vím, jak o tom Io hovořil. Hovořil o možnosti, že by, v určitém případě, mohli lidé bolest pociťovat. Že jejich vnitřní struktura může přenášet takovýto druh informace. Ale že v běžném životě nebude aktivována. Že je to jenom jakási

pojistka pro jistý druh ohrožení. Jak se zdá, situace nastala.

Pokaždé když se setkám s něčím podobným, něčím, s čím bych vůbec nepočítal, jsem plný obdivu k našim Stvořitelům. A pokaždé si říkám, že bych byl rád, kdyby nás naučili více ze svého umění."

„Ó ano, Iltare, mnohé bychom pak dokázali bez nich," poznamenal elf.

V té poznámce bylo něco, co Iltara zarazilo. ‚Měl bych být uvážlivější při vyslovování svých myšlenek,' usoudil. Jeho další úvahy přerušily radostné výkřiky:

„Otče! Otče!" ozývalo se a nebyl to jeden hlas. Dva hlasy volaly totéž slovo. Všichni se otočili směrem, odkud přicházely a jejich srdce se rozzářila. Byl to Gawain a Noemi, kteří se vrhli do náruče svých otců, Iltara a Valoi.

„Ach Gawaine, je to paprsek světla, který opět zazářil v mém srdci, když tě vidím," řekl Iltar. „Rheo, drahá, syn se vrátil a je v pořádku!"

Nepatrné zachvění země znamenalo, že se Rhea zaradovala.

I Valoi byl šťastný. „Noemi, Noemi, dcero moje, tajně jsem doufal, stále jsem nosil v srdci naději!"

≈

Io byl unaven. Jeho tělo si žádalo odpočinek a on cítil, že je potřeba je vyslyšet. V krátkých přestávkách své práce sledoval, jak se ostatní Vyvolení pokoušejí napravit alespoň nějaká poškození ve světech, kde se zachoval život.

Uhasili požáry, urovnali krátery, a kde to bylo možné, zformovali povrchy do původní podoby. Pouze na Phalae toto vše nebylo potřeba, neboť ten zasažen nebyl. Chránila ho totiž tajuplná energie zářícího světla - dávný dar Anděla strážce Aie, která dokázala odclonit negativní dopady spojené s výbuchem a uchovat život tohoto světa v nezměněné podobě.

Io viděl všechnu práci Vyvolených. Trápilo ho, že není schopen více pomoci a přenastavit celkové podmínky k životu. Nastalý chaos se mu jen obtížně dařilo usměrňovat.

O to víc si uvědomoval prosby Iltara, aby se mu zjevil a zpravil ho o své vůli.

‚Chci-li být dobrý stvořitel, je mým úkolem sestoupit k těm, jimž jsem předal správu světů Universa a vyrozumět je o věcech, které přesahují jejich chápání a možnosti jejich nápravy,' usoudil nakonec.

≈

Byl to nepatrný záchvěv, co proletěl Iltarovou hlavou, aby pochopil Ioovo volání. Omluvil se proto ostatním elfům z další cesty po Rhee a spěchal do svého domu.

Jakmile dorazil, ulehl a čekal na Jeho příchod.

„Buď zdráv Iltare!" uslyšel známý hlas. „Konečně si máme příležitost promluvit. Dlouho jsi mne volal, nemýlím-li se."

„Vítej, pane Io!" zvolal Iltar. „Mnohokrát jsem na Tebe v těchto časech myslíval a toužebně vyhlížel tvůj příchod. To, k čemu došlo v prostoru, který jsi nám svěřil do správy, mne z celého srdce rmoutí. Viděli jsme se větší, než jsme, Pane! A nyní jsme poznali, že nevíme jak světy chránit či reagovat na to, co se stalo a jediné, čeho jsme schopni, je volat tebe na pomoc a čekat na tvoje smilování.

Stydím se za to, Pane. Stydím se před tebou, že jsme, ani já, ani nikdo z Elefi, nedokázali tomu všemu předejít, že jsme nedokázali rozpoznat blížící se ohrožení,' kál se Iltar. ‚Měli jsme odhalit, vědět, či alespoň tušit, co se chystá. Ale my jsme selhali. Jsme špatnými strážci.

A Ty máš právo nás soudit, Pane. Tedy suď nás. Suď mne, jsem připraven nést trest za tuto svou nevědomost!

„Přestaň Iltare!" poručil Io.

„Blažení ti, kteří jsou nevědomí z vůle Pána! Za takovouto nevědomost nemůžete nést vinu! Jste dobří Strážci, neboť to, co se stalo, je dílem sil, které nemůžete postihnout, ani nemáte prostředky se proti nim chránit. Nemáš za co se stydět a já vás nemám za co soudit! Jste těmi, které jsem si vyvolil, a svůj úkol jste splnili."

Io řekl poslední slova vážně a vznešeně a Iltar se uklidnil. Pokoj, rozvahu a odhodlání načerpal ze slov svého Stvořitele. Io pokračoval:

„Přišel jsem, abych ti oznámil, že v prostoru Universa ožilo Antisvětlo a oživilo síly pozůstalé z dob minulých. Způsobená exploze pak narušila rovnováhu všeho, co dosud bylo v řádu Universa zakotveno.

V tuto chvíli vládne v celém prostoru chaos. Tento chaos je potřeba odstranit, a pokud to nebude možné, vytvořit nový pořádek. Do té doby je vaším úkolem udržet stávající život na Gaie v takové podobě, abyste všichni přežili!" zdůraznil. „Nevím, jak dlouho totiž potrvá napravit to, co bylo narušeno.

Tobě a všem bytostem na Gaie vzkazuji: Žijte a bděte! Uspořádejte svůj život tak, abyste se dočkali chvíle, kdy opět zazáří světlo, zazelenají se stromy a voda opět začne volně proudit. Vydržte!

Pověřím Eiu, aby vám pomohla stvořit rostliny i zvířata, která

budou schopná života v podzemí. Terefi předej úkol střežit vchody a lidem vybudovat pod zemí dočasné domovy tak, aby se všichni cítili spokojeně. Sám se budu snažit utišit bolest Rhey a zacelit rány, které jí byly způsobeny. Dohlédni také, aby ve všech světech, na kterých ještě zůstal život, jejich obyvatelé spojili své síly k oslavě života a upnuli svoji mysl na čas budoucí."

„Ó, děkuji ti! Tvoje šlechetnost a moudrost mne pokaždé ohromuje ve své velikosti. Nedokážu vyslovit, co mám na srdci a na duši. Tak nesmírná je moje úcta, Láska a pokora k tobě."

„Vznešená jsou tvoje slova, Iltare, ale jistě si vzpomínáš, že toto jsme již probírali," usmál se Io.

„Ano, ale vždy jsem v úžasu nad tvým dílem. Ach Pane, dlouho již nosím v mysli jednu malou prosbu. Pokud bys dovolil nyní ji vyslovit…."

„Inu."

„S obdivem jsem vždy hleděl na zázraky, které jsi činil na Gaie, s obdivem jsem pozoroval světy z disku, jenž nás dokáže přenášet prostorem Universa, s obdivem sleduji stvoření Homidů v jejich dokonalostech i nedokonalostech. Je toho však mnohem, mnohem víc, před čím se skláním. A k tomu všemu se nyní přidal i ten pocit hluboké nevědomosti, který mi ani nedává šanci pomoci těm, které mám střežit a chránit, přijde-li Antisvětlo a udeří.

Jsem plný toho všeho, o čem tady hovořím, neboť v mém nitru se usídlila touha. Touha učit se! Učit se od Tebe, Pane! Vím, že znáš mé úmysly a dokážeš prohlédnout moji mysl. Víš tedy, že v tom není žádostivost se ti rovnat, být jako ty, neboť nikdo ze všech stvoření tě nikdy nemůže postihnout v celé tvé velkoleposti a všeobjímajícnosti. Moje přání je umět lépe dohlížet na tento svět a třeba jednou, s tvojí pomocí, i vytvořit nějaké vlastní dílo.

A to je má pokorná prosba, pane Io. Zda bys mne vzal k sobě do učení? Zda bych se mohl stát tvým oddaným žákem?"

Io se zarazil. Slova, která právě Iltar vyřkl, jej překvapila. Musel si přiznat, že toto ho zatím nenapadlo. ‚Mít svého žáka? A v prostoru Orfea? I když nakonec proč ne. Uvidíme,' pomyslel si.

„Je to neobvyklá žádost, Iltare," odpověděl mu. „Ale těší mne. Zvážím ji, ale do doby mé odpovědi na nic nespoléhej! Nyní je potřeba dát do pořádku to, co je, a teprve pak přemýšlet o tom, co bude. Jdi a připrav poselství pro radu Universa. Ať se každá z živoucích bytostí

dozví, že jejich Stvořitel je s nimi a ať se připraví na jiný život."

„Neskonalá je tvoje milost, Pane. I tvůj příslib zvážení mé žádosti je víc, než jsem očekával. Nyní se vydám vykonat vše tak, abychom zachovali to, co nebylo zničeno pro čas příští. Aby semeno, které bylo zaseto, přežilo a až přijde období růstu, vzklíčilo a opět přineslo své plody. Děkuji ti, ó Pane!"

7.

Aia se probudila a otevřela oči. Průhlednou stěnou spatřila zahradu s kvetoucími liliemi, schizandrami a dalšími rostlinami, které tak milovala. ‚Z jakého divného snu jsem se to probudila?' pomyslela si. ‚Venku je krásně. Musím jít hned ven popovídat si s květenou. Potěšit se s ní. Pohladit ji. Nasát její vůni.'

Protáhla se a otočila hlavu od okna ke dveřím. V nich stál její manžel a soucitně na ní hleděl.

„Jsi v pořádku, miláčku?" zeptal se.

Vyskočila z postele. „Nikdy mi nebylo lépe," zvolala a rozběhla se k němu. Vrhla se mu do náruče a chvíli tam jen tak stáli spojeni v objetí. Pak se Aia uvolnila, vzala ho za ruku a řekla: „Pojď se mnou, chci se jít podívat do zahrady na svoje kytičky. Kde jsou děti?"

„Jsou u tvých rodičů. Bylo to pro ně lepší, než aby měly na očích, jak odcházíš."

„To bylo od tebe moudré. Hned jak se najíme, pojedeme za nimi," rozhodla.

Když se vrátili ze zahrady, připravili si jídlo. Díval se na ni jako na obrázek. Už nevěřil, už se smiřoval s nejhorším. A ona tu je nyní taková jako dřív, snad ještě hezčí. ‚Kéž by se všechno vrátilo do starých kolejí,' zauvažoval.

Aie ale náhle něco blesklo hlavou.

„Co se děje v Orfeovi?" zeptala se z ničeho nic.

„Nevím, víš, že se o to nestarám. Nejsem jeden z vás a mám o tom přísně zakázáno mluvit," poznamenal s úsměvem.

„Jsi zlatíčko," řekla. „Až se vrátíme od mámy, zajedu za Eiou. Ta bude koukat, až mne uvidí!" rozradostnila se. „A nejen ona," dodala pak vážně.

≈

V podzemním městě zavládlo vzrušení. V ústí chodby se zjevila

skupinka pěti skřítků, která se vrátila z průzkumu situace na povrchu Rhey, společně se dvěma elfy, Dilmundem a Filemionem.

Ti, co něco dělali, přerušili svoji práci, ti, co byli v domech, vyšli ven. Mnoho lidí bylo dosud volně shromážděno na prostranstvích, kde jedni seděli či polehávali, jiní popocházeli, aby si ukrátili dobu čekání. Doufali, že se již budou moci vypravit zpátky na zem, do svých domovů. Nyní zpozorněli.

Skupina došla až k okraji jezera, na místo, kde je všichni mohli nejlépe sledovat. Zastavili se a skřítci se rozestoupili kolem elfů.

Pak promluvil Filemion hlasem mohutným a zvučným, že jej zaslechl každý, kdo naslouchal:

„Drazí přátelé. Jsem Filemion a toto je Dilmund. Byli jsme vysláni Iltarem, pánem Všehomíra, abychom přišli v tento čas za vámi.

Sami jste byli svědci událostí, kdy nenadálá temnota pohltila prostor Universa, ba co víc, jeden ze světů, který byl jeho součástí, se roztrhl a energie vypuzená tímto výbuchem jím otřásla. I stalo se, že některé světy byly zničeny a jiné, jako například Rhea, byly zasaženy hmotou, jež se touto explozí uvolnila.

Naštěstí Stvořitelé Universa zasáhli a ochránili tento svět před úplnou zkázou. Jedině jim vděčíte za to, že jste ještě zde, že, byť v tomto podzemí, přesto žijete. Proto především jim vzdejte díky. Spojte svoji mysl a poděkujte za vaši záchranu."

Byla to vznešená energetická myšlenka, která vznikla v podzemním městě a sjednocena prostoupila zemí na povrch, aby posílena volností vylétla do prostoru, kde vytvořila obrazec symbolu vděčnosti.

A byla to Eia, která právě na Rhee pracovala, jež na něj upozornila ostatní Vyvolené, když ho zahlédla. Potěšilo je to a povzbudilo v jejich úsilí pomoci těm, kteří k nim vzhlíželi.

Po děkovné meditaci Filemion pokračoval:

„Pán Všehomíra vám vzkazuje pozdravení a prostřednictvím nás vám předává toto poselství." Udělal pauzu a rozhlédl se.

„Lidé, byli jste stvořeni, abyste obývali tuto nádhernou zemi a připomínali svým Stvořitelům, že může existovat svět plný Lásky, radosti a hojnosti, svět plný veselosti, zpěvu a her, krásy i moudrosti, svět plný sounáležitosti, spojenectví a souznění, svět, který dosud nebyl nikdy a nikde stvořen.

Vy pak jste byli vyvoleni, abyste společně s těmi, kteří tento svět

spravují a s těmi, kteří se o tento svět starají v jeho nitru, oslavovali život. Život v celé jeho velkoleposti a svatosti. Abyste velebili Rheu, Matku zemi, která vás obdarovává vším, co potřebujete ke svému bytí a která, skrze vodu obnovuje život na této zemi. Pamatujte si navždy tento věk, který jste vy a vaše předchozí generace prožili, neboť již skončil. Vzpomeňte na vaše předky a jejich vyprávění a zaznamenejte si je. Zvěstujte to vašim dětem a zavažte je, aby i oni předávali dál, co slyšeli a viděli, neboť bude jednou důležité si vzpomenout!

Než jste totiž byli stvořeni, navštívil tento svět stín. Jeho záměrem bylo zastínit vše krásné, co bylo stvořeno, neboť ve tmě je zmar a zkáza takovýchto výtvorů snadnější. Za ním pak přišli vyslanci plamene, aby odstranili všechny, kteří se nevydají do jejich služeb. Proto se neúnavně táhli celou zemí za světly elfů, kteří se odmítli podrobit Pánu ohně, aby elfy vyhubili. Ale elfové obstáli, protože věřili Tomu, který je stvořil.

Tak jako Vidar, jeden z největších vůdců skřítků. On, na rozdíl od jiných, nepodlehl vábení ohně a vložil, spolu s několika věrnými, svůj život do rukou svého Pána. To jemu vděčí všechna pokolení skřítků za to, že se Stvořitel smiloval a zachoval jejich rod na tomto světě.

Náš Pán je totiž mocnější než všechny síly přicházející z temnoty! Proto ať se toto vše, co slyšíte, stane i pro vás, lidi, varováním a povzbuzením, neboť, jak se zdá, silám temnoty se podařilo zanechat v prostoru Universa své děti, které dosud spaly a nyní se probudily. A může nastat okamžik, kdy i služebníci plamene se znovu objeví a přijdou za vámi.

Říkáme vám: buďte silní! Chcete-li zachovat svůj rod, chcete-li, aby se vaši potomci opět těšili ze světla, odolejte dětem temných sil i za cenu ztráty vlastního života!

Vždyť v každém konci je nový počátek.

Proto byl dán elfům a lidem převeliký dar. Slyšíte dobře. I vám, lidem, neboť jste byli zrozeni ze světélek elfů, kteří padli plamenem ohně při ochraně Jeho světa. Tím darem je dar svobodné volby rozhodnout se, kdy a jak navrátíte své Světlo do Jednoty. Je to největší dar, jaký jste kdy mohli obdržet. Je to jeden z Jeho nezrušitelných Zákonů.

Zákon možné narušit není, zato řád ano. Děti temnoty na to přišly a svým zásahem způsobily, že byla porušena rovnováha. A to sebou přineslo důsledky.

Jedním z nich je i skutečnost, jak někteří z vás poznali, že vaše těla už nejsou tak dokonalá a mohou jim být způsobena zranění. Je potřeba,

abyste to věděli!“

Městem projela vlna vzrušení. Ergín se významně podíval na Viky.

Filemion mluvil dál: „Buďte od této chvíle na svá těla opatrní. Umíme je léčit i zahojit a budeme se snažit, abychom i vás postupně tomuto umění naučili, ale existují zranění, která mohou předčasně ukončit váš život.

Říkám vám to nyní, v době, kdy harmonie řádu je ztracena a není v tuto chvíli moci, která by vaše těla ochraňovala. V okamžiku zranění totiž ucítíte bolest. Budete se učit ji snášet, budete se snažit ji překonat. Není to ale nutné! Jelikož stejně jako naše těla, těla Terefi, těla ostatních bytostí, i vaše těla jsou pouhými nosiči Jeho poslání a Jeho záměrů.

A On nechce, abyste trpěli! Miluje vás! Pamatujte si to! Neste si Jeho Lásku ve svém srdci a sami se rozhodněte, zda Jeho dar přijmete, nastane-li čas. A vězte, že nezáleží na okolnostech, které vás k tomu povedou. Pokud se však odhodláte tak učinit, učiňte tak s Vděčností.“

Filemion se na chvíli odmlčel a lidé hluboce vnímali jeho slova. Přesto ještě, v tomto čase, nebyli schopni posoudit pravý význam proneseného poselství. Pak pokračoval:

„Pán Všehomíra vám vzkazuje: Až nastane chvíle, kdy se objeví synové či dcery stínu nebo sami vyslanci plamene a přijdou za vámi, nenaslouchejte jejich slovům, neposuzujte jejich činy. Neboť co nepochází ze Světla, nepochází od vašeho Stvořitele. Buďte Mu věrní do konce svého života.“

Dlouhá a vážná byla řeč Filemiona. Když skončil, povstal Archibald.

„Jmenuji se Archibald a jsem členem shromáždění. Chci vám poděkovat jménem nás všech, lidí, zde nalézajících své útočiště a využívajících pohostinnosti přátel skřítků, za to, že jste k nám přišli a přinesli poselství pána Všehomíra, neboť jeho slova budou uchovávána v našich srdcích jako živé svědectví toho, co bylo, co jest a co může nastat. Slibuji tímto za náš rod, že odoláme slovům těch, kteří vyjdou z temnoty, pokud se objeví, a raději obrátíme naše těla k zemi a duše ke Zdroji, než abychom se stali jejich pomocníky. Slovo Pána je nám svaté!“

Po těchto slovech lidé tleskali a k nim se přidali i skřítci. Filemion se usmíval. Když vše utichlo, Archibald pokračoval.

„Rád bych se tě ale zeptal - je už možné vrátit se do našich obydlí? Rádi bychom se umyli, uvařili naše jídla a odpočinuli si v našich ložích.“

Tu povstal Dilmund. „To bohužel ještě možné není. Jak již bylo řečeno, exploze, která otřásla Universem, narušila harmonii a dosavadní podmínky pro váš život na Rhee. Pokud byste nyní vyšli na její povrch, vaše těla by to nevydržela. Je třeba vyčkat! Buďte si však jistí, že Stvořitel udělá vše pro to, abyste opět mohli vyjít z podzemí a vzhlédnout ke světlu. Do té doby je potřeba, abyste si uspořádali své příbytky zde. Nejen elfové a skřítkové vám budou nápomocni," dodal tajuplně.

„My jsme připraveni!" ozývaly se hlasy skřítků. „Naše pohostinnost je lidem k dispozici."

„Děkujeme vám všem za vaši sounáležitost," promluvil znovu Archibald. „Máme ještě starost o naše jednorožce. Donesli nás ke vstupům do podzemí, ale jejich velikost jim zabránila vejít s námi. Co se s nimi stalo? Je možné je zachránit?"

Byla to naléhavá otázka a Filemion cítil, s jakým zaujetím všichni lidé čekají na odpověď, neboť znal tu hloubku vztahu, co je vzájemně spojovala.

„Bohužel, nemám pro vás odpověď, kterou byste si přáli slyšet," promluvil s pokorou tak, že ačkoli lidé zesmutněli, zůstala v jejich srdcích radost ze vzpomínek. Filemion řekl dále:

„Ty, kteří pomáhali vaší záchraně, se zachránit nepodařilo. I mnohé z lidí již nedonesli. Ale třeba až přijde čas a vy vyjdete zpátky na povrch země, i oni se znovu objeví. Žijte v naději!"

„Drahý Filemione, tu naději si poneseme ve svých srdcích do doby, dokud nedojde k jejímu naplnění nebo naše duše neodejdou ke Zdroji," řekl Archibald. - „Nyní mi tedy dovol požádat zástupce skřítků a i tebe a pana Dilmunda, abychom se sešli a probrali vše, co souvisí s vybudováním našich příbytků."

„Ano, Archibalde, pojďme a proberme to," souhlasil Filemion.

Ztichlým městem se poznenáhlu opět začaly šířit hlasy. Jak lidé, tak skřítci rozmlouvali o Iltarově poselství i o celkové situaci. Část skřítků se vrátila ke své práci. Lidé pak s napětím očekávali, co vyplyne ze svolané porady.

8.

„Aio, no ne, jsi to ty?“ volala překvapená a zároveň potěšená Eia, sotva ji spatřila na prahu dveří svého domu. „Jsem tak šťastná, že tě zase vidím, ani nevíš jak.“

Dlouho se držely v objetí.

„Jsem také šťastná, Eio. Už jsem v to ani nedoufala,“ vydechla Aia.

„Pojď dál a posaď se, musím ti toho tolik vyprávět.“

„Na to se moc a moc těším. Hlavně, co se děje v Orfeovi. Mám velmi znepokojivé zprávy.“

„Je tomu tak,“ přisvědčila Eia a začala jí líčit vše, co se událo od chvíle, kdy Aia onemocněla.

„Io teď spolu s ostatními pracují na úpravách systému, aby se obnovil život ve zbývajících světech. Představ si, naštěstí tvůj svět to nezasáhlo a díky ochraně, kterou tam máš, nejsou ani porušeny klimatické podmínky. Je to zázrak.“

„Je to dílo mého anděla,“ řekla Aia tiše.

„Máš mocného spojence. Škoda, že nám není schopen pomoci i s ostatními světy,“ posteskla si.

„Jeho schopnosti nejsou tak velké. A potom…“ nedořekla.

„Co potom?“

„Přišel za mnou.“ Eia s napětím poslouchala. „Přišel a řekl mi, že Orfeus je ve vážném ohrožení.“

Eia se leknutím zvrátila do křesla. Aia pokračovala.

„Antisvětlo bylo opět vyvoláno a přivedeno do prostoru tím, kdo je tam přinesl. Kdesi v hloubi neprobádané části prostoru vznikl temný svět. Je ovšem dobře ukrytý, a to tak, že ani můj anděl není schopen zjistit jeho místo.“

„Ach Aio,“ zalkala Eia.

„Víš, tehdy, když se mi udělalo tak zle, tam byl.“

„Kdo?“ vykřikla Eia.

„Stín. Viděla jsem ho. Viděla jsem ho, jak je spojen s Inem a ovládá ho. Chtěla jsem vás varovat, ale nenechal mne. Chtěl mne zahubit. Vím to!“

„Proboha, to ne! Ine?! Io měl sice pochybnosti, ale teď mu věří!“

„Je to již vyšší hra, Eio. Nemá cenu si zoufat. Pamatuješ, co kdysi povídal Io? Jak za ním přišla světelná bytost a darovala mu Světlo? Vzpomínám, jak vyprávěl, že mu řekla, že život je velká nikdy nekončící hra těch, kdo si hrají s těmi, které stvořili. A že přijde čas, kdy bude chtít

přestat hrát tuto hru a vše vymazat ze své paměti.

Tak, jako my hrajeme hru s našimi bytostmi v Orfeovi, stejnou hru hraje někdo s námi. A ten někdo má nyní záměr i s prostorem, který nám byl svěřen a o kterém jsme se doposud domnívali, že patří jen nám. Možná, že až toto Io zjistí, bude chtít přestat hrát tuhle hru."

„Aio, to nevím. Pravdou je, že já sama pochybuji, že obnovím svůj zničený svět. - To již opravdu nebude nic tak, jako dřív?"

„Ach, Eio," naklonila se Aia k Eie a vzala její ruce do svých. „Nevím, co bude a co máme dělat. Jsem z toho zmatená."

„Ale Ine, ten zlotřilec! Io mu musí ihned zase vzít jeho nosič! A zakázat přístup do Orfea. On jistě zná, kde je temný svět umístěn a jak ho zničit. Rychle, pojďme za Ioem."

„Určitě za ním pojďme, jenom buď opatrná. Je to jeho bratr a jsem jediná, kdo mluví o Ineho spojení se Stínem. Moje svědectví je osamocené. Tentokrát nejsou důkazy!"

Ale Eia už vyrazila.

Když vešly Eia s Aiou do Ioovy pracovny, Io seděl u konzole a pracoval, zatímco Ron ho soustředěně pozoroval, aby mu neuniklo nic z toho, co dělá. Eia se usmála. Ráda je viděla společně. Ačkoli Ron již často nebyl doma, nyní, v době krize v Orfeovi, sledoval s napětím otcovu práci. Io byl zase rád, že může některé své úpravy s někým hned konzultovat.

„Dívej se, synu, a uč se," říkal mu právě. „Jednou i můj čas vyprší a pak to budeš ty, kdo převezme správu tohoto prostoru."

„Ale tati," smál se Ron. „Víš kolik generací Elefi projde Orfeem, než ty se přiblížíš konci svého života?"

„Nikdy nevíš, co přijde. A pak bude potřeba být připraven. Vědět, co to je za situaci, znát, co se má udělat k jejímu vyřešení a umět toto řešení realizovat. V každém okamžiku svého života. Podívej. Myslel jsem si, že už o Orfeovi všechno znám, že jej mám pod kontrolou, že mne nemůže nic překvapit. A stačila jedna exploze, zásah, který naboural systém, a já najednou zjišťuji, že mé znalosti jsou zcela nedostatečné. Znova se tedy učím pracovat s energií, programovat systémy, hledat chyby, identifikovat příčiny a testovat následky.

A k tomu všemu se objevil ten chaos. Jak a odkud mám zachytit jeho podstatu a z této podstaty vybudovat systém? Zatím pořádně nevím a přitom v Orfeovi na můj zásah čekají tisíce stvoření.

Ale já to nemohu uspěchat. Možná bude trvat celou jednu generaci Homidů, než přijdu na způsob, jak se s tím vypořádat a naprogramovat příslušné úpravy. A stejně nepoznám, zda vůbec fungují tak, jak jsem si představoval. Je to nelehký úkol, synu."

„Ty ho ale zvládneš Io!" pronesla Eia. Oba dva se k ní otočili.

A spatřili Aiu.

Bouřlivé přivítání by jistě trvalo mnohem déle, kdyby Eia do nastalého jásotu nepronesla:

„Aia má zprávu, že za temnotou a vším, co se stalo v Orfeovi, stojí opět Stín a Ine."

„Cože?" vyhrkli oba naráz a ztuhli. Io se zachmuřil a pomalým krokem přešel ke křeslu a usedl do něho. Ron stál na místě a mlčky pozoroval otce.

V podivném rozpoložení se ocitl Io. Ta informace v něm vyvolala vztek, současně údiv, ale i pocit jakéhosi náznaku jemné podezřívavosti vůči Aie. Byl rozčarován. Měl vůli k okamžitému jednání brzděnou svými pochybnostmi.

Pak ztěžka vydechl: „Ať mi to Aia poví sama."

Když ji vyslechl, řekl: „Svolám Vyvolené. Tam Aia přednese zprávu od svého anděla a vyslechneme Ineho. Všichni musí znát vše a rozhodnout."

„Ale Io," naléhala Eia. „Copak ty Aie nevěříš? Je potřeba jednat rychle! Vždyť světy v Orfeovi jsou v ohrožení."

„Celý Orfeus je v ohrožení a nejen on," reagoval podrážděně. „Roy a Aia z toho vyvázli na poslední chvíli. Bude potřeba zvážit, co dál. Teď jděte, musím přemýšlet."

Osaměl. Tomu, že by bratr zničil svůj svět a postavil se znovu proti němu, nemohl uvěřit.

Stál před svým dosavadním nejtěžším životním rozhodnutím ‚co dál?' V hlavě se mu spřádaly podivné myšlenky a Io jim dal volnost. ‚Jak je to dávno, kdy pomocí destičky objevil prázdný prostor a považoval to za zázrak. Sám v něm tvořil, sám se z něho radoval, tak proč to tak nenechal? Kolik starostí a trápení si mohl ušetřit. Jenže samota byla tak tísnivá. Proto se rozhodl podělit se o svůj dar s ostatními, vybranými přáteli. Ale byl to pořád on, kdo měl navrch. On všechno ovládal, všechno řídil. Byl pořád nejlepší.

Tehdy přišel posel. K němu, ne k někomu jinému! Jemu dal důvěru a přinesl mu Světlo. Jaký neskutečný pocit to byl, umístit ho do Orfea

a oživit stvořené bytosti. Ta nádhera, ta úchvatná hra. Všichni k němu vzhlíželi s obdivem, všichni respektovali jeho názory, všichni se mu podřizovali.

Kromě jednoho.‘ Ioovy myšlenky se sevřely hněvem a úzkostí. ‚S každým by si to rychle vyříkal, a kdyby to nepomohlo, jednoduše by ho vyřadil ze hry. Ale byl to jeho vlastní bratr, jenž ho dostal do úzkých! S ním jej spojuje pouto rodinné lásky, kterého se již nikdy nezbaví. Má to být však důvod mu všechno tolerovat a odpouštět?

Láska. To ona zapříčinila jeho slabost pro bratra. Díky ní mu vždy všechno promíjel. Ale s tím je konec. Jestli zjistí, že v tom, co se stalo, má prsty, vyřadí ho nadobro. A pokud to nepůjde, uzavře dveře. Jestli to je opravdu Ine, kdo mu zkazil tuhle hru,…‘ nechtěl domýšlet.

≈

Když se ve stanovený čas sešli všichni Vyvolení v Ioově domě, vládla zde napjatá atmosféra. Zvláště pak, sotva vstoupil do pokoje Ine. Jak uviděl Aiu, ihned vycítil, že toto mimořádné jednání má nejspíš co dělat s ním.

Po dvou, po třech postávali Vyvolení roztroušeni po pokoji a sem tam prohodili mezi sebou pár slov. Čekali na Ioa. Na stole bylo připraveno občerstvení, ale nikdo neměl na nic chuť.

Netrvalo dlouho, dveře se otevřely a vstoupil Io. Vyzval je, aby se posadili. Váhavě se rozsadili do připravených křesel a pohovek. Ine se usadil do křesla nejblíže dveří. Snad, aby mohl okamžitě opustit místnost, kdyby se situace stala pro něho neúnosnou. Io začal:

„Milí přátelé, děkuji, že jste přišli. Svolal jsem vás proto, že jsem chtěl, abyste vyslechli zprávu od naší uzdravené kamarádky Aii, kterou tímto vítám mezi námi.“

Ozval se potlesk, který na chvíli protrhl napětí. Všichni při něm potajmu sledovali Ineho. Ale Ine o nich věděl a nadšeně volal „no konečně“ a tleskal jako ostatní.

Poté, co utichlo přivítání, Io pokračoval: „Bohužel však, spolu s Aiou se k nám dostávají velice znepokojivé informace. Sami posuďte jejich závažnost a uznáte-li, že je potřeba jednat, společně přijmeme opatření, která budou odpovídat významu toho, co vám Aia sdělí. Aio, prosím, mluv,“ vyzval ji.

Aia se zvedla a vyměnila si s Ioem místo. Vnitřně nekolísala. Byla si jistá svojí pravdou, jediné, co cítila, byla opatrnost ostatních. Uvěří jí?

„Moji drazí přátelé,“ začala a na všechny se mile podívala. „Víte,

jsem tak ráda, že jsem opět mezi vámi. Zvláště pak, když jsem, ještě zcela nedávno, přestala doufat, že se ze své nemoci někdy dostanu. Ale pak přišel můj anděl, který mi pomáhal budovat svět Phalae a zachránil mne."

Pokračovala ve vyprávění klidným hlasem a vylíčila vše o svém zjevení, o zprávách anděla a o spojení Ineho se Stínem.

„Sami zvažte, komu budete víc věřit, zda tomu, kdo již jednou zradil nebo tomu, kdo nám vždy pomáhal," skončila svoji řeč nenadále ostřejším tónem.

Vyvolení byli zaraženi. Obrátili své pohledy k Inemu jakoby ho chtěli vyzvat, aby se přiznal. Ine však zůstával klidný. Na jeho tváři nebylo možné rozpoznat naprosto nic, kromě údivu nad slovy, která zde zazněla.

Ticho tedy přerušil až Io a poděkoval Aie. Pak se obrátil k Inemu:

„Co nám k tomu můžeš říct, bratře? I když teď vážně nevím, zda tě mám brát jako svého bratra."

„Zadrž, Io," vyzval Ine nenadále Ioa. „Zadrž, než řekneš něco, co by tě mohlo v budoucnosti mrzet."

„Co tím myslíš?"

Ine povstal, ale nevzdálil se od svého místa. „Myslím tím, že všechna obvinění, která jsem zde vyslechl, jsou lživá!" prohlásil rozhodně a pokračoval:

„Uráží mne, že přichází někdo, kdo ještě víc rozněcuje moji bolest ze ztráty toho, co mi bylo tak nejdražší. Mého světa Gal-ah." Jeho tón se začal měnit v bolestný a uražený. „Po tři periody jsem měl zákaz přístupu do Orfea a byl vyloučen z tohoto společenství. Tak jste mne potrestali vy, vy všichni, jak tu sedíte. I když si velmi dobře pamatuji, že zde byl hlas žádající mnohem víc. A kdo byl nositelem tohoto hlasu? Kdo?" Ukázal na Aiu. „Ona, to ona žádala, abych se již nikdy nemohl stát Vyvoleným a vrátit se do Orfea. Ona již tehdy měla vůči mně zlost, již tehdy mne nenáviděla.

Ale proč? Ví to někdo z vás? Co jsem jí udělal? Čím jsem si zasloužil takovéto odsouzení?" Udělal významnou pauzu.

Aia nevěřícně hleděla na Ineho a nebyla schopna slova.

„Vidíte, mlčí. Jistě je v tom cosi skrytého, neuchopitelného. Možná by řekla, že je v tom cosi vyššího, proč mne nemá ráda a snaží se mne očernit. Vždyť doposud mi Io ani nedal plné oprávnění pracovat v Orfeovi. Ustavičně jsem pod něčí kontrolou." Při těch slovech si

Io a ostatní uvědomili, že Inemu opravdu nevrátili plnoprávný přístup do systému. A Ine si byl vědom dopadu svých slov.

„Nechali jste mne přihlížet a sem tam každému něco pomoci, ale to bylo vše. Tušil jsem to, tušil jsem, že mi již nikdo z vás, včetně mého bratra, nebude věřit! I proto jsem se nechtěl vrátit do Orfea. Bál jsem se. Ano, bál jsem se toho, že pokud by se v něm něco v budoucnu stalo, ukážete prstem na mne a řeknete ‚to on'. Ten za všechno může. Jak nízké!

Ale já jsem se přesto vrátil. Bohužel mi nevyšel osobní život tak, jak jsem si představoval, i proto jsem se obrátil zpět do Orfea. Abych tam hledal radost, která by mne na chvíli vytrhla z mých chmurných myšlenek a mojí samoty. Obnovím důvěru, říkal jsem si, obnovím spojenectví s bratrem a rodinou, říkal jsem si, budu opět mezi přáteli, říkal jsem si. A ono to vypadalo, že by to mohlo fungovat.

Co však nyní neslyším? Podívejte se, to Ine, ten je spojen s negativními silami, ten zničil Orfea, ten za všechno může. Jak podobné tomu, když jste mne zcela nedávno, pod vedením mého vlastního bratra, který se nerozpakoval a bez pozvání mi vtrhl do pokoje, obvinili. Každý z vás si to myslel!" mluvil vzrušeně a ukazoval postupně na jednotlivé Vyvolené.

„Fuj, jak odporné, jak podlé nařčení!" zvolal, avšak vzápětí pokračoval klidným, i když důrazným tónem: „Ale jak jednoduché a prosté. Vždyť co je jednoduššího než obvinit Ineho. Ten již jednou zklamal, tak to bude jistě on, kdo zklamal podruhé. Hlavně, že je tu někdo, na koho je možné ukázat.

Doufal jsem, že už je to za mnou. Ale vidím, že to ještě neskončilo. A nevím proč. Má to být snad proto, že ta, která, po celou tu dobu, co my jsme pracovali na záchraně světů, teprve nyní, když je skoro po všem, přichází s podivnou zprávou od kohosi, koho nikdo z nás nikdy neviděl? A přitom, díky své nemoci, nemá ani představu, jak těžké chvíle jsme prožívali s našimi bytostmi. Sám Roy se dostal do ohrožení života! Kde je ten anděl, co se jí zjevil? Existuje vůbec? Proč nepřijde mezi nás, abychom ho všichni viděli?

Osobně bych čekal od uzdravené, že půjde, vyslechne si, co se událo a přidá se, aby pomohla. Ale ona ne! Namísto toho jde a obviní mne, toho, jehož svět byl zničen." Ine začal zvyšovat tón.

„A víte, proč byl zničen? Víte to? Protože pan Io ho tak naprogramoval, protože ho vlastně chtěl zničit a kdoví, zda to neselhal

právě jeho program, že můj svět, svět, který jsem tvořil takovou dobu se všemi mými bytostmi, jediným povelem explodoval. Bum…“ Ineho prudká řeč jej na chvíli vyčerpala a jeho slova všechny zasáhla. Zaváhali, když si uvědomili, že Ioova pojistka opravdu měla Gal-ah zničit a že mohlo dojít k chybě v programu.

„To není možné,“ promluvil klidným hlasem Io. „Říkal jsem ti už, že způsob zničení měl být úplně jiný.“

„Jak si ale můžeš být tak jistý, že nedošlo k chybě? Jak si můžeš být tak setsakramentsky jistý, bratře?“ volal Ine.

„Ale já tě nechci obviňovat, ani jsem to nikdy neudělal. A ani ji nechci obžalovat ze lži a křivého nařčení. Vždyť byla nemocná! Těžce nemocná! A v takovémto případě může docházet k jakýmsi vizím. Obrazům, ovlivněným minulostí. Mohla ve spánku zaslechnout cosi o zkáze Orfea a naskočily jí výjevy, na které si pamatovala, když kdysi pomáhala Elefi bojovat se stínem a bytostmi Gal-ahu. A pak stačilo málo, abych se do těchto představ dostal i já. Nebyl to tedy náhodou obraz strachu z minulosti přenesený do současnosti, co Aia viděla?“ působivě se ptal Ine.

„Zvažte, co je skutečnost a co fikce. Potom mne suďte, stojím před vámi, nikam se nezavírám, nikam neutíkám. Moje aura je čistá. Byl jsem a stále jsem připraven pomáhat s obnovením světů v Orfeovi, a kdyby nedošlo k tomuto setkání, byl jsem připraven v budoucnosti Ioa žádat o možnost stvoření nového světa. Ale myslel jsem, že budu spolupracovat s opravdovými přáteli. Nyní vidím, že jsem se v tomto přesvědčení obrovsky zmýlil.“ Po těch slovech si sedl a sklonil hlavu.

Byla to velkolepá řeč, kterou Ine vedl a jež ovlivňovala mysl a srdce ostatních Vyvolených. Tentokrát pokradmu pozorovali Aiu, aby zjistili, jak se ona tváří na Ineho proslov.

Aia byla zaražená. Tušila, že její pozice nebude snadná, ale poznala, že Ine již není prostým protivníkem. Že po dobu její nemoci z něho vyrostl sebevědomý a vychytralý soupeř, navíc ovládající dokonale kouzlo manipulace a přetvářky. Ani na chvíli nepochybovala o tom, že její anděl přinesl pravdivé poselství, zato začala pochybovat o tom, že i ostatní jsou schopni dospět k tomuto poznání. Najednou cítila, jak je slabá. Jak se svojí pravdou zůstává osamělá.

„Můžeš slova Ineho nějak vyvrátit, Aio?“ zeptal se Io.

„Nemám jiného svědectví ani důkazů, pokud jsi ty sám něco neobjevil,“ řekla Aia. „Co však vím jistě, je to, že moji pravdu Ineho

slova nezastřela a že přijde čas, kdy i vy prozřete. Ale možná je to vyšší moc, co nás vede k našemu jednání a tím, že Orfeus již není pod naší kontrolou, nemáme právo zasahovat do těchto záležitostí. Zvažte vše, co bylo zjeveno, ale i to, co zůstává skryto."

„Aio, vážím si tě, i tvých pocitů a vizí," ozval se Leo, „ale jak mám zvažovat něco, co je skryto, když nevím, co to je a k čemu mne to dovede. Na jedné straně jsou jakési, promiň, tvé sny, a na straně druhé jsou fakta. Ine vskutku nemá plný přístup do programů. Jeho svět byl zničen. Navíc Io tento svět opravdu připravil k zániku v případě napadení a není schopen zjistit, zda v programu nenastala chyba. Ine je můj kamarád stejně jako ty jsi moje kamarádka. Ale Ine byl doteď se mnou, zatímco ty jsi nic z toho, co se stalo, nezažila. Já plně rozumím pocitům, které Ine má."

„Já ti nevím, Leo," řekla Eia. „Aia zde sice nebyla v době ohrožení Orfea, ale je to důležité? Co když zkáza Gal-ahu byla záměrná. Ine věděl, že již nikdy na tomto světě nebude moci působit. Cožpak není jednodušší nechat ho zničit a stvořit si nový? Aia vždy viděla věci, které jsme my neviděli. Nemám důvod jí nevěřit. A takováto vidění se přece odehrávají za změněného stavu našeho vědomí."

„Ale jak by to Ine provedl, když nemá oprávnění k plné práci v Orfeovi? A Io jistě má historii přístupů do systému," namítla Mia.

„Ano, tu jsem prověřoval. Podle ní to Ine nemohl provést," připustil Io. „Stejně tak jsem ihned po obdržení těchto informací znovu důkladně kontroloval, zda systémy či programy by mohly být nějakým způsobem spojeny s Ineho konzolí či přístupy. Musím tě, Aio, zklamat, nic jsem nenašel."

„No vidíte!" zvolala Mia.

„Ine nás však již jednou dokázal obejít," nedala se Eia.

„Ale Eio," napomenul ji Io, „to již zacházíš daleko. Vím, že jsi nejlepší přítelkyně Aii, ale spekulativně obviňovat mého bratra jen proto, abys dokázala Aiina slova, mi nepřijde korektní. Jsem pro to, aby každý řekl svůj názor. Tedy se vás ptám moji Vyvolení: chcete, abych Inemu zakázal přístup do Orfea na základě sdělení, se kterým přišla Aia či nikoliv?"

Kromě Eii, ostatní odmítli Aiino obvinění a postavili se za Ineho.

Bylo rozhodnuto.

9.

Život v podzemí Rhey se postupně stabilizoval.

Skřítci vybudovali lidem přechodné příbytky a propojili je širokými a vysokými chodbami, aby se v nich lidé mohli pohodlně pohybovat. K zajištění stálé teploty v podzemí uvolnila Rhea ze svého nitra horké prameny, které skřítci rozvedli do všech chodeb a místností k jejich vyhřívání.

Za pomoci elfů pak lidé vybavili své dočasné domovy tak, aby se v nich cítili příjemně. Pili vodu a potravu si připravovali z rostlin, které Stvořitelé uzpůsobili pro růst a zrání bez světla. Také se objevila zvířata, aby jim dělala společnost.

Dlouhou dobu trávili lidé v podzemí ve společnosti elfů a skřítků. Obdivovali jejich práci a začali se od nich učit. Pro každého to byla neopakovatelná příležitost získat tak mnoho znalostí a dovedností.

A když byli pospolu, elfové líčili prastaré zážitky z doby příchodu služebníků plamene na Rheu. Popisovali ohnivé muže, nádherné draky a veliké obry tak věrně, že je lidé viděli ve svých snech jako živé. Dál pak vyprávěli tyto příběhy svým potomkům. Jejich poutavost z nich udělala legendy. Legendy o ďáblech, dracích a obrech, které se v ústním podání tradovaly z generace na generaci, aniž by se s nimi jediný z lidí setkal.

A události probíhaly jedna za druhou, jedna generace odešla a nová se narodila.

≈

Viktorie porodila Ergínovi syna Gordona.

Hned od narození byl Gordon zvídavé dítě. Sotva se naučil lézt, vše doma prošmejdil a prozkoumal. Nic před ním rodiče neutajili. A jakmile se naučil chodit, využíval každé chvíle, kdy se mu podařilo dostat se nepozorovaně z domu, k toulání podzemními chodbami, ve kterých se ztrácel a nikdo nevěděl, co dělá. Přesto zde setrvával dlouhý čas.

Brzy se skamarádil se dvěma chlapci ze sousedství, Meretem a Samuelem. Společně se bavili prolézáním chodeb či sledováním skřítků při jejich práci. Někteří ze skřítků si je oblíbili a sotva toho byli schopni, nechávali je, aby si sami vyzkoušeli něco vyrobit pod jejich dohledem.

I když Gordon vzhlížel více k elfům. Již od dětství se účastnil návštěv elfa Dilmunda v jeho rodině, kdy elf s jeho otcem vzpomínali na život na povrchu Rhey. Gordon pokaždé pozorně naslouchal a pokládal

Dilmundovi zkoumavé dotazy. Ten si ho za to velmi oblíbil a Gordon toho využíval. Vždy, když měl Dilmund více času, prosíval ho, aby jej naučil něco z umění elfů, ale co by mohl dokázat i on, jako člověk. A tak se stalo, že Dilmund učil bystrého chlapce pracovat s energií a Gordon pak předváděl naučené kousky užaslým kamarádům.

A život v podzemí ubíhal a Gordon s Meretem a Samuelem postupně dospívali, jejich těla zesílila a zmužněla, a jejich hry se změnily v organizované a předem plánované výpravy. Dali si za cíl detailně probádat podzemí, ale vše prováděli tajně a nikomu o tom neřekli. Stala se z nich báječná parta. Za vůdce si zvolili Gordona pro jeho schopnosti, které Meret se Samuelem obdivovali. Nepochybovali, že je z nich nejlepší.

≈

„Podívej, Gordone, jsme na konci, dál už to nevede," posteskl si Meret, když opět při jedné z jejich výprav narazili na skálu, uzavírající jim cestu vpřed.

„Tentokrát jsme šli ale pěkně dlouho, co?" poznamenal Samuel.

„Určitě, kdoví, kde vlastně jsme," přisvědčil Meret.

Gordon neřekl nic. Místo toho zaujatě zkoumal za svitu krystalu skalní masiv.

„Pojďte sem! Podívejte," vykřikl najednou, „je to jenom zahrazené."

„Vážně, máš pravdu," souhlasili, když i oni objevili spáru ohraničující veliký kus kamene, který vypadal, že je pouze dovedně zasazen do celého masivu, aby tak zabránil v průchodu tunelem.

„Jestli je to tak, kam ta chodba asi dál vede," uvažoval nahlas Meret.

„Třeba k nějakému dalšímu městu," mínil Samuel.

„Pánové, dokážete si to vůbec představit?" vydechl Gordon.

„Jen jestli by nás nezavedla zase zpátky," zapochyboval Meret.

„Vždyť to by také nevadilo, alespoň se vrátíme jinou cestou," prohlásil z ničeho nic Gordon.

„No počkej, jak se vrátíme jinou cestou?" zarazil se Meret. „Ty to snad chceš teď prokopat?"

„Ne, proč bych to dělal. Kopání, pánové, je pro skřítky. My lidé, kteří se učíme od samotných elfů, umíme s hmotou hýbat," vychloubal se. „Žádné kopání, žádný nepořádek, čistá práce! Jděte stranou!" přikázal jim.

Meret se Samuelem otevřeli údivem pusy a uhnuli.

„Tak to jsem zvědavý," dodal Samuel.

Gordon se postavil čelem ke stěně a zvedl pravou ruku, předpažil ji a dlaň namířil na kámen. Potom, po vzoru elfa Dilmunda, začal odříkávat určité formule, které aktivovaly energetické pole kolem něho, a prostřednictvím ruky došlo k jeho přenosu ke skále. V okamžiku, kdy vyvolaná energie narazila na kámen, obemkla ho a sotva Gordon pohnul rukou směrem k sobě, energetická síla uvolnila kámen ze skály. Drobné kamínky se začaly sypat kolem spáry, a mezi kamenem a masivem vznikla úzká štěrbina.

„No tedy, ty umíš ale kouzla," obdivně žasnul Meret a zvědavě se se Samuelem vrhnuli ke štěrbině. Avšak ihned uskočili nazpátek. Vrazili přitom do Gordona a povalili ho. Spojení bylo přerušeno.

„Fuj, to je zima!" vyhrkli oba současně.

„Co to děláte?" zlobil se na ně Gordon. I on byl zasažen ledovým vánkem. - „To musí jít z povrchu Rhey. Dostali jsme se až k východu z podzemí," pronesl do ticha.

Pronikavý chlad přinášel víc a víc zimy a všem začaly mrznout nohy. „Zavři to, Gordone, rychle to zavři, než tu umrzneme," volali.

Gordon hbitě vstal a zaktivoval energii. Opět začal dlaní působit na kámen, tentokrát opačným směrem a ten se pomalu zasunul na původní místo.

„Uf," ulevili si, jakmile štěrbina zmizela. Třásli se zimou, neboť v tomto tunelu již žádné teplé prameny nebyly rozvedeny, a ačkoli sem mírné teplo stoupalo z nitra země, ledový chlad, který vnikl dovnitř, prostoupil jejich těla.

„Tedy řeknu vám, že tam bych žít nechtěl," prohlásil Samuel.

„No spíš bys ani nemohl," usoudil Gordon. „Než bys vystrčil hlavu, byl by z tebe mražený člověk." Rozesmáli se.

„Ale stejně bych se chtěl jednou podívat nahoru," řekl Meret.

Gordon se zamyslel. ‚Třeba by se našel způsob, jak by mohli přežít. Třeba.'

10.

Eia s Aiou seděly v kuchyni, popíjely bylinný nápoj a povídaly si. Kolikrát se již sešly od té doby, co se Aia uzdravila a kolikrát potajmu pátraly po důkazech Ineho spojení s Antisvětlem. Bohužel se jim nedařilo zaznamenat žádné jeho nedůvěryhodné aktivity.

Nějaký čas za nimi chodil i Io a ptal se na situaci, ale když viděl, že na nic nepřišly, přizval si Ineho do týmu k Ronovi, aby mu pomáhal s úpravou programů a nastavením nového řádu. Eia to neviděla ráda, ale Io s Ronem si byli tak jistí.

„Ach Aio, nemohu nic dělat. Sama vidíš, že Ine je nyní všemi oblíbený a my nemáme nic, při čem bychom jej přistihly. - Je to vůbec možné? Nespletla ses?" zeptala se Eia po chvíli.

„Vidím Eio, že i ty už začínáš pochybovat," usoudila Aia.

„Ne, ne, promiň," bránila se Eia. „Ale vidíš sama."

„Nedivím se ti. Ine se mi vyhýbá, jak jen může. Bojí se, že provedu něco, co by rozbilo tu jeho umělou auru. Ale já zase nemám takové schopnosti. Jsem si však jistá, že něco chystá. Nevím kdy, ale něco přijde."

≈

Byla to dost nezvyklá konference, kterou se Io rozhodl uspořádat. Práce na novém systému byla totiž dokončena.

Vzpomínal, kolikrát se se všemi setkával a probíral s nimi svoje nápady a zapracovával jejich připomínky. A pak jednou přišel Ron a řekl:

„Tati, říkal jsi, že ses rozhodl přijmout Iltara za svého žáka; že ho budeš učit mnohým věcem, neboť jeho úkoly a úkoly rady Universa přesáhnou vše, co dosud znal. Co kdyby se již nyní podílel na tom, co vznikne, minimálně proto, aby měl příležitost vidět to dřív, než se tomu ocitne tváří tvář? Neříkám, že se má účastnit všeho, ale na některé jeho úkoly ho stejně budeš muset předem připravit."

„Máš pravdu, synu," přisvědčil Io, když uvážil Ronova slova. „Přizvu i Iltara."

Byl to tedy nakonec i Iltar, kdo měl možnost podílet se na tvorbě nového uspořádání v prostoru dimenze. ‚Iltar, ten věrný El,' zamyslel se nad jeho osudem Io. ‚Nakonec se mu splnil sen o stvoření vlastního světa. Dostal tu možnost a tak vznikne první svět podle Elefi - svět, kterému dal Iltar jméno Mu, nebo-li ‚můj'.

I Mia znovu obnovila svůj zničený svět,' pokračoval ve svých úvahách, ‚i když ho tentokrát umístila dál od Gal-ahu a přejmenovala na Tiamai. - To znamená, že pořadí světů je: Iltarův Mu, po něm Gioma - tu ovšem po Eie převzala Zoé, následuje Gaia - pro Elefi Rhea, Royův svět Hyperion, Miin Tiamai, Leův Styx - tomu Leo dodělal velice působivý prstenec, a stále stabilní svět Aii - Phalae. Všechny

světy pak budou pod vlivem mocné žhnoucí koule Gal-ahu - nově pojmenovaného Helian. To bude obnovený Orfeus, nové Universum.

Chaos pěkně zamíchal energiemi. Ale on se nedal. Nový systém bude fungovat. Lidé na Gaie budou moci vyjít z podzemí a nadechnout se čerstvého povětří.

Planety - ó ano, planety, jak trefné pojmenování pro jednotlivá tělesa, se kterým přišel Leo. Pravidelně budou obíhat okolo Helianu a rotovat kolem svých os, aby se jejich povrchy stejnoměrně vystavovaly působení světla a tepla, jež bude Helian přinášet jejich obyvatelům.

Pak směr, kde Helian bude vycházet, nazvou obyvatelé planet východem, a kde bude zapadat západem. A to, co bude nad spojnicí východu a západu, bude sever a pod ní bude jih.

I cykly bdění a spánku se přizpůsobí tomuto otáčení. A jelikož všem cyklům bylo potřeba v chaosu obnovit řád, museli zakotvit v dimenzi nový rozměr - čas. Tím se dalo ustanovit, že čas od východu do západu Helianu se bude nazývat den a od západu do východu noc. A to, co skončilo západem, bude po východu včerejškem, a co se stane až při příštím východu, zítřkem. Vše ostatní bude dnešek. Obyvatelé jednotlivých světů si už sami pojmenují úseky dne a noci, čas, který uplynul a čas, který teprve plynout začne.

Ano, to se povedlo,‘ pochvaloval si Io.

‚Ale co ho to jen po probuzení napadlo?‘ zamyslel se najednou. ‚Aha, jestli by neměl někde, tajně, daleko ode všeho, co je a bude stvořeno, kdesi v neprobádaném koutu Orfea uložit věrnou kopii všeho, co nyní vytvořil. Kdo ví, třeba se jednou bude hodit. Třeba až odhalí strůjce Antisvětla a bude potřeba s ním zúčtovat. A on ho odhalí. Bylo to vnuknutí, ta knihovna. Nikomu o ní neřekl, ani Eie. Jako první bude znát toho, kdo stojí za Antisvětlem!

V každém případě to nesouvisí s tím, co bude za chvíli prezentovat ostatním.‘ Dlouho zvažoval, jakým způsobem by předvedl výsledné dílo Vyvoleným a Iltarovi, a nakonec se rozhodl pro interaktivní přenos. ‚Každý bude moci sledovat na svém monitoru model nového uspořádání prostoru Orfea. A pokud si jej takto finálně odsouhlasí, překlopí ho, ve stanovený okamžik, do ostré verze,‘ těšil se. Líbilo se mu to.

≈

Když se ubezpečil, že všichni jsou připraveni a i Iltar sedí ve svém přenašeči a sleduje monitor, zahájil svoji řeč:

„Vítám vás na dnešní konferenci a jsem rád, že se mi, s vaší pomocí, podařilo připravit model nového systému, který za chvíli uvidíte.

Byla to složitá práce, zejména proto, že vinou exploze Gal-ahu došlo k narušení všech dosavadních zákonitostí a vazeb a samotná energie prostoru Orfea se dala do pohybu. Oceňuji, že jste mi pomáhali s hledáním příčiny tohoto stavu, bohužel musím konstatovat, že najít ji se nám nepodařilo.

I pátrání po Antisvětle a temné energii, která pohltila těleso, osvětlující část prostoru dimenze, skončilo neúspěchem. Vše zmizelo, tak jak se objevilo, a jen ten, kdo je vede, ví, kde se v tuto chvíli nachází.

Co zůstalo? Chaos, temnota a spousta problémů. Dvě tělesa byla zcela zničena, z dalšího se stala žhnoucí koule a zbytek byl více či méně poškozen. Jediný svět Phalae nepozbyl nic ze svých krás, neboť se nalézá pod, námi nepostižitelnou, vyšší ochranou.

Skutečnost, že Zdroj Antisvětla nebyl vypátrán a odstraněn, nás všechny vede k tušení, že, jakmile bude příležitost, bytosti s ním spojené se opět vrátí, aby pokračovaly ve svém díle. I přes toto ohrožení jsem se rozhodl, že světy obnovíme a ustavíme nový pořádek. Jsem rád, že jste se připojili k tomuto mému záměru a chci vám za to poděkovat.“ Odmlčel se a s potěšením pozoroval úsměvy posluchačů. Mluvil tedy dál:

„Nyní mi dovolte, abychom si prošli, snad naposledy, celý nový systém Universa tak, jak jsme ho v uplynulé době dávali dohromady a ještě jednou si ujasnili nejzásadnější změny oproti jeho současné podobě. Budu hovořit pouze o některých detailech. Kompletní popisy uvidíte při interaktivní projekci a v manuálech, které jste ode mne obdrželi. Sami pak budete mít dostatek času si vše otestovat na připraveném modelu.

Začnu celkovou koncepcí. Po dlouhém zvažování jsem upustil od toho, že bych znovu osvítil část prostoru světelnou koulí. Dospěl jsem k tomuto závěru zejména proto, že, jak jste se mohli sami přesvědčit, takováto koule je snadným terčem k napadení a je proto pravděpodobné, že by byla opět vystavena útoku ze strany sil temnoty. Tím bychom jim však zase umožnili dopředu získat moment překvapení. A to už nechci!

Rozhodl jsem se tedy zvolit za zdroj světla v Universu energii, pro našeho protivníka posvátnou - energii plamene původního Gal-ahu. Ineho jsem pak pověřil, aby využil svého umění práce s ohněm a usměrnil jeho emitované jaderné záření tak, že všechny světy budou

schopny využít jeho energii, aniž by jím byly ohroženy.

Bylo to zásadní rozhodnutí, které u některých z vás vyvolalo počáteční odpor, ale věřím, že jsme si vše již vzájemně vyjasnili.

Stalo se totiž, že vlivem porušení klimatických podmínek, které zatím neumíme změnit, ale můžeme s nimi pracovat, je skoro ve všech světech Universa neskutečná zima. Proto bylo zapotřebí zajistit jejich obyvatelům nejen světlo, ale i teplo. A Gal-ah, na rozdíl od světelné koule, je svým zářením schopen poskytnout obojí. I proto jsem ho přejmenoval na Helian, což znamená, dárce světla a tepla."

„Byla to ale dřina je přesvědčit, otče," poznamenal Ron, který s ním seděl v pokoji. „Tohle se ti povedlo." Io pokýval hlavou a pokračoval:

„Helian se stane, v novém uspořádání, středem Universa a kolem něho budou obíhat jednotlivé planety. Vzniknou nové zákonitosti, díky kterým bude, byť jen částečně, obnoven řád v nastalém chaosu.

Avšak Helian nemá schopnost osvětlit prostor dimenze tak dokonale a stejnoměrně, jak jsme byli zvyklí od světelné koule. Bude tedy docházet k tomu, že tak, jak budou planety kolem něho rotovat, a přitom se současně otáčet kolem svých os, budou paprsky Helianu vždy dopadat pouze na část jejich povrchu. Názorně si můžete celou situaci prohlédnout na svých monitorech."

V tom okamžiku naskočil všem na monitorech obraz budoucího uspořádání celé dimenze. Io pokračoval:

„Tato skutečnost bude mít určující vliv jak na střídání světla a tmy, tak na střídání tepla a chladu v jednotlivých světech a tím bude ovlivňovat jejich klimatické podmínky, tak důležité pro život. A to nezapomínejme na faktor intenzity záření, který klesá se vzdáleností planety od Helianu.

Přibližte si na modelu například Gaiu a uvidíte, jak zde bude probíhat periodické opakování fáze dne a fáze noci, období tepla a zimy," vyzval je. Všichni s úžasem pozorovali procesy, které se odehrávaly na monitorech.

„Jinak, těleso, jež obíhá Gaiu, je Luna," upozorňoval. „Uznal jsem totiž připomínku Iltara, že bude vhodné, aby i za noci bylo na Gaie k dispozici světlo, které by jednak doplňovalo energii některým systémům a stvořením, zároveň však by i osvětlovalo to, co by se mohlo chtít skrýt v noční temnotě. Luna proto bude vycházet a zapadat v opačných periodách než Helian a stane se tak nočním světlem Gaii.

Kromě Luny budou v prostoru rozseta světýlka symbolizující

život v Universu. To Eia stvořila čarokrásné útvary a pojmenovala je Hvězdy, což znamená ty, co zobrazují existenci. Každý obyvatel všech světů v nich bude moci nalézat symboly toho, co bylo, je a bude. A to vše v pohybu energie celé dimenze."

Přerušil svůj výklad a sám se nechal unést krásou uskupení jednotlivých Hvězd promítajících se na monitoru. Ron se díval s ním a najednou zvolal:

„Tamhle je souhvězdí Orion; to máma pojmenovala po dědečkovi."

„Já vím, synu. Hodně jsem se od něho naučil," pokýval Io hlavou, a navázal na svůj výklad.

„Pravidelné cykly, ve kterých se bude vše odehrávat, nám, a posléze i Elefi, umožní mít vždy pod kontrolou průběh událostí, a v případě zjištění odchylek od požadovaného stavu zasáhnout. Život bytostí, rostlinstva i zvířat ve všech světech bude podřízen tomuto běhu.

Jelikož vlivem zničení světelné koule došlo k rozbití barevného spektra, a byla by škoda, kdyby tím barvy světů zanikly, vytvořil jsem kolem jednotlivých planet speciální filtr. Jeho funkcí bude měnit vlnovou délku světelné energie, která jím bude procházet a to tak, že na planetu bude dopadat světlo v barvě, kterou jste jí vybrali. Na Gaie bude navíc možné, za určitých okolností, pozorovat všechny barvy pohromadě v duze, symbolu, jenž přinese štěstí každému, kdo ho spatří."

Když se na monitorech objevil jeden z Elefi, všichni zpozorněli.

„Nyní bych rád upozornil na některé z důležitých změn, vztahujících se k působení Strážců v Universu," hovořil Io.

„Začnu změnou, týkající se jejich světelných těl. Jak všichni víte, světelná těla Elefi jsme stvořili proto, aby nám symbolizovala tyto bytosti jako nositele a šiřitele Světla. Avšak příchod temnoty ukázal, že ve tmě jsou tato těla ve vážném nebezpečí, neboť jejich světlo je znamení přitahující síly Antisvětla, vedené touhou zahubit Elefi.

Přijal jsem tedy nápad Roye, zprůhlednit jejich tělo a tím jim dát možnost splynout s okolím. Bylo ale nutné najít odpověď na otázku: jak budou Elefi komunikovat s ostatními obyvateli, když se stanou pro ně neviditelnými?

Moje řešení je následující: Elefi bude umožněno svobodně, dle jejich vůle, zhmotňovat svá těla, a to do podoby, jakou uznají za vhodnou při komunikaci s obyvateli té které planety. Je to významný zásah do současného systému, ale s ohledem na úkoly, kterými jsme je pověřili, jsem přesvědčen, že správný.

Spolu s Elefi zmizí i jejich sídla. I ta se přizpůsobí svým obyvatelům a stanou se pro ostatní bytosti, vyjma některých zvířat, což bylo přání Iltara, neviditelná. Tímto opatřením budeme chránit naše Strážce před zlovůlí sil temnoty.

Tím, že Elefi již nebudou pro obyvatele světů dosažitelní a budou k nim přicházet pouze, pokud to oni uznají za vhodné, přidal jsem vybraným skupinám bytostí, včetně Homidů, schopnost dokázat se s Elefi dorozumět. Stane se tak prostřednictvím prosby, vyslovené na určité frekvenční hladině tónu. Jakmile se vyslovená prosba dostane k Elefi, přijmou ji a podle svého uvážení na ni zareagují. Iltar zná příslušnou frekvenci a prostřednictvím Elefi seznámí všechny obyvatele s tímto způsobem dorozumívání.

Bude to totiž již dílo Elefi vytvořit odpovídající návazné podsystémy na každé planetě a vybavit místní tvory tím, co budou potřebovat k životu v nových podmínkách.

K tomu, aby vše fungovalo, bude zapotřebí i přeorganizovat dosavadní hierarchii. Nejvyšším dohlížecím orgánem v dimenzi se stane třináctičlenná Rada Universa pod vedením Iltara."

Po těchto slovech zmizel z monitoru obraz Elefi a místo něho se objevilo neobvyklé těleso. Io chvíli čekal, až se na ně všichni soustředí a pak pokračoval:

„To, co nyní vidíte, je Octaedr. - Rozhodl jsem se, že členům rady poskytnu speciální nástroj, jenž jim výrazně ulehčí plnit jejich úkoly. Tímto nástrojem bude právě Octaedr. Jeho vlastnosti budou rozsáhlé. Tomu, kdo bude toto těleso držet v ruce, bude stačit jen pomyslet na jakékoli místo, bytost či stvoření, nacházející se v prostoru Universa, a Octaedr mu vzápětí zobrazí vše, co si bude přát vidět, a to ze čtyř směrů pohledu. A co víc, horní rovina zobrazí tyto pohledy z úrovně Světla, spodní rovina pak z inverzní úrovně Antisvětla. V kterékoli chvíli a z jakéhokoli místa dimenze bude mít jeho držitel přehled o tom, co se odehrává v jednotlivých světech v daném okamžiku. Jedině dění ve světě Phalae nebude možné v Octaedru spatřit. Je to zvláštní, ale moc světla, jímž je chráněn, je taková, že jeho obraz je v Octaedru zastřen bílou mlhou.

Každý člen rady bude také seznámen se skutečností, že prostřednictvím řídícího centra, kterým jsou obyvatelé světů Universa vybaveni, je možné upravovat a ovládat matrici jejich chování. V běžném režimu tuto matrici spravuje centrální systém, za určitých

okolností a s příslušnými oprávněními lze však do jejích programů vstupovat přímo. Vybraní Elefi dostanou povolení využít této možnosti, aby byli schopni účinně zasáhnout, pokud by snad došlo u některého jedince k odklonu reality od programu událostí. Jejich přenašeče budou vybaveny příslušnou technologií, umožňující takovýto zásah. Každý z nich si ale musí uvědomit, že i nepatrná změna v mávnutí křídel motýla může vyvolat bouři. Sám budu na ně apelovat, aby pokaždé nejdřív pečlivě zvážili důsledky svých činů, než se rozhodnou něco takového učinit.

Věřím tomu, že opatření, která jsme přijali, jsou dostatečná pro to, aby nás všichni Elefi, v případě jakéhokoli ohrožení, uměli okamžitě informovat a do doby našeho zásahu byli schopni chránit Universum způsoby, realizovatelnými ve Světle.

Jinak, objevím-li v prostoru Universa cokoli, co bude napojeno na Zdroj Antisvětla, a jak všichni víte, tento obraz je možný spatřit v inverzním pohledu, sám to ihned zničím. Doba mojí tolerance skončila! Každý z vás ať bere tato má slova jako pokyn a svolení takto zasáhnout. Neotálejte! Nikdy!"

‚To bych musel zničit vše, co jsem v Orfeovi stvořil, bratříčku,' proběhlo Inemu hlavou. ‚Na to zapomeň! Ať se tvoji Elefi připraví na brzký konec. Uvidíme, kdo bude dohlížet na pořádek v Universu,' zasmál se v duchu.

„Na závěr mám ještě jednu důležitou poznámku k Homidům," končil svůj výklad Io. „Tím, že byla porušena harmonie, jejich těla ztratila vnější energetickou ochranu, a proto došlo k aktivaci oblasti bolesti, kterou jsem při jejich tvoření umístil do jejich těla. Toto tak zůstane, neboť stabilita systému je ztracena. Proto bude potřeba je podrobněji seznámit s důsledky této situace, aby zbytečně nedocházelo ke zraněním. Iltarovi nechávám dále k uvážení, zda by nebylo vhodné Homidi naučit, aby svá těla chránili nějakými materiálními prostředky."

Io domluvil a obrazová projekce skončila.

Dlouho její účastníci probírali jednotlivé změny.

„Pevně doufám, že se vám nový systém Orfea bude líbit," loučil se s nimi Io. „Nyní máte prostor k jeho otestování. Pokud vše proběhne v pořádku a Elefi budou zacvičeni v plnění svých úkolů, spustím ostrou verzi!"

≈

S potěšením z dobře vykonané práce procházeli Vyvolení model

nového uspořádání prostoru Universa a zkoušeli, co všechno je zde možné.

Byla ustavena rada Universa, ve které spolu se stávajícími šesti členy - Phoebe, Sárou, Arcusem, Helene, Gawainem a Elnurem zasedlo šest nových Elefi - Ar-kaan, Ivanna, Ellain, Marran, Valoi a Magg.

Io pak vybral tři z nich, Phoebe, Gawaina a Elnura, aby je, za účasti Iltara, zasvětil do záležitostí vyššího řádu Universa. Lekci za lekcí se seznamovali s možnostmi tvoření a práce s energií tak, jako se kdysi Io učil sám od svého učitele, až přišla chvíle, kdy i oni byli schopni plnit záměry Ioa a ostatních Vyvolených v novém uspořádání dimenze.

≈

A nastal čas, kdy veškeré testy systému Orfea řádně proběhly a obyvatelé světů se tak ocitli na prahu nové éry své existence.

11.

Gordonovi objev východu z podzemí nedal spát. Ve snech se mu zdávalo o tom, jak kráčí zamrzlou krajinou a v místech, kudy prošel, tál led a zelenala se tráva. Byly to nádherné vidiny. Podle otcova a matčina vyprávění si vytvořil představu o krásné zemi plné barevných květin a bublajících potůčků. Tolik si přál všechno spatřit na vlastní oči. Budil se těmi výjevy.

≈

Meret se Samuelem seděli na jednom z prostranství, vytesaném ve skále nad částí města, shlíželi dolů a čekali na Gordona. Ale on stále nepřicházel. Už zvažovali, že se vrátí domů, když vtom se objevil.

„No kde jsi?“ ptali se vyčítavě. „Víš, jak dlouho tady na tebe čekáme?“

„Omlouvám se, kamarádi, moc se omlouvám, ale musel jsem si ještě něco ověřit, než vám to řeknu. A tím jsem se zdržel,“ vysvětloval Gordon.

Nechápavě na něho hleděli. „O co jde?“

Gordon jim naznačil, aby k němu přišli blíž a tichým hlasem pokračoval:

„Pamatujete si, jak jsme narazili na ten východ z podzemí?“ Oba přikývli.

„No, tak mi to nedalo spát a přemýšlel jsem, jak to udělat, abychom se mohli podívat ven.“

Meretovi se Samuelem se zatajil dech.

„Cože chceš udělat? To je šílenství. Odsuneš ten kámen trochu víc a jsou z nás ledové sochy," nevěřícně zvolal Samuel.

„Pst! Nekřič," žádal ho Gordon. „Nemusí," dodal tajemně.

„A jak to chceš, prosím tě, provést?"

„Mám vše vymyšlené," ujišťoval je. „Nejdřív si vypůjčíme od skřítků ty obleky, které nosíme, když pracujeme s ohněm. Když dokážou ochránit naše těla před žárem, jistě je ochrání i před mrazem."

„No a co dál?" vyzvídal Meret.

„Takže, zima nám nebude. A když si s sebou, na ohřátí prostoru kolem nás, vezmeme oheň, myslím, že můžeme směle vykročit do ledové krajiny." Oči mu svítily nadšením. Meret se Samuelem ztuhli.

„Oheň? Ty chceš vzít nahoru oheň? Vždyť to je zakázané. Nikdo ho nesmí vynést z podzemí! Za to hrozí zatracení, Gordone. To nemůžeš učinit!" ozval se Meret.

„Nechte toho," bránil se Gordon, „to přece bylo dřív. Když ještě bylo světlo a my jsme nežili pod zemí. Dnes už to neplatí. A navíc, je to jen na chvíli, pro naši ochranu. Až se venku projdeme, tak východ zase uzavřeme a oheň vrátíme na místo. Nikdo si ničeho nevšimne. Věřte mi. Mám to vážně promyšlené do posledního detailu."

Meret se Samuelem však váhali.

„Víš, Gordone," začal Samuel. „Když provádíme všelijaké průzkumy a věci, které by se dělat neměly, je to proto, že to nikoho neohrožuje, že to není proti žádným pravidlům či řádu. Ale vynést oheň z podzemí? Pominu-li, že nevím, jak ho chceš dostat nahoru, tak toto je proti nařízení, které dosud nikdo nezměnil. To, že se o něm nemluví, neznamená, že neplatí."

„Samuel má pravdu, Gordone," přidal se Meret. „Možná se o něm nemluví proto, že je vytesáno všude kolem ve skalách a nikoho nenapadlo, že by se v této době někdo z lidí vůbec odvážil vypravit na povrch země. Natož si vzít sebou oheň. Mně se to nelíbí, Gordone. Do toho s tebou nepůjdu."

„Já také ne," přidal se Samuel.

„Já vám nerozumím," promluvil zklamaný Gordon. „Sami si stěžujete, jak je život v podzemním městě nudný a všechno je tak omezené. A tady můžeme zažít konečně nějaké pořádné dobrodružství. Kdo ze všech lidí, co tu jsou, může říct: byl jsem nahoře a viděl jsem zamrzlou zemi? Ale když jsem po ní šel, tak mi led tál pod nohama

a oheň odhaloval zelenou trávu. Viděli jste někdy zelenou trávu? No viděli jste ji? Copak ji nikdy nechcete vidět?“ volal toužebně.

„Jak dlouho zde ještě budeme žít? Možná jednu nebo dvě generace. Možná celou věčnost. Skončíme svůj život a ani koutkem oka nezahlédneme povrch země, místo, o jehož půvabu slýcháme při vzpomínání rodičů. Ale až oni zemřou, co budeme vyprávět našim dětem? Že naši předkové žili v překrásné zemi, ta země leží nahoře, ale nedá se obývat? Že je tam ledem pokrytá zelená pláň, ale oni ji nemohou spatřit a musí čekat, až se něco stane, až jednou přijde Stvořitel a dovolí jim vyjít na povrch? Ale já nechci čekat na Stvořitele, když znám způsob, jak se tam mohu podívat již dnes, když ještě žiji!“

Byla to působivá slova, která vedl Gordon k Meretovi a Samuelovi. A Meret zakolísal. Gordon to vyčetl z jeho tváře a obrátil se k němu:

„Třeba ty, Merete, vím, že chodíš s Lucií. Jak dlouho bude trvat, než se vezmete a budete mít děti? Víš, jak rychle vše plyne. Tvoji rodiče odejdou a ty budeš dětem vyprávět to, co jsi slýchal od nich. A když se tě zeptají: ‚táto, a byl ses někdy podívat tam nahoře?‘, co jim odpovíš? Že nebyl? A co jim odpovíš pak, až se tě zeptají, jak tedy víš, že je tam ledová země, kde kdysi rostla tráva a květiny? Odpovíš jim, že toto říkají elfové? Že elfové jsou páni tohoto světa, a tak to musí vědět. Jim musíme věřit!“

„Copak ty jim nevěříš?“ zeptal se náhle Meret.

„Věřím, samozřejmě, že věřím. Ale ti, co přijdou po nás, již nemusí. Ale já chci, aby jim věřili. Chci, aby moje děti věděly, že elfům mohou důvěřovat. Proto chci mít pro ně odpověď:

‚Ano, synu, byl jsem tam a viděl jsem holou zamrzlou pláň. A také jsem viděl, že když oheň pohltí led, ten roztaje a pod ním se zazelená tráva. My však máme zakázáno vzít oheň na povrch. To je nařízení elfů a skřítků. Žijeme v podzemí a upínáme se k poselství, jež říká, že přijde Stvořitel, který nás odtud vyvede. Ovšem pokud se tak nestane za mého života, jednou, až budeš dost velký, vezmu tě také nahoru, na zem, abys i ty všechno viděl a mohl o tom vyprávět zase svým dětem.‘

Proto chci jít ven, proto, abych zažil to, v co věřím!“

„Přesvědčil jsi mne, Gordone. Máš pravdu, v zájmu našich dětí to má smysl udělat. Jdeš s námi,Samueli?“

„Ne!“ prohlásil rozhodně Samuel. „Nebyla to špatná řeč, Gordone, ale já často chodím s otcem mezi skřítky. A jejich slova o ohni, jeho síle a o tom, kdo jej stvořil a ovládá, jsou silnější. Zákon hovoří jasně. A kdo

s ohněm si zahrává, i jeho silou může skončit.

Nepůjdu s vámi, ale budu mlčet. Avšak je to pouze z našeho pevného a hlubokého přátelství, že nemohu jít a promluvit. Kámen jste naložili na má bedra. Vždyť vaše nerozvážnost může ohrozit nás všechny, ať máte jakkoli dobrý úmysl."

„Věřím, že tvůj kámen se odvalí ihned, jak se vrátíme zpátky a vydáme svědectví," poplácal ho po zádech Gordon. „Netrap se tím. My to zvládneme."

Rozhodnost a sebejistota v Gordonově hlase i vystupování Mereta uklidnily. Začali s přípravami.

≈

„Merete, vstávej, je čas," pošeptal mu do ucha Gordon a tím ho probudil.

Většina lidí i skřítků spala. Nepozorovaně se vytratili z města a snažili se vyhýbat jednotlivcům, kteří se čas od času objevovali na cestě. Sotva zaslechli, jak se někdo blížil, vždy se hbitě schovali do stínu nebo za nějaký kámen, aby nevzbudili pozornost.

Šli rychle a brzy se dostali ke vchodu do jedné z dílen skřítků, kterou Gordon předem vybral pro její výhodnou polohu. Její vrata byla otevřená. Opatrně nahlédli do místnosti a oddechli si; nikdo v ní nebyl.

„Povedlo se," zaradovali se. Dostat se totiž nepozorovaně do dílny, bylo nevypočitatelnou záležitostí. Vždy tu bylo riziko, že se nějaký skřítek rozhodne něco vyrobit i v době, kdy všichni odpočívali a pak by museli čekat na jinou vhodnou příležitost. Tentokrát měli štěstí.

Ochranné obleky byly zavěšeny v rohu dílny. Vybrali si každý jeden podle své velikosti. Oba pak Gordon svěřil Meretovi, aby je nesl a sám obrátil svoji pozornost k ohni.

V každé dílně hořelo několik ohňů. Plamen vždy vycházel z úlomku kamene umístěného na dně nádoby. Gordon vybral tu z nich, kde byl úlomek kamene největší. Uvědomoval si, že oheň jim musí vydržet co nejdéle.

Pak, podobně, jako když uvolňoval kámen, začal energeticky působit na nádobu, aby se pohnula. Nádoba se odpoutala od země a začala se pohybovat neslyšně prostorem ve směru, který jí Gordon udával pohybem své ruky.

„Pozor, skřítek!" zvolal najednou Meret, který u vchodu sledoval, jestli někdo nejde. Gordon nechal nádobu dosednout na zem a oba se urychleně skryli.

Naštěstí skřítek dílnu minul a oni tak mohli pokračovat ve svém plánu. Opustili dílnu a postupovali chodbou. Nejdůležitější bylo dostat se co nejrychleji k jednomu z nepoužívaných tunelů, kde již nehrozilo, že někoho potkají. Gordonova snaha zrychlit pohyb nádoby se mu v jedné chvíli málem nevyplatila. Jen tak tak, že nádobou nezavadil o skálu.

„Fuj," ulevil si, když ji se štěstím minul. „To by byla rána a určitě by někoho probudila." Ale bylo ticho.

Jakmile se dostali k ústí opuštěného tunelu, trochu se jim ulevilo.

„Teď rychle k naší chodbě a pak vzhůru na povrch," šeptal vzrušený Gordon.

Kromě několika zvířat již cestou na nikoho nenarazili.

Zastavili se až na místě. Nádobu s ohněm Gordon postavil na zem a Meret shodil z ramen obleky. Navlékli si je a neubránili se smíchu. Smáli se sobě pokaždé, když je měli na sobě.

„Vypadáš jak tlustá ryba, kterou mi jednou ukazovala máma na obrázku," smál se Meret Gordonovi.

„Ty na tom nejsi o moc líp. Když máš na hlavě tu kuklu, vypadáš jak pimprle, které mi táta vyrobil, když jsem byl malý. Hlavu mu udělal z dýně, a když se tak na tebe dívám, řekl bych, že jste si hodně podobní."

Poté, co se dostatečně pobavili svými zevnějšky, Gordon zvážněl.

„Je čas, Merete. Jsi připraven na historický okamžik?"

„Jsem připraven, kamaráde. Začni. Ať i já uzřím něco z toho, co bylo."

Upevnili si pořádně všechny části obleku a na ruce si nasadili rukavice. Holá zůstala pouze Gordonova pravá ruka, to proto, aby mohl účinně působit energetickým polem jak na kámen, tak na nádobu.

Postavili se za planoucí oheň, aby jím byli chráněni před mrazem, který k nim začne pronikat od momentu, kdy dojde k uvolnění kamene a Gordon začal otevírat východ z podzemí.

A stalo se, že jakmile se objevila štěrbina, ledový chlad opět začal pronikat do chodby. Avšak oheň tento chlad ohříval a Gordon na své nechráněné ruce cítil, že vánek je vlahý. Zaradoval a pokračoval ve zvětšování otvoru.

Stalo se však něco neočekávaného. Oheň pocítil volnost a rozhořel se mocnějším plamenem. Gordon se toho zprvu zalekl, ale jeho rozhodnutí bylo se nevzdat. Zejména teď, když byl tak blízko. Pokra-

čoval v odsunování kamene, až vznikl tak velký průchod, že nejen nádoba s ohněm, ale i on s Meretem mohli vyjít z tunelu.

Poté dal pokyn nádobě, aby se začala přesouvat ven. Šli za ní. Opustili práh podzemí a jejich nohy se dotkly bíle potažené ztvrdlé země. Něco zapraskalo.

Zastavili se nedaleko od vchodu a pozorovali, jak oheň před nimi ozářil okolní pláň. Z míst, která ohříval svým plamenem, počal mizet bílý povlak a obnažila se spálená zuhelnatělá země. Nebyla to zelená tráva, ale zčernalé zmrzlé uhlíky, co jim praskalo pod nohama. Hleděli zklamaně skrz plamen do tmy a nespatřili nic z toho, co toužili uvidět v celé své kráse.

A pak zavál ledový vítr.

Gordon pojednou cítil, jak jeho nechráněná ruka rychle chladne.

‚Je čas se vrátit,' došlo mu a začal působit na nádobu, aby ji přiměl pohnout se zpátky. Ale tuhnoucí ruka ho již neposlouchala. Nádoba stála na místě a nehýbala se.

‚Nedá se nic dělat, musíme ji tu nechat, oheň stejně za nějakou dobu dohoří,' pomyslel si, otočil se a vyrazil. Cestou mával na Mereta, aby se i on vydal nazpět do tunelu.

Meret, který po celou tu dobu Gordona sledoval, pochopil, že se něco děje. Všiml si Gordonovy bělající a umrzající ruky i toho, že nádoba ho neposlouchá. Pak ale zděšeně pozoroval, jak se Gordon otáčí a odchází, zatímco oheň nechává volně hořet na povrchu země.

„Ten oheň tu nemůžeme nechat!" křičel, ale přes kuklu nebylo nic slyšet. Nebylo jednoduché pohybovat se v ochranném oděvu, přesto Meret Gordona dostihl těsně před vchodem. ‚Jak ho jen přimět, aby se zastavil?' vířilo mu v hlavě. ‚Ten oheň musíme dostat zpátky do podzemí!' Pak ho to napadlo. Hbitě sundal rukavici ze své pravé ruky a nasadil ji na Gordonovu.

To Gordona zarazilo. Opět pocítil teplo v konečcích prstů. Otočil se na Mereta. Uviděl ho, jak zuřivě ukazuje na nádobu s ohněm a snaží se ho přimět, aby ji dostal zpátky.

‚Jak to mám ale udělat, když mi ruka nefunguje?' posunky vysvětloval Meretovi.

Ale Meret se nevzdával. Z ničeho nic si sundal rukavici z levé ruky, aby tak názorně Gordonovi naznačil, že má na nádobu působit druhou rukou.

‚A to je pravda, to bych mohl zkusit,' připustil Gordon.

Souhlasnými gesty uklidnil Mereta a zaktivoval v mysli centrum pro přenos energie. Náhle si všimnul, že Meretovi vypadla rukavice z prstů na zem a on má holé ruce. Uvědomil si, že je potřeba rychle jednat.

Chvatně shodil rukavici z levé ruky a zahájil přenos. ‚Podařilo se,' oddechl si poté, co viděl, jak se nádoba s ohněm dala do pohybu a začala se k nim přibližovat. Pomalu ustupoval do ústí tunelu a pobízel Mereta, aby činil totéž.

Avšak ledový mráz zachvátil Meretovi nechráněné ruce a šířil se do jeho celého těla. Meretovi tělo vypovědělo službu. Při prvním kroku upadl a věděl, že už nevstane.

Vyděšeně se Gordon díval na ležícího kamaráda. Mezitím se nádoba s ohněm k němu přiblížila tak blízko, že jeho ruka cítila žár plamene a on před ní musel začít couvat do tunelu. Bezmocně sledoval, jak se nádoba pomalu posouvá nad Meretovým tělem a naposledy se zahleděl do úzkých štěrbin v kukle, kde se, ve světle plamene, zaleskly Meretovy oči.

‚Netrap se, vždyť má duše odchází ke Zdroji,' četl v nich. ‚Nebylo mi souzeno nalézt zelenou trávu, zato snad najdu Jednotu se vším, co bylo, je a bude. Sbohem kamaráde!'

Ten pohled vehnal Gordonovi slzy do očí. Nevěděl ani, jak se mu podařilo projít zpět do podzemní chodby i s nádobou; snad to byla ona, co ho vtlačila dovnitř.

Jakmile se ocitl s ohněm v tunelu, rázem se mu udělalo teplo. I led, který se mezitím vytvořil na skále, okamžitě roztál. Gordonova obnažená ruka opět ucítila vlahý proud a jeho mysl začala fungovat. Postavil nádobu na zem a skrz otvor ještě naposledy pohlédl ven. Ale pouze jakýsi zmrzlý kopeček před vstupem do podzemí, ve kterém Gordon dobře rozpoznával obrysy Meretova obleku na jinak rovné zemi, symbolizoval, že tam ležel jeho kamarád. Silou poslední vůle uzavřel skalní masiv a vysílen padl do mrákot.

Nevěděl, jak dlouho zde ležel.

Když se probral, uvědomil si, co se stalo. V zoufalství strhal ze sebe ochranný oblek a vrhl se ke skále, do které zběsile a v beznaději bušil pěstmi.

„Ne! Ne! Ne!" křičel a propukl v bolestný pláč. Prázdnota v jeho srdci byla obrovská.

Bolest, pláč a bušení do skály ho tak vysílily, že se sesunul podél stěny a hluboce usnul.

≈

V ten čas, kdy Gordon otevřel dveře a oheň zaplál na povrchu Rhey, jej Ine zahlédl.

Zpočátku nevěřil svému pohledu, ale když si přiblížil obraz, zaradoval se: ‚Oheň! Oheň na povrchu Rhey. Homidi vynesli oheň na povrch! To je znamení. Přišel můj čas!'

„Ano, je to znamení," uslyšel ve své mysli hlas Stína.

‚Ty lekce učení nebyly marné,' usoudil Ine. ‚Již s ním dokážu navázat spojení, aniž bych spal.'

Ale Stínova řeč pokračovala: „Rychle najdi toho, kdo oheň vynesl. Udělej z něho svého spojence. Dnes již nebude lehké přesvědčit někoho z Terefi, ale Homidi, ti budou ochotni naslouchat.

Vyšli vlákno Antisvětla a oživ hmotu, která odpadla z temnoty při pohlcení světelné koule a proud energie při výbuchu Gal-ahu ji zanesl na Rheu. Zformuj z ní bytost stínu a zaveď ji do podzemí. Jedině ona může v tomto čase nepozorovaně přijít a začít našeptávat. Pověř ji, aby vyhledala našeho Homida a oslovila ho s těmi nejlaskavějšími úmysly. Vždyť víš, jak jsem tě to učil," rozesmál se.

„Vím, Mistře, a provedu to. Ten Hom získá toho nejvěrnějšího přítele."

≈

V ten čas, kdy Gordon otevřel dveře a oheň zaplál na povrchu Rhey, Iltara cosi znepokojilo. Někde se cosi děje a on neví kde a co to je? Upřel svůj zrak do temného prostoru a hledal. Teprve po chvíli postřehl jakýsi záblesk světla na Rhee.

‚Na Rhee?' zvažoval. ‚Co by na Rhee mohlo venku zářit kromě elfů?' Aktivoval přenašeč a spěšně dorazil na místo, odkud mělo světlo vycházet. Avšak viděl jen zmrzlou zemi a na ní jakýsi příkrov. Jinak nic. Ještě jednou obkroužil Rheu.

Určitě by hledal dál, kdyby nepřišlo to volání. - Byl to Io, kdo ho žádal, aby se s ním spojil.

‚Konečně!' pomyslel si. ‚Nadešel čas, aby byl ustaven nový systém a na Rhee byli lidé vyvedeni z podzemí.'

≈

V ten čas, kdy Gordon otevřel dveře a oheň zaplál na povrchu Rhey, Samuel nemohl spát. Pak ucítil jakýsi chladivý závan proudu vzduchu.

Vzduch chvíli proudil, aby pak ustal tak náhle, jak začal. ‚Tak už jsou zpátky,' pomyslel si. ‚Hlavně, aby zas Gordon nepřišel s nějakým dalším bláznivým nápadem,' ulevilo se mu a konečně usnul.

12.

Gordon nevěděl, jak dlouho spal, ale když se probral, hlava mu třeštila. Sebral zbytky sil a začal se zvedat ze země. Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval a všiml si, že z ohně zbyl jen malý plamínek na dně nádoby.

‚Jak je to možné?' podivil se a přiblížil se k ní. Necítil již skoro žádné teplo. Opatrně se nádoby dotkl. Byla studená. Naklonil se nad plamínek a teplý vánek mu přešel po tváři. Bylo to příjemné. Najednou se ale otřásl. Teprve nyní si uvědomil, že je mu zima.

‚Jak dlouho jsem tady asi ležel?' pomyslel si.

„Dost dlouho na to, abys zde prochladl a tvé tělo splynulo se zemí, zatímco duše následovala duši tvého kamaráda. Naštěstí jsem tě přikryl tvým oblekem," ozval se jemný tichý hlas odkudsi z temnoty chodby.

Gordon sebou trhl. ‚Co to bylo za hlas? Mám už halucinace?' Pak se podíval na místo, kde ležel - a opravdu, když vstával, odstrčil ze sebe ochranný oblek. Upřel svůj pohled do tmy tunelu, ale nikoho v ní nespatřil.

„Je tam někdo?" zvolal do chodby.

„Ano, jsem tady," slyšel odpověď.

„A kdo jsi? Ukaž se. Vyjdi do zbytku světla, které tu je," vyzýval neviditelný hlas.

„Bojím se. Bojím se ti ukázat. Nechci, aby ses mne polekal."

„Bojíš se? Polekal?" divil se Gordon. „Neznám to, co to je?"

„Á, promiň, zapomněl jsem. Ty se neumíš bát."

„Nevím, o čem mluvíš. Tak se ukaž, ať vidím, kdo jsi."

„A neprozradíš mne? Nechtěl bych, aby o mně lidé, skřítci či elfové věděli. Žiji zde již tak dlouho pokojně a chtěl bych tady žít i nadále, až vy lidé vystoupíte z podzemí a opět začnete žít na povrchu. Můj život je tak prostý a tichý."

„Počkej, jak víš, že vystoupíme z podzemí? Byl jsem tam před chvílí a …" Nedořekl. Sevřelo se mu srdce.

„Vím, co se stalo nahoře. Ber to tak, že Meret splynul se zemí a až bude lidem umožněno žít zase na jejím povrchu, můžeš mu, na památ-

ku, z ní postavit mohylu."

„Máš pravdu. S tou mohylou to není špatný nápad."

„Vidíš, jsem rád, že tě moje nápady zajímají."

„Ale jak víš, že odejdeme z podzemí. Kdy?"

„Pohybuji se podzemím celou věčnost a naslouchám. Hovory a myšlenky letí chodbou jako vítr."

Odmlčel se na chvíli, aby pokračoval: „Přišlo poselstvo od elfů, že pán Všehomíra byl povolán ke Stvořiteli. A potom sami elfové dostali pokyn jít za lidmi, aby je seznámili s tím, co přijde. Brzy. Nikdo nevyslovil kdy, ale brzy…" šeptal.

„A co přijde? To nevíš?" vyzvídal Gordon.

„Nevím, nevím, to je tajemství. Snad jen to vím, že bude opět svítit světlo, které bude dávat i teplo. A také vím, že oheň nebude moci být na povrchu země. Těší mne, že ho nevynesou ven. Já jej totiž miluji. Rád se chodím na něj dívat. Hledím do jeho plamenů - jak mění barvu, jak se předhání v tom, který z nich bude rychlejší a dosáhne výš. Je to krása. Nechci, aby byla pro všechny."

„Počkej, počkej, to nemyslíš vážně. Copak to je tvůj oheň? Je nás všech, je Matky země. Skřítci s ním pracují a nás nyní zahřívá. Nemůžeš jej mít jen pro sebe! Nemůžeš ho omezovat!" zvolal Gordon.

„Ale já přece nic neomezuji. Já jsem malé nic v podzemí tohoto světa. To Stvořitelé se ho rozhodli tady spoutat. Neukázat ho světu. Vždyť kdybyste zde nežili, nikdy byste ho tak dobře nepoznali.

Ale jen díky jemu jste přežili. Díky jeho teplu. Kdo myslíš, že ohřívá horké prameny? No on. Oheň."

Ta slova byla jak dychtivá hudba, která se nesla k uším Gordona. Pak ale zaznělo strohé:

„Ale až budete nahoře, bude vám teplo sesílat Helian, tam již oheň nebudete potřebovat."

„Helian? Co je to?"

„Helian je následovníkem pradávného světa, který kdysi patřil jednomu velikému Stvořiteli. Bratru toho, co stvořil Gaiu, vlastně, Rheu," opravil se hlas. „Gaiou se tento svět nazýval v samotném prapočátku.

Víš, uprostřed tohoto pradávného světa byl obrovský kráter, jenž sahal až do jeho středu. A sálal z něj nádherný plamen. Daleko krásnější, než který je na Rhee. Z jeho nitra vystupovaly obdivuhodné ohnivé bytosti. Kdo nezažil ten pohled, nedokáže si ho představit.

Kolem pak létali draci…“

„ …a chodili obři, ano to znám z vyprávění elfů a skřítků. Ale tyto bytosti přece chtěly zničit Rheu, nebo Gaiu - to je jedno,“ přerušil hlas Gordon.

„Tak to nebylo!“ namítnul důrazně hlas. „To nesnášenlivost elfů dohnala obyvatele Gal-ahu k tomu, co udělali.

Jen si představ, co by asi řekli ostatní lidé na to, kdyby se dozvěděli, že se chceš podívat na povrch země? Zakázali by ti to! Hlídali by tě. A přitom ses chtěl jen podívat. Měl jsi odvahu!

No a stejně tak na tom byly bytosti pradávného světa. Chtěly se sem, do opěvovaného světa celého Universa, jen podívat. Chtěly zjistit, jak se tu žije. A místo toho, aby je zde vlídně přijali, začali na ně elfové lít vody, aby je uhasili, aby je zničili. Chápeš to? Dal by sis to líbit?“

„Teď již rozumím. Také bych měl zvláštní pocit, kdyby mne někdo odněkud jen tak vyháněl. A v něčem mi bránil. Myslel jsem ale, že to na tomto světě nikdy nebylo možné. Že to byl svět plný lásky, přátelství a porozumění.“

„Pche. Láska a přátelství. To ano, ale pouze mezi elfy. Už na skřítky se dívali spatra a lidé jsou pro ně jen neschopnými bytostmi, které musí neustále kontrolovat, dohlížet na ně a radit jim. Naučí tě několika nepatrným způsobům práce s energií a pak se baví tím, když tě pozorují, jak se je snažíš používat. Jenom kdybyste uměli to, co oni, jenom, kdybyste jim byli naroveň. Pak by ta jejich dobrosrdečnost byla tatam. Věř mi. Znám je.“

„Hm. To je smutné, co říkáš,“ pronesl po chvíli zklamaný Gordon. „A odkud je vlastně znáš?“

„To je dlouhá historie. Je to dávno, kdy jsem přišel na tento svět. Teď si myslíš, že jsem nesmrtelný, ale není tomu tak. Mám jen mnohem delší život, než je dáno komukoli zde. Stvořil mne Pán ohně v době, kdy umístil oheň do nitra Rhey. Řekl mi: ‚Pečuj o tento oheň, kochej se jeho plameny a buď tak dlouho živ, jak jen on bude planout v tomto světě.‘ Jsme spolu spojeni.“

„Musí být úžasné, potkat se se svým Stvořitelem. Jaký je? Řekni mi o něm něco?“ žádal Gordon.

„To se nedá popsat. Ale nakonec, třeba bych mohl zařídit, aby ses s ním setkal. Za tu chvíli, co tady spolu hovoříme, jsem si tě oblíbil. Víš, už když jsem tě viděl, jak tu ležíš a chladneš, říkal jsem si: toto je odvážný chlapec, z něho by jednou mohl vyrůst odvážný muž. A lidé

budou potřebovat odvážné muže, kteří je povedou. Neboť až vyjdou na povrch, nebude již nic takové, jako dřív. Budete se muset vyrovnat s klimatickými podmínkami, střídáním světla a tmy, s tím, že vaše těla již nejsou chráněna a při práci může dojít k jejich poranění. A pak přijde bolest. Tohle vše a mnohé další budete muset snášet. No a proto bude potřeba, aby byl někdo, kdo lidi povede, kdo jim ukáže svoji odvahu. Už nebudou moci o všem rozhodovat starci.

Tohle vše mi proběhlo hlavou, když jsem tě viděl tady ležet. A řekl jsem si, že by z tebe mohl být výjimečný vůdce lidí. Že tě tady nemohu nechat vychladnout. Proto jsem tě přikryl. A ty jsi mne nezklamal. Tvoje otázky jsou moudré a naslouchás víc než pozorně. Takového hocha, říkám si, by bylo třeba představit mému Stvořiteli. Možná by ti mohl pomoci při vedení lidí. Abyste lépe a snadněji dokázali překonávat obtíže, jimž budete vystaveni. Co říkáš?"

„Je to tak neuvěřitelné. Vše, o čem hovoříš. Vždyť kdo by se nechtěl setkat se Stvořitelem! Vidět jeho tvář a slyšet jeho hlas."

„To rád slyším. Nezklamal jsi mne! Bude však potřeba tě na setkání připravit. Pojď za mnou, zavedu tě do míst, o kterých nikdo neví. Následuj moje světlo." Jak to dořekl, rozžehl se ve tmě plamínek.

„A co nádoba a moje věci?" znepokojil se Gordon.

„S těmi si nedělej starosti. Vrátím se pro ně a uklidím je," pronesl tajemně.

≈

„Ergíne, nech mne tady," šeptala Viktorie. „Cítím, že konec mého života se přiblížil. Vydám se za věčným Světlem. Na cestu ke světlu našeho světa a nového života jdi již sám. Budu šťastná, když budu vědět, že alespoň ty je spatříš. A najdi našeho syna, slib mi to!"

„Ne, Viky, to nemůžeš!" volal se slzami v očích Ergín, který klečel u jejího lůžka v místnosti, kde prožili svůj život v podzemí. „Teď, když jsme se konečně dočkali. Teď, když všichni slaví a připravují se na odchod. Vždyť řekli, že všichni odejdou, všichni, i ty! Viky, miláčku. Najdeme syna společně!

Zavolám Dilmunda," náhle rozhodl. „Musí přijít a pomoct nám!"

Viktorie ho z posledních sil pevně chytila za ruku. „Ne, Ergíne. Ne, drahý. Můj život má skončit tady. Miluji tě."

A Ergín cítil, jak její Světlo opustilo tělo a vyletělo ke Zdroji, zatímco tělo se proměnilo v prach tak, jako při konci každého z lidí.

Ergín plakal, neboť hluboce tesknil.

‚Kdyby tu byl alespoň Gordon!' zoufal si, ‚jeho matka umírá a on se lehkomyslně vydá s Meretem do tunelů a ještě se tam ztratí. Ach Gordone! Kde tě mám hledat?'

Obstoupila ho prázdnota. Nabral do dlaně hrst prachu a líbal jej.

Jemný dotek na rameni přerušil jeho pláč. Utřel si slzy a otočil se. Stál tam Dilmund. Zadíval se mu do očí, aby mu vyčetl, že nepřišel dřív, ale v pohledu elfa bylo tolik Lásky a soucitu, že ztratil veškerou výčitku, která mu v bolesti přišla do srdce, a utišil se.

„Pojď, je čas," promluvil tiše Dilmund a podával mu malou dřevěnou schránku.

Ergín pochopil. Nabral popel ze země a nasypal ho do schránky. Potom vstal.

Dilmund ho podepřel.

„Syna ti najdu, spolehni se!"

Připojili se k ostatním a společně s nimi se vydali na cestu z podzemí.

≈

Nový systém běžel v ostré verzi.

Jmenný rejstřík

Abram	Ter, Vidarův syn
Aia	Vyvolená, kamarádka Eii, stvořitelka světa Phalae
Am-mar	Sídlo Elefi v krajině Am-set
Am-set	Krajina na jihu Gaii, jižně od Nannaru
Anděl strážce	Postava zjevující se Aie ve snu a chránící jí ve jménu sil Světla
Arcus	El, syn Iltara a Rhey
Archibald	Hom, představitel lidí v době jejich pobytu v podzemí
Ar-kaan	El, syn Arcuse a Helene
Baldrián	Hom, jeden z prvních stvořených Homidi na Gaie, člen shromáždění
Baruk	Ter, jeden z prvních čtyř Terefi na Gaie
Cedrik	Ter, nechal se Inem ukrýt do podzemí Gaii, zahynul Farhetovým ohněm
Celestin	Hom, Theodorikův syn
Cytramon	Strom na Gaie, ukrýval malého Ela Magga
Dani-il	Hom, Theodorikův syn
Dilmund	El, průvodce prvních Homidů na Gaie
Eia	Vyvolená, manželka Ioa, stvořitelka světa Gioma
El	Elefi se znaky Jeho, dárce
Eli	Elefi se znaky Jí, nositelka
Elize	Město lidí poblíž Nannaru
Ellain	Eli, dcera Gawaina a Leony
Elnur	El, syn Halavila a Phoebe
Ergín	Hom, přítel Ela Dilmunda
Erica	Teri, jedna z prvních čtyř Terefi na Gaie
Farhet	Ohnivý muž
Farid	Ter, odešel s Inem na Gal-ah
Filemion	El, průvodce prvních Homidů na Gaie
Gaia	Svět v prostoru Orfea, stvořitel Io, správce Gawain
Gal-ah	‚Svět ohně' v prostoru Orfea, stvořitel Ine, správce Halavil, explodoval
Gawain	El, syn Iltara a Rhey, správce Gaii

Gioma	Svět v prostoru Orfea, stvořitelka Eia, správkyně Sára, v Universu převzala svět po Eie Zoé
Gordon	Hom, syn Ergína a Viktorie
Gran Sihan	Město lidí na úpatí hor
Halavil	El, jeden z prvních čtyř Elefi na Gaie, jmenován správcem Gal-ahu, zahynul při jeho explozi
Helene	Eli, dcera Halavila a Phoebe
Helian	Žhnoucí těleso v prostoru Universa, vzniklo explozí Gal-ahu, ve významu „dárce světla a tepla“
Hom	Homid se znaky Jeho, muž
Homi	Homid se znaky Jí, žena
Hugo	Ter, zavedl Homa Theodorika do podzemí
Hyperion	Svět v prostoru Orfea+Universa, stvořitel Roy, správce Elnur
Iltar	El, jeden z prvních čtyř Elefi na Gaie, Ioem jmenován Pánem Všehomíra, předseda rady Universa
Incala	Drak
Ine	Vyvolený, bratr Ioa, stvořitel světa Gal-ah, přinesl do Orfea Antisvětlo
Io	Stvořitel Orfea+Universa, kam přinesl Světlo; stvořitel Gaii, Elefi a Homidi, bratr Ineho
Iowane	Matka Ioa a Ineho
Ivanna	Eli, dcera Sáry a Kalého
Jovana	Homi, Theodorikova dcera
Kalé	El, syn Halavila a Phoebe, zahynul při explozi Gal-ahu
Kanaá	Krajina na Gaie, západně od Nannaru
Ka-naan	Sídlo Elefi v krajině Kanaá
Kúrma	Ter, léčitel
Leo	Vyvolený, kamarád Ioa, stvořitel světa Styx
Leona	Eli, žena Gawaina, správkyně světa Niobé, zahynula při explozi Gal-ahu
Luna	Těleso obíhající svět Rhea v Novém systému Universa
Lyra	Jednorožec
Magg	El, jako malý byl zachráněn Rheou
Marran	El, syn Ar-kaana a Ivanny
Meran	Obr

Meret	Hom, kamarád Gordona, zahynul při výpravě na povrch země
Mia	Vyvolená, kamarádka Ioa, stvořitelka světa Niobé, po jeho zničení stvořila svět Tiamai
Mu	Svět v prostoru Universa, stvořitel Iltar, ve významu „můj“
Nannar	První sídlo Elefi na Gaie, centrum
Ninive	Město lidí na břehu oceánu
Niobé	Svět v prostoru Orfea, stvořitelka Mia, správkyně Leona, zničen při explozi Gal-ahu
Noemi	Eli, dcera Valoi
Orin	Ter, jeden z prvních čtyř Terefi na Gaie
Orion	Dědeček Eii
Patrik	Hom, Theodorikův syn
Phalae	Svět v prostoru Orfea+Universa, stvořitelka Aia, správkyně Helene
Phoebe	Eli, jedna z prvních čtyř Elefi na Gaie, žena Halavila
Rhea	Eli, jedna z prvních čtyř Elefi na Gaie, žena Iltara, její život ukončil Said; po ní pojmenován svět Gaia v prostoru Universa
Roy	Vyvolený, kamarád Ioa, stvořitel světa Hyperion
Said	Ohnivý muž, ve významu „služebník plamene“
Samuel	Hom, kamarád Gordona
Sanya	Přítelkyně Ineho, opustila ho
Sára	Eli, dcera Iltara a Rhey
Sarah	Homi, Theodorikova žena
Sinai	Krajina na Gaie, východně od Nannaru
Sirius	Jednorožec
Stín	Postava, zjevující se Inemu a ovlivňující jeho záměry silami Antisvětla
Styx	Svět v prostoru Orfea+Universa, stvořitel Leo, správce Arcus
Tamoi	Otec Ioa a Ineho
Te-e-kel	Sídlo Elefi na Gaie - na ostrově, ve významu „ten, co nás zachránil“
Ter	Terefi se znaky Jeho, dárce
Teri	Terefi se znaky Jí, nositelka
Theodorik	Hom, jeden z prvních stvořených Homidi na Gaie, člen shromáždění

Thessala	Krajina na Gaie, severně od Nannaru
Thor	Ter, syn Huga, vedl Terefi z Gal-ahu při invazi na Gaiu
Tiamai	Svět v prostoru Universa, nový svět Mii
Valima	Teri, Vidarova žena
Valoi	El, zástupce Gawaina na Gaie (Rhee)
Vesta	Svět v prostoru Orfea, stvořitelka Zoé, správce Kalé, zničen při explozi Gal-ahu
Vidar	Ter, věrný Ioovi, strážce ohně v podzemí
Viktorie	Homi, Ergínova žena
Warutti	Strom, král lesa na Gaie
Zara	Teri, jedna z prvních čtyř Terefi na Gaie
Zeja	Homi, Theodorikova dcera
Zoé	Vyvolená, kamarádka Ioa, stvořitelka světa Vesta, po jeho zničení převzala svět Gioma

Základní rodokmen Elefi

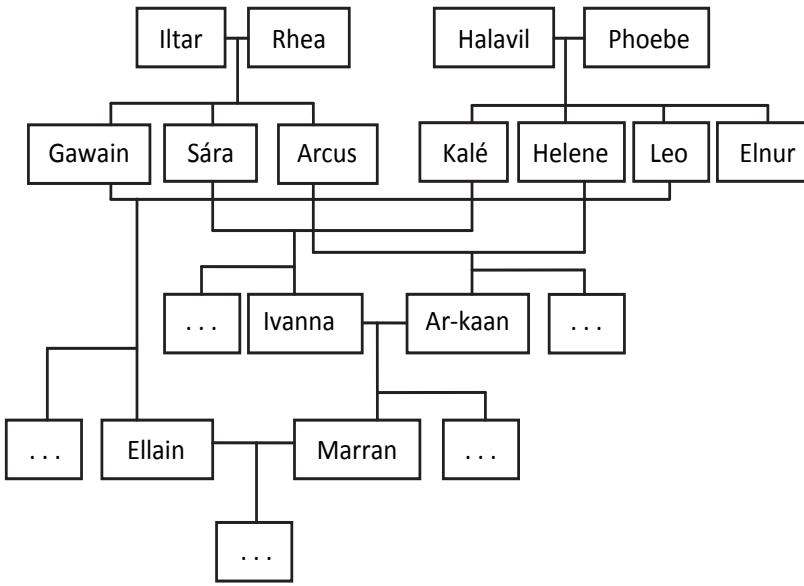

Osa posloupnosti událostí

Dimenze Vyvolených	Dimenze Orfeus/Universum
Počátek - objevení Orfea - vznik světů	V Orfeovi jsou statické obrazy
První spor Ioa s Inem - Ine přináší oheň na Gaiu	
Io dostává Světlo - stvoření Elefi a Terefi na Gaie	V Orfeovi začíná život, na Gaie se probudili k životu Elefi a Terefi
	Ine dává poznat Terefi, že na Gaie je oheň
	Terefi přijímají oheň Obyvatelé Gaii se rozrůstají
Io dostává zprávu o ohni na Gaie – druhý střet s Inem	Elefi objevují oheň Terefi se rozdělují
Přichází Stín Ine se učí a získává zpět Ioovu důvěru	
Ine umísťuje Antisvětlo do Orfea	
Vyvolení spí	Invaze z Gal-ahu na Gaiu
	Konec života Belfagora
Aia se probouzí a zasahuje na Gaie	
	Z Rhey se stává světélko Elefi ustupují
	Elefi se stahují na ostrovy

Osa posloupnosti událostí - pokračování

Dimenze Vyvolených	Dimenze Orfeus/Universum
Io se probouzí Ine uvrhá Gaiu do zkázy	
	Gaia puká, konec života Vidara
Io zastavuje program	
Třetí střet Ioa s Inem – Inemu je odebrán přístup do Orfea na tři periody	
	Gaia obnovena a program spuštěn Obyvatelé Gaii pokračují v životu
Aia přichází s návrhem na předání kontroly nad Orfeem Elefi Vyvolení pracují na realizaci Aiina návrhu, Io tvoří koncepci Homidi	
	Io seznamuje obyvatele Gaii s jejich úkoly v novém uspořádání Universa a zpravuje je o stvoření Homidi, ustavuje radu Universa
Ine se věnuje práci pro národ a seznamuje se s Sanyou	
	Učení Elefi a jejich rozdělení na Správce a Průvodce, Iltar ustaven Správcem Všehomíra
	Elefi přebírají správu jednotlivých světů v Universu
	Konec života Abrama
	Stvoření Homidi a jejich oživení Rhea se stává Matkou země – změna jména Gaii Nastává Nový řád – Zlatý věk na Gaie

Osa posloupnosti událostí - pokračování

Dimenze Vyvolených	Dimenze Orfeus/Universum
Sanya opouští Ineho Io a Vyvolení opravují program Nového řádu a těší se ze svého díla	Lidé ustavují shromáždění a nazývají Terefi skřítky
	Theodorik se dostává do podzemí a poznává oheň Přicházejí jednorožci a lidé začínají prozkoumávat Rheu
Io ukazuje Inemu Nový řád v Orfeovi	
Konec třetí periody Ineho trestu a Ineho návrat mezi Vyvolené Aia zachvácena Stínem	
Ine ve spolupráci se Stínem pracuje na svém záměru ovládnout Orfea	
	Celé Universum je uvrženo do tmy
Io s Vyvolenými marně hledá způsob, jak zabránit Ineho silám působit v Orfeovi	Gal-ah exploduje Světy v ohrožení Vznik chaosu
Io staví základní ochranu jednotlivým světům Vyvolení pomáhají tvorům v uzpůsobení života v nastalých podmínkách	Lidé prchají do podzemí Konec Zlatého věku
Aia se probouzí a obviňuje Ineho - není vyslyšena	Lidé žijí v podzemí a čekají na pokyn elfů, kdy bude možné vyjít opět na povrch
Io připravuje stabilizaci chaosu a obnovu života v jednotlivých světech	

Nový systém je ustaven

OBSAH

Předmluva 5
Iowane 11
Orfeus 13
Gaia 56
Oheň na Gaie 79
Stín 92
Invaze z Gal-a 112
Poselství ohně přináší záhubu 139
Aia zasahuje 158
Konec nebo začátek 166
Homidi 189
Zlatý věk 219
Ine se rozhoduje 238
Konec zlatého věku 256
Jmenný rejstřík 328
Základní rodokmen Elefi 332
Osa posloupnosti událostí 333

O autorovi

Daniel Ferreira
se narodil se v roce 1965 v Praze, kde i žije. Vystudoval strojní fakultu, ale jak sám říká, za strojaře se nikdy nepovažoval. Již od mládí se zajímal o sci-fi, mimozemské civilizace a starověké kultury. V devadesátých letech 20. století k tomu připojil studium esoterických nauk, zájem o práci s energií a v posledních letech studium léčivých rostlin.
Je milovníkem přírody, z níž čerpá energii pro svoji práci, zapáleným turistou i amatérským hudebníkem. Píše texty písní, pohádky pro děti, články i odborné komentáře. Jeho originální knižní prvotinou, do které promítl všechny poznatky získané během života, je trilogie o stvoření a fungování našeho světa a vesmíru. Kniha ‚Na Počátku byla Matka' je jejím prvním dílem.

Daniel Ferreira

Na Počátku Byla Matka

Grafický návrh a redakční úprava Daniel Ferreira
Korektura textu Ditta Běhavá
Grafické zpracování a sazba ArtPropag Martin Klimeš
Vydal Daniel Podnecký
Praha 4, Boháčova 6
2012
Vytiskla tiskárna GLOS Semily, s.r.o.
Špindlerova 436, Semily
Vydání první

ISBN 978-80-260-1966-4

www.dferreira.cz